

Роксана Бекнъл

A romantic scene between a man and a woman in a shower. The man is standing, shirtless, with long dark hair, looking down at the woman. The woman is lying back, also shirtless, with her eyes closed and a smile on her face. They are both wet, and water is spraying from a showerhead on the left. The background is dark and moody.

**СРЕДНОЩНА
ГЪЛЪБИЦА**

РОКСАНА БЕКНЪЛ СРЕДНОЩНА ГЪЛЪБИЦА

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Като залог или награда

Родена в свят на жестокост и болка, лейди Джоана Престън е защитила непорочната си и несравнима красота зад свещени стени, давайки обет никога да не обича или вземе мъж за свой съпруг. И за минута не си е представяла, че един ден ожесточен и благороден рицар ще се появи, за да предяви претенции към нея... в името на отмъщение и затрогващо желание... към свободата и сърцето ѝ — най-ценната награда...

Той е дал обет да я направи своя

Заклел се във вечно отмъщение на кралски враг, сър Райлър Кемп, лорд Блекстън, е яздил дълго в търсене на лейди Джоана — наследница на замък Оксуич и единствената жена, която може да даде смисъл на каузата му. Той я намира в манастир, където води отшелнически живот, една целомъдрена чаровница, която подклажда у него пламъците на греховна страст, като в същото време му се противопоставя на всяка крачка. И докато предателството на кралете ги свързва в несвещен съюз, сърцето му е завоювано от тази енергична жена, която настоява за не по-малко от безусловната си свобода и не повече от вечната му любов.

ПРОЛОГ

Замъкът Оксуич, Англия, 1201 г.

Тази нощ в Оксуич щеше да се случи нещо лошо. Джоана го усещаше инстинктивно. Четеше го в напрегнатото лице на майка си. Виждаше го в сподавените шушукания и мрачните лица на камериерките, които обслужваха стаите в женското крило на замъка.

По принцип животът в замъка Оксуич протичаше доста спокойно. Но на всеки няколко седмици някакво странно напрежение обземаше майка ѝ и се разнасяше из целия замък и тогава Джоана, колкото и да беше млада, знаеше какво ще последва. Вечерта майка ѝ, лейди Хариет, щеше да отпрати всички от голямата зала и да посрещне съпруга си сама. Джоана не знаеше какво си казват, но винаги след това майка ѝ избягваше разплакана в стаята си, а баща ѝ оставаше да пие до безпаметство, преди на свой ред да избяга Бог знае накъде. После дни наред щеше да бъде кисел, преди майка ѝ да го допусне в леглото си. Всички щяха да стъпват на пръсти през тези плашещи дни, внимавайки да не разгневят господаря, сър Ейслин. Джоана пък щеше да внимава да не се мярка пред очите на баща си, защото през тези дни той като че ли не можеше да я понася.

Макар да беше само на девет години, Джоана знаеше, че не бива да мрази баща си заради суровото му държание. Свещеникът строго ѝ се бе скарал един ден, когато тя му бе изповядала детинските си чувства към баща си. Но колкото и да се опитваше да го обича и уважава, с труд успяваше да подклажда дори най-слабото добро чувство към него, особено сега, когато всичко започваше отново.

Грижа се изписа на невинното лице на Джоана, докато се откъсваше от игрите, стиснала в ръце новото си котенце.

— Мамо — повика тя колебливо, виждайки майка си да минава край нея. — Мамо — повтори с боязлив трепет в гласа.

Но лейди Хариет бе твърде заета и не обърна внимание на единственото си дете. Профуча през залата, обсипвайки прислужниците със заповеди, като кършеше нервно ръце, но без да

повишава глас. Също като красив лебед, помисли тъжно малкото момиченце. Красив и величествен, но все пак някак далечен.

Лебедите обаче не плачеха, а тази нощ майка ѝ със сигурност щеше пак да плаче. Понеже го знаеше, Джоана все пак се осмели.

— Мамо — изрече тя настойчиво, докато дърпаше майка си за бисерносивата ленена рокля. — Моля те, няма ли да спреш за миг и да ме изслушаш?

Когато лейди Хариет най-накрая се обърна, лицето ѝ бе бледо, а тънките бръчици около устата личаха повече от всякога.

— Може би по-късно, скъпа — каза тя и погали разсеяно дъщеря си по главата. — Може би по-късно. Сега трябва да се приготвя за баща ти. — Гласът ѝ леко трепна. — Върви, върви.

И тя се отдалечи, леденият пръст на страха прободете сърцето на момиченцето. Котенцето в ръцете ѝ се задърпа, когато тя несъзнателно го стисна по-здраво. Но Джоана бе забравила любимото си животинче. Мислеше само за своята красива и тъжна майка. Защо трябва да бъде така? Защо? Детският ѝ гняв не успяваше да надделее над все по-нарастващата боязън.

Испаднала в паника, тя се обърна и затича нагоре по тясната каменна стълба, която водеше към стаята на жените. Щеше да иде в стаята на майка си и да я чака там. Майка ѝ щеше да се прибере по някое време. И когато родителите ѝ свършеха тайнствения си разговор, майка ѝ щеше да си дойде и този път може би всичко щеше да бъде наред.

Гъстите къдрици на Джоана се вееха зад нея, докато бързаше по витата стълба. Зелените ѝ очи бяха потъмнели от безпокойство и страх и когато стигна до стаята на майка си — от съмнение. Не биваше да бъде тук, каза си тя, опитвайки се да прояви смелост. Трябваше да отиде в собствената си стаичка, както винаги. Но преди да реши какво да прави, котето успя да се отскубне. Измяука сърдито и се скри под високото легло на лейди Хариет.

— Ела тук, Лейди Мину — извика уплашено Джоана. Коленичи и се пъкна под леглото. — Ела, върни се — изрече тя с глас, в който се четяха потисканите ѝ чувства.

Когато котето само облиза ръката ѝ и я изгледа обидено, Джоана се наведе и се мушна под леглото. Напъха се цялата под дървената, оплетена с въжета рамка, за да хване животинчето, но когато го улови,

не побърза да излезе. Вместо това се сви край котето и направи топло гнездо, където двете можеха да се укриват поне за известно време.

— Сега всичко е наред, бебенце. Ти само заспи — прошепна Джоана с прекъсващ се глас, подложила едната си ръка под главата, докато с другата обгръщаше покровителствено котето. След това му запя приспивна песен с треперещ, нежен гласец.

По едно време гласът ѝ трепна, после отново поде успокояващия приспивен напев. Но след дълго обаче тя отново сниши глас, поверявайки нещастieto си на съня. След като мина още малко време, вече не се чуваше нищо друго, освен приспивното мъркане на котето и плиткото дишане на спящото момиченце.

В стаята имаше слаба светлина, когато Джоана се събуди от изскърцване над главата си. Котето още се гушеше в ръцете ѝ, но се чуваше и друг звук, сякаш някой плаче. Само за миг всичко изплува в главата ѝ и тя позна гласа на майка си. Джоана тъкмо се нахрани да се измъкне от топлото си убежище, когато едни тежки стъпки и силното затръшване на вратата я накараха да се свие от страх. Леглото над нея изскърца, вероятно майка ѝ се надигаше.

— Значи тук се криеш от своя провал.

Джоана се сви, уплашена от жестокия, но все пак познат глас и мисълта да издаде, че е тук, веднага се изпари от главата ѝ.

— Колко удобно, да бягаш в леглото си, като точно тук се крие твоят провал! Гръм и мълния! Защо съм прокълнат да имам безплодна съпруга като тебе... непотребно същество такова!

— Моля те, съпруге — дочу Джоана гласа на майка си, нежен и пресекуващ. — Ще дойде следващият месец, после следващият. Когато периодът ми свърши...

— И колко месеци вече говориш все това? — изкрещя той гневно. — Колко години минаха, откакто се роди дъщеря ти, а не последваха други деца? Скоро ще бъдеш много стара — и сигурно вече си. Ще остана ли без син, който да наследи името и владенията ми? В името на Бога, та аз няма да имам син!

— Джоана също е твое дете — прошепна лейди Хариет. — Толкова ли ще е страшно, ако...

— Мое ли е? — чу се язвителният отговор. — Да, трябва да ме накараш да го повярвам. Слагаш ми рога, а после искаш потомството на Роджър да мине за мое. Надяваш се да го видиш, когато отидем в

Лондон. Само че няма да е там. — Той се изсмя, но гласът му бе студен и мрачен. — Намерил си майстора в Гаяр! Някакъв французин го пратил на оня свят! А сега, скъпа ми законна курвичке, ще трябва да се правиш на курва само с мене!

Джоана чу отчаяния вик на майка си, после възетата заскърцаха, може би баща ѝ се бе хвърлил заедно с майка ѝ на леглото. Детето се сви ужасено, стискайки котето. Стреснатото животинче се опита да се отскубне, но Джоана не го пускаше въпреки драскащите му нокти. Макар че котето мяукаше жално, караницата над главите им заглушаваше звука.

— Ейслин! Недей! Моля те!

— Мълчи и прави каквото ти казвам, жено.

— Но аз не съм чиста... сега не съм чиста — изскимтя лейди Хариет, когато леглото започна ритмично да се друса.

— Ще ти избия дяволите от главата. Все пак ще имам син! След това настъпи тишина, чуваше се само застрашителното скърцане на леглото, но това още повече уплаши Джоана. Тя притисна котето почти до задушаване, затвори плътно клепачи и се опита да прогони от ушите си неприятното скърцане... безкрайното скърцане. Сълзи се стичаха между миглите ѝ, малкото ѝ телце се тресеше в детинска тревога. Мамо... мамо...

После леглото спря да се движи и тя чуваше само учестеното дишане на баща си и съкрушения плач на майка си.

— Всяка нощ, Хариет. Всеки ден и всяка нощ, ако трябва, за да имам наследник.

И той си тръгна, затръшвайки яростно вратата.

Дълго време не се чу никакъв звук. Майка ѝ лежеше тихо на леглото над нея, дори бе престанала да хлипа. Но Джоана не можеше да излезе от тъмното си скривалище. Колко мразеше баща си в този момент... колко студен беше към нея и колко жесток към майка ѝ! Защо винаги трябваше да я разплаква?

После майка ѝ стана от леглото и с тиха стъпка прекоси стаята. Джоана изтри сълзите от лицето си и тогава котето се изтръгна от здравата ѝ прегръдка. Изпълзя изпод леглото, измяука плачевно и се заумилква в полите на лейди Хариет.

— О, милото ми... Толкова ми е трудно — прошепна тихо жената, сякаш обясняваше на разсърденото животинче. — Не бих го

понесла, ако те нямаше...

Тя замлъкна, но отчаянието в гласа ѝ изплаши Джоана повече от думите. Изпаднала в паника, тя се заизмъква от неудобното си убежище.

— Мамо — извика момиченцето, когато изпълзя изпод леглото.
— Мамо!

Заплака, преглъщайки думата. Но когато се изправи, майка ѝ я нямаше в стаята.

Лейди Мину седеше на скамейката под прозореца и гледаше навън през отворения прозорец, така неподвижна, сякаш беше статуя. Джоана се опита да изтрие сълзите, които замъгляваха очите ѝ, но нарастващият страх ги караше да бликат отново.

— Мамо, къде си? — Зловеща тръпка я връхлетя, докато шареше с очи из стаята. — Къде си?

Втурна се към прозореца, стряскайки котето. Небето зад тесния отвор бе виолетово-розово, обсипано с леки облачета. Ято гмурци се къпеха във въздушните течения. Но въпреки това спокойният следобед изглеждаше мрачен и заплашителен.

Джоана погледна надолу и нещо в нея умря.

Видя майка си да лежи в неприлична поза долу в безводния ров. Лежеше неподвижно, като птица, която си почива, а лекият ветрец развяваше роклята ѝ като перушина. Но в нейната неподвижност нямаше покой.

Джоана се дръпна от прозореца.

— Мамо! — Отчаяният ѝ писък прониза въздуха. — Мамо! Никой не отговори на вика ѝ. Въпреки горчивите сълзи тя знаеше, че отговор вече няма да има.

1

Замъкът Манинг, Англия, лятото на 1209 г.

Никой не възвести влизането на сър Райлън Кемп, лорд Блекстън, в голямата зала на замъка Манинг, но всички веднага го забелязаха. Сър Ивън Торндайк, лорд Манинг, бе леко учуден. Райлън се възползваше от всяка възможност публично да се противопостави на крал Джон и на невнимателното му отношение към поданиците, особено на непосилно високите данъци и натрапчивата наклонност да следи всяко движение на своите барони. В резултат на това Райлън бе станал извънредно предпазлив, когато посещаваше приятелите си, особено онези, които успяваха да поддържат добри отношения с краля.

Някои от лордовете, които играеха на зарове след края на вечерята, вдигнаха учудено вежди при влизането на Кемп. Политиката му бе добре известна и макар мнозина да го осъждаха, когато бяха в кралския двор, насаме възхваляваха смелостта му и чувството му за чест.

Дамите също забелязаха неговото приближаване, защото сър Райлън Кемп представляваше внушителна фигура. Висок и добре сложен, той бе спечелил добра репутация и в турнирите, и в битките за Нормандия. Бе известен като дързък и безстрашен рицар, говореше се, че отвращението му към краля се дължало на неспособността на Джон да бъде водач, поради която френският крал Филип изцяло бе изтръгнал Нормандия от ръцете му. Шепнеха си и че Кемп едва се спасил от сигурна смърт при Валон и това също било причина за нестихващата му омраза към краля. Никой обаче не се осмеляваше направо да го попита за това.

Независимо от причината, поради която се опълчваше срещу крал Джон, самият факт, че така открито показваше неприязънта си, само подкрепяше репутацията му. Той беше човек, от когото се страхуваха и когото уважаваха.

Косата му, която носеше дълга, не според модата, допринасяше за вида му на бунтовник, защото придаваше на и без това мрачното му

изражение една несъмнено опасна отсянка. Мнозина си глътваха езиците, когато Райлът Кемп обърнеше пронизителния си поглед към тях. Дамите от двора — и не само те — се губеха в догадки защо очевидното му пренебрежение към модата въпреки това го прави още по-привлекателен. Сър Райлът обаче не изглеждаше да се тревожи от тяхното мнение. Щом станеше дума за жени, той можеше да бъде и невероятно галантен, и невероятно безогледен. И макар че му се носеше славата, че лесно изоставя жените, това не намаляваше чара му. Не бе женен и бе приказно богат. Дори да беше грозен като смъртта, пак щеше да бъде смятан за забележително добра партия. Но той, както изглежда, не бързаше да си намери годеница.

Разговорите в залата спряха за миг, после се възобновиха. Един прислужник донесе на сър Райлът чаша червено вино, той кимна учтиво на един-двама познати и се запъти право към сър Ивът, който седеше начело на почетната маса. Райлът отпрати само с един остър поглед мъжа, който искаше да говори с Ивът, и без никакво предисловие притегли един стол и седна.

— Ако се бях сетил, че посрещаш гости — каза Райлът, — нямаше да си правя труда да те издирвам.

— Признавам, че съм доста учуден да те видя тук. Случило ли се е нещо? Не, според мене не е. Дали да не отложим разговора за по-късно, на четири очи?

— И аз бих искал, но трябва да оправдаваш репутацията си на поддръжник на нашия господар — отвърна сардонично Райлът.

— Да, прав си — съгласи се Ивът с тъжна усмивка. — Както и да е, все по-малко барони подкрепят нашия човек, и то благодарение на тебе... макар че, впрочем, ти си го знаеш. Никой няма ненужно да обезпокои краля, ако при мене дойде някой от неговите неприятели; в края на краищата, те и без това са вече много. Е, можеш без съмнение да говориш за това, което те тревожи, пред цялата тази компания, няма защо да се страхуваш, че някой ще го повтори на ухото на Джон Безземни.

Райлът го погледна присмехулно.

— Ще видим дали ще мислиш така и след като чуеш какви новини съм донесъл.

Когато тръгнаха да излизат заедно — единият тъмнокоп и застрашителен на вид, другият червенокос и весел, — шушукането се

възобнови, но и двамата не му обърнаха внимание. Благородниците бяха свикнали да клюкарстват, а при изпълненото с несигурност царуване на крал Джон — още повече. Несигурността подхранваше неспокойствието, а в последните години не можеше да се вярва на никого. Едва сега, когато политиката на Джон започна да вдъхва страх у всички без изключение, бароните започнаха да се обединяват. Кралят го знаеше и започна да всява още по-голям разкол. Но това не можеше да продължи вечно, помисли Райлът. Все по-често наричаха краля зад гърба му „Джон меката сабя“ — и то не само заради неумението му да командва бойни действия. Него просто в нищо не го биваше; Англия скоро щеше да се срути в съсипии, ако някой не го принудеше да промени поведението си.

— Е, какво ново? — запита Ивън, когато вратата се затвори зад тях. — След като отклони поканата ми за тържествата по случай лятното слънцестоене, сега изведнъж се явяваш без предизвестие, с мрачно чело и мълнии в очите. Само глупак няма да заподозре, че добрият ни крал е причина за отвратителното ти настроение.

— Да, добре познаваш нашия сюзерен. Но този път още не е направил никаква беля. Това, разбира се, не му прави чест, но само защото, сигурен съм, още не е чул новините. Или ако ги е чул, още не е намислил как да извлече от тях полза за себе си. — Той нервно потърка чело. — Или пък не знае за нея.

— За нея? — Ивън отправи нетърпелив поглед към Райлът. — И коя моля ти се, е тази „нея“? За какво впрочем става дума?

— Кажи да донесат бира и ще започна да разказвам, защото ни предстои дълга нощ, Ивън. Дълга нощ.

Едва след като се запасиха подobaващо с бира, буца сирене и самун хляб, Ивън се облегна на стола. Райлът отпи от чашата си, разходи се из стаята и чак след това седна до него.

— Ейслин е мъртъв. Жена му и синът му също, както разбрах.

— Престън? Ейслин Престън, лорд Оксуич? По дяволите, ама че изненада! Но как?

— Казват, треска. Поне десетина от хората му също са умрели.

— Е, съжалявам. Не че ми беше кой знае какъв приятел, но пък и враг не ми е бил. А сега, когато него го няма — и единствения му наследник също, има над какво да се помисли. Кой ще наследи Оксуич?

— И аз това се чудя! Няма мъж, достатъчно близък до семейството, който да предяви основателни претенции. Това означава, че Джон може да сложи някой свой подлизурко в Оксуич, точно в сърцето на Йоркшир! Няма да изтърпя това! Това ще попречи на всичките ми усилия да обединя лордовете от областта. Достатъчно е това, че цяла Англия е с главата надолу, но поне ние в Йоркшир лека-полека започваме да се обединяваме. Имаме съвет на лордовете и трябва да сложим край на това неспирно подозрение. Но Джон гледа на всеки опит да се помирим без негово участие като на заговор срещу короната. Боже Господи, той ще постави някой глупак там в Оксуич и цялата област ще иде по дяволите!

Докато говореше, Райлът пак бе станал и бе тръгнал да се разхожда из стаята, а Ивън го гледаше замислено.

— Имаш план, предполагам. Не си дошъл при мене за съвет, а за одобрение. Прав ли съм?

Този проникателен коментар най-сетне предизвика усмивка на тъмното лице на Райлът.

— Получих едно ценно сведение... което, надявам се, кралят не е получил. Поне не още. Но в края на краищата ще разбере. Затова трябва да действам бързо.

— По дяволите, ще изплюеш ли камъчето?

— Ейслин Престън има още един наследник.

— Друг наследник? Копеле, предполагам. И то малко дете.

— Не, дъщеря, по-голяма от сина му. Бил е женен преди. Около смъртта на първата му жена има някаква не особено приятна тайна. И има дъщеря, само че тя не е била в Оксуич почти десет години.

— Омъжена ли е?

— Не.

Беше ясен отговор, точно на какъвто се бе надявал Ивън. Но интонацията на гласа на Райлът го накара да трепне.

— Имаш да ми казваш още нещо.

Райлът отново се усмихна широко и усмивката освети суровото му лице, смекчавайки застрашителния му израз.

— Точно затова ми е приятна компанията ти, Ивън. Казвам половината от онова, което искам да кажа, а ти сам отгатваш другата половина.

— Хайде, продължавай. Какво му има на момичето? Да не е някакъв изрод? Или идиотка, която никой няма да поиска за жена?

Райлън въздъхна.

— Де да беше толкова просто. За съжаление, тя е монахиня. Или поне възнамерява да положи обет, когато навърши необходимата възраст. Тъй като баща ѝ е отказал да ѝ даде зестра, никой орден няма да я приеме, с изключение на гилбертинките.

— Доста непредвидено усложнение, не мислиш ли?

— Може би. Но що се отнася до Ейслин Престън, цялата работа може би се дължи предимно на неговата стиснатост, а не на някаква предвидливост.

— Сигурен ли си, че още не е положила обет? Наказанията за напускане на ордена са строги, дори при гилбертинките.

— Нима толкова лесно си забравил папския интердикт? Дори да е положила обет, църквата няма да го признае, докато папа Инокентий и Джон не се споразумеят.

— Значи имаш намерение да я издириш, да я заведеш в родния ѝ замък и по някакъв начин да я убедиш, че си ѝ избрал най-подходящия съпруг. Кого впрочем си набелязал за нея?

Райлън вдигна рамене.

— Който и да е от ловните ми другари, стига тя да хваща окото. Може би дори ти. — И той отново се усмихна. — Оксуич е един хубав малък замък с добри ниви и многолюдно село.

— А защо не ти самият? — изсумтя Ивън.

— Не, благодаря, имам предвид друга девойка. С много поголеми имения от Оксуич. — Райлън отпи голяма глътка от бирата си и тропна калаената чаша на масата. — А лейди Мерилин поне е добре известна. За разлика от малката монахиня на Ейслин.

— Лейди Мерилин? — Ивън се наведе напред. — Момичето на Егбърт Кросли?

— Да, същата — потвърди Райлън, докато си наливаше бира. — Но си запази поздравленията за друг път. Споразумението ми с баща ѝ още не е широко разгласено, а и сега не става дума за нея.

— Така е — съгласи се Ивън, макар и колебливо. — Кралят ще получи удар, когато разбере, защото упорито работеше да присъедини именията на Егбърт към тези на един свой яростен привърженик. Когато научи, че ти и Кросли заговорничите да заобиколите кралската

му дума... — и Ивън вдигна рамене. — Е, тази дъщеря на Престън сигурно си има име?

— Джоана. Лейди Джоана Престън, сега послушница в абатството „Света Тереза“, но в близко бъдеще господарка на Оксуич. Не се съмнявам, че ще ѝ хареса пак да стане наследница.

Ивън замълча за миг.

— Когато се ожениш за лейди Мерилин, ще имаш под своя власт толкова имения, че Джон вече няма да може да се прави, че не те забелязва. И ако планът ти успее и намериш съпруг за лейди Джоана, целият Йоркшир ще се изправи като стена срещу него. Тоест, ако момичето се съгласи да тръгне с тебе.

— Ще се съгласи. Ясно е, че баща ѝ я е пратил в абатството, когато се е сдобил със син. Сега тя остава наследница. Защо да не дойде с тебе?

— Джон няма да стои и да ни гледа, знаеш го. Ще се бори за нея, особено когато разбере, че си му отнел лейди Мерилин. Ще иска да омъжи тази лейди Джоана за някого, когото сам ще избере. В края на краищата, дворът по право е неин попечител. Кралят трябва да решава за кого да я омъжи, а не ти.

— Сигурно, но щом работата се свърши и тя се настани в замъка Оксуич с бебе, което расте в корема ѝ, и съпруг, решен докрай да защитава замъка, ще е много късно Джон да направи каквото и да било — само ще обикаля наоколо и ще вилнее. Утре отивам в „Света Тереза“ да взема момичето и ще я задържа в Блекстън, докато бракът не бъде надлежно консумиран. Джон няма да се осмели да ме нападне в моя замък. Няма съюзници в Йоркшир, които да го подкрепят, и той го знае.

— Съюзниците ти знаят ли какво кроиш?

Райлън се изсмя високо. Ясно беше, че се наслаждава на играта, която бе започнал.

— Всички са съгласни, че трябва да имаме наш човек в Оксуич. Щом момичето се озове в ръцете ми, никой няма да ми пречи.

Ивън изпусна дълбока въздишка.

— Добре, Райлън. Ти май всичко си планирал, сигурно дори и точния час, когато ще се състои женитбата. А от мене какво искаш?

— Не повече от обикновеното, приятелю. Надавай ухо в двора на Джон. Скоро ще пристигнат в Ййли, на не повече от седем левги оттук.

Ще бъде уместно да му поднесеш почитанията си. Дръж си ушите отворени за слуховете. И гледай по всякакъв начин да го успокояваш. Но щом птичето отлети — и той в крайна сметка ще разбере за това, — веднага ми прати съобщение.

— В Блекстън ли ще бъдеш?

— Щом работата се свърши благополучно, ще бъда в Блекстън да си гледам овцете и да си надзиравам нивите.

— И да заговорничиш срещу Джон.

Райлън вдигна чаша.

— И да заговорнича срещу Джон.

Крал Джон удостои епископа на Ййли с възможно най-надменния си поглед.

— Щом не е положила окончателния обет, църквата няма право да се меси. Предположението ни е правилно, нали?

Епископът закима така усърдно, че дебелията му гуша се нагъна в смешни дупли.

— Разбира се, Ваше величество. Добрите сестри от „Света Тереза“ са склонни да се подчинят на кралската воля. Ако това момиче още не е положило обета...

Замълча, усещайки, че кралят започва го гледа по-студено, и смутено премести очи към кралицата, надявайки се да получи подкрепа поне от нея.

Изабел разтегна устни в лека усмивка, която я направи невероятно много да заприлича на котка, замайвайки главата на епископа, обърна се към съпруга си и го хвана над лакътя.

— Ако е положила обета, тогава можем да поискаме земите ѝ чрез кралски декрет.

Крал Джон се намръщи.

— Не, така става по-сложно. Много по-лесно ще е, ако я омъжа за някого, когото сам избира.

— Значи така и ще стане — почти измърка кралицата. — Но поне имаме и други възможности.

— Кемп ще се опълчи срещу мене, ако поискам от абатството да ми предаде земите.

Изабел въздъхна и го погали окуражително по ръката, макар епископът да би се заклел, че в момента я измъчва огромно нетърпение.

— Вместо да приказваме безкрайно за тези неща, просто пратете някого да я доведе. — И добави: — Веднага.

Кралят кимна.

— Добре. Така да бъде. Разпоредете се — изкомандва рязко на мъжа, който не се отделяше от него, очаквайки заповедите му.

Но когато прислужникът се отдалечи, Джон отново се заразхожда напред-назад.

— Колко време ще отнеме? — запита той с неизменния си нерешителен тон.

— Ако времето се задържи така, не повече от седмица — отговори Изабел. — Хайде, Джон — добави тя, — от тези разходки няма полза.

Кралят се завъртя и разяреното изражение на лицето му накара епископа да се свие от страх. Но по спокойните черти на Изабел не пробягна дори вълничка. Както винаги, епископът се възхити на самоувереността ѝ.

— Кемп ще тръгне да я търси — изрече ядосано Джон. — Той е такава противна змия, ще я отвлече от абатството и ще я омъжи за някого против волята ми. Не може да му се вярва!

Изабел отпрати епископа с махване на ръка и той зарадван се отдалечи от кралската двойка. За него кралицата беше голям съюзник. Но кралят бе твърде непредсказуем и това не преставаше да го тревожи. Бог да пази Райлън Кемп, ако му се възпротиви по този въпрос.

Колкото до дъщерята на Престън, шишкавият епископ изобщо не помисли за нея. Тя щеше да постъпи така, както повелява дългът. Ако не дългът към Бога, то дългът към нейния крал.

2

Джоана коленичи на студения гранит. Позата ѝ бе плаха, главата — скромно сведена, ръцете склучени, а пръстите — стиснати почти до болка. Външно изглеждаше погълната от гореща молитва да се покаже достойна да влезе в ордена на гилбертинките. Дори абатисата кимна одобрително, виждайки непокорната Джоана потънала в молитви.

В душата на Джоана обаче се водеше борба. Тя отчаяно търсеше спокойствие, вътрешен мир, който да я подкрепя в миговете на съмнение. Но не намираше утеха в молитвата. Душата ѝ се съпротивляваше, сякаш дяволът се бе загнездил в гърдите ѝ. Научените наизуст молитви се объркваха в главата ѝ, а когато искаше да се изкаже със свои думи, те не идваха.

„Не си ти тази, която ще съди по-горните от тебе“, самобичуваше се тя безмълвно. „Нито дори равните на тебе.“

Как искаше да се размърда... Левият ѝ крак се бе схванал, но Джоана упорито не променяше позата си. „Коя си ти, та да мислиш, че грехът ти е по-малък от нейния“, укоряваше се тя. „Ти, която си толкова горделива?“ Но тя несъмнено бе видяла как една от послушничките се среща с мъж близо до езерцето в гората и веднага я бе осъдила.

Джоана събираше ядивни корени в мочурището отатък езерото, когато видя Уина и птицеловеца... и не можа да откъсне очи от тях. Как телата им се притискаха едно до друго, как устните им се търсеха и се сливаха. Колко интимно се докосваха и как после потънаха във високата папрат, където вече не можеше да ги вижда.

И не бе пожелала да види нищо повече. Бе наистина отвратена и ужасена, затова веднага избяга оттам. Но докато тичаше към абатството, отново и отново си припомняше видяното. Тази Уина, тази безсрамница! Но Джоана знаеше, че не на нея се пада да съди другите. Само небесният Отец имаше това право. Чрез абатисата. Той щеше да наложи наказанието на Уина, а Джоана трябваше да се грижи повече за

собственото си наказание заради своята гордост, че е дръзнала да съди другите, когато не е призвана за това.

Грехът ѝ обаче не се ограничаваше само в гордостта и точно това най-много измъчваше мозъка ѝ. Когато бе видяла Уина с този мъж, тя бе изпитала неизразим гняв. Беше се опитала да си втълпи, че гневът ѝ е оправдан, че Уина би могла да подведе и други гилбертинки и послушнички да се сношават с мъже. Но същевременно Джоана бе почувствала и извратеното желание да узнае нещо повече. Какво са правили двамата в дълбокото легло от папрати? Защо Уина бе отишла при този мъж с такава готовност?

И докато Джоана се бореше с противоречивите си чувства, в главата ѝ нахлу един отдавнашен спомен — майка ѝ плаче, а баща ѝ се нахвърля върху нея с яростни обвинения и суров глас. Това възроди справедливия ѝ гняв. Мъжете нананяваха жените. Уина може би още не го знаеше, но в края на краищата щеше да го разбере. Може би Господ щеше да я накаже именно по този начин заради греха ѝ.

Тогава Джоана пламенно се прекръсти, молейки се за опрощение, задето бе наложила собствената си човешка нужда от справедливост върху неща, които бяха само между Уина и нейния Господ Бог.

Остана коленичила на старинния каменен под чак докато камбаните иззвъняха за следобедната молитва. Но дори, когато се присъедини към другите послушнички в параклиса, седнали до пътеката, отделени от облечените в бяло сестри, тя усети, че молитвите ѝ не могат да я очистят от греховните ѝ мисли.

Вярно, че вече не се сърди на Уина. Това чувство бе неуместно. Нито пък осъждаше жената заради нейната слабост. В края на краищата, и самата тя си имаше слабости, които не можеха да бъдат поправени. Избухливостта ѝ, бързият ѝ език. Склонността ѝ да съди другите. Но колкото и да се опитваше, Джоана не можеше да се освободи от ужасното си любопитство. Какво бяха правили Уина и птицеловецът в гората? И кога отново щяха да го правят?

Когато коленичиха по даден от абатисата сигнал, коленете на Джоана протестираха срещу подновяващия се тормоз и слаба въздишка се изтръгна от устата ѝ.

— Шшт — долетя строго смърряне не от кого да е, а от самата Уина. Джоана сведе поглед към сплетените си ръце, опитвайки се да сдържи отново надигналия се гняв.

— ... и да измолим Неговата прошка за нашите грехове, и за тези, които са ни известни, и за много други неизвестни. Жалки създания сме ние и само любовта на добрия Господ Бог ни вдъхва достойнство — лееше се niskият монотонен глас на абатисата.

Чувство за вина връхлетя отново Джоана и тя се закле, както напоследък правеше почти всеки ден, че ще държи под контрол смущаващите си мисли. Няма да бъде горда. Няма да противоречи. Няма да съди другите. Но докато послушничките се молеха, следвайки само част от литургията, защото сега тайнствата бяха забранени в Англия, Джоана усети как я връхлита вълна на отчаяние. Уплаши се, че дори след петте години, прекарани в абатството, никога няма да стане добра монахиня, скромна и покорна, доволна по цели дни да чете молитви и безкрайно да се труди над бродериите. Тя искаше точно това, обаче...

Мислите ѝ самоволно литнаха отново към случката, на която бе станала свидетел в гората, и тя въздъхна безутешно. Сестрата беше права, тя наистина е едно от най-жалките Божии създания.

В абатството „Света Тереза“ рядко идваха посетители. Джоана често мислеше, че причина за това е по-скоро разположението на обителта на един нос, вдаващ се в Северно море, а не скромният бит, отличаващ всички гилбертински абатства. „Света Тереза“ нямаше много имоти. Монахините там бяха предимно жени, отхвърлени от обществото: изпаднали в нужда и без никакви близки, покаяли се проститутки от Дърам, Йорк и Линкълн, по някоя вдовица, не пожелала сюзеренът ѝ да я продаде на друг жених. И такива като нея: дъщери на незначителни лордове. Всички си приличаха по едно, бяха бедни и това бе причина за окаяното положение на абатството. Но така бе пожелал основателят на ордена, Гилбърт от Семпрингам, и затова гилбертинките привличаха онези жени, които цистерцианките, клюнийките и белият орден не искаха да приемат в редиците си.

Послушничките и сестрите в „Света Тереза“ работеха усилено, за да издържат абатството, следователно и себе си. Техните бродерии украсяваха много английски църкви и залите на безброй големи замъци. Изкусните ситни бодове бяха техният хляб насъщен; два пъти

месечно една каруца, натоварена с изработеното, отиваше в Йорк. Молитви, бродерия и работа в градината, за да бъдат осигурени продуктите за кухнята, бяха основните дейности в абатството и Джоана, наравно с другите, беше в общи линии доволна от съдбата си. Перспективите им извън манастира бяха мрачни.

Точно поради това самотно съществуване посетителите бяха безценна рядкост и повод за големи вълнения. Затова обителта забръмча като кошер, когато един ден утринната молитва на абатисата бе внезапно прекъсната. След като довърши набързо проповедта си, сестра Едит обяви на наострилото уши събрание, че група пътници се задават по каменистата пътека, водеща към „Света Тереза“.

Всички излязоха от параклиса и в абатството настъпи небивало оживление. Всички се втурнаха да подготвят обителта за посетителите. Готвачките забързаха към кухнята, други нареждаха масите за обяд, макар да не бе дошъл обичайният час. Една от монахините се качи в кулата, за да наблюдава от върха й приближаването на кавалкадата.

Завиха край Норе Век. Навлязоха в теснината край извора Криста, където бляскавата струя вода падаше от тебеширенобялата скала. Тръгнаха през тресавището!

Джоана също бе обзета от любопитство като другите, и на нея й се искаше да зърне непознато лице, да чуе различни гласове, да научи новини от другите краища на страната. За миг забрави, че твърдо бе решила да отхвърли всяка мисъл за външния свят. Предстоеше отдих от монотонния живот в „Света Тереза“ — поне за мъничко.

Ездачите, които влязоха в неоградения със стени двор на абатството, бяха страшно много. Макар че не носеха нито брони, нито ризници, макар че над главите им се вееше само едно знаме — черна ивица, а над нея бял кръг и кървавочервен орел, — несъмнено бяха войници. От тях се излъчваше някаква неуловима сила и дързост.

И докато Джоана ги наблюдаваше — едно лице сред тълпата посрещачки, — очите й бяха привлечени от мъжа, който водеше групата, и по гърба й плъпнаха предупредителни тревожни тръпки.

Макар че всички мъже изглеждаха внушително, особено в очите на жени, несвикнали с войната, водачът им изглеждаше най-страшен от всички. Не се отличаваше от останалите нито с ръста си, нито с широките си рамене и гърди. Светлокосият здравеняк, който яздеше от дясната му страна, го надминаваше и в двете отношения. Беше по-

скоро нещо в стойката му — толкова изправен, толкова уверен, сякаш имаше власт, може би авторитет, на който никой не се осмеляваше да противоречи.

Типичната надменност на благородник, помисли Джоана поне десет пъти. Но макар че веднага ѝ стана неприятен, тя не можеше да откъсне очи от него. Той яздеше изправен на седлото, сякаш слял се с великолепия си кон. Дрехите му бяха тъмни и прости: къса кожена туника, тъмнозелени панталони и високи сиви ботуши. На едното му рамо висеше отметнато наметало, придържано от бляскава тъмна метална аграф. Единствената отстъпка пред стила на галантните кавалери беше финият колан, опасващ талията му, от кожа със сребърни и златни инкрустации, с вградени камъни, които хвърляха искри под слабата слънчева светлина.

Той несъмнено беше от лордовете на кралството, но Джоана би го взела по-скоро за разбойник датчанин, отколкото за кавалер от двора на крал Джон. Беше твърде предпазлив, не се отпускате нехайно на седлото. А и необичайно дългата му коса, спускаща се доста под раменете, като на някакъв старовремски езичник... Наистина изглеждаше такъв и тя потръпна тревожно.

Той плъзна бавно поглед из двора, сякаш търсеше нещо неназовано, и Джоана бе сигурна, че нищо не се изплъзва от пронизателните му очи. Когато изгледа групичката, сред която бе застанала, тя се сви, изведнъж изплашена от присъствието му тук, в „Света Тереза“. Това е лошо предзнаменование, помисли Джоана, внезапно изпаднала в необяснима паника. Изведнъж съжали за глупавото си желание нещо да наруши еднообразното съществуване в абатството. „Отпрати го“, замоли се тя, докато той слизаше от седлото и се покланяше учтиво на сестра Едит. „О, моля те, майко Божия, отпрати го от това място.“

— Надявам се, че има новини от Йорк — чу шепот до себе си.

— Ако идват от Лондон, може да носят известия от Скънторп. Нямам новини от...

— Със сигурност не идват от епископството.

Шушукането престана, когато сестра Едит поведе мъжа към голямата зала, докато неговите другари слизаха от седлата. Отведоха ездитните коне и няколкото леко натоварени други животни към конюшната — недостоен подслон за тези великолепни създания. В

„Света Тереза“ имаше няколко коня, впрягаха ги в каручката за доставки. Но не подслонът за конете разтревожи Джоана, след като останалите жени започнаха да се разпръсват. Този човек идваше тук ненапразно. Тя беше сигурна. Абатството бе твърде усамотено, за да има друга причина. Не изглеждаше да е пратеник на гилбертинския орден. Значи трябва да е нещо друго.

— Такива хубави мъже. Веднага можеш да забравиш бедите, които мъжете причиняват на жените — забеляза един лукав глас.

Когато Джоана разбра, че го казва Уина, загледана в мъжете, които бяха последвали господаря си в залата, тя се намръщи.

— Най-добре е да избягваме посетителите и така светските изкушения — отвърна остро Джоана, цитирайки неотдавна чута проповед.

— Нима ти си изкушена? — запита Уина с нарочно подигравателен тон. — Значи по-добре е да те предупредя. Мъжете са навик, от който трудно можеш да се откажеш.

— А ти явно не си се отказала от този навик — изсъска раздразнено Джоана.

— Аз пък мисля, че проявяваш прекалено любопитство към този навик — проточи многозначително Уина. — Питам се защо.

Джоана бе готова да избухне, но нарочно сдържа резкия си отговор. Уина съдеше всички според мерките на собствената си разпуснатост. За миг Джоана се разтревожи, че Уина може да я е видяла в гората. Но отхвърли това предположение като малко вероятно. Трябваше да се тревожи за друго — дали наистина проявява прекалено любопитство към тези мъже... и изобщо към мъжете. Тя овладя чувствата си, обгръщайки се в мантия от ледено спокойствие.

— Подиграваш се на себе си... и на това свято място... с неприличните си забележки.

— Тук съм, защото трябва. Ще оставя благочестието в ръцете на онези, на които повече подхожда. Като тебе — добави хапливо Уина. — Но може би благочестието и на тебе не ти харесва особено, въпреки че се държиш така превзето. Винаги съм се чудила, Джоана, защо ти си дошла на такова място. Защо се криеш сред нас, когато си имаш дом и титла? Защо се криеш от удоволствията, на които имаш право поради произхода си?

Джоана нямаше какво да ѝ отговори, затова се отдалечи навъсено, сподирена от подигравателния смях на Уина, разкъсвайки се вътрешно от ужасна ярост и внезапно негодувание. Идването ѝ в „Света Тереза“ си беше само нейна работа, кипеше тя. И на никого друго! Но жестоките подигравки на Уина бяха извикали спомени, които веднъж изровени, винаги беше трудно да бъдат отново погребани.

Абатството „Света Тереза“ бе нейн дом още откакто бе пристигнала тук на крехка дванадесет годишна възраст. Със сигурност беше нейн дом повече, отколкото замъкът, където се бе родила. Три дълги години — от смъртта на майка ѝ, чак докато втората жена на баща ѝ така гордо го бе дарила със син — баща ѝ напълно я бе пренебрегвал, дори не забелязваше съществуването ѝ. Джоана непрекъснато молеше да бъде пратена в манастирско училище. Само и само да избяга от Оксуич. Но баща ѝ твърдо отказваше. Едва раждането на пълноценен наследник смекчи малко отношението му. Или може би нетърпението на лейди Мъртис да се отърве от своенравната си заварена дъщеря. Но каквато и да беше причината, Джоана бе дошла с радост в „Света Тереза“, надявайки се да намери утеха и да избяга от горчивите спомени в Оксуич. Но не бе успяла. Не съвсем. И сега, поради някаква неизвестна причина, днешните неочаквани посетители бяха я накарали да разбере това.

Джоана остана извън главната зала по време на вечерята. Не искаше повече нито да вижда, нито да чува непознатите, които се хранеха заедно с тях... особено мъжа с дългата черна коса. Вместо това тя си изпроси от готвачката паница зелена супа и парче черен хляб, а в замяна обеща да ѝ помогне да почисти след вечеря.

Тъкмо плакнеше лъжиците и дървените паници в каче с топла вода, когато я повикаха.

— Се... сестра Едит иска да ме види? — заекна тя смутено.

— Да. Каза да се приготвиш и веднага да дойдеш — отвърна възрастната монахиня със смирения глас, присъщ на всички гилбертинки.

— Да се приготвя?

Джоана изтри ръце и спусна навитите ръкави, губейки се в догадки. Абатисата рядко викаше някоя послушничка — жена или момиче, които още не бяха положили обета — в килията си, освен ако

не се бе стигнало до нарушение на правилата на абатството. И то сериозно нарушение. Колкото и да се опитваше, Джоана не можеше да си спомни какво в поведението ѝ може да е предизвикало тази неочаквана покана.

Спомни си, че бе наблюдавала Уина в гората. И не бе споделила тази информация, както се изискваше. Но как би могла сестра Едит да разбере за това? Нито птицеловецът, нито Уина я бяха видели; тя беше напълно сигурна.

Ужасно притеснена, тя приглади махагоновите къдрици, изскочили на слепоочията изпод бялото було, което закриваше непокорната ѝ коса. Роклята ѝ беше измачкана и доста износена, но така беше с повечето жени в „Света Тереза“. Сивата вълнена материя бе простичка, но ѝ отиваше. Не знаеше какво още да стори, за да се приготви, освен да оправи шнура, препасан през кръста ѝ, и да подреди гънките на роклята. В последно усилие плисна шепа студена вода на бузите си, за да охлади руменината им. И тръгна с наведена глава, както се полагаше на послушничка от гилбертинския орден, към килията на сестра Едит.

Не беше ходила в покоите на абатисата от няколко месеца, откакто я хванаха да се взира в празното пространство, вместо да работи усърдно над олтарната покривка от зелена дамаска, предназначена за епископ Милфорд от „Сейнт Джон“. Цялото население на „Света Тереза“ седмици наред бродираше трескаво, за да изпълни поръчката навреме. Сестрата ѝ бе укорила за прекалено честите ѝ замисляния. Тя егоистично оставяше ума си да блуждае, когато всички други работят толкова прилежно, за да довършат сложната олтарна покривка. Епископ Милфорд беше важна личност, неговата църква бе един от най-красивите.

Божии домове и тя трябваше да се чувства поласкана, че ще отдаде усилията си за такова голямо начинание.

Джоана бе смъмрена както трябва и надлежно се покая, а после внимаваше да заляга здраво над бродирането на зелената дамаска... и също толкова да внимава да не влага никаква лична гордост в работата си. Ако бродерията беше фина и равномерна, ако дори надминаваше всичко, което бе направила досега, това се дължеше на Бога, а не на нея.

Но сега Джоана не знаеше къде е сгрешила. Почука нерешително, чу покана да влезе и отвори вратата. Една котка се стрелна покрай нея, стресна я, после изчезна с нечута стъпка. Джоана не можа да се сдържи да не потрепери от погнуса. Единствената слабост на сестра Едит беше привързаността към котките. Но Джоана изобщо не я споделяше. Котките винаги ѝ напомняха за Оксуич и за онази ужасна нощ. Макар че реакцията ѝ бе нелогична, не можеше да направи нищо срещу това.

— Джоана — изрече сестра Едит с едва доловимо понижаване на гласа, привличайки вниманието ѝ. Строгото лице на абатисата не издаваше нищо. — Ти не беше на вечерята.

— Не... не. Бях в кухнята.

— Днес твой ред ли е да работиш в кухнята? — Монахинята махна с ръка, сякаш въпросът нямаше никакво значение. — Е, нищо, нищо. Това не е важно. Има новини за тебе.

— Новини?

Джоана усети как я бодва страх. Последните новини, които бе чула, бяха преди три години. Баща ѝ бе отхвърлил молбата ѝ за зестра, за да може по-лесно да ѝ позволят да положи обета. Навремето се бе уплашила да не би той да я омъжи без зестра, но постепенно страховете ѝ намаляха. И понеже не бе имала други контакти с него...

— Лорд Блекстън се е отклонил много от пътя си, за да говори с тебе — продължи абатисата, явно разтревожена. — Настоява да му се разреши да говорите насаме.

Джоана бе твърде объркана, за да отговори. Лорд Блекстън? Той трябва да беше мъжът, който водеше посетителите. Страшният мъж.

— Ако дойдете да се поразходим заедно, лейди Джоана, ще ви съобщя новини от Оксуич.

Джоана се извърна към неочаквано прозвучалия глас. Тих и нисък, някак мрачен. Като самия човек, помисли тя малко уплашено, вглеждайки се в прозоречната ниша. Той стоеше там, тъмен силует, очертан от лъчите на залязващото слънце, и с едрия си ръст смяляваше иначе просторната килия.

— Ще дойдете ли да се поразходим? — повтори той, предлагайки ѝ ръката си, докато тя стоеше изумена, без да каже нито дума.

Джоана бе твърде замаяна, за да отговори. Беше права, отекна в ума ѝ. Беше права, че посещението му е лошо предзнаменование. Сестра Едит наруши проточилото се мълчание.

— Нали виждате, точно както ви казах, милорд. Няма толкова лични новини, че нашите млади жени да не ги споделят със своите сестри гилбертинки. — Абатисата стана от стола си, отново придобила уверен вид. — Каквото и да имате да ѝ казвате, кажете ѝ го незабавно. В „Света Тереза“ няма тайни, а само добра воля между всички нас под ръководството на нашия епископ и разбира се, на нашия Небесен Отец.

Лорд Блекстън като че ли изобщо не обърна внимание на завоалирания укор на монахинята. Той само продължаваше да пронизва с очи Джоана, сякаш можеше да я подчини на волята си само със силата на погледа.

Такива тъмни очи, забеляза неволно Джоана, продължавайки да го гледа право в очите... като среднощно небе. И толкова неустойими. Сякаш завладяваше волята ѝ, гледайки я така проникателно. После погледът му се плъзна надолу, прелетя по цялата ѝ фигура, преди да се върне отново към очите, и топла вълна я обля. Никога преди никой мъж не я бе гледал така оценяващо. Никога. Но тя веднага усети какво има той предвид. Гледаше я така, сякаш беше жена... сякаш можеше да бъде жена на някой мъж. Ако не се топеше от предчувствия какво ли съобщение може да ѝ носи — и ако той не я гледаше така подлудяващо спокойно, — надменността му можеше да я накара да избухне. Сестрата беше права да се ядосва на молбата му да говорят насаме.

Но в погледа му имаше нещо друго. Нещо, което я вълнуваше. И тя разбра, без да знае как, че поне сега трябва да се покори на безмълвната му заповед.

Очите ѝ се отместиха извинително към сестра Едит, после бързо се върнаха към мъжа.

— Можем да отидем в параклиса на света Тереза. Там ще ви изслушам.

После, страхувайки се абатисата да не я укори, тя изхвърча от килията.

— Вие сте лейди Джоана... Джоана Престън Оксуич? — запита той, докато вървеше след нея по тесните каменни стъпала.

Гласът му ехтеше в тясното стълбище, оскъдно осветено от един високо разположен прозорец, думите му сякаш долитаха някъде

отгоре.

— Аз бях лейди Джоана Оксуич — поправи го тя остро, скривайки страха си в изблик на гняв. — Сега съм само Джоана.

— Не сестра Джоана?

Когато стигнаха главната зала, тя се обърна и го изгледа.

— Ако имах зестра, досега щях вече да съм сестра Джоана. Но понасям отсрочката колкото е възможно, до двадесетия си рожден ден. След това ще положа обета и ще заема мястото си в гилбертинския орден.

Макар че не ѝ отговори, а само отново ѝ предложи ръка, Джоана инстинктивно потрепери. Той знаеше нещо, което можеше да промени всичко. Видя го от начина, по който я разглеждаше. Ако носеше известия от Оксуич, значи е пратеник на баща ѝ, от което следваше, че всяко съобщение от сър Ейслин Престън би трябвало да ѝ е неприятно.

Старите страхове отново я овладяха и зелените ѝ очи се разшириха. Може би този път баща ѝ наистина е изпратил вест, че тя трябва да се върне в Оксуич! Може би този път наистина е уредил брак за нея... брак, изгоден за него, разбира се. Отново пренебрегвайки предложената ѝ ръка, Джоана се обърна и забърза към параклиса, опитвайки се да скрие паниката си. Най-напред да чуя новините, каза си тя, защото може да съм се излъгала в предположенията. Първо новините, после ще реши какво да прави. Но по-скоро би умряла, отколкото да се омъжи за някого, избран от баща ѝ!

Параклисът бе обграден от високи кедри. Проста каменна арка, изградена от речни камъни, се издигаше под дълбоката им сянка, точно пред нея бе поставена каменна пейка. Под свода на този параклис без стени стоеше мраморна статуя на света Тереза. Тя се взираше в посетителите със слепи очи, бяла жена с бяла дреха и втречени, бели очи. За Джоана параклисът винаги бе представлявал спокойно убежище, за каквото бе предназначен — място за молитва, за размисъл или просто за усамотяване. Днес обаче не можеше да намери спокойствие, защото присъствието на мъжа, който я бе последвал тук, пропъждаше всички други усещания.

Тя притисна ръка към корема си, поемайки си дълбоко дъх. После се обърна и го погледна.

— Сега, моля ви, съобщете ми новините. После ме оставете на спокойствие.

Изражението му не издаваше нищо, а и той не изглеждаше склонен да бърза.

— Първо, позволете ми да се представя както трябва. Аз съм сър Райлър Кемп, лорд Блекстън.

Поклони се учтиво, макар че тя не му подаде ръка.

— Вие сте приятел на баща ми.

Въпреки усилието да се покаже възпитана, презрението в гласа ѝ пролича ясно.

— Замъкът ми не е много далеч от Оксуич — призна той след кратко колебание.

— Носите вест от баща ми. Бих искала да я чуя незабавно.

Отново настъпи пауза, но този път на лицето му се изписа любопитство. Когато проговори, гласът му бе по-мек.

— Моля, първо седнете, лейди Джоана.

— Просто Джоана — поправи го тя още веднъж, неимоверно раздражена, че той може да води такива светски разговори, докато тя умира от безпокойство.

— Джоана — съгласи се той със слаба усмивка, която веднага я накара да съжали, че го е поправила.

Въпреки обзелата я паника, имаше нещо в начина, по който бе произнесъл името ѝ, някаква топла нишка на интимност, която според нея бе напълно неуместна.

— Моля ви, стига протакания, лорд Блекстън, просто ми съобщете новината!

— Вестта, която нося, не е от баща ви, Джоана. По-скоро е вест за него. За смъртта му.

И да беше казал още нещо, Джоана не го чу. Баща ѝ беше мъртъв! Мъжът, от когото се бе страхувала, когото бе ненавиждала... и когото отчаяно бе искала да обича. Мъжът, който я бе удостоявал само с разсеян поглед.

Тя се отпусна на каменната скамейка, без да вижда статуята на света Тереза, без да осъзнава присъствието на високия мъж, който я наблюдаваше. Баща ѝ беше мъртъв, но вместо облекчение и задоволство тази новина само я върна към смразяващите спомени от деня, когато бе умряла майка ѝ.

Колко пъти го бе преживявала отново! Колко нощи се бе будила от кошмарите, които я измъчваха! Спомни си суровите обвинения на

баща си, които не бе могла да разбере. Спомни си котенцето, което дращеше ръцете ѝ. Още носеше бял белег на китката си. Спомни си как бе видяла една птичка, когато се бе навела през прозореца. Но най-живият спомен, който винаги я вкаменяваше и неотменно съживяваше в паметта ѝ онзи ужасен ден, бе тишината. След като бе произнесла няколко думи, които малката Джоана не може да запомни, нейната нежна, красива майка бе отишла към смъртта си без никакъв звук. Без вик. Без молитва. Без дума към детето, което оставяше. Само тишина.

Едва по-късно у Джоана избухна гняв, и то не само против баща ѝ. Любимата ѝ майка я бе напуснала, бе я оставила да скита съвсем сама из студените празни зали на Оксуич. Години наред тя се бе борила с горещия си, отчаян копнеж и с безпомощната си ярост против майката, която я бе изоставила.

Силни тръпки разтърсиха внезапно Джоана, тя изхълца и наведе глава. Една ръка обгърна рамото ѝ и я притисна нежно към широките му гърди. Тя съвсем бе забравила мъжа, но за миг се зарадва, че той е тук. Радваше се, защото получаваше чисто човешка подкрепа. Повече от всичко желаше да се предаде на нечии грижи, поне веднъж да се постави под нечие покровителство.

— Съжалявам, Джоана — прошепна той, стискайки малко неловко ръката ѝ. — Съжалявам, че ви донесох тази тъжна вест.

Изведнъж тя замръзна. Смъртта на баща ѝ не беше тъжна вест за нея. Не изпитваше нищо към него. Тъжеше за майка си. Макар че още потръпваше от хлипове, тя се отдръпна от мъжа. Изтри очи с опакото на дланта си и се опита да диша по-равномерно.

— Не трябва да се извинявате, лорд Блекстън. Ако не вие, друг щеше да ми го съобщи — успя да каже Джоана. — Моля... — Думите заседнаха в гърлото ѝ. — Моля, приемете моята благодарност, че сте се отклонили толкова от пътя си, за да ми донесете това известие.

— Като съсед на баща ви — макар и не особено близък, — само изпълних дълга си. Това не ми причини никакви неудобства.

Джоана се изправи. Беше ѝ неудобно да седи толкова близо до него и се почувства неловко, задето бе приела утешителния жест на един непознат.

— Вие, разбира се, искате да продължите пътя си. Моля, не се застоявайте заради мене. Аз ще остана още малко да се помоля.

И тя се приближи към бледата мраморна фигура на света Тереза, питайки се как е възможно да се моли с чиста съвест, когато душата ѝ е разкъсвана от гняв, желание за отмъщение и бездънно огорчение.

— Има още нещо, милейди.

Тихите му думи я накараха да спре на място.

— Аз не съм милейди.

Отговорът бе автоматичен, почти несъзнателен, защото сериозният му тон отново я накара да потрепери от страх. „Как може да има още нещо?“

Този път той се приближи към нея и я накара да се обърне с лице към него, полагайки ръце на раменете ѝ.

— Баща ви се разболя от треска, която се разнесе из целия Оксуич. Васали, благородници, слуги — никой не беше пощаден. Баща ви умря. Умряха и съпругата му, и малкият му син.

— И малкият Елдън?

Въпреки че за последен път бе видяла своя полубрат като пеленаче, Джоана бе ужасена от мисълта, че и той е мъртъв. И лейди Мъртис, която носеше дете... Тя невярващо поклати глава.

— Цялото ви семейство загина — потвърди той тихо. — Вестта се разнасяше бавно, защото селският свещеник наложи възбрана на замъка.

Той наклони глава, докато лицето му се озова до нейното, и напрегнато се взря в набразденото ѝ от сълзи лице.

— Мъртвите са погребани. Останалите са оздравели. Но Оксуич няма нито господар, нито господарка и сега вие сте негова законна наследница.

Джоана чу думите му, но след шока от предишните му разкрития това ѝ дойде твърде много. Не можа да каже нито дума, взряна в потъналото му в сянка лице. Тя? Наследничка на Оксуич? Та това беше смешно! Не беше за вярване.

И Джоана внезапно се разсмя при мисълта за тази невъзможно иронична ситуация.

Лорд Блекстън свъси вежди над неуместната ѝ веселост и тя почувства как ръцете му стискат по-здраво раменете ѝ. Но не можеше да спре истеричния си смях. Тя да наследи Оксуич — едно момиче, недостойно за подобно наследство? Нима самата мисъл за такова нещо не бе така ненавистна на баща ѝ? Нима не бе направил живота на

майка ѝ истински ад и не я бе хвърлил в отчаяние с настояването си да му даде по-достоеен наследник — един син? Святата ѝ майка бе съгрешила против своята църква и своя Бог в смъртоносния си скок като някаква езичница. Но свещениците бяха казали, че това е нещастен случай, и я бяха погребали както подобава. Джоана обаче знаеше истината. Баща ѝ бе обвинил майка ѝ, че има някакъв необясним недостатък, но Джоана знаеше, че не в това се състои огромната простъпка на майка ѝ. Истинският грях на майка ѝ беше, че отнемайки живота си, бе изоставила едно дете, което толкова много имаше нужда от нея. А сега излизаше, че от жестокостта на баща ѝ е нямало никаква полза, защото в крайна сметка дъщерята, която бе смятал за неподходяща, щеше да наследи Оксуич. Но тя не го искаше.

Сълзи отново замъглиха очите ѝ и тя накъсано си пое дъх. На лицето ѝ се бе изписало жалко подобие на усмивка.

— Простете ми, сър, аз... аз съм смаяна.

— Така изглежда — отбеляза той хладно. — Не бих очаквал смях като реакция на тази тъжна новина.

Джоана отърси ръцете му от раменете си, сякаш я бе ударил.

— Не разбирате... — И млъкна, защото не желаше да споделя болките си с този непознат, а и не можеше да изрази чувствата си с думи. — Благодаря ви, че така съвестно изпълнихте дълга си, лорд Блекстън. Както казах, бих желала да остана сама. — И го изгледа високомерно. — Освен ако, разбира се, няма още нещо.

Джоана не трепна под суровия му поглед. Той напълно потвърди мнението, което си бе съставила за него. Макар че я бе утешил в мъката ѝ, сега по лицето му не виждаше и следа от любезност.

Челото му бе широко, лицето слабо, с прав и горд нос. Би бил красив мъж, хрумна ѝ неволно, ако се усмихнеше. Но сега изражението му бе сурово и от това изсеченото му лице ставаше почти заплашително. Извисяваше се в тъмните сенки на кедрите — мрачен и напрегнат. Човек, от когото не можеш да се отървеш лесно.

Погледът му отново се плъзна по нея с онази откровена пронизателност, която бе усетила още в килията на сестра Едит, и студенината ѝ се разколеба за миг от инстинктивното чувство на оскърбление, породено от преднамерената му грубост. Но преди тя да успее да му отвърне с подобаващо сурова забележка, устните му се извиха в подигравателна усмивка.

— Бог да пази аз да отклоня някого от молитвите му. Когато бъдете готова да тръгнем за Оксуич, ще бъда на вашите услуги. Във всеки случай, трябва да заминем не по-късно от вдругиден.

— Да тръгнем за Оксуич! — Джоана се втренчи в него, сякаш виждаше луд човек пред себе си. После по лицето ѝ се изписа горчивина. — Нямам намерение да се връщам в замъка Оксуич.

Вдигна брадичка и го изгледа, осъзнавайки огромното облекчение, което ѝ даваха собствените ѝ думи.

— Няма да се върна там — добави тя, късайки нарочно последните връзки с родния си дом. — Ако сте дошли тук с мисълта да ме върнете в бащиния ми дом, благодаря за проявената любезност. Но аз възнамерявам да положа обет. Смъртта на баща ми и на неговия наследник не променят нищо.

Сега той на свой ред се втренчи смаяно в нея и устните на Джоана се открянаха в лека усмивка.

— Знам, че не сте очаквал това, лорд Блекстън. Без съмнение сте мислил, че аз няма да имам търпение да се върна в Оксуич. Да бъда негова господарка. — Тя сви рамене, после въздъхна дълбоко.

— Не знам кой е следващият законен наследник. Трябва да има някакъв братовчед или... все някой. И дори да няма такъв, кралят без съмнение ще намери човек, който да заслужава подобна чест.

Последните ѝ думи извадиха лорд Блекстън от мълчанието му. Но макар думите му да бяха студени и сдържани, тя усети, че нещо го е раздразнило извънредно много.

— Мисля, че е твърде прибързано да вземате подобно решение. Може би щом се помолите, ще си възвърнете самообладанието.

— Намерението ми е да стана монахиня в ордена на гилбертинките, лорд Блекстън. Оксуич престана да ме интересува преди пет години.

— Ангажиментът ви тук не е окончателен, а задължението ви спрямо Оксуич и вашия род е съвсем ясно.

— Тук грешите. Нямам задължения към Оксуич — изфуча тя в отговор на произнесените с равен тон думи.

После се поуспокои.

— Вярно е, че още не съм положила обета. Но решението ми е взето. — И тя отново му се усмихна. — Сега ви моля да ме оставите на моите молитви.

Обхваналото го напрежение бе съвсем очевидно — той пристъпи към нея и тя изведнъж усети паника. Но той само отмери един показно учтив поклон.

— Както желаете, лейди Джоана. Но бих желал да обсъдя с вас този въпрос още веднъж утре, ако бъдете така любезна.

— Няма да променя решението си.

Той присви очи.

— Дори ако Оксуич отиде при някой от кралските лакеи?

— Крал Джон и лакеите му не са моя работа. Точно както Оксуич не е ваша работа — отговори Джоана. Трудно поддържаното ѝ самообладание рухна и гласът ѝ потрепери. — Окоето ми няма да трепне, дори кралят да изравни Оксуич със земята!

Очите им отново се срещнаха в тясното пространство между двамата, изпълнено с напрежение. После той кимна кратко, обърна се и я остави на невеселите ѝ молитви.

Мрачен облак бе засенчил челото на Райлън, когато прескочи каменната ограда и влезе при конете. Отпрати се без колебание към малката група бойни коне, които плахо се отместваха пред него, но жребецът, който търсеше, не помръдна. Той скочи на гърба на животното и с колене го насочи към вътрешния двор. Започнаха да обикалят в тръс, в раван, в галоп, съобразявайки се с ограничените размери на заслона.

Залязващото слънце докосна хоризонта и разля разтопено злато по обраслите с тъмни гори хълмове на запад; едва тогава Райлън и конят му прекратиха упражнението. Макар че идвацят от морето ветрец разхлаждаше въздуха, и човекът, и животното бяха мокри от пот. Ездачът скочи от седлото и започна да разхожда коня си из тясното заградено пространство с неравномерна форма.

Когато изпотеният кон си почина, настроението на Райлън вече беше по-весело, отколкото това, с което си бе тръгнал след разговора с лейди Джоана. Това своенравно момиченце бе разбило добре построения му план и бе помислило, че въпросът е изчерпан. Но тя жестоко се лъжеше, ако си мислеше, че толкова лесно ще го накара да позволи Оксуич — следователно цял Йоркшир — да попадне в покварените ръце на Джон Безземни. Войните, които кралят бе водил във Франция заради Нормандия, му бяха отнели баща и двама братя.

Майка му не бе живяла и месец, след като получи вестите за клането във Валон.

И той мислеше, че ще умре от раните си. Но огорчението го крепеше. То, както и обетът му да види Англия измъкната от некадърното управление на Джон. Сега най-малкото Йоркшир стоеше твърдо срещу краля. А собствената му предстояща сватба с лейди Мерилин щеше да нанесе сериозен удар на Джон, защото той мислеше да омъжи единствената наследничка на Егбърт за собствения си братовчед Робърт Шорт.

Да, нещата се подреждаха. Нямаше начин той да остави това своеволно момиченце да провали всичко.

Потърка разсеяно кадифената муцуна на коня си, мислейки за твърдоглавата наследничка на Оксуич. Тя твърдо бе решила да стане монахиня и да се откаже от наследството си — в това той се убеди ясно. Беше предположил, че след пет години монотонен живот в „Света Тереза“ тя с нетърпение ще очаква да си тръгне оттук. Но когато се бе разсмяла така ненадейно, всичко му стана ясно. Смехът ѝ обаче беше проява на истерия, а не на радост. Тя се бе заклела, че ще остане в абатството и нещо повече, бе показала забележителен характер — особено когато той си бе позволил да я огледа от глава до пети.

Засмя се, като си припомни обиденото ѝ изражение. Без съмнение не се бе срещала с много мъже, захвърлена тук вдън земя, защото иначе щеше да е свикнала с подобни погледи. Беше хубавичка — съвсем безспорно, — с широко чело и ясни зелени очи, кожата ѝ бе бяла като на бебе. Никой от кавалерите, които бе предвидил за нея, нямаше да се възпротиви. Само един поглед към гъстите мигли и дългата къдрава коса, и щяха да изтеглят саби един срещу друг в бой за ръката ѝ. Макар че дрехите ѝ бяха груби и съвсем обикновени, Райлън имаше достатъчно опитно око, за да забележи тънката талия и щедрата издутина на гърдите под грубия вълнен корсаж на туниката ѝ.

Единственото затруднение, което лейди Джоана щеше да изпречи пред бъдещия си съпруг, беше нейната избухливост. Но щом минеше под венчило, това нямаше да бъде негова грижа, реши Райлън.

Той тупна шията на коня и го отпрати при другите. После се обърна към един от хората си, които го чакаха търпеливо край каменната стена.

— Нещо лошо ли? — запита мъжът, напускайки удобната си поза.

— Само промяна на плановете — отвърна Райлът. — Нищо повече. Нашата плаха гълъбица като че ли не иска да си върне Оксуич, Кел. Предпочита монашеския живот.

— Някои го предпочитат.

— Да, наистина. Но тя е тук от дете. Не знае нищо за света отвън. Когато вкуси свободата — и властта, — която ще има като господарка на собствения си замък, гарантирам, че ще промени мнението си.

Когато мълчаливият норвежец вдигна вежда, Райлът стана по-словоохотлив.

— Няма значение какво иска тя, длъжна е да се омъжи, за да може Оксуич да не попадне в паяжината на краля. Не се съмнявам, че един ден ще ми благодари, но не смея да мисля, че това ще стане в близките няколко дни.

— Още ли не е монахиня?

— Още не и това е късмет за нас. Дори отец Гавън няма да посмее да венчава монахиня, независимо колко злато ще изсипя на главата му. Във всеки случай, няма да е лесно да изтръгнем съгласие от нея.

— Ако я държим гладна, ще се съгласи — отбеляза Кел с увереността на човек, който знае какво говори.

Безчувствената му забележка накара Райлът леко да смръщи чело.

— Надявам се да не стане нужда от такива мерки. — Той се огледа из двора на абатството, потънал в сенки от залязващото слънце. — Ще говоря утре с нея, макар да се съмнявам, че ще промени намерението си. Междувременно имам предвид един план, който ще ни позволи да я изведем тихичко оттук. Ще бъдем много далече, когато вдигнат тревога. И щом тя бъде под моя опека, нашият добър крал няма да може да направи нищо.

3

— Джентълменът иска да говори с тебе — каза Уина на Джоана на другата сутрин.

В гласа ѝ се долавяше любопитство — и лека враждебност — и това веднага раздразни Джоана.

— Заета съм, както можеш да видиш — отговори тя, без да вдигне очи от работата си.

Но въпреки че се опитваше да се съсредоточи върху сребърните и златните конци, с които обшиваше богатия тъмночервен плат, се убоде.

— О, Богоро... — измърмори тя и вдигна очи към все още чакащата Уина. — Нали ти казах, че съм заета. Не чу ли?

— Чух — отговори лукаво Уина. — Макар да мисля, че си доста глупава да пренебрегваш мъж като него.

С един последен кос поглед тя приглади грубата тъкан на роклята си и бавно напусна стаята, явно доволна от себе си.

О, тази никаквица, кипна Джоана, смучейки върха на пръста си. Нахалница и безсрамница! Но Джоана съзнаваше, че не Уина и нейното безочливо поведение я бяха раздразнили. А мъжът.

Цяла нощ бе лежала на одъра си, без да може да заспи, припомняйки си отново и отново кратката, но пълна с чувства среща с него. Бе го отпратила решително, убеждаваше се тя. Бе му казала съвършено ясно, че Оксуич вече не е нейна грижа и че кралят може да го подари на самия дявол, ако има това желание, нея изобщо не я интересува. Но усещаше съвсем ясно, че лорд Блекстън няма намерение да се откаже така лесно.

Мълчейки мрачно, Джоана отново се наостри срещу баща си, който не преставаше да ѝ създава ядове. „Трябва ли да ме преследваш и в смъртта си, както ме преследваше, докато беше жив?“

С примирена въздишка пусна бродерията в скута си. Баща ѝ беше мъртъв. Вестта много я бе изненадала, но след като отмина първоначалният шок, тя не почувства нищо. Никаква скръб.

Никакъв гняв. Усети само празнота, сякаш ѝ бяха отнели всякаква способност да чувства. Беше като празна черупка, плаваща в морето, без нищо, за което да се закотви.

Но не беше точно така, каза си тя. Имаше абатството „Света Тереза“. Сега то беше неин дом, мястото, където искаше да бъде. Сега никой не можеше да я принуди да го напусне и тя се утешаваше с тази мисъл.

Но дори това не можеше да намали болката, която внезапно я прободеше в гърдите. Макар това да противоречеше на всякаква логика, изведнъж се усети обзета от странна самотност. Още откакто майка ѝ...

Джоана тръсна глава, не искаше да позволи на спомена да изплува на повърхността. Да, тогава се бе чувствала самотна. Беше се надявала самата тя да умре в онези мрачни дни, последвали смъртта на майка ѝ. Но вестта за кончината на баща ѝ нямаше да ѝ се отрази така, закле се тя. Съжаляваше за втората му жена и за малкия му син Елдън. Но за него...

Джоана стана от пейката и се насочи развълнувана към прозореца. Сестра Едит ѝ бе позволила днес да работи уединена в молитвената ниша, за да оплаква насаме сполетялата я загуба. Но вместо това мислите ѝ летяха край нея в хаотичен рояк, възкресяваха откъслечни спомени от детството ѝ, които бе потискала години наред. А сега Уина бе дошла с поръчение от този мъж.

Щом се сети за сър Райлън Кемп, Джоана намери фокус за мислите си. Колко уместно бе, че вестта за смъртта на баща ѝ бе донесена от мъж като лорд Блекстън. Както повечето такива хора, той беше надменен и снизходителен. Дори имаше безочията да смята, че тя ще се занимава с неговите политически машинации! Колко приличаше на баща ѝ, реши тя огорчена. Колко си приличаха всички мъже! Мъжът махва с ръка и очаква жената веднага да се отзове на повикването му.

Но тя вече нямаше нужда да се отзовава. Нито баща ѝ, нито непоносимият лорд Блекстън можеха да я принудят да направи каквото и да било. За първи път в живота си тя наистина принадлежеше само на себе си, беше свободна сама да прави избор.

И бе избрала „Света Тереза“.

Джоана погледна през тесния прозорец на нишата. Зад тясната рамка можеше да види само върховете на дърветата и небето над тях.

Същото небе, извишаващо се и над Оксуич, помисли тя. И отгатык замъка Оксуич — над цяла Англия, дори още по-далече. Имаше дни, в които й се искаше да отиде до края на небето, да намери онова митично място, където синевата на небето се слива със зеленината на земята. Птичките, които летяха над абатството, запътили се към морето или към вътрешността, без съмнение можеха да кажат много неща за света, ако имаха езици, за да говорят. Но въпреки че често мечтаеше така, тя знаеше, че това са само детински блянове. Просторното небе я пленяваше с вечно,менящите се цветове и причудливите форми на облаците, но никой човек не можеше да се вкопчи в небето, както тя би могла да се вкопчи в някой тежък камък или в твърдата земя. Джоана бе намерила сигурност в простите постройки на абатството. Никога нямаше да рискува да загуби това, независимо колко привлекателен можеше да изглежда понякога външният свят.

Стигнала до това твърдо решение, тя сгъна бродерията в едно плетено кошче и забодде двете игли накръст в единия ъгъл на плата. Можеше да се срещне със самонадеяния лорд Блекстън и веднъж завинаги да свърши с цялата тази работа. Може би този път, когато отново отхвърлеше предложението му за Оксуич, той щеше да й повярва.

Когато Джоана излезе в двора на абатството, не бе подготвена за гледката, която се представи пред очите й. Уина, винаги дръзка, когато станеше дума за посетители от мъжки пол, стоеше до лорд Блекстън, обърнала лице към него.

— ... уви, тя отхвърли вашата покана, милорд. Тежко ми е на душата, като ви виждам така съкрушен, но се надявам да приемете моята скромна компания вместо нейната. — Уина обърна лице, докато правеше лек реверанс, и забеляза Джоана. Веднага й метна хитра усмивка, но когато се изправи, вниманието й бе съсредоточено изцяло върху високия мъж пред нея. — В „Света Тереза“ се съхраняват няколко вдъхновяващи реликви, които може би ще искате да видите. Поместени са в криптата. Където човек може да намери пълно уединение за своите съзерцания — добави тя с по-дрезгав глас.

Джоана не го чу какво отговаря, защото бе извърнал лице, но когато Уина се доближи още повече до него, Джоана бе сигурна, че той я е насърчил. Със сигурност нямаше да си позволи такива волности с

този мъж, каквито си бе позволявала с птицеловеца! Въръжена с оправданото негодувание, че една равна на нея може да бъде толкова дръзка сред самите стени на абатството, Джоана се стрелна към тях.

— Благодаря ти, че ми съобщи за лорд Блекстън — каза тя на Уина, напразно опитвайки се думите ѝ да прозвучат възпитано.

Когато Уина я изгледа отвисоко, малко остана Джоана да кипне. Това момиче няма ли поне капка самоуважение, запита се тя разгневена. Не тя трябваше да предпазва една глупачка от необмислени действия!

— А, лейди Джоана — каза лорд Блекстън, обръщайки се към нея. Когато видя намръщеното ѝ лице, погледът му се отмести за миг към Уина, но после насочи цялото си внимание към Джоана и ѝ отправи лека усмивка в отговор на нейната. — Много се радвам, че дойдохте. Уина ме осведоми, че сте имали някаква работа... — Той замълча, оставяйки думите да увиснат във въздуха като въпрос, докато очите му не се отделяха от нейните.

— Да... бях заета — отговори тя, мъчейки се да скрие внезапно избликналите си чувства.

Смути я кой знае откъде хрумналата ѝ мисъл, че дръзкото поведение на Уина нямаше да я засегне, ако бе насочено към някой друг мъж, но тя решително отхвърли това предположение. Като послушничка ѝ прилягаше да се грижи за поведението на всички в ордена. Абатисата изискваше да се разкриват всички грехове, които можеше да се забележат у жените от ордена, за да могат всички да постигат по-лесно състоянието на съвършено милосърдие. Гневът ѝ спрямо поведението на Уина беше част от задълженията ѝ, каза си тя. Донякъде успокоена, погледна лорд Блекстън.

— Вашата приятелка предложи да ми покаже реликвите на абатството — започна той. — Сега, щом вие сте тук, вероятно ще можем да поговорим и в същото време да разгледаме реликвите. — Красиво оформените му устни се извиха още малко, той явно се шегуваше с нея. — Ако ни извините — изрече, обръщайки се към Уина с кратък поклон за сбогуване.

Не отправи прощален поглед към Уина, докато тя се отдалечаваше. Джоана обаче с неоправдан интерес я гледаше как си отива, докато собственото ѝ самообладание започваше да изчезва. Сега, останала сама с този мъж, какво трябваше да прави? Нещо в нея

се преобърна, като си помисли, че трябва да го заведе долу по тесните стъпала към мястото, където бяха погребани костта от левия палец на света Тереза и една кожена лента от сандала ѝ. Представата, че ще останат двамата сами, накара стомаха ѝ да се свие на нервен възел. Дори разговорът насаме с него сред оживения двор достатъчно много я разстройваше.

— Е? — подкани я той. — Приемете ръката ми, Джоана, и бъдете мой водач из чудесата на „Света Тереза“.

— Вие изобщо не се интересувате от реликвите ни — изфуча тя, докато той ѝ поднасяше свитата си в лакътя ръка.

— Не съм си и помислял подобно нещо — отвърна той с усмивка, вдигайки ръка към сърцето си в престорен ужас. — Да не би да се съмнявате във вярата ми?

— Вярата ви? — Джоана се взря в сардоничното му изражение, смаяна от неговата надменност, и мнението ѝ за този мъж започна да се оформя. — Вярвам, че сте един от хората, които точно така прекрасно могат да живеят под забраната на Негово светейшество да се извършват тайнствата в Англия, както сте живели и преди той да издаде тази заповед — нападна го тя.

Но макар това да бе замислено като най-силно оскърбление, той само се засмя.

— Бях кръстен дълго преди забраната и очаквам да стане нужда да търся последно причастие доста след като забраната на Инокентий бъде вдигната. Междувременно, като всеки добър християнин, се ръководя от наставленията на моя папа.

Гърбът на Джоана се схвана от това пренебрежение към тайнствата. Наистина по християнски! Нямахше намерение да спори по въпросите на вярата тъкмо с този мъж — с този богохулник, — напомни си тя. Беше я помолил за среща, за да я подкани да поеме своята отговорност за Оксуич. Трябваше само го изслуша и отново да му откаже. Тогава той щеше да си тръгне и повече нямаше да я притеснява.

— Повикахте ме поради някаква причина, лорд Блекстън. Моля, изкажете се. Има и други неща, които изискват вниманието ми — каза тя, насилвайки се да изглежда отегчена и безразлична.

— А, да, вашата бродерия.

Той кимна сериозно, сякаш смяташе бродирането за нещо извънредно важно, но Джоана знаеше, че ѝ се подиграва. Необходимо бе да впрегне цялата сила на волята си, за да потисне гнева си. Но макар че, стиснала устни, го чакаше да заговори, той също изглеждаше решен да не се поддава на предизвикателството. Когато погледът ѝ сърдито се кръстоса с неговия, стомахът ѝ се сви в някакъв необясним спазъм. Но дълбоко в женската си същина тя разбра, че това е мъж, с когото трябва да се внимава. Един дълъг миг остана загледана в мършавото му лице, осъзнавайки колко варварски дълга е косата му и как очите му блестят с дълбокия си сапфирен цвят. После, не можейки повече да понася да бъде така щателно оглеждана, отмести очи към двора зад него.

Той заговори точно в този миг, сякаш знаеше, че е спечелил някаква битка с нея. Но за нейно учудване гласът му бе дълбок и искрен, без никаква следа от триумф.

— Бих искал отново да ви изложа искането си, лейди Джоана, като се има предвид наследството на Оксуич, чиято титла сега принадлежи на вас. Не казвайте нищо — побърза да добави, когато тя изведнъж обърна лице към него. — Изслушайте ме, моля ви. Просто ме изслушайте.

Погледите им отново се срещнаха. Но този път Джоана не допусна да бъде увлечена в поредната безмълвна битка. Можеше да си позволи да бъде великодушна, реши тя. Можеше да го изслуша учтиво — да чуе всичките смехотворни причини, с които би могъл да се постарее да я убеди, — защото знаеше, че усилията му ще са напразни. Той щеше да привежда доводи, тя щеше да ги оборва. Съвършено просто.

Когато тя кимна в знак, че е съгласна, той се усмихна.

— Нека се поразходим, докато говорим.

Хвана лакътя ѝ и я поведе към изхода на двора.

Отначало Джоана бе смутена. Ръката му държеше нейната така уверено, той без никакво усилие я водеше към отворената порта. Но тя потисна тревожното присвиване в стомаха си, породено от топлата сила на неговия допир. Напомни си, че това е само за малко. Когато му разясни, че няма намерение да напуска гилбертинките, той ще я остави на мира. Без съмнение ще си тръгне разочарован, мярна ѝ се неясна

мисъл. Защото нямаше голяма вероятност да приеме смирено поражението си.

Излязоха мълчаливо през портата, която никой не пазеше, и тръгнаха по прашния път. Далече вдясно се чуваше неспирният шум на морето, долитащ през откритото тресавище. Ден и нощ вълните водеха неспирната си битка с варовиковите скали, стоварвайки се върху тях почти без никаква полза. Въпреки че морето беше вечно, а приливите и отливите рядко намаляваха силата си, стръмните скали не се поддаваха. Така и този мъж можеше да нанася удари по нейната броня, представи си тя. Но също като прастарите скали, и тя щеше да упорства. И щеше да остане в „Света Тереза“ дълго след като той си замине.

— Тук сте от много години — започна той, обръщайки се да я погледне.

— Да, сега тук е моят дом — отговори Джоана.

Дръпна се от него, уж за да вдигне парче креда и да го прибере в джоба си, но истинската ѝ цел беше да се освободи от ръката му, която я смущаваше.

— Тук е красиво.

Като чу това изненадващо изказване, Джоана изправи гръб и се втренчи в него. Вятърът духаше в гърба му и развяваше косата му, той някак странно изглеждаше в своята стихия. Суровият пейзаж и ясното небе зад него придаваха на силуета му още по-мощно излъчване, сякаш бе способен да укроти вятъра, ако пожелае. А тя, напротив, се чувстваше почти смазвана от морския бриз. Той развяваше краищата на косата ѝ, увиваше полите на роклята около коленете ѝ, сякаш искаше да я откъсне от земята.

— Да, красиво е — съгласи се тя. — Фламбъро Хед е дива пустош, а абатството е уединено и безопасно място.

— И никой няма да ви безпокои в безкрайното ви бродирание? — Вдигна въпросително тъмните си вежди, отправяйки ѝ изпитателен поглед. — Не бих допуснал, че това може да е целта на една млада жена от благороден произход като вас.

Джоана го изгледа подозрително.

— Какъв друг избор може да има една благородничка?

— Да бъдете господарка на собственото си имение сигурно би било по-голямо предизвикателство... и би имало по-голяма стойност,

отколкото да се уедините в това тихо място.

— Но аз никога няма да бъда наистина господарка на Оксуич. Евентуалният ми съпруг би станал лорд Оксуич. Аз бих била само негова съпруга. Между тези две неща има голяма разлика — добави тя с горчивина.

Изражението му почти не се промени, само леко присви очи.

— Вашият съпруг наистина би станал лорд Оксуич, но това е за добро, Джоана. Мъжът се грижи да благоустройва именията си и да закриля семейството и поданиците си. Като негова помощничка вие ще се ползвате с всеобщо уважение и ще управлявате домакинството си така, както искате.

— Както моят съпруг иска — възрази Джоана, спомняйки си непреодолимия страх на майка си пред мъжа ѝ. — Не ми трябва съпруг, защото тук имам всичко, което ми е необходимо. Движа се свободно. Имам си своите задължения, освен това и молитвите ми... Бродя на воля сред горите и тресавищата наоколо. Само това искам от живота.

Тя внезапно се извърна и се загледа към абатството, чиито сиви квадратни сгради бяха кацнали на голия хълм. Защо този мъж бе дошъл да застраши крехкия мир, който тя бе намерила тук? Защо му е да бърка в мъчителните рани, които още не бяха заздравели в паметта ѝ?

Тогава той се изправи пред нея, закривайки гледката на абатството, и ѝ заговори с топъл и искрен глас:

— Не трябва да се страхувате от мъжа, който би станал ваш съпруг, лейди Джоана. Всеки мъж би бил глупак, ако не хареса такава изумително красива девойка.

Погледът му се плъзна по нея и неговата тъмносиня топлина неочаквано сгря всички места, през които минаваше.

— Трябва само да му се усмихнете, за да ви се покори; да му дадете своята нежност, за да получите каквото желаете.

Неочакваните му думи накараха очите на Джоана да се разширят, сърцето ѝ започна да бие неравно. Но въпреки внезапния прилив на топлина, който я обзе, тя знаеше, че думите му са напълно неуместни... както и дръзкият му поглед. Още повече, че говореше в полза на някакъв друг мъж, все още неизвестно кой. Но всичко това не

можеше по никакъв начин да разнесе твърдата буца, заседнала в стомаха ѝ.

— Всичко, което желая — започна тя нервно, — е да ме оставите на мира. Нищо, което ще кажете...

— Ами децата? — прекъсна я той. — Най-горещото желание на жената е детската ѝ стая да е пълна. Толкова лесно ли ще се откажете от това? Щом положите обета, завинаги ще отрежете пътя към тази част от живота си.

Джоана вдигна брадичка и смело се опита да не обръща внимание на стягането в гърлото. Какво бе спечелила майка ѝ от желанието да има деца? Повече от всичко на света бе искала да има син, но Господ не бе благоволил да ѝ го прати. И тя бе страдала от несправедливото отношение на съпруга си до момента, в който не можеше повече да го понесе. Но колкото и да ѝ харесваше идеята да има свое бебе, Джоана решително отхвърли тази възможност. Дори да искаше нещо и да се молеше за него ден и нощ, пак не беше сигурно, че ще го получи. Но бе сигурна, че Райлън Кемп никога няма да го разбере.

Пое си бавно дъх на пресекулки и се загледа в лицето му, излъчващо нетърпение.

— Отказвам се от всичко — от съпруг, от деца и специално от замъка Оксуич.

Въздухът между двамата трептеше от напрежение, породено от сърдитите ѝ думи. Но за негова чест сър Райлън не отвърна по същия начин. Макар да бе много ядосана, Джоана зърна как пламъчето на гнева проблясва в очите му. Когато проговори обаче, гласът му бе тих и спокоен.

— Виждам, че ви разгневих, а не съм имал такова намерение. Но ми е трудно да разбера страха ви от Оксуич... защото това изпитвате, нали? Само че защо?

— От нищо не се страхувам — изфуча Джоана, още по-разярена от спокойствието, което проявяваше пред нейните объркани чувства. — Просто не желая да... да променям плановете си.

— Не е само това, лейди Джоана.

— Моите причини са си мои! — изкрещя тя.

Видя го как стиска зъби.

— А дългът ви към Оксуич? Независимо какви чувства изпитвате към това място, вие имате дълг към Оксуич и към Англия — да продължите своя род.

— Моя род ли? — намръщи се тя. — Може да умре с мене, ако стана дума за това. Някой друг с радост ще заеме мястото ми в Оксуич. Впрочем, това не ви засяга. Защо ще ви интересува кой е господар в Оксуич?

При тези думи той се вцепени.

— Оксуич, както всички имена в Йоркшир, дълго време твърдо се противопоставяше на крайностите на крал Джон. Няма да позволя той да падне в ръцете му.

— Не е ваша работа кой ще бъде господар на Оксуич!

— Ако искам да бъда лоялен към страната си, това трябва да бъде моя грижа.

Джоана го загледа втренчено, едва сдържайки гласа си да не затрепери:

— Виждам, че не харесвате краля и искате да му попречите, но не мислете да замаскирате това като лоялност, когато явно си личи, че е алчност!

Той присви очи и тя разбра, че го е ядосала. Но не я беше грижа. Отвърна на яростния му поглед с не по-малка непреклонност. Когато той проговори, гласът му бе студен като лед.

— Колкото и да отричате, милейди, фактът си остава. Сега вие сте длъжна да предпазвате Оксуич, както правеше баща ви.

— Длъжна! — извика тя огорчено. — Имам дълг не към Оксуич, а към... само към Бога. Оксуич ще мине в други ръце, а Англия няма да пострада от това, че ме няма!

Гърдите ѝ се вълнуваха, погледът ѝ се замъгли от сълзи, тя едва го виждаше.

— Вие или кралят... няма значение кой ще предяви претенции към това нечестиво място. Що се отнася до мене, можете да вървите по дяволите и вие, и кралят... и Оксуич заедно с вас!

4

Хората на Блекстън си заминаха. Джоана ги чу, макар да се бе спотаила в молитвената ниша. Цвиленето и пръхтенето на конете и от виковете на мъжете, готвещи се за тръгване, нарушаваха тишината на малката стаичка. И въпреки че се бе съсредоточила в молитвите си, от време на време този шум я откъсваше от тях.

Райлън Кемп — който носеше обезпокоителни вести и имаше такъв стряскащ поглед — напускаше абатството „Света Тереза“. Но отсъствието му нямаше да бъде безусловно. Тя знаеше, че образът му ще я преследва дни наред, защото дори и сега думите му продължаваха да я разсейват от молитвите ѝ. Дългът към Оксуич, бе казал той. Дългът към поданиците. Но тя нямаше дълг нито към замъка, нито към подвластните му селяни, каза си Джоана. Оксуич беше едно омразно място. Хората там дори нямаше да я познаят и със сигурност нямаше да се интересуват дали тя ще им бъде господарка, стига да получават закрила и да не бъдат твърде много притеснявани в изпълнението на задълженията към феодала си. Но що се отнася до „Света Тереза“, нямаше да се отклони от задълженията си. Освен това, помисли тя, размърдвайки се на студения каменен под, дългът към Бога е над всички други задължения.

„Ами децата?“, прозвуча някъде дълбоко в нея един подигравателен глас.

Джоана се изправи с въздишка. Разтърка разсеяно колене, прехвърляйки в ума си тази смущаваща мисъл. Ами децата?

Ако имаше приемлив начин да се сдобие с бебе, без да е необходимо да има съпруг, със сигурност би го направила, защото отдавна изпитваше неясни копнежи да има дете. Колко щеше да обича едно мъничко бебе, колко нежно щеше да се грижи за всичките му нужди... Никога нямаше да му липсват обич или удобства, то щеше да расте щастливо и усмихнато и винаги доволно.

Джоана кръстоса ръце и ги притисна плътно към себе си, оставяйки въображението си да полети. Ако имаше собствено дете,

щеше да го обича повече от всичко на света. И това дете щеше да ѝ даде своята обич. Самата мисъл стопли сърцето ѝ. Но когато си спомни къде се намира — и защо, — нежната топлина се сви като студена буца в гърлото ѝ. Ръцете ѝ паднаха като отсечени край тялото, когато осъзна каква действителност бе избрала за себе си. Нямаше да има деца, защото нямаше да има съпруг. Трябваше да търси утеха в Божиата любов. Неговата любов щеше да бъде много по-всеобхватна от която и да било друга на света.

Това убеждение обаче не можа да ободри Джоана, заслушана в чаткането на подковите отвън. Лорд Блекстън и хората му си заминаваха, отнасяйки със себе си последната ѝ връзка с външния свят. И макар че се помъчи да се зарадва на отпътуването им, само успя да се сдържи да не се разплаче.

Когато излезе от молитвената ниша, бе станало време за вечерното четене. Но настроението ѝ бе твърде мрачно и душата ѝ твърде смутена, за да търси утеха сред сновящите насам-натам обитателки на абатството. Бе пропуснала вечерята, но това не я тревожеше. Вятърът се бе засилил значително, налиташе на силни пориви от морето, но дори яростта му ѝ носеше някакво спокойствие. Самата тя се чувстваше гневна и без ориентир, изпълнена с енергия, която не можеше никъде да излее.

Небето на изток, над Северно море, ставаше все по-тъмно. Но на запад слънчевите лъчи все още се промъкваха през плътните облаци. В средата на лятото здрачът продължаваше доста повече и Джоана знаеше, че полумракът ще трае още няколко часа. Звънът на камбаните, възвестяващи часа за нощната молитва, я завари неподвижна, загледана в западния хоризонт, с вятър, духащ в гърба ѝ. Няколко закъснели за молитвата изтичаха по трите стъпала, влизайки през широката порта, и тя отново се озова сама. Застанала сред празния двор, Джоана се озърна, обгръщайки с поглед прашната земя и невзрачните постройки.

Дъждът ще уталожил праха, помисли тя разсеяно, макар че ако дойдеше буря, водостокът на покрива на черквата щеше да пострада. После тя обърна лице към вятъра и вдигна очи към свечеряващото се небе. Нямаше значение какво ще стане с водостока, тя желаше само едно — свирепа буря. Нека духа яростен вятър, нека цяла Англия

потрепери от силата му. Нека дъждът вали толкова дълго и силно, че да измие целия свят... или да го отнесе.

Без да разбира или да потиска надигащите се чувства, Джоана смъкна покривалото от главата си. Когато вятърът подхвана и отнесе квадратното парче плат, тя разтърси глава и дългите ѝ къдрици се развяха свободно около лицето ѝ. После, без да знае накъде отива, подтиквана само от непреодолимата нужда да бъде някъде другаде, тя с бърза крачка излезе от портата и се отправи към брулените от вятъра тресавища отвъд границите на обителта.

Джоана не се насочи към тесния коларски път, който извеждаше от абатството. Вместо това тя тръгна към скалите, надвиснали над брега. Морето ниско долу безсилно се блъскаше в белия варовик. Високите вълни като че ли искаха да погълнат скалите, сякаш се стремяха да завладеят земята. Джоана, непредпазливо застанала почти до скалистия ръб, не се боеше. Вятърът така силно духаше срещу нея, че сигурно би могла да подскочи и пак да падне на твърда земя.

Само да можеше вятърът да донесе обратно майка ѝ...

Тази мисъл веднага я накара да се стегне и по гърба ѝ пробягна тръпка. Рязко се обърна, отдалечи се от стръмните скали и се запъти обратно към равните тресавища.

Как можа майка ѝ да намери смелост и да направи този скок, не ѝ даваше мира тази извратена мисъл. И как е могла така малодушно да се лиши от остатъка от живота си?

„Не искам да мисля за това“, каза си тя, докато вятърът я блъскаше напред, развявайки полите ѝ и дългата ѝ до кръста коса. „Само искам да се поразходя из тихата гора и да намеря там малко спокойствие.“

Хващайки се за тази мисъл, Джоана се остави на вятъра да я бутне из високите треви и бодливите изтравничета, през коларския път и почти до извора на Криста, преди да навлезе в гората. Косата ѝ бе непоправимо разрошена, лицето ѝ гореше от положените усилия, но самообладанието ѝ лека-полека се възвръщаше. Мрачните облаци висяха ниско, знаеше, че ако удареше мълния, няма да е в безопасност сред дърветата, но докато не чуеше предупредителната гръмотевица, нямаше да се безпокои за това. Щеше да върви така, докато не завали, хрумна ѝ внезапно. Щеше ли Бог да я остави да върви така до безкрай, или щеше да прати пороен дъжд, за да я накара да се върне в

абатството? Една част от нея искаше да се присмее на тази глупава идея, но друга част искаше отговор и Бог бе единственият, който можеше да го даде.

Райлън забеляза Джоана, когато тя излезе от абатството. След като той и хората му бяха изгубили от очи „Света Тереза“, се бяха върнали обратно и се спотайваха в гората. Бяха си направили лагер на една полянка, откъдето абатството се виждаше като на длан. Когато Кел му бе казал, че някаква самотна женска фигура върви из тресавището, не знаеше дали това е жената, която следяха. Но после, когато тя се запъти право към стръмния бряг, той усети внезапен прилив на страх. Беше Джоана. Вървеше съвсем уверено към скалите. Дали не отива да се хвърли в морето? Говореше се, че майка ѝ точно така се била хвърлила отвисоко към смъртта си. Той бе скочил разтревожен, готов веднага да препусне да я спасява, макар да знаеше, че няма да стигне навреме. Но за негово огромно облекчение тя бе спряла, а после бе обърнала гръб на скалите, насочвайки се точно към мястото, където той и хората му я чакаха в засада.

Косата ѝ се вееше пред нея като плющящо платно. Полите ѝ също хвърчаха под напора на вятъра, откривайки от време на време краката ѝ. Досега я виждаше само като бледа, слаба жена, омотана в безформени сиви дрехи, с прозрачна кожа и огромни зелени очи, които единствено изпъкваха у нея. Сега беше едно създание без лице, с объркана дълга коса и красиви крака. Безпокойството му за нея се стопи, но почти едновременно с това се породило друго, неочаквано чувство. Някой друг мъж — избран от него — щеше да бъде най-щастливият жених, когато дойдеше брачната нощ. Някой страстен млад жребец щеше да накара тези дълги бели крака да се увият около кръста му и щеше да зарови лице и ръце в тази копринена коса.

Внезапна топлина се разля из тялото му, когато помисли за нея по този начин, и макар да знаеше, че е лудост. Тя беше съвършено невинна — и как би могла да не бъде? Но въпреки това той бе напълно уверен, макар да не знаеше защо, че би могла да бъде невероятно страдна. Може би заради избухливия ѝ темперамент. Може би заради начина, по който се изчервяваше, или заради това, как прегръщаше разбеснелия се вятър. Просто знаеше, че е така. Но не той щеше да го открие собствено лично.

Изруга тихо и отмести очи от нея, насилвайки се да възпре кръвта, нахлуваща в слабините му. Не беше време сега да мисли за такива неща. Но щом пак се обърна, за да види докъде е стигнала — когато я видя да отмахва косата от челото си с небрежно движение, — разбра, че ще трябва да поговори многозначително с онзи, за когото тя ще се омъжи. Трябваше най-малкото да направи така, че той да се отнесе нежно и внимателно към нея в сватбената ѝ нощ. Поне това ѝ дължеше.

— Много е лесно — избоботи Кел зад гърба му.

— По-добре така, отколкото както мислех да я отвлека довечера от абатството — отвърна Райлън. — Задръж си викингските инстинкти за друг път, Кел. И за друга мишена — добави той, без да сваля поглед от Джоана.

Когато тя се отклони южно от тях, подбутвана от поривите на вятъра, той взе решение.

— Чакай тук с другите. Аз сам ще посрещна нерешителната годеница.

Когато Кел се изсмя многозначително, Райлън свъси чело.

— Тя е невинно младо момиче. Дръж си задните мисли за себе си.

— Ако е толкова невинна, ти откъде ще знаеш какво да правиш с нея?

И обикновено мълчаливият Кел се отдалечи, подсмивайки се на собственото си остроумие.

Райлън пропусна покрай ушите си язвителния коментар на Кел, защото знаеше, че невинните девойки бяха непозната територия за него. По-скоро имаше влечение към омъжени благороднички, вещи в изкуството да забавляват мъжа и задоволяващи се със случайни приключения. Точно поради тази причина се ужасяваше от предстоящото си свързване с младата лейди Мерилин Кросли. Девиците не бяха неговата „област“. Но когато се метна на седлото, си спомни, че девицата, която сега бродеше из тресавището, бе успяла да събуди у него не само повърхностен интерес.

По дяволите, значи много дълго е стоял без жена, та сега да се разпалва при мисълта за една невинна девица. И освен това — почти монахиня. Щом се върнеше в Блекстън, веднага щеше да поправи това положение.

Продължи под дърветата към мястото, където Джоана най-вероятно щеше да му пресече пътя. Слезе от седлото и върза коня, а после се подпря на един бряст и зачака. Не сваляше поглед от Джоана, наблюдаваше я как безуспешно се опитва да оправи косата си, и се поизправи, когато тя се наведе и събра поли, за да ги затъкне в колана си. Сега можеше да върви по-лесно сред гъсто обрасналата ливада, но това изобщо не го интересуваше. Погледът му бе прикован към добре оформените ѝ крака. Тънки глезени и стройни прасци. Колене с леки трапчинки. Не носеше чорапи, забеляза той, и още веднъж го обля нежелана горещина.

— Господи, проклет да съм! — изруга той под нос.

Това момиче няма ли чувство за приличие? Достатъчно лошо беше, че броди така незащитена през поля и гори, а отгоре на това така да се разголва — направо непросимо!

Напрегнат, сякаш му предстоеше да се хвърли в битка, Райлън тихо пропълзя напред. Още не виждаше лицето ѝ, не само защото вятърът я духаше в гръб и развяваше косата ѝ, но и защото го бе извърнала.

Още една безразсъдна грешка, кипна той. Върви из тъмната гора и никак не я е грижа дали е в безопасност. Внимава по-скоро да не се спъне, а не се бои, че някой злосторник може да се спотайва наоколо!

Предположението на Райлън беше вярно. Докато Джоана си пробиваше път през гъстите изтравничета и високите треви, наистина внимаваше да не се спъне. Вятърът така силно духаше в гръба ѝ, че едва успяваше да върви достатъчно бавно, за да не политне. Още малко, помисли тя, като зърна дърветата пред себе си. Опита се да хване косата си с една ръка, но не успя, после се спъна в един камък и за малко не падна. Задъхана, отново погледна към дърветата, които се възвишаваха пред нея, но вместо облекчение усети внезапна тревога. Някаква висока фигура дебнеше под сенките на дърветата!

Джоана не спря, за да помисли. Беше мъж и не ѝ се обади, когато го бе приближила. Само това ѝ трябваше, за да изпадне в ужас. Извърна се, сякаш дяволът беше по петите ѝ, и побягна към абатството и сигурността.

— Проклятие!

Ругатнята стигна до ушите на Джоана, увеличавайки страха ѝ. Наистина я бе причаквал! Сега сигурно щеше да я последва!

Тя затича колкото можеше по-бързо — както никога преди не бе тичала. Но сега вятърът духаше срещу нея и я спираше. Усети изтравничетата да бодат кожата ѝ. Сърцето ѝ бумтеше в гърдите, дробовете ѝ като че ли щяха да се пръснат. Но не преставаше да тича. Чуваше го да се приближава и преди да успее да се изплъзне от ръцете му, той я хвана.

Една желязна ръка се уви около кръста ѝ. В един ужасен миг тя се намери повдигната от земята и притисната до нечии корави гърди. Макар че се бореше и риташе, изпаднала в дива паника, отчаяно опитвайки се да се освободи, той не я пускаше.

— Не — изпищя тя и се изви назад.

Главата ѝ се удари силно в гърдите му и пред очите ѝ се пръснаха искри, но мъжът забележимо отслаби хватката и тя инстинктивно се отдели от високата му фигура. Почти му се бе изплъзнала, но когато той посегна и я сграбчи, тя изгуби равновесие. С остър вик се строполи на земята и преди да успее да се опомни, той се хвърли върху нея.

Силният тласък изкара въздуха на Джоана. Мъжът я притискаше здраво към земята и въпреки обзелия я непреодолим страх тя не можеше да си поеме дъх нито, за да пищи, нито, за да се бори. Бузата ѝ бе опряла земята и косата ѝ падна над лицето, оплитайки се в тревата.

„Ще умра“, помисли тя, когато от очите ѝ бликнаха сълзи. „Ще умра тук, сама, в ръцете на това отвратително чудовище.“

Когато го усети да се отмества, гърдите ѝ изведнъж се напълниха с благословен въздух, но желязната му хватка не бе ни най-малко отслабнала.

— Господи, проклет да съм! — изруга той и я затисна под себе си, така че двамата се озоваха лице в лице.

Джоана усещаше всеки стоманен мускул от тялото на мъжа, защото той лежеше точно върху нея по възможно най-интимния начин. Въпреки че искаше да не показва страха си, две едри сълзи бликнаха изпод силно стиснатите ѝ клепачи и тялото ѝ потръпна в ужас от това, което сигурно щеше да последва. После една грапава длан отмести безнадеждно обърканата коса от лицето ѝ. Макар че трепна от допира му, мъжът хвана брадичката ѝ с палец и показалец и извърна лицето ѝ към себе си.

— Отворете очи, Джоана. Отворете очи.

Овладяна от парализиращ страх, Джоана не позна гласа му и не се подчини на заповедта. После той изтри сълзите ѝ, първо от едното око, после от другото с извънредно нежно движение и въпреки ужаса си тя отвори очи.

Лицето, което видя, не беше на чудовище, но страхът, който предизвика в сърцето ѝ, въпреки това бе огромен.

— Вие! — извика тя, задавена от сълзи.

— Да, аз — отвърна той мрачно. — Макар че би могъл да бъде някой убиец... или нещо още по-лошо.

— Пуснете ме — измърмори тя, гърчейки се под горещото му тежко тяло.

Но неспокойното ѝ движение като че ли още повече ги доближи. Единият му крак се плъзна между нейните и макар че той се бе надигнал на лакът, тя бе буквално прикована към земята. Джоана го изгледа яростно, усещайки как погледът ѝ отново се замъглява от сълзи.

— Пуснете ме, отвратителен простак такъв! Долно животно!

— О-о, нашата малка монахиня имала забележителен темперамент. И какъв речник! Със сигурност недопустим в светите пространства на „Света Тереза“.

— Можете да не оправдавате грубиянското си поведение! — Тя го удари в гърдите, после се намръщи, когато усилията ѝ се оказаха безполезни. — Навик ли ви е да скитате и да нападате безпомощни жени, сър Райлън?

До този момент изражението му представляваше странна смесица от триумф и изненада, сякаш му бе харесало, че я е пленил, но все още е малко смаян от всичко. Безжалостното ѝ обвинение обаче веднага го накара да се намръщи.

— А вие имате ли навик да скитате из полето с неприлично вдигната дреха и да си показвате краката пред всички?

Той спусна ръка надолу и хвана голата плът на коляното ѝ, за да докаже твърдението си.

— Опитвах се да стигна до дърветата. Преди да завали! — Тя го изгледа с огромните си зелени очи. — Пуснете ме да стана. И си махнете ръката от крака ми — добави с потреперващ глас.

Ръката на Райлън неохотно пусна крака ѝ и го направи само за да вплете пръсти в невъзможно обърканата ѝ коса. Над тях вятърът още

шибаше високите треви и бодливите изтравничета, но така, както бяха притиснати към земята, надигащата се буря сякаш ги заобикаляше, почти без да ги докосва. Тъмната му коса хвърчеше около лицето му, но той не ѝ обръщаше внимание. Само се взираше надолу към нея с предишното объркано изражение, навивайки една от къдриците ѝ около пръста си.

Когато това продължи почти непоносимо дълго, Джоана почувства как неволен прилив на топлина се разлива из нея. Бликаше от най-съкровените дълбини на корема ѝ, сгрявайки кръвта ѝ и карайки кожата ѝ да порозовява. За миг не почувства никакъв страх — поне не такъв, какъвто изпитваше досега. В ума ѝ се мярна откъслечен спомен за Уина и птицеловеца, но бързо ги забрави, когато се взря в тъмносините бездни на очите му. Той сякаш я изпиваше с непроницаемия си тъмен поглед и сърцето ѝ заби още по-бързо. После той наведе глава и тя ахна.

— Какво... какво правите? — извика Джоана, опитвайки се да го възпре. Почувства под дланите си как бие сърцето му и това ѝ се стори ужасяващо интимно откритие.

Като чу думите ѝ, той замря, но лицето му беше толкова близо до нейното, че тя усещаше топлия му дъх и допира на косата му. После се отдръпна и мрачно изражение смени непроницаемата му маска.

— Правя това — измърмори той с внезапно снижен и дрезгав глас, — че ви отвеждам в Блекстън. — Дръпна се от нея и рязко си пое дъх. — Щом излезете от потискащата обстановка в абатството, ще размислите дали искате да станете монахиня.

— Никога няма да си променя намерението!

Джоана понечи да стане, но той в миг я сграбчи за китката. Макар тя да се дърпаше отчаяно, хватката му не отслабваше.

— Не правете нещата по-трудни, Джоана — предупреди я той, докато се изправяше.

Тя се надигна на колене, отдалечавайки се колкото им позволяваха преплетените ръце.

— Това, което говорите, е немислимо — изсъска тя разярена. — Не можете просто така да ме отвлечете. Няма да тръгна! Няма!

— Напротив, ще тръгнете. И един ден, когато бъдете подходящо омъжена и с дете в ръце, ще ми благодарите, че съм ви спасил от това нещастно място, малка сива гълъбице.

Джоана се взря в лицето му, виждайки изписана на него твърда решимост, и внезапно я връхлетя отчаяние.

— Можете да ме отмъкнете оттук — прошепна тя, отново задавена от напирещи сълзи, — но другото няма да ви се отдаде. Няма да се омъжа за някой ваш приятел. По-скоро ще се хвърля в морето!

Той смръщи чело, когато чу тихите ѝ заканителни думи, и впи пламтящ поглед в нейния.

— И ще се изложите на адските пламъци? Не мисля така.

Той се изправи и ръката му стисна болезнено китката ѝ. Без да обръща внимание на отчаяните ѝ опити да се освободи, той я повлече към чакащия наблизо кон.

Джоана яздеше сковано, опитвайки се да избягва всякакъв допир с похитителя си. Бе настанена напъряко пред него, седнала между бедрата му, преметнала двата си крака над неговия. Нямаше как да се отдръпне от него, но в яростта си не можеше да реагира другояче. Как смее да се отнася така с нея! Как смее да я дебне из засада, да я гони и да я влачи като някаква плячка!

Когато конят се запуска по един стръмен склон, равновесието ѝ се наруши и тя ахна. Ръката на Райлън я стисна по-здраво и не ѝ позволи да падне, но тя не можа веднага да се изпълни с благодарни чувства към него. Ако не беше той, сега нямаше да седи на гърба на това опасно животно, страхувайки се за живота си. Ако не беше той, нямаше да тича из гората точно когато заплашваше да се разрази буря.

Когато конят отново тръгна с равномерен ход, Джоана се дръпна от Райлън, не желаейки да се опре на гърдите му, колкото и да бяха сигурни. Но той явно имаше други намерения. Хвана я по-здраво, притискайки я към себе си, и наведе глава към ухото ѝ.

— Спокойно, милейди. Тази борба е безполезна, както и гневът ви.

— Вашият безумен план е безполезен. Наистина ли смятате да промените намеренията ми по този начин? Като ме откъснете от живота, който съм избрала?

— Избрали сте този живот, без да знаете какъв друг живот ви се представя. Искам само да разберете какви други възможности имате.

— Тогава си губите времето, защото никога няма да си променя намеренията. И ще трябва да ме върнете в „Света Тереза“, когато отвратителният ви план пропадне.

Той отмахна един объркан кичур коса от бузата ѝ.

— Никога няма да се върнете в „Света Тереза“, Джоана. Приемете този факт и ще почнем много добре да се разбираме.

— Как ли пък не, да се разбирам с един убиец! — извика тя с глас, който трепереше колкото от ярост, толкова и от страх.

— Ще видим — отговори той хладно. — Скоро ще видим.

Когато стигнаха до мястото, където го чакаха неговите хора, Джоана се намери в ново затруднение. Как ще се справя сред тези безочливи мъже? Всички до един явно бяха ветерани от безброй битки и макар в погледите им да се четеше странна смесица от любопитство и неудобство, тя не хранеше надежди, че ще се застъпят за нея. Властта на Райлън над хората му бе неуловима, но несъмнена. Дори русият гигант, който като че ли нямаше равен на себе си по физическа сила, изглежда, одобряваше долната постъпка на господаря си. Ако той или някой негов другар усетеха поне мъничко вина или съчувствие към окаяното ѝ положение, тя беше съвсем сигурна, че биха ѝ се притекли на помощ.

— Ставайте, момчета. Имаме много левги път — подвикна Райлън, държейки я все така здраво.

— Да приготвя ли един от товарните коне, за да носи нашата... мм... нашата... ъ-ъ, да носи ездач? — изрече един посивял войник и хвърли кос поглед към застиналото лице на Джоана.

— Засега ще язди с мене. Щом отхвърлим малко път, може би ще ѝ дам отделен кон.

— Предпочитам да яздя сама — изсумтя Джоана.

Макар никога, преди да не бе яздила кон, макар да се плашеше от тези големи животни, на драго сърце би яздила каквото и да е, само да се освободи от желязната прегръдка на сър Райлън.

— Днес няма значение какво предпочитате вие — прошепна ѝ той на ухото.

Намести я на скута си, без да обръща внимание на възмутеното ѝ ахване, сякаш за да подчертае, че тя е напълно в неговата власт. После кимна на хората си:

— Да побързаме, защото небето май ще се изсипе върху нас, а не обичам да яздя под дъжда.

Въпреки това обаче се наложи да яздят под дъжда, защото едва бяха излезли от другата страна на гората, и ниско надвисналото небе се стовари върху тях. Вятърът бе забележимо стихнал и дъждът закапа на тежки капки, които от време на време се превръщаха в истински ручейчета.

Дъждът събуди надеждите на Джоана. Сигурно сега щяха да спрат и може би щеше да успее да избяга. Но ездачите спряха само за

съвсем кратка почивка под клоните на китка дъбови дървета. Райлн извади от дисагите на един товарен кон дебело наметало срещу дъжд и го наметна на раменете си. Притисна плътно Джоана, все още седнала настрани в скута му, загърна я в гънките на огромното наметало и продължи напред.

Джоана му бе много ядосана, за да оцени опита му да се държи добре с нея. Дъждът нямаше да я съсипе живота й... обаче той — със сигурност! Но колкото и да се бореше, не можеше да се освободи от наметалото. Като насекомо, хванато в паяжина, кипеше тя. Макар че й беше топло в тъмния уют на прегръдката му, тя искаше само едно — да се откопчи.

— Стойте мирно — чу го да шепне, когато острият й лакът се заби в ребрата му.

— Нищо не виждам! — изсъска тя и го смушка още по-силно.

— По дяволите, жено... — Наметалото се разтвори и дъждът изпръска лицето й. — Ако искате да се измокрите до кости, само кажете!

— Искам да ме пуснете!

Той не отговори на сърдитите й думи, само се наведе напред под яростния напор на дъжда. Огромната качулка закриваше лицето му, но Джоана вече не бе защитена с нищо. Макар наметалото още да покриваше тялото й, главата й се подаваше през отворените му краища и дъждът бързо измокри лицето и косата й. Отпред, едва различим през дъждовната пелена, се виждаше един ездач. Предположи, че другите са зад тях. Не виждаше нищо друго. Дъждът закриваше и полето, и гората, виждаше се само каменистата пътека, по която се движеха с опасна скорост.

Тя наведе глава, за да избегне острите пръски на дъжда, и се изненада, когато той вдигна рамо и покри главата й с наметалото, но без да закрива лицето й. Джоана настръхна, когато една студена капка падна във врата й от измокрената й коса. Но колкото и да беше замръзнала, усещаше постоянно излъчващата се от него топлина. Топлината на двете им тела, подсилена от тази на коня, бе създавала чудесен уют под покрива на наметалото. И макар още да седеше сковано в скута му, тялото й се движеше в ритъм с коня, полюшваше се заедно с тялото на Райлн. Ръцете му все така стискаха талията й и въпреки усилията й да поддържа максимално разстояние между

двамата, уморените ѝ мускули бавно се отпуснаха. Тя полека се отпуснаше на гърдите му, поддавайки се на умората от емоционалното сътресение от изминалите дни и физическото изтощение от последния един час. Гърбът ѝ почти несъзнателно се опря в гърдите му, раменете ѝ леко се отпуснаха в прегръдката му. Сама държеше отворените краища на наметалото, стискайки с усилие грубата тъкан, за да се запази от безмилостния дъжд.

— Отпуснете се и си починете — прошепна той над ухото ѝ.

Тя изведнъж подскочи.

— Не съм уморена — изсумтя, макар да съзнаваше, че лъже.

Той сви рамене.

— Както искате, Джоана. Предстои ни дълъг път. В края на краищата ще се възползвате от предложението ми.

— Къде ме водите? — запита тя, без да се остави проявената от него загриженост да я заблуди. — И какво очаквате да постигнете с тази достойна за окайване постъпка?

Той се забави с отговора. През измокрените си от дъжда мигли тя го зърна как стиска зъби, след миг усети краткия му поглед.

— Вие може да сте се отказали от всякаква отговорност спрямо вашите поданици... спрямо страната си. Но аз не съм.

— Не можете да скриете престъплението си под такива възвишени идеали — възрази тя с хаплив тон. — Аз съм само една благородничка, освен мене има още много. Оксуич е само една крепост... и то не толкова значителна, че да повлияе върху съдбата на цялото кралство. Не, лорд Блекстън, заблуждавате се, ако очаквате да повярвам на такива безсмислици.

— Не очаквам от една девойка да разбира сложните държавни работи — отсече той.

— О, аз разбирам много добре и това няма нищо общо с вашите „сложни държавни работи“. Както повечето подобни на вас мъже, вие прикривате алчността и жестокостта си под претенцията, че се грижите за общото благо. Но тези, които страдат от това, са наясно!

Лакътят ѝ отново се заби в корема му, но преди тя да почувства и най-малкото задоволство, той я притисна здраво към себе си.

— Внимавайте, милейди, иначе може да се озовете вързана върху товарен кон и така да пристигнете в замъка Блекстън.

Джоана ужасно искаше пак да го смушка, защото ѝ стана ясно, че това много го ядосва. Но тъкмо този негов гняв я караше да бъде предпазлива. Нито за миг не се съмняваше, че говори сериозно. Мъж, който може да отвлече невинна жена от обителта, е способен на всичко и макар че никак не ѝ се щеше да отстъпва дори пред най-малкото негово изискване, знаеше, че поне в този случай трябва да се подчини.

— Много ме стискате — избъбри тя, упорито загледана в несекващия дъжд.

Ръката му се поотпусна, но преди тя да се зарадва на нищожната си победа, пръстите му се впиха в кръста и така, че ги усещаше всичките поотделно.

— Мога да бъда много отстъпчив, лейди Джоана. Също толкова галантен и любезен, колкото всички мъже. — Дланта му бавно се плъзна нагоре по корема ѝ, докато палецът почти опря в долната част на гърдите ѝ и тя ахна от това интимно докосване. После той се наведе и устните му почти докоснаха ухото ѝ. — Но ако ми се противите, мога да стана същински дявол. — Замълча, за да ѝ даде възможност да вникне в думите му, после пръстите му леко се отпуснаха. — Предлагам да се настаните удобно, милейди. Защото ни предстои да прекараме заедно още много часове.

С разтуптяно сърце, задъхана, Джоана не можеше да направи нищо друго, освен да се подчини. Но отпрати гореща молитва към Бога — дано го тресне с някоя светкавица!

Яздиха до късно през нощта. Макар Джоана да беше ядосана и изплашена, макар всеки мускул да я болеше от умора, тя не каза и дума на омразния си похитител. Яздеха мълчаливо и равномерният ход на коня ги люлееше в ритъм. Под общо наметало, усещайки топлината на другия... и нищо повече. Мислите на Джоана бяха мрачни и горчиви, за разлика от неговите, които — сигурна беше — преливаха от задоволство. Тя си представи как конят се изправя на задните си крака и го хвърля, за да може тя да избяга. Представи си как хората му се нахвърлят върху него, защото е могъл да се отнесе така ужасно с една жена. Дори си помисли, че би могла да извади собствената му сабя срещу него... да пониже черното му сърце. Но веднага съжали за тази зловеща мисъл. „Не убивай“, изпъкна в ума ѝ Божията заповед. Знаеше, че тези отмъстителни мисли са грешни, независимо колко зле се бе

отнесъл той с нея, но това само още повече разпали гнева ѝ. Нима ѝ е отказан дори този нищожен отдушник?

Когато спряха, дъждът беше престанал. Големи локви блестяха под слабата светлина на луната, която си бе пробила пролука през гъстите облаци, наоколо им се чуваше само безспирното тупкане на дъждовните капки, падащи от клоните.

— Малка почивка, момчета. После ще яздим чак до зори. Искам да стигнем до Блекстън преди утрешния залез — каза Райлън, разгръщайки наметалото.

Когато го отметна назад, Джоана се дръпна от него, замаяна от дългата съвместна езда. Всичките ѝ мускули бяха се схванали и я боляха, но за нищо на света нямаше да му го покаже.

— Позволете — изрече той и отпусна юздите.

После, преди тя да успее да реагира, я прихвана през кръста и свали на земята.

Ако можеше, Джоана би избягала още в този миг. В крайна сметка, нямаше никакъв друг план как да се спаси от този коравосърдечен похитител. Но не бе взела предвид резултата от дългата езда. Когато стъпи на земята, коленете ѝ едва не се подгънаха под нея. Ако Райлън не беше праметнал крак през шията на коня, за да се спусне долу и да я подхване, тя щеше да се строполи в калта.

— Хванах ви — каза той, когато ръката му се обви около талията ѝ. — Не се тревожете, след малко всичко ще е наред. Само се поразходете заедно с мене.

— Нямам никаква нужда от вашата помощ — изсъска тя, опитвайки се да се измъкне от вече познатата прегръдка.

— Ясно е, че имате нужда, лейди Джоана, затова защо не се покажете любезна и не я приемете?

Подтикна я лекичко да тръгне напред и тя закуцука с ужасно чувствителните си и същевременно невероятно вцепенени крака. Тръгнаха през мрачната полянка към ниските сенки на купчина високо израсли храсти. Той я държеше здраво през кръста, а тя се облягаше на него, въпреки че се мъчеше да не го прави. Другите наоколо им слизаха от седлата и се приготвиха да лагеруват. Спънаха конете, за да могат да пасат, но да не бягат. Русият великан извади огниво от дисагите на единия товарен кон и сръчно запали малък огън. Отнякъде се появиха хляб, сирене, сухо грозде, бадеми и няколко манерки с вино

и когато Джоана вече нямаше нужда от помощ, за да върви, лагерът бе напълно готов.

Тези мъже бяха прекарвали много нощи заедно на открито, осъзна тя и усети още по-голяма тъга, отколкото преди. Сигурно бяха довереници на сър Райлън и тя беше истинска глупачка, ако смяташе, че някой от тях ще изпита съчувствие към нея и ще ѝ помогне да избяга. Не, вече изобщо не се съмняваше.

— По-добре ли сте? — запита Райлън, когато тя се отдели от него.

— По-добре? — отговори тя подигравателно. — Едва ли. Но ако искате да питате, дали мога да вървя сама, ясно е, че мога. — И обърна лице към него в тъмнината. — А сега какво?

Макар че не го виждаше, Джоана чу веселата нотка в гласа му.

— Сега ще се нахраним и ще спим. Елате.

— Почакайте! — сви се Джоана, когато той се приближи. Отново я връхлетя паника. — Къде ще спя... вие къде ще бъдете?

— Ще бъда до вас. Не се тревожете, ще бъдете в безопасност.

— В безопасност! — извика тя, разгневена от подигравателния му отговор. — По-скоро ще съм в безопасност в змийско гнездо, отколкото до такъв като вас!

— Обиждате ме — и той се изсмя.

После я хвана за ръката и тя разбра, че по този въпрос не търпи неподчинение. Но въпреки това се задърпа.

— Почакайте! Трябва... трябва да остана сама.

— Не — и той я дръпна към лагера.

— Но... Но вие не разбирате. Трябва да... искам да кажа...

— О... — Спря, когато най-накрая се досети. — Да. Добре... — Огледа се наоколо и махна с ръка. — Ето тия храсти. Ще ви чакам тук.

Джоана сърдито издърпа ръката си от отслабналата му хватка. Той беше най-противният, най-отвратителният мъж на света! Да я кара да му се моли и да му обяснява, че има нужда да... да остане за малко насаме! За каква я мисли, за някаква кукла, дете няма нито чувства, нито нужди?

— Не се отдалечавайте много — предупреди я той, когато тя се отскубна от него.

— Няма — измърмори тя.

Нима няма никакво чувство за приличие, че да не ѝ позволи да се усамоти за малко в тези обстоятелства? Но отговорът бе повече от очевиден. Той явно не притежаваше никакъв морал. Беше себелюбив... и непоносимо надменен.

Тя клекна зад нещо, което според нея беше купчина млади дъбчета, ако се съди по острите листа, които ръката ѝ напипа, и метна поглед към него. Пламъците на лагерния огън слабо осветяваха полянката, но бяха напълно достатъчни, за да очертаят фигурата му. Той я наблюдаваше, но точно в този момент русият гигант — Кел — се приближи към него и Райлън за миг се разсея.

— Хорнзи е зад ей онзи хълм — чу го Джоана.

— Значи е най-добре да си стоим тук — отвърна Райлън. — Тамошният шериф още се колебае между крал Джон и йоркширските барони. Ще го заобиколим преди разсъмване.

Продължиха да си говорят тихо, но Джоана не можа повече нищо да долови. Бе твърде развълнувана от дочутото. Само да можеше да се добере до това селище. Може би щеше да успее да помоли шерифа на Хорнзи за помощ.

Тя се сниши и се озърна, напрягайки всичките си сили, за да намери начин да избяга. Въздухът беше студен и влажен, миришеше на листа и горска пръст. Капките още падаха от клоните и това правеше гората необикновено жива в подобен късен час. После тя долови далечен звук, не беше вятърът... а морето. Значи вървяха покрай брега и още бяха близо до морето. Само да можеше да се измъкне, беше сигурна, че ще намери обратния път.

Като осъзна това, Джоана внезапно се почувства уверена. Надникна внимателно иззад храсталака. Той още беше там, но тъкмо сега един от неговите хора му поднасяше чаша вино. Ако трябва да избяга, моментът беше сега, каза си тя. Сега.

Вдигна високо поли и ги преметна на лакът. Без да се грижи за приличието, се запромъква в гората, внимавайки да държи бодливите храсталаци между себе си и Райлън. Ниско надвисналите клони на един кедър я шибнаха през лицето, измокриха я и се заплетоха в косата ѝ, но тя сподави изплашения си вик. Би понесла всичко, само да избяга от него.

Когато се озова навътре в гората и престана да вижда светлината на огъня, в душата ѝ припламна надежда. Изправи се и си пое дъх на

пресекулки. А сега какво, запита се, взряна в тъмнината наоколо. Тогава чу яростна ругатня: „Господи, проклет да съм!“ и нерешителността ѝ се изпари. Към морето, просветна мигновена мисъл и тя се втурна към далечния шум на вълните. Към морето! Каквото и да е, само да избяга от проклетника, който я преследваше!

Не стигна далече. Струваше ѝ се, че тича цяла вечност под мокрите клони, спъвайки се в корени, прескачайки черни ями, пълни неизвестно с какво. Но колкото и да се стремеше, по никакъв начин не успяваше да се доближи до морето. Дочу пращане зад гърба си и се затича, изпаднала в още по-голяма паника. Не гледаше накъде бяга, само и само той да не я хване. Но напразно. Като гигантска котка, преследваща плячката си в тъмната нощ, той я настигна и с един мощен скок сграбчи края на роклята ѝ.

— Не! — изпищя тя, стоварвайки се в калта, като с все сила се мъчеше да се отскубне с ръце и крака.

— Да! — дойде мрачният отговор. Той хвана ръката ѝ и я изправи, обърна я към себе си и я задържа, вкопчил в раменете ѝ железните си пръсти. — Разбери! Само още веднъж да направиш това, ще те накарам ужасно да съжالياваш, че си ме срещнала!

— Вече ужасно съжالياвам! Съжالياвам, че изобщо съм видяла очите на такъв подъл, непоносим тъмничар като вас! — изкрещя тя, изпаднала почти в безумие.

Не можейки да се освободи от стоманената му хватка, тя започна да ритя и го бухна така силно в крака, че я заболя толкова, колкото навярно и него. Но това само го разяри още повече, той изригна една неразбираема ругатня, вдигна я и я метна на рамо.

Рамото му се заби в стомаха на Джоана и тя едва не издъхна. Той се обърна и тръгна с гневни, неравни стъпки, а тя висеше, праметната през рамото му с главата надолу, замаяна и дезориентирана, с паднала през лицето коса, от която не можеше да вижда.

— Пуснете ме долу! — завика тя, щом си пое дъх. Заблъска го гневно с юмруци по гърба, започна да ритя и да се гърчи, макар че я беше страх да не падне с главата надолу.

— Стойте мирно! — прогърмя той, после подчерта думите си, като я тупна силно отзад.

Колкото беше бясна досега, това унижително действие съвсем я разяри. С решимост, родена от непоносимото оскърбление, Джоана

напила дръжката на сабята му и я дръпна от ножницата. Изведнъж се усети подхвърлена нагоре. Когато сабята падна от разтрепераните ѝ пръсти, той я спусна на земята с лице към него и притисна ръцете ѝ между себе си и нея.

— Предупредих ви! — изръмжа той с глас, натезал от заплахата.

— Поредната заплахата? — процеди тя, макар че трепереше от страх. — Какво по-лошо можете да направите от това, което вече сторихте? Може би ще ме набиете — изсъска тя презрително, борейки се да се освободи.

— По дяволите, ужасно се изкушавам да го направя!

Джоана ахна, уплашена от опасната нотка в ниския му глас.

Изведнъж съжали за глупавото си бягство, защото май щеше сурово да я накаже заради това. Държеше се възможно по-далеч от него, но гърдите ѝ опираха в неговите. Вгледа се в потъмнялото му лице, наистина изплашена от това, което той можеше да направи.

— Ако ви набия, без съмнение още по-твърдо ще решите да ми избягате — продължи Райлън. После погледът му се плъзна по устните ѝ и той леко се усмихна. — Толкова красива и толкова упорита. Но може би има по-добър начин да ви покажа, че е безполезно да се борите с мене.

Без никакво предупреждение ръцете му я вдигнаха високо, така че краката ѝ почти престанаха да докосват земята и тя загуби равновесие. В същото време той се наведе и преди тя да разбере какво става, устата му плени нейната.

Не, извика тя в безмълвно отчаяние. Но бе твърде късно да го спре. Също като вандал мародер, на какъвто го бе оприличила, той се нахвърли върху нея и я помете с тази целувка, пренебрегвайки слабата ѝ съпротива.

Ужас и гняв се бореха в нея, докато я целуваше. Тялото му бе твърдо и неподатливо, той безмилостно я превиваше назад. Устните му мачкаха нейните, овладяваха ги и замайваха главата ѝ. Езикът му се плъзна по здраво стиснатите ѝ устни. Той свали едната си ръка надолу и обхвана седалището ѝ, а когато тя извика шокирана, езикът му навлезе в дълбините на устата ѝ.

Това я накара да омекне. Страхът и гневът ѝ бяха достатъчно силни, за да я крепят срещу нечуваното му нахалство. Но неочакваната ласка на езика му накара тези чувства да се пръснат по всички посоки.

Тя бе обсадена по нов начин, за който не бе имала никаква представа... и не знаеше какво трябва да направи. Не осъзнаваше, че той вече я държи по друг начин. Не чувстваше как устните му са омекнали, не осъзнаваше новото усещане, което се разливаше из нея. Само знаеше, че никой досега не я беше целувал и че сега разбира напълно Уина.

Устата му притискаше нейната, яростно търсейки да изтръгне някаква реакция. Езикът му влизаше и излизаше, галеше вътрешната част на устните ѝ по възможно най-чувствения начин. Вече престанала да се бори, Джоана приемаше невъобразимите ласки, изпаднала в замайване. Някакви остатъци от здравия разум се опитваха да я предупреждават, но този слаб глас не можеше да се бори с милиардите усещания, които я връхлитаха. Сърцето ѝ туптеше бурно, кръвта нахлуваше в главата ѝ замайващо бързо, после веднага се оттичаше, за да се устреми някъде ниско в корема ѝ. Из тялото ѝ се разливаше топлина, изведнъж сетивата ѝ се изостриха до краен предел. В миг тя започна да усеща всяко място, на което той я докосваше, и един нов страх се загнезди в нея.

Ръката му тръгна нагоре от седалището и стигна до тила ѝ, докато другата я притискаше плътно до него. Когато устата му се откъсна от нейната и докосна бузата ѝ, а после ухото, тя затрепери в ръцете му.

— Колко си сладка, Джоана — прошепна той дрезгаво в ухото ѝ, докато тя едва си поемаше дъх. — Бих искал да вкуся още от тази сладост...

Отново плени устните ѝ, но този път започна нежно да ги изследва и да ги омайва. Езикът му галеше ъглите на устата ѝ, зъбите му нежно захапваха пълната ѝ долна устна. И когато от нея се изтръгна слаб стон, той отново я целуна дълбоко, неговият език намери неопитния ѝ език и предизвика у нея такива плашещи чувства, че тя се дръпна ужасена.

Стояха така в тъмната влажна гора. Ръцете му още я обгръщаха, но вече бе престанал да я целува. Настойчивият му поглед обаче бе също толкова интимен, колкото и всичко случило се досега, и Джоана извърна лице, невероятно смутена, докато той бавно я пускаше на земята.

Боже Господи, каква беше тази лудост! Но в корема ѝ се надигаше топлина, която отричаше ужаса, изпитван от нея. Когато се

изтръгна от прегръдката му, двамата мълчаливо се взряха един в друг. После, изплашена от всичко, което се бе случило между тях, Джоана се обърна и побягна към трепкащия огън.

6

Джоана лежеше на дебело легло от листа, увита в наметало за дъжд. Още беше тъмно; огънят бе догорял и само бледорозовото зарево на хоризонта подсказваше, че се зазорява. Наоколо се раздаваха слаби звуци — някакво дребно животно изскимтяваше зад дърветата, сова прелиташе ниско с почти безшумен размах на крилете, от време на време ветреца отърсваше по някоя капка от дърветата. Джоана не обръщаше внимание на тези звуци. Вслушваше се напрегнато в равномерното дишане на мъжете, спящи на полянката. И в далечния шум на морето.

Близостта на морето ѝ изглеждаше спасителна. То можеше да я отведе у дома, дори да се наложеше да върви само покрай брега. А наблизо беше и Свещения остров.

Тя бе лежала дълго будна в нощта, не можейки да заспи, не можейки и да избяга от бдителния поглед на своя пазач, и се мъчеше да намери начин да избяга от ужасния си похитител. Макар да беше сигурна, че ще може да намери обратния път към „Света Тереза“, знаеше, че няма начин да не тръгнат пак да я преследват. Трябваше ѝ сигурно място, където да се укрие. Те, разбира се, щяха да предположат, че тя ще тръгне към Хорнзи. Ами ако потърси убежище на Свещения остров?

Беше ходила там само веднъж, и то толкова отдавна, че почти бе забравила за скривалището на малкия остров. Спомняше си само, че е близо до селото Хорнзи. Само да можеше да избяга и да се промъкне на острова заедно с отлива. Щом дойдеше приливът, той нямаше да може да я намери. Не вярваше Райлън да знае за островчето и че по време на отлив се открива брод към него. А дори да нямаше отлив, все едно, щеше да рискува с морето, за да избяга от демона, който я застрашаваше сега.

Само като си помисли за него, рязко извърна глава. Колко го мразеше. Колко силно го презираше. Той беше жесток и подъл. Съвършен негодник, абсолютно безчувствен.

Но какви невероятни чувства бе събудил у нея.

При тази мисъл от устата ѝ се изтръгна лек вик. Колкото и да искаше да го отрече, не можеше да се прави, че не е така. Той я бе целунал и тя бе отговорила на целувката. Като същински демон я бе примамил с изкушенията на плътта — изкушения, за които толкова много бе слушала, но никога не бе разбирала. И тя като паднал ангел бе тръгнала по греховния му път.

— О, Господи — зашепна тя пламенно, — моля те, помогни ми.

Сякаш в отговор — или по-точно, обратното, — една ръка обгърна талията ѝ, едни пръсти я стиснаха и тя се намери привлечена към гърдите на същия мъж, от когото искаше да избяга.

— Не! — изкрещя тя и яростно се задърпа от убийствената му прегръдка.

Успя да се изправи на крака, цялата настръхнала от стряскащия му допир. Без да гледа къде стъпва, направи крачка назад, спъна се в нечий протегнат крак и едва не попадна в тлеещия огън. Ако не беше светкавичната реакция на Райлън, жаравата щеше да подпали полата ѝ.

За Джоана обаче това, че той я задържа, съвсем не изглеждаше като благословия. Беше по-скоро проклятие, защото пак се озова в лапите му без никакъв шанс за бягство.

— Махнете си ръцете от мене! — извика тя, без да я е грижа, че гласът ѝ звучи като крясък в утринната горска тишина.

Но колкото и да се извиваше, ръката, която държеше китката ѝ, не я пускаше.

— Дръжте се прилично — изръмжа той, отмятайки дългата коса от челото си.

Мъжете наоколо им се размърдваха, събудени от врявата. Но вниманието на Джоана бе приковано само към мъжа, който я държеше така здраво. Метна му яростен поглед, влагайки цялата си ненавист в него. Но не можеше да пренебрегне топлината на силната му ръка, нито внезапно ускорения си пулс. Без да съзнава какво прави, очите ѝ се спуснаха по зачервеното му от съня лице надолу към устните. Плътни и добре очертани, помисли тя. Не сковани и корави, както би могла да допусне. И замръзна ужасена, осъзнавайки колко осъдителни са подобни мисли.

Точно в този момент той я пусна, изви гръб и се протегна.

— Добро утро, лейди Джоана — изрече с прекалено учтив тон, с който, тя беше сигурна, само ѝ се подиграваше. — Надявам се, че сте успели да си починете въпреки неудобствата.

Джоана не беше способна да отговори. Сведе очи пред прекалено пронизателния му поглед и остана неподвижна, треперейки в студения утринен въздух. Мъжете наоколо ѝ се надигнаха, започнаха да обуват ботушите си и да събират оскъдните си багажи. Един от тях подкладе огъня и му хвърли още дърва, но тя не помръдна от мястото си.

Свършено е с мене, прониза я внезапна мисъл. И то по най-невъобразимия начин. Разтърсена от болезнена тръпка, за да се запази, се извърна от него. Кой да предположи, че и тя ще излезе такава като Уина — тя, която никога не беше се интересувала от мъжете, която винаги и напълно съзнателно ги беше отблъсквала? Но стигаше само един от тях да я докосне — и на всичкото отгоре да я целуне! — и тя се бе поддала. Разтърси глава, потресена и смазана, не искайки да повярва, но и не можейки да отрече истината. Снощи този арогантен рицар с черно сърце я бе целунал и защитата ѝ се бе срутила като паянтова дървена ограда, отнесена от един огнен ад. И сега още споменът за устните му, завладяващи нейните, предизвикваше същата пронизителна топлина в корема ѝ.

Джоана си пое остро дъх, потискайки сълзите, които всеки миг щяха да бликнат от очите ѝ. Никога не бе искала мъж. И сега не искаше, поне в сърцето и душата си. Но тялото ѝ като че ли си имаше собствена воля. Тя бавно обърна глава, за да го погледне, насилвайки се да остане спокойна. Нямаше нужда той да знае чувствата ѝ, каза си тя. Всички правят грешки — всички хора са грешници и тя не е по-добра или по-лоша от останалите. Но най-сериозната ѝ грешка беше, дето вярваше, че е недосегаема за изкушенията на плътта. Господ я бе наказал заради нейната гордост и ѝ бе показал колко се е заблуждавала. Но сега тя знаеше и се покаяваше. Ако се помолеше достатъчно усърдно и се отрече от тези грешни чувства, Господ сигурно щеше да се покаже благосклонен.

Джоана се посъвзе, правейки мислена оценка на положението си. Господ често изпитва Своите души, а това несъмнено бе нейното изпитание. Господ я подложи на изпитание и чакаше да види дали тя ще устои на изкушението да съгреша. От нея зависеше да покаже, че

може да устои. И когато се огледа наоколо, разбра, че бягството е единственото ѝ спасение.

— Има хляб и сухо грозде, милейди — предложи един от мъжете със сравнително дружелюбен тон.

— Не, благодаря — и Джоана огледа полянката с нов, понаблюдателен поглед. — Има ли къде да се измия?

— Ще ви донеса вода — отговори той, явно решен да я успокои.

Джоана стрелна с очи Райлън, който я наблюдаваше, докато закопчаваше колана със сабята на кръста си.

— Ще трябва и да остана за малко сама — изрече тя с лека нотка на предизвикателство в гласа.

Устата на Райлън се изви в едва забележима усмивка, но Джоана веднага усети, че ѝ се подиграва, и стисна яростно устни. Щеше да го накара да си плати за това унижение!

— Кел, милейди Джоана има нужда от малко усамотяване. Пази я добре, да не се изгуби в тази гъста гора.

Джоана не изчака отговора на исполина, обърна се и величествено се отдалечи от развеселения сър Райлън. Негодник, кипеше тя, а пулсът неспирно и оглушително барабанеше в главата ѝ. Идиот! Всяка надежда за бягство изчезна, когато гигантът Кел пристъпи към нея. Макар че мълчеше и не се опитваше да я предизвика, самото му присъствие я разяряваше. Тя задоволи набързо естествените си нужди, докато той чакаше наблизко, обърнал гръб към нея. После метна мигновен поглед наоколо си.

— Има ли поток наблизко? — запита тя, едва изричайки думите.

— Надолу по този овраг — и той махна вдясно от себе си.

Джоана не изчака позволениято му. Щеше добре да се измие, независимо дали това му харесва на Райлън Кемп или не. Този негов пазач грубиян не можеше да ѝ причини повече злини, отколкото господарят му вече ѝ бе причинил. И наистина, когато тръгна сърдито по склона през мокрите храсти, почти ѝ се искаше той да се опита да я спре, защото в настроението, в което беше сега, не би се поколебала да обърне разяждащата си ярост против него.

Но Кел не я спря. Само тръгна мълчаливо след нея, твърде близо, за да се опита тя да избяга. Когато стигнаха потока, Джоана спря и се облегна на един млад дъб. Това, което в обикновени обстоятелства сигурно беше тихо ручейче, сега се бе превърнало в буен поток.

Придошъл от вчерашния дъжд, той се пенеше неудържимо и ако се съдеше по ниско надвисналото утринно небе, и на другия ден щеше да бъде не по-малко опасен.

Джоана внимателно огледа пълноводния поток, опитвайки се да прецени дали ще може безопасно да го премине. Но дори да успееше, помисли тя мрачно, гигантът зад нея веднага щеше да я последва. Освен ако някак не го обезоръжи.

Но това ѝ изглеждаше напълно невероятно, реши тя, поглеждайки го крадешком. Беше твърде едър и силен, за да се пребори с него. Смутена от обърканото си положение, Джоана въздъхна, после се приближи към водата. Поне можеше да си измие лицето и ръцете, каза си примирена.

— Внимавайте — предупреди я Кел, когато тя стъпи на един дънер, стърчащ навътре в разпенения поток.

— Защо? Че може да ми стане нещо ли? — отсече тя. — Ще ми простите, ако се усъмня в искреността на вашата загриженост.

Хвърли му презрителен поглед през рамо, но изражението ѝ се смени, когато видя лицето му. Гледаше не към нея, а към пенещата се вода, смръщил угрижено лице.

— Разбира се — прибави тя, а сърцето ѝ заби по-силно във внезапна надежда, — понеже лорд Блекстън си е дал толкова труд да ме отвлече, вие без съмнение ще ми се притечете на помощ, ако падна във водата.

Лицето на едрият мъж побледня. Погледна първо нея, после бързо течащата вода.

— Дръпнете се — предупреди я и самият той се дръпна назад. — Не е безопасно...

Джоана не се забави, за да изслуша останалото. Не е безопасно за човек, който може да плува. А тя можеше. С решимост, родена от отчаянието, тя се хвърли в потока, почти сигурна, че той твърде много се бои от водата, за да се хвърли след нея. Дори не се опита да държи главата си над юдата, само се сви на кълбо и се остави на течението с надеждата, че той ще помисли, че се е удавила и с надеждата, че това всъщност няма да се случи.

Когато най-накрая излезе над водата, като плюеше и отчаяно си поемаше дъх, бе замръзнала от студ, оплетена в полите си и в обърканата си коса. Докато се мъчеше да държи главата си над водата в

бурното течение, плувайки косо към брега, се закачи в един клон. Водата я влачеше под надвисналите дървета, край издадени скали и дънери. И въпреки главоломното опасно пътуване из криволиците на потока тя изпитваше радостно чувство, защото беше избягала. Избягала!

Когато най-накрая Джоана се измъкна от водата, трепереше от изтощение и от студ, но бе неимоверно радостна. Тук потокът беше поплитък и по-широк. Излизаше от гората и тръгваше посред широка тревиста ливада, преди да се вреже в дюните, опасващи брега. Тя си пое дъх, облегната на една върбова издънка. После, не можейки да се довери на разтрепераните си крака, се отпусна на земята да си почине. Беше ѝ непоносимо студено от плуването в ледената вода, освен това бе доста облъскана и изподраскана. Но Джоана не обръщаше внимание на тези неприятни неща. Не можеше да повярва, че безразсъдният ѝ план бе успял.

Какво чудо, че този Кел се страхуваше от водата. Кой да предположи? За миг тя усети леко съчувствие към него. Райлън Кемп щеше да се вбеси, като разбере, че му се е изплъзнала. Надяваше се той да не накаже прекалено строго горкия Кел. Но това не беше нейна грижа, реши тя. Норвежецът ще трябва да се защитава сам пред сър Райлън... точно както тя бе принудена да го прави.

Посъвзела се след кратката почивка, Джоана се огледа наоколо. Знаеше, че не след дълго ще тръгнат да я търсят. Трябваше бързо да се скрие, ако не иска пак да я заловят. С усилие се изкатери по тревистия бряг и тръгна по склона. Не се виждаше нито град, нито село, но тя знаеше, че морето е близо. Вместо да търси шерифа на Хорнзи, щеше да е в по-голяма безопасност, ако направо тръгне към Свещения остров. Можеше да върви през гората и да внимава да не я забележат. Щом дойдеше отливът, щеше да изтича през пясъчната плитчина и щеше да се скрие на гористия остров. И едва когато се увереше, че лорд Блекстън и хората му са си тръгнали, щеше да се върне обратно и да потърси пътя към дома, към „Света Тереза“.

Като не я намерят, ще решат, че е била отнесена в морето и се е удавила, помисли тя доста развеселено. Но въодушевлението ѝ секна, когато дочу първите далечни звуци на потерята. И докато се спускаше по склона, отчаяно търсейки къде да се скрие, позна единия от гласовете:

— ... докато не бъде намерена — не преди това! Една златна монета ще получи онзи, който ми я докара!

Джоана така се изнерви от мрачната заплаха в гласа на Райлън, че чукна болезнено брадичката си в един паднал ствол. „Господи, проклета да съм!“, изруга тя и сълзи потекоха от очите ѝ, а в следния миг трепна, стресната от цинизма си. Бяха собствените му думи, взети направо от богохулните му устни. Как така бяха се откъснали от нейните?

Но Джоана нямаше време за подобни неприятни мисли, защото пращането на храстите под конските копита ясно показваше, че преследвачите приближават. Търсейки отчаяно къде да се скрие, тя зърна зееща дупка в същия дънер, в който се бе спънала. Корените стърчаха над нея като разкривени пръсти, отпъждащи всяка заплаха, и макар че в други обстоятелства Джоана не би се решила да се скрие в подобно тъмно и мръсно място, тя нямаше време за колебание. Сви се в дупката и босите ѝ крака затънаха в мократа тиня. Когато се настани толкова навътре, колкото можа, притегли няколко клона и ги натрупа пред себе си заедно с купчина шума. Въпреки че сърцето ѝ биеше като барабан, опита се да не мисли за змии или червеи, примири се и зачака.

Не чака дълго. Само след минути чу как конете бавно си пробиват път през дърветата към леглото на потока.

— Аз ще взема този хълм — подвижна единият мъж.

Като го чу, сърцето на Джоана падна в петите. Щеше да я намери... сигурна беше!

Но сякаш в отговор на безмълвните ѝ молитви заваля дъжд. Капките отначало се задържаха във високите клони на дърветата, но след малко по-големите започнаха да си пробиват път надолу, изпълвайки гората със звуци и движение, което ѝ даваше допълнителна защита.

Чу една ругатня — нещо за краля и за женската пасмина, — но заглушена от бурята, и усети първото трепване на надеждата. Можеше цяла сутрин да я търсят, но изведнъж почувства абсолютна сигурност, че няма да я намерят. Не сега.

Търсещите минаха покрай нея, отминаха я, насочиха се към поляната и по-нататък, към гората, поне така ѝ се стори. Сърцето ѝ постепенно заби по-равномерно, задиша по-спокойно. И колкото

повече намаляваше страхът да не бъде хваната, толкова повече Джоана осъзнаваше в какво тъмно място се е скрила. Дъждовната вода се стичаше на поточета през тинята и падаше точно върху левия ѝ крак. Нещо мръдна до лакътя ѝ и тя подскочи, насилвайки се да си внуши, че това е само още една дъждовна капка. Но знаеше, че повече не може да остане тук.

Тогава изведнъж точно зад главата ѝ се разнесе писък и когато се обърна да види, не можа да сподави един кратък вик.

Нещастният заек, върнал се в дупката си, беше много поизплашен от нея и се втурна презглава да бяга от ококореното създание, завзело дома му. Джоана обаче не можеше да мисли за изплашеното животинче. Внезапно я овладяха най-лошите ѝ кошмари, сигурна беше, че в краката ѝ мърда цяло змийско гнездо. С уплашен вик тя изскочи от скривалището си и запълзя на четири крака. Сви се трепереща зад дънера и се озърна диво наоколо, боейки се от най-лошото.

Но докато се гушеше там, обливана от дъжда, паниката ѝ започна да намалява. Гората беше влажна и мъглива, омотана в сивите завеси на дъжда. След гмуркането в потока — и калната баня в ужасната дупка — дъждът беше почти приятен, но тя знаеше, че закрилата му няма да е трайна. Превита ниско над земята, озъртайки се нервно, Джоана започна изтощителното си бягство. Прибягваше от дърво на дърво, от храст на храст, напрягайки сетивата си, за да долови и най-малкия сигнал за присъствието на сър Райлън и хората му. Но щастieto беше с нея... Бог беше с нея, поправи се тя. Бог беше с нея и щеше да я спаси.

Спря на края на гората. Пред нея, стигайки до дюните, се простираше поляна, чиито треви лека-полека отстъпваха под напора на пясъка. Зад дюните беше морето и нейното убежище. Свещеният остров и безопасността бяха толкова близо.

Тя погледна наляво, за да види къде потокът се влива в морето. Без съмнение онези мъже я търсят именно там. Но проливният дъжд ѝ пречеше да види каквото и да било и макар че това я тревожеше, в същото време я успокояваше. Те не можеха да я видят, също както тя не ги виждаше, а дъждът със сигурност щеше да отмие следите ѝ по пясъка. Тя си пое накъсано дъх, трябваше да тръгне точно сега, каза си. Може би нямаше да има по-добра възможност.

Джоана се затича, без да се оглежда нито вляво, нито вдясно. С една ръка придържаше подгизналите си поли, другата използваше, за да пази равновесие. Хукна през поляната, без да обръща внимание на режещите листа на тревите. Когато гъстите храсталаци отстъпиха пред твърдия пясък, тя се затича още по-бързо, сигурна, че някой вече може да я е забелязал. Когато стигна първата дюна, едва дишаше. Изкатери се по полегатия ѝ склон, опитвайки се да не обръща внимание на острата болка в хълбока. Стигна до хребета ѝ и се търкулна оттатък, наскре няколко по-малки дюни.

Остана да лежи на място, обезсилена от лудия бяг. Дъждът мокреше лицето ѝ, но тя не го извърна. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха, краката ѝ трепереха. Не можеше да направи нищо, освен да лежи тук, оставяйки неспирният дъжд да отмива пясъка и мръсотията от нея.

Беше се съмнало, когато тя най-накрая се осмели да се подаде от дюните. Макар дъждът да бе поотслабнал, всичко изглеждаше пак сиво и мрачно. Морето бе съвсем близо до нея, разлюляно и навъсено, но — слава Богу — бе дошъл отливът. Когато се взря отчаяно в хоризонта, тя видя тъмния масив на острова. Колко е близо, осъзна тя с огромно облекчение. Малко да повърви по брега, после през пясъчната плитчина.

Но Джоана знаеше, че няма много време. Вятърът неотклонно се усилваше, вещаейки буря, която вероятно щеше да надмине вчерашната. Плитчината нямаше да остане дълго над водата, ако, разбира се, и сега беше на сухо.

Ободрена от близостта на убежището, тя притича между две дюни и хвърли поглед назад. Не се виждаше жива душа. Това беше нейният шанс. След като се озърна още веднъж, тя пак вдигна поли, впери поглед в островчето и се отдели от дюните.

Пясъкът близо до водата беше твърд и по него се тичаше много по-лесно. Освен това вълните щяха веднага да отмият стъпките ѝ, помисли тя доволна.

Когато наближи тясната коса, свързваща острова с брега, Джоана разбра, че е закъсняла. Приливът вече започваше да поглъща плитчината, напредвайки с по един инч при всяка следваща вълна. Но тя щеше да успее, каза си решително. Щеше да успее. Силният вятър развяваше косата ѝ зад нея като знаме, голите ѝ плущаха като платна

на викингски кораб. Дъждът бе поотслабнал и Джоана вече ясно видя Свещения остров.

Трябваше да е по-близо, осъзна тя мрачно. Щеше да се наложи да премине последната част от пътя сред вълните. Но дори да станеше нужда да плува, щеше да го направи. Иначе със сигурност отново щеше да стане плячка на сър Райлън. В никакъв случай нямаше да го допусне.

Когато наближи, Джоана тръгна през плитката вода право към тясната пясъчна ивица. Утринното небе беше мрачно и застрашително, морето сърдито се вълнуваше. Приливът прииждаше много по-бързо, отколкото друг път, вероятно поради бурята, и Джоана изведнъж започна да се колебае дали трябва така презглава да бяга към Свещения остров. Може би ако си беше останала скрита под корените на дърветата...

Позабави крачка, леко изплашена от трудната задача, която си беше поставила, но един далечен вик разсея моментните ѝ съмнения. Когато погледна да види откъде идва гласът, в миг поднови усилията си, защото там далече отвъд пясъка, изправен на бойния си кон, беше сър Райлън! Изправен на стремената, той се взря в нея, после конят му препусна напред — без съмнение, я беше познал!

Сърцето на Джоана заседна в гърлото ѝ. Свършено е с нея! Но дори тази мисъл не можеше да я накара да се предаде. Нададе вик, в който гневът се преплиташе със страха; и удвои усилията си, тичайки като бясна към острова. Водата я хващаше за глезените, вятърът удряше лицето ѝ, гърдите ѝ се повдигаха мъчително, но и през ум не ѝ минаваше да се предаде. Можеше да стигне до острова. Знаеше, че може.

Щом стигна до пясъчната ивица, се осмели да погледне назад. Вече преполовил разстоянието помежду им, той беше легнал ниско на врата на коня и яростно го пришпорваше. Тя се спъна и едва не падна, но с усилие на волята се изправи. Нямаше да му се остави... отново! Никога нямаше да позволи той да я използва за своите политически изгоди. Нито той, нито някой друг!

Но докато бягаше от упорития си преследвач, Джоана видя как морето започва да залива провлака. Изведнъж то се затвори, поглъщайки тясната ивица, която водеше към острова, и сърцето ѝ падна в петите. Тя продължи в плитките вълни, стигащи до глезените

й, с подбити крака и готови да експлодират дробове. Вълните се надигаха все по-високо, стигнаха до коленете, започнаха да обливат бедрата й. Когато водата стигна до запретнатите й поли, едва не затъна. Но островът беше наблизно и тя не можеше да се предаде.

Испаднала в крайно отчаяние, Джоана се хвърли напред, решена да преплува оставащото разстояние. С няколко загребвания щеше да успее. Но чу зад гърба си остро изцвилване на коня и една ръка сграбчи плуващите зад нея поли.

— Не...

Викът потъна заедно с главата й във вълните. Макар че яростно се дърпаше от ръката му, той я държеше здраво, като риба, закачена на въдица. Когато тя изплува, плюейки вода и гълтайки жадно въздух, една гигантска вълна отново я завлече под водата.

— Господи, проклет да съм! — чу отново познатата ругатня, докато той я извличаше от водата.

Хвана я през кръста с другата си ръка, издърпа я нагоре и я положи в скута си.

Една вълна ги обля и блъсна Джоана право в лицето, преди да беше престанала да кашля и да плюе вода. Конят изплашено отстъпи назад и тя едва не падна обратно в морето, но Райлън задържа със здрава ръка и нея, и коня. Изруга ядосано и подкара коня напред. Джоана увисна на седлото отпусната и изтощена, а по лицето й се стичаха сълзи.

Джоана се плъзна от коня като безжизнена кукла и тупна в една кална локва. Няколко секунди лежа безпомощно, дишайки едва-едва, благодарна, че се е отървала от смъртоносната хватка на разяреното море. Последните минути бяха най-страшните в досегашния ѝ живот, беше уверена, че ще умре, всмукана от огромните безжалостни вълни в един подвижен воден гроб.

Може би така щеше да бъде най-добре, помисли тя мрачно, чувайки как Райлън слиза от коня. Като се вземеше предвид какво бъдеще ѝ готви, смъртта със сигурност нямаше да бъде по-лошият изход. Поне като умреше, щеше да отиде на небето при майка си.

Но майка ѝ не беше на небето, напомни си тя остро. Поне така излизаше от църковните проповеди.

Все още треперееща, Джоана се надигна и седна, отмахвайки разбърканата коса от лицето си. Дъждът се лееше върху нея, щипейки бузите ѝ, вятърът свистеше край ушите ѝ, а вълните сърдито се разбиваха о брега. Тя обаче се радваше, че е жива.

Като я видя, че се размърдва, Райлън обърна яростен поглед към нея, въпреки че още държеше главата на коня наведена ниско до гърдите си, за да накара пръхтящото животно да се успокои.

— Трябваше да ви вържа на гърба на товарния кон... — Замълча за миг, когато конят му отново трепна, уплашен от ядосания глас на господаря си. Джоана отмести поглед, вбесена от него и от внезапните сълзи, които избиваха под клепачите ѝ. Боже Господи, какво да направи сега?

После, когато разбра къде се намира... къде се намираха. Беше я извлякъл не на брега, а на острова! Наоколо им бушуваше морето, точно както бе предвиждала. Но вместо да ѝ осигури спасение от сър Райлън и неговата банда безсърдечни негодници, островът се бе превърнал в затвор и тя бе пленена тук сама точно с този мъж, от когото се мъчеше да избяга.

С вик на безмерна ярост Джоана скочи на крака и се озърна като в несвяст. Далеч зад опасните вълни видя тесния пясъчен бряг с дюните и гората зад тях. Обърна се към похитителя си, така обезумяла от гняв, че едва можеше да говори.

— Вие... — Трепереше така силно, че не можеше да говори. — Защо морето не ви отнесе!

И преди той да успее да отговори, тя се обърна и побягна. Не стигна далече. Островът не беше голям, а и тя бе доста изтощена. Облегна се безсилно на ствола на един изкривен дъб и се вкопчи в него, още по-ядосана от това, че бе разбрала защо той този път не си направи труда да я подгони. Нямаше къде да избяга; островът беше твърде малък, за да остане дълго време скрита тук. Беше като в капан заедно с него и съдбата ѝ беше предопределена, освен ако не се случеше някакво чудо.

Пое си дълбоко дъх няколко пъти, опитвайки се да спре треперенето и да намери малко сили. Внезапна светкавица проряза тъмното небе, последвана почти веднага от грохота на гръмотевицата. Джоана подскочи стреснато, после изпита смътно задоволство, когато чу изцвилването на коня, последвано от гръмките проклетия на Райлън. Може би, ако има късмет, конят ще го хвърли и ще го стъпче до смърт. Или ще го завлече в морето. Или...

Но явно нямаше късмет, както показваха събитията от изминалия ден. Защото видя как Райлън се метна на гърба на животното и с огромно усилие на волята го изкара далече от бушуващото море, към защитената вътрешност на острова.

Джоана стоя дълго под клоните на обруления от ветровете дъб, вирайки се разсеяно над разпенените вълни към брега зад тях. „Света Тереза“ беше на север, не толкова далече оттук, и тя се запита какво ли мислят там за изчезването ѝ. Свързват ли го със сър Райлън? Въздъхна, вече дишаше по-равномерно. Сега със сигурност е утринното четене. Скоро ще получат нареждания какво да правят през деня. След това ще споделят закуската и ще започнат да изпълняват задачите си. О, как искаше да бъде там сега! Колко доволна щеше да бъде със своята бродерия. Никога нямаше да се отдава на леност и блянове за света извън рамката на гергефа. Беше видяла достатъчно, за да разбере, че не е за нея. Но сега ѝ се струваше, че е обречена да живее точно в този свят.

Изтри една сълза, пропълзяла по бузата ѝ, и подсмръкна, за да върне обратно другите. От сълзите нямаше полза — бе научила този урок преди много години. Но сега трябваше да се справи с риданията, които напиреха в гърлото ѝ. Беше премръзнала, измокрена до кости, а на това отгоре — пленница на един безскрупулен тъмничар. Бъдещето ѝ беше наистина безнадеждно, но нямаше да позволи той да я види отчаяна.

Взела това твърдо решение — единствената ѝ утеха в момента, — Джоана се огледа наоколо нерешително, но и любопитно. Морето продължаваше да приижда, вятърът брулеше островчето, превиваше яростно дърветата и храстите, носеше дъждовните струи почти успоредно на земята. Защитена от дебелилото стъбло на дървото, тя се загледа в бурята и я усети странно близка. „Бушувай заради мене“, помисли тя. „Вий, реви, бучи и опустоши света.“

Долови някакво движение с ъгъла на окото си и застана нащрек. Няколко конници се появиха далеч на отсрещния бряг, зад клокочещите вълни. Яздеха приведени пред напора на бурята, опитвайки се да удържат наплашените коне.

Дружината на Райлън, досети се веднага. Да не би да търсят само нея, или вече са разбрали, че го няма и достопочтения им водач? Поддавайки се на инстинкта за самосъхранение, тя се спотаи зад дървото. Не обръщаше никакво внимание на жестокия вятър и огромните дъждовни капки, които пареха ръцете и гърба ѝ. Продължи да наблюдава мъжете, които яздеха покрай брега.

Бяха трима, позна последния — Кел. Бавно се приближиха към мястото, откъдето започваше пясъчната ивица, залята сега от морето. Дали знаят за Свещения остров, запита се Джоана. Дали ще се досетят, че те двамата с Райлън са тук? Явно няма, стана ѝ ясно след минути, когато отминаха, хвърляйки разсеяни погледи към острова. А ако не знаят за острова, разсъди тя, може да я търсят къде ли не, така че, когато настъпи отлив, все още може да има шанс да избяга. Наистина, Райлън още беше тук, припомни си тя и се намуси. Но той е само един, не може все да стои нащрек.

Ободрена от това заключение, Джоана погледна през рамо към тъмните дъбове и върби, с които беше обраснал целият остров. Той беше някъде там с коня си и в края на краищата може би щеше да се наложи да преговаря с него. Но засега щеше да го избягва. Нека се

чуди къде е и какво е намислила, реши тя. Освен това той беше толкова сърдит точно сега, че не се знаеше какво може да направи. Само да я удари веднъж, както е разярен, със сигурност би могъл да я убие.

Но докато търсеше закътано място, където да се скрие, Джоана осъзна, че колкото и да я беше страх, че той може в гнева си да я удари, два пъти повече се боеше от яростната му страст, на която бе станала обект предната нощ. И от неговата, и от своята.

Тръгна по тясна пътечка, осеяна с листа и клони. Знаеше, че тук някъде на острова има заслон и малък параклис. Както и доста обширно гробище. Хората смятаха Свещения остров за осветена земя още от незапомнени времена. Гробището беше старо, занемарено, надгробните паметници бяха най-различни, от неодялани камъни до шедьоври на каменоделското изкуство, срещаха се и дървета, посадени в нечия памет. В гробовете бяха намерили покой всякакви хора, от най-обикновени до най-благородни. Но всички имаха една обща черта, бяха живели праведно — благочестиво и пожертвувателно. И макар че църквата не ги бе признала за светци, хората, върху чийто живот бяха повлияли, ги бяха почели, избирайки именно това място, за да ги положат в земята.

Когато стигна до празното място, където започваше гробището, Джоана набожно се прекръсти и коленичи. „Помогнете ми да намеря пътя си“, замоли се тя на онези, чиито тела почиваха тук. „Застъпете се пред Бога за мене и ми покажете пътеката, по която трябва да поема.“ После отметна мократа коса на гърба си и се огледа наоколо.

Свирепият лорд Блекстън все още не се виждаше. Дано бурята да го е отнесла! Но тя не се надяваше особено много на това. Един особено силен порив на вятъра я накара да затрепери. Повече от всичко на света сега се нуждаеше от подслон — да изсуши дрехите си и да си почине, докато дъждът спре. После трябва да намери нещо за ядене.

Макар че не знаеше къде точно се намира параклисът, не след дълго тя го откри. Беше построен на онази страна на острова, която беше обърната към морето, на едно възвишение, откъдето се откриваше великолепен изглед; от лошото време го пазеха само три високи бряста. Наричаха ги „Света Троица“, спомни си Джоана. Най-високият беше „Бог Отец“, онзи откъм морето беше „Бог Син“, а третият, с най-разклонената корона, беше „Свети дух“.

Ниско приведена, за да се пази от пристъпите на вилнеещата буря, придържайки голите си с едната ръка, а косата с другата, тя се запъти с огромни усилия към параклиса и едва не се строполи на земята, когато стигна здравата му задна стена. Трепереше от острия хапещ вятър и от огромно изтощение. Твърде много неща ѝ се бяха случили в последните два дни. Но Джоана знаеше, че не бива да се поддава на обезсърчението, което заплашваше да я прекърши. Досега бурята ѝ бе помогнала. Ако не бяха вятърът и дъждът, вече щеше да е пленница на този ужасен мъж.

Джоана събра последни сили, вятърът виеше свирепо, трите бряста пращяха под мощния му напор. Тя заобиколи параклиса, затваряйки очи пред хапещата сила на бурята. Затърси входа към параклиса почти слепешком, навела ниско глава, опипвайки споените с глина неодялани камъни.

Но вместо да я пусне вътре в убежището ѝ, простата дървена врата се оказа поредното препятствие. Вятърът я държеше здраво затворена и колкото и да я дърпаше Джоана, тя беше прекалено тежка за нея.

— В името на света Тереза! — извика тя обезсърчена, когато успя да откrexне вратата и миг след това един особено силен порив на вятъра отново я захлопна.

— Позволете на мене.

Джоана ахна изплашена, когато една силна ръка стисна нейната. Райлън отвори вратата само с едно дръпване, като в същото време високата му фигура я предпазваше от вятъра.

Джоана бе твърде стресната от внезапното му появяване, за да реагира. Стоеше там, притисната между тялото му и яката рамка на вратата, вирайки се в него с полуотворена уста. После осъзна, че ръката му все още е върху нейната, и всичките ѝ потиснати емоции изведнъж избликнаха.

— Махайте се от мене, огромен... огромен простак такъв!

И се опита да изтръгне ръката си изпод неговата, но напразно.

— Не ставайте глупава! — изсъска той.

Подпря вратата с крак. Хвана я за лакътя, бутна я да влезе и я последва във вътрешността на параклиса.

Вратата се затръшна със заплашително хлопване и за миг Джоана се озова в пълна тъмнина. Усещаше, че той още я държи за

ръката; чуваше и силното туптене на сърцето му. О, Богородице, нима нищо в живота ѝ вече нямаше да тръгне както трябва?

Докато очите ѝ постепенно свикваха с малкия параклис, тя разбра, че в него влиза светлина през четири високи прозореца, на които имаше рядко срещаното стъкло вместо тънки обработени кожи. Но когато се огледа из свещеното място, не видя никаква надежда за бягство. Отново се бе озовала в коварните му нокти.

За нейно учудване обаче именно Райлън пусна ръката ѝ, сякаш не можеше да понася да се докосва до нея. Но Джоана не се замисли над реакцията му. Само отстъпи назад към простичкия олтар, за да постави някаква преграда между себе си и ненавистния си похитител.

Загледа го напрегнато как се разхожда лениво из полутъмния параклис. Но макар че движенията му бяха нехайни, не можеше да не долови напрежението му. Присвитите му очи гледаха остро, сигурна беше, че той полага усилия да диша по-равномерно. Обърна се към нея и тя неволно отстъпи крачка назад. Да, напрегнат беше, без никакво съмнение. Бе изпълнен с ярост, която едва сдържаше. Когато прекоси малкото пространство с три огромни крачки, сложи ръце на олтара и се наведе над него, тя реши особено много да внимава какво ще каже, защото той изглеждаше така, сякаш като нищо може да я убие.

— Вие, милейди, сте най-непоносимата девойка, която някога съм имал неудоволствието да познавам!

— Аз! — Намеренията на Джоана да бъде предпазлива излетяха от главата ѝ, когато чу резките му думи. — Аз! А вие... вие...

— До гуша ми дойде от вашите своеволия. Разбирам защо баща ви, ви е пратил в манастир. Ако е трябвало всеки ден да се разправя с вас, без съмнение ще му се е искало добре да ви напердаши!

Когато го чу да споменава баща ѝ, яростта на Джоана се превърна в студен гняв.

— Както винаги говорите за неща, които изобщо не познавате. Само една глупава жена, която няма нито сърце, нито без мозък, би се съгласила с противния ви план, без да възрази!

— Вие наричате бягството в гората — пълна с кой знае какви зверове — просто възражение? Това, че се хвърлихте в придошлия поток и се опитахте да плувате в бурното море, наричате просто възражение? — изрева той. — От всички лудории... — Прекъсна и с

усилие отстъпи от олтара. Бляскащите му очи не преставаха да фиксират лицето ѝ. — Бог да ме пази от лудостта на жените!

Джоана се изсмя високо и смехът ѝ прозвуча неестествено в това свещено място. Тя бе опасно близко до истеричен припадък, непрекъснато предизвиквана от мрачния мъж, който така упорито я преследваше.

— Дано Господ ме избави от противни хора като вас! — Нежелани сълзи се събраха под клепачите ѝ и тя се извърна рязко с гръб, за да не му позволи да забележи каквато и да било слабост у нея. Забелязвайки в една ниша статуята на Дева Мария, тя коленичи пред нея, сведе глава и горещо се замоли.

„Повали го мъртъв. Удави го в морето. Ослепи го и го оглуши! Само, моля те, запази ме от надменността и лудостта на всички мъже!“

Сълзите капеха върху силно стиснатите ѝ пръсти, но Джоана не смееше да ги изтрие, защото той щеше да разбере, че плаче. Чуваше грохота на бурята, непрекъснатия тропот на дъжда по покрива и безспирния рев на морето. Вятърът тресеше прозорците, сякаш заканвайки се да срути параклиса. Но вътре беше тихо.

Джоана нямаше представа колко време е стояла на колене пред неосветената ниша. Но усещаше как около краката ѝ се образува локва от водата, която капеше от роклята ѝ, чувстваше как от косата и провисналите ѝ ръкави се стичат ручейчета. После той изпусна дъх — силно и отегчено, — заобиколи олтара и пристъпи към нея.

— Елате, лейди Джоана...

— Не ме докосвайте! Никога повече! — извика тя, мъчейки се да се отскубне от здравата му хватка.

— Никога? — подигра ѝ се той, хващайки я отново за лакътя. — Това е твърде непрактично. Трябва да накладем огън и да си изсушим дрехите. Ако действаме заедно, ще бъде доста по-лесно.

— Нямам намерение да правя нещата „лесни“ за вас — изсъска тя.

— Не си го и представях — отвърна той с неочаквано спокоен глас. — Но въпреки това ще направите както ви казвам.

Самият умерен тон на гласа му пред лицето на нейната необузdana ярост беше най-съкрушителният удар, който би могъл да стовари върху ѝ, защото това накара Джоана да разбере — по-добре от всичко друго на света, — че желанията ѝ не означават абсолютно нищо

за него. Той щеше да постигне своето, независимо колко силно ще протестира тя и какво ще направи. Като го осъзна, почувства такава горчивина, че цялата ѝ борбеност изчезна и по костите ѝ се разля огромна умора. Вече не можеше да бяга; бе неспособна дори да се бори с желязната му ръка, стиснала китката ѝ. Просто нямаше вече никакви сили.

Когато я дръпна да излезе от нишата, тя го последва почти без никаква съпротива. Някак смътно осъзна, че сега той, като че ли не знае какво да прави. Като куче, което лае по отминаващите каруци, сякаш се чудеше какво да прави сега, щом вече я е хванал. Колко уместно, помисли Джоана с вътрешна гримаса.

Но това му състояние не трая дълго. Все още здраво стиснал китката ѝ, той надникна през дебелите прозоречни стъкла.

— Когато дъждът поспре, ще идем в колибата, която открих наблизко. Там има огнище и малко дърва. Може би ще намерим и малко храна, защото благодарение на вашето бягство сега сме пленени тук, поне докато трае бурята.

Джоана не пожела да го погледне, макар да знаеше, че се е обърнал и е впил очи в нея. Тя се взираше в дърветата отвън, гледайки как бурята безмилостно ги люлее. Не можеше обаче да потисне странната тръпка, която я разтърси — имаше усещането, че той я гали, а не просто я разглежда. Очите му се плъзгаха като горещи пръсти по упорития ѝ профил, по здраво стиснатата челюст и скованото тяло. Ръката му, държаща китката ѝ, едва забележимо помръдна и сърцето ѝ заби по-бързо, когато погледът му слезе по-надолу. Тя трепна вътрешно, когато разбра, че измокрената рокля е прилепнала на гърдите ѝ и очертава бедрата и задника ѝ.

О, та той е най-долният мъж на земята, помисли Джоана и го изгледа вбесено. Каквото и да прави, тя няма да се остави да я измами. Никога няма да приеме някой подлизурко на Райлън Кемп за свой съпруг. И някак — някак! — ще успее да намери начин да избяга от мрачното бъдеще, което ѝ бе приготвил.

Когато излязоха от параклиса, Райлън я държеше с лявата си ръка за китката, а с дясната я бе обгърнал през раменете. Джоана нито искаше да знае, нито искаше да оцени привидната му загриженост да я предпази от бурята, защото съзнаваше, че това е само параван за

истинските му намерения. Той искаше само да я опази да не му избяга отново.

Сякаш имаше къде да отиде, кипна тя вътрешно.

Притичаха през гробището, покрай нови гробове с варовикови плочи отгоре и стари надгробия, покрити сега само с жълт повет и диви орлови нокти, и стигнаха до групичка брези. Там имаше още една неподдържана постройка — колибка, направена от големи криви стволове и измазана с кал и хоросан. Над продънения покрив стърчеше комин, малка веранда се подаваше над огромните дъбови стволове в краищата на покрива. Райлън отвори вратата, бутна я да влезе и затвори, оставяйки бурята да вилнее отвън. Двамата останаха неподвижни на отгъкания пръстен под и няколко минути само си поемаха дъх.

Джоана заразглежда малката спретната колиба — само и само да не гледа към него. Бе идвала на острова само веднъж, когато стана на тринадесет години. Тя и другите млади послушници бяха спали тук в колибата или под фургона, с който бяха дошли. Една седмица бяха работили в гробището и в параклиса, разчистваха и подреждаха. Трите монахини, които бяха дошли с тях, бяха спали в колибката, но Джоана дори не бе влязла вътре. Сега виждаше, че колибката е простичка, но въпреки това доста удобна. И дори чиста, сякаш някой е идвал наскоро тук.

Може би ще се върнат, когато бурята престане, помисли тя.

Моментната ѝ надежда угасна, когато чу протестиращо скърцане. Обърна се и видя Райлън да натиска с рамо огромния дъбов шкаф, за да го избута пред вратата.

— Дано Господ ти прати шарка — измърмори Джоана и зелените ѝ очи проблеснаха яростно.

Райлън само се ухили.

— Господ ли молите... или дявола? — Изправи се, огледа свършената работа и ѝ прати слаба, но несъмнено триумфална усмивка. — С всяко наше спречкване все повече се убеждавам, че правилно съм ви преценил още в самото начало. Вие не сте за никакъв религиозен орден.

— Съм! — избухна Джоана и се обърна с гръб. Нямаше да се остави такива като него да я дразнят. И със сигурност нямаше да се принизи чак дотам, че да спори с него.

Разтърси я тръпка. Кожата ѝ настръхна и тя обгърна с пръсти изстиналите си ръце. Райлън веднага реагира.

— Свалете мокрите дрехи, докато наклада огън. Скоро ще се стоплите.

Джоана не отговори, поне не на глас. Нека си кладе огън, помисли тя кисело. И нека той съблича собствените си мокри дрехи. Тя нямаше да се разголя пред такъв като него. После се взря в мъжа, когато той коленичи пред огнището, нареждайки дървата. Раменете му бяха широки, изпъваха ризата и кожената туника. Панталоните прилепваха безсрамно към бедрата и прасците му, очертавайки твърдото му, добре оформено седалище. Джоана си пое остро дъх и се насили да отмести очи. Не, преглътна тя, променяйки изведнъж намерението си. Не допускай да му хрумне да си свали дрехите, защото това ще е истинска катастрофа.

Сякаш дочул мислите ѝ, той помръдна наляво, за да я вижда по-добре.

— Казах да си свалите мокрите дрехи, Джоана. Можете да ги метнете над огнището, когато огънят се разгори.

— Аз... най-добре да си остана с тях — измънка тя, отвратена от нерешителния си глас.

Той се отпусна назад на пети, взирайки се в нея.

— Без съмнение искате да се разболеете и така да избягате от дълга си да се омъжите. Но това няма да стане, Джоана. Няма да стане. Болна или здрава, вие ще се омъжите и ще станете господарка на Оксуич.

— Никога няма да направя това! — извика тя, невероятно вбесена от равнодушния му глас.

— Тогава аз ще го направя вместо вас.

Стана и с две крачки се озова пред нея. Преди тя да успее да реагира, той отметна дългата коса през рамото ѝ и започна да откопчава яката на роклята, като я задържаше неподвижна, стискайки я здраво над лакътя.

— Да не сте посмели... О! Махнете си противните ръце от мене! Не!

Райлън не обръщаше внимание на дърпането и на протестите ѝ, сякаш бяха само бръмчене на незначително насекомо. Пръстите му

сръчно освободиха мокрите дантели. Едва когато тя се извърна внезапно — и роклята се цепна с рязък звук, — той спря.

— Продължавайте да ми се противите — чу тя гласа му над ухото си — и роклята ви съвсем ще се разкъса. Това ли искате?

— Не ме е грижа за тая рокля! И не мога да ви гледам!

— Сигурен съм. Но това не променя нещата. Тази рокля ще бъде свалена.

Отчаянието отново връхлетя Джоана, когато чу това самоуверено изявление.

— Вие сте противен и... похотлив простак!

— Похотлив? — Обърна я с лице към себе си и я отдалечи я на една ръка разстояние, опрял длани в раменете ѝ.

Тъмният му поглед пробяга по нея — критично, така ѝ се стори, защото не пропусна нито един детайл от съвсем раздърпаната ѝ външност. Отдръпна се от нея и рязко се обърна към студеното огнище.

— Бог да ме пази от девственици — измърмори сякаш на себе си. После отново впи бляскащия си поглед в нея. — Свали си мокрите дрехи, жено. На леглото има одеяла да се завиеш. И, Джоана — добави той саркастично, — освен ако моите „похотливи действия“ не те възбуждат, не забравяй, че ценността ти като съпруга зависи също толкова от твоята невинност, колкото и от именията ти. При мене твоята девственост е повече от защитена.

Взря се в нея за още един дълъг миг, после махна пренебрежително с ръка и отново се зае да кладе огъня.

Джоана остана на място, разтреперана колкото от люлеещите я емоции, толкова и от студа. В безопасност? Да е в безопасност с него! О, кипна тя в безсилен гняв, та той е наистина най-отблъскващият мъж на Божия свят! Да се отнася така с нея! Да говори с такъв долен език за такива лични неща!

Въпреки оскърблението обаче тя почувства някакво слабо задоволство от проявеното пълно равнодушие към женските ѝ прелести. Чистотата на младоженката наистина беше от голямо значение за младоженеца. Той явно беше убеден, че противният му план да я омъжи ще успее, иначе нямаше да се държи така с нея. Но това не означаваше, че е склонна да се съблече пред него. Как ли пък не! Но поне не се чувстваше непосредствено застрашена.

— Не може ли поне да изчакате отвън? — осмели се тя с все още войнствен глас.

Той я изгледа унищожително.

— Не, не може. Но ви уверявам, милейди, че някак ще успея да овладея природата си. Доколко сте облечена — или съблечена — не ме интересува, стига да сте в безопасност и добро здраве.

Джоана едва сдържаше яростта си, когато най-накрая се подчини. Пристъпи със сърдита крачка към леглото и дръпна грубото вълнено одеяло, после с ловки движения направи нещо като параван между високия шкаф и дървеното резе на прозореца. Свряна в тесния ъгъл, набързо съблече окаяните си дрехи и остана само по една тънка ленена риза. Впила тревожен поглед в гърба на Райлън, тя уви одеялото около раменете си и го завърза колкото можа под брадичката. Придържайки с една ръка предната част на импровизираната си наметка, взе роклята с другата ръка и я разстла на високия шкаф, като през цялото време зорко следеше всяко движение на Райлън.

За нейно успокоение — и неоспоримо смущение — той изведнъж се показва напълно равнодушен към нея, защото не я погледна нито веднъж. Без съмнение това се дължеше на тежкия шкаф, който запречваше вратата. Знаеше, че тя не може да избяга; затова не се интересуваше и от действията ѝ.

Не би могла да се заблуждава повече. Докато Райлън седеше на колене пред огнището, удряйки упорито кремъка, за да изкара искра, в ума му се въртеше само едно — че тази буря трябва вече да спре, иначе наистина ще е принуден да излезе от колибата. Младата лейди Джоана беше опърничава мъжкарана, истинска амазонка. Но беше красива и нежна и притежаваше най-забележителните зелени очи, които някога беше виждал. И в тази мокра прилепнала рокля...

Ударът му отиде накриво и вместо желязото удари палеца си с острия кремък.

— Господи, проклет да съм — изруга яростно.

Не заради болката в пръста, а заради друга, много по-пронизителна болка. От която знаеше, че дълго ще се възстановява.

8

Сгушена пред огъня, Джоана нарочно бе съсредоточила цялото си внимание върху супата, която започваше да се сгъстява в желязното гърне. Най-накрая се бе затоплила. Наистина, дебелият вълнено одеяло непоносимо я запарваше и предизвикваше сърбеж, а и не беше лесно да се движи, увита в него. Но нямаше да го хвърли и да остане само по тънката си ленена риза. Не и когато този противен мъж е наблизил.

Райлън седеше в другия край на стаята на проста табуретка. След като бе стъкнал огъня, той опъна конопено въже в единия ъгъл на стаята и простря на него роклята ѝ, както и своята риза, туниката и панталоните си. Сега седеше с голи гърди и бос, увил небрежно някакъв парцал около хълбоците си. Когато се бе събличал, какъвто си беше невъзпитан грубиян, възмущаваше се тя, поне се бе погрижил дори да се прикрие. Само бе смъкнал измокрените си дрехи и бе изсумтял презрително на смутеното ѝ ахване.

Тя веднага се бе извърнала, разбира се, но не толкова бързо, че да не види оголените му гърди. С едно движение бе вдигнал туниката и ризата едновременно и ги бе смъкнал през главата си. И сега, докато тя се взираше упорито във врящата супа, още виждаше тази гледка. Широки загорели гърди, с тъмни косми около плоските мъжки зърна и дълъг криволичещ белег през ребрата. Досега го бе мислила за твърд като скала, с железни мускули и стоманена воля — не съвсем човек. Поради някаква неясна причина обаче този белег бе променил мнението ѝ. Бе ѝ напомнил, че той е просто един мъж.

Съвсем истински мъж — прокрадна се една грешна мисъл, — с къси къдриви косъмчета на гърдите и зърна, които бяха умалено и стегнато подобие на нейните. Самата мисъл за гърдите му пробуди нежелана горещина ниско в корема ѝ.

О, наистина бе станала сестра на Уина, изстена мислено Джоана. Защото сега я разяждаха порочни мисли, които не бе в състояние да отпъди. Възбудена, тя облиза пресъхналите си устни, но и това породил

грешни спомени за яростната целувка, която насила бе получила от него. Нима бе станало едва снощи?

Джоана затъкна зад ухото си един изскочил къдрав кичур коса и протегна ръка да разбърка супата. Но мислите ѝ не преставаха да кръжат около мъжа в другия край на стаята, въпреки че искрено искаше да го изтрие от паметта си. Преди три дни дори не бе чувала за Райлън Кемп. Със сигурност не си спомняше в детските ѝ години някой да е споменавал за него или за Блекстън. Но сега — само за два дни — той бе преобърнал нейния свят с главата надолу. Най-напред със смущаващите новини от Оксуич. После с подлото ѝ отвличане. А сега с целувките си.

Тръпка пробяга по тялото ѝ и тя въздъхна примирено. Какво ще стане с нея сега? Макар че се опитваше да не си спомня за щастливия живот в „Света Тереза“, умът ѝ непрестанно се бунтуваше и неизбежно се връщаше към Райлън Кемп. Дните — и годините, — преди той да дойде в абатството, сега бяха само мъгляво видение, нито добри, нито лоши, просто спокойни и еднообразни. Но в последните два дни чувствата ѝ бяха се люшкали от ярост до ужас, от разочарование до унес. От тъга до... до...

До желание да извърши убийство, добави тя, улавяйки с ъгъла на окото си как той се размърдва в своя ъгъл.

Да, лесно би могла да бъде подтикната към убийство, реши тя, приковала неотклонно поглед към него. Ако успееше да го халоса по главата с някоя цепеница или да му сложи в супата корен от жълт нарцис. Но за свое нещастие не разполагаше с нито една от тези възможности.

Внезапно чувство за вина я бодна при тази наистина грешна мисъл, но Джоана се помъчи да не ѝ обръща внимание и се взря намръщено в буламача от зеле, моркови и лук, който вреше в гърнето. Въпреки че привидно се правеше на безразлична, усещаше движенията му с всяка своя фибра. Когато бе открил малкия килер и бе донесъл продукти за яденето, тя се бе заела да стотви, а той се бе разположил наблизо и я наблюдаваше.

— Готово ли е? — запита я, докато преместваше към огнището три цепеници от купа зад дъсчената вратичка.

— Не — отвърна кратко Джоана, без дори да го погледне. Стисна челюст, не можейки да сдържи гнева си. — Не всичко в кралството

подскача от една ваша дума.

Тъкмо се поздравяваше, че го е сложила на място, когато пръстът му се плъзна по гърба ѝ. Тя подскочи стресната, когато подигравателният му глас прошепна до ухото ѝ:

— Всичко — не. Но вие със сигурност.

Джоана се дръпна настрана, опитвайки се да установи някакво безопасно разстояние между себе си и него, а сърцето ѝ заблъска като замаяно. Райлън обаче само се ухили широко на нейното смущение, взе дървения черпак и разбърка супата.

— Трябва ѝ сол — осведоми я той, след като опита бульона. — И други подправки, ако можете да намерите.

— Беладона — процеди Джоана, взирайки се ядно в широкия му блестящ гръб.

Да, беладона или буника, точно това му трябва на такъв негодник като него.

— Беладона? — Той се изсмя високо на едва прикритата ѝ заплаха. — Каква зловеща мисъл от една почти светица, каквато се мъчите да се изкарате. Кажете ми, кръвожадна малка гълъбице. Какво ще ви трябва, за да си признаете, че монашеството не е за вас?

— Дори самата света Тереза би се изкушила да отрови такъв долен червей като вас! — извика тя, изпаднала във върховно отчаяние. — Гневът ми — моите „кръвожадни“ мисли — са напълно естествени, защото не съм светица. Аз съм само жена...

— Точно това твърдах — прекъсна той несвързаната ѝ тирада. — Вие сте само жена и не разбирате кое е най-доброто за вас.

— Кое е най-доброто за вас, искате да кажете! Много добре знам кое е най-доброто за мене. И то не е нито Оксуич, нито оня тъпак, когото ще изберете за мой съпруг!

Остана втренчена в него за един дълъг гневен миг, забравила, че той е почти гол и че самата тя е облечена доста леко. Подигравателната му усмивка изчезна и той я изгледа открито.

— Ще бъдете ли по-снизходителна, ако ви оставя да си изберете съпруг? От тези, които ще ви представя — побърза да добави.

— Не! — извика тя, разгневена от оскърбителното предложение.

Извърна се рязко, не можеше повече да се разправя с този мъж, който си играеше с живота ѝ, без ни най-малко да се съобразява с чувствата ѝ. Закрачи из колибката и теснотата на този затвор само

накара гнева ѝ още повече да се разгори. Беше заклещена тук с него и не виждаше изход. Гневът и бушуваше също както вятъра, който виеше и стенеше отвън, но в крайна сметка от него нямаше никаква полза. Този остров щеше да издържи на яростта на бурята, а Райлън Кемп щеше да устои на нейния гняв.

Именно това накара сълзите отново да избият в очите ѝ. Тя положи такива усилия да ги прикрие от погледа му, че не го чу какво ѝ казва.

— Кажете ми, Джоана — повтори той с влудяващо спокоен глас. — Искам да знам защо така се ужасявате от брака.

Тя извърна лице, когато той се приближи към нея.

— Това... това не е ваша работа — измърмори, потискайки едно изхлипване.

— Бих казал, че предвид обстоятелствата е именно моя работа.

Тя рязко се обърна към него и го изгледа.

— И защо? Да не би да искате да кажете, че ще размислите?

Той сведе поглед към напрегнатото ѝ лице, по което се бе изписала надежда.

— Искам да кажа, че бих могъл да ви помогна да разсеете страховете си, ако знам от какво точно се боите.

Лицето на Джоана се затвори.

— Невероятното ви самомнение не престава да ме учудва — изфуча тя, но преди да успее да се дръпне, той я стисна в желязна хватка.

— Невероятно самомнение ли? А какво ще кажете за вашата безсмислена съпротива? Осъждате една институция, създадена от Бога — брака между мъж и жена, благословени да се плодят, — но отказвате да се обосновате. И освен ако не мислите да разигравате благочестие, каквото не притежавате, не забравяйте, че вече съм вкусил от вашата страст, Джоана. — Той я притегли рязко към себе си, така че одеялото се разтвори и само тънката ѝ риза остана да разделя оголените му гърди от нейните. — Отричайте колкото искате, ледена малка монахиньо. Но аз знам, че у вас има пламък — такъв, в какъвто вие и съпругът ви ще изгаряте с наслада.

Останаха така за един твърде дълъг миг, притиснати в някаква странна прегръдка, и тя усещаше как изгарящата топлина на тялото му се слива с нейната. Тъмните му очи бяха приковани към нейните, в тях

танцуваха отразени пламъчетата на огнището и за миг на Джоана ѝ се стори, че има намерение отново да я целуне. Цялото ѝ тяло замръзна в очакване — в ужас и трепет, опита се да си внуши тя. Но когато той се отдели от нея, разтърси я неканена тръпка на разочарование.

Не, никога, отрече тя яростно чувството, свивайки се в най-отдалечения ъгъл, който можа да намери. Но истината беше болезнено очевидна. Не можейки да си помогне, тя се вгледа в него с разширени и уплашени очи. Той пробуждаше нещо в нея. Нещо порочно и греховно. И което изглеждаше също толкова ужасно, — той като че ли го осъзнаваше. Въпреки обета ѝ да отпъжда от себе си света и плътските изкушения, той прибягваше към същите тези изкушения, за да разколебае решимостта ѝ.

Последва го с очи, когато той пристъпи отново към здраво залостения прозорец, за да види какво става с бурята навън. В тъмната му коса блещукаха златисти отражения, огънят пращаше отблясъци по голите му рамене и ръце. После очите ѝ се спуснаха по широките мускули на гърба му към стегнатото седалище, очертано от кърпата, с която бе обвил хълбоците си. Възел от забранена топлина се сви в корема ѝ и тя накара очите си да слязат надолу към коленете и прасците му, само за да забележи тъмните косми, гъсто израснали и тук. О, той наистина беше демон. Тя потръпна, отвърщайки очи от него. Беше демон, пратен да я изкушава, и нека светиите да я пазят, но наистина бе изкушена!

Той погледна през рамо към нея и Джоана сведе засрамено очи. Не бива да узнае, напомни си тя, докато въртеше нервно из пръстите си подгъва на още мократа рокля, увиснала до нея. Не бива да узнае колко силно ѝ влияе. Тази първична и порочна част от нейното същество трябва да бъде дълбоко погребана под гнева и обидата, които изпитваше.

Но още докато решаваше, че ще се прави на незасегната от силното му мъжко привличане, Джоана крадешком го погледна още веднъж и разбра, че това ще е най-трудната задача, която някога си беше поставяла.

Когато стомахът ѝ даде лек признак за глад, тя се върна към огнището. Но във вълнението си така силно взе да бърка супата, че тя плисна по китката ѝ.

— Господи, проклета да съм — промърмори ядосано, после вдигна очи, потресена от думите, които току-що бе изрекла.

— Проклетата? — Подигравателният му глас прокънтя в смущаващо тихата стая. — Проклетата ли? Ако не ви познавах, милейди Джоана, щях да помисля, че вече сте подвластна на грешките, допускани от нас, простосмъртните. Но вие няма да допуснете това, нали? — Той се изсмя, без да отмества лукавия си поглед от нейния. — Ругае като стар войник; разхожда се наоколо по риза и одеяло и се целува пламенно и страстно. — Гласът му стана дрезгав, когато впи очи в нея и това я накара да стисне по-здраво одеялото. — Монахините не постъпват така.

Джоана беше толкова шокирана от думите му — и толкова обезсилена от внезапно свилия се ниско в корема ѝ възел, — че не успя да реагира. Боже Господи, как можа да бъде толкова непредпазлива? Как можа така безразсъдно да се увлече по него?

— Не... не е така — протестира тя едва-едва.

Но макар че се насили да отмести поглед от него, разбра, че думите ѝ звучат фалшиво. Беше го целунала пламенно и страстно снощи. Не бе имала такова намерение, но въпреки това бе постъпила точно така. И после, само преди минути, когато я бе привлякъл към себе си, бе почувствала разочарование, когато се отдели от нея. Той я привличаше като демон, изкушаваше я да сгреши. Но тя знаеше, че вече е съгрешила само поради страстта, която бе изпитала.

И той го знаеше. Знаеше го.

Настъпи дълго мълчание, преди отново да се чуе гласът му.

— Готова ли е супата?

Не искаше отново да срещне очите му, затова се съсредоточи върху яденето и го разбърка нервно. Но привидното ѝ безразличие, като че ли само го забавляваше, разбра тя и го изгледа изпод завесата на дългите си полуспуснати мигли.

— Може да се яде — измънка накрая, но само защото при тези обстоятелства нямаше смисъл да се преструва, че не го забелязва.

— Тогава сервирайте.

Обидната заповед накара Джоана рязко да извърне глава.

— Ако искате да ядете, сам си сипете.

— Не, не мисля. — Той се отпусна назад на стола и протегна голите си крака, кръстосани в глезените, пред себе си, отпуснал

преплетените си пръсти спокойно върху корема. — Струва ми се, Джоана, че нямате каквато и да било подготовка да бъдете съпруга. И тъй като съм се заел да ви намеря подходящ съпруг, на мене се пада да направя така, че и той да ви сметне подходяща.

— Няма да бъда подходяща съпруга на никой мъж, затова можете да си спестите усилието — изсумтя тя.

— О, няма да ме затрудни особено. В края на краищата, нямам какво друго да правя, докато чакаме да мине бурята. Сега да започнем със сервирането на храната. Това е ваше задължение като кастеланка на Оксуич — да храните добре съпруга си и неговите хора и да им сервирате така, както подобава на положението на всеки от тях.

Джоана му метна яростен поглед.

— Могат да си мрат от глад, само това ще получат от мене. Както и вие.

Той изпусна дълга престорена въздишка и я погледна с привидно примирение.

— Стига само да се опитате, може да намерите ролята на съпруга на благородник за доста приятна.

— Глупак сте, ако вярвате на подобно нещо.

— Намирахте целуването за доста приятно.

— Не е вярно! — извика Джоана.

Но въпреки че отричаше гневно, не можеше да пренебрегне трепета, който мрачните му думи предизвикаха у нея.

— Лъжкия! — подразни я той. — Ясно усетих как тялото ви омекна, притиснато до моето. И как отворихте уста и приехте ласките на езика ми.

Кръвта забуча в главата ѝ и се спусна като горещ поток, за да нахлуе някъде ниско долу в корема. Не беше вярно, искаше да му извика тя. Не беше вярно! Изобщо не беше реагирала така.

Но беше — и само като си спомни това, я изпълниха странни, забранени чувства. За миг въздухът в стаята сякаш засъска, сгъстен от мощните чувства, протичащи между тях. Но преди Джоана да събере разпилените си мисли и да му възрази с убийствена точност и яснота, той вече бе станал и се бе надвесил над нея. Огнището го обливаше с горещи отблясъци и пареше кожата на Джоана. Но шипящата топлина, която тя усещаше най-остро, се бе събрала някъде в най-съкровения ѝ дълбини. Очите му блеснаха, когато се взря в нея, и макар че можеше

да отмести поглед, тя се втренчи точно в онази част от тялото му, която бе така неумело прикрита от кърпата. Самата мисъл, че той е почти гол, накара бузите ѝ да пламнат още повече, затова върна очи към лицето му.

— Вече ви запитах защо се противопоставяте на свещеното тайнство на брака — изрече той тихо, без да сваля очи от нейните. — Но вие не ми отговорихте. Защо сега не го сторите?

— Достатъчно е да знаете, че не го желая.

Но думите ѝ не прозвучаха войнствено. Беше ужасно нервирана от мекотата на гласа му. Можеше да се справи с неговата надменност, с подигравките и оскърбленията. Но тази нотка на загриженост в гласа му...

Възцари се дълго мълчание, нарушавано само от безсилното виене на вятъра и съскането на пламъците.

— Това има ли нещо общо с баща ви?

Тя се извърна рязко, отказвайки да отговори. Но той клекна до нея, хвана брадичката ѝ и я накара да се обърне с лице към него, убеден, че ще намери отговора.

— Не всички мъже са като баща ви, Джоана. Не всички се държат лошо със съпругите си.

Наблюдаваше я внимателно, опитвайки се да прецени реакцията ѝ спрямо неговите думи и да намери отговор на въпросите си. Но Джоана бе твърде разстроена от властния му допир и от омайващия звук на ниския му глас, за да вникне в това, което ѝ говореше. Ако не я пуснеше, щеше да се задуши, защото не можеше да диша, когато той я докосваше така!

— Не всички се държат лошо с децата си — продължи той.

Точно в този момент тя се дръпна от него, изтръгвайки брадичката си от властта на пръстите му. Огънят почти опари разпуснатата ѝ коса, но тя бе по-смутена от онзи огън, който се разгаряше във вените ѝ.

Стреснат от внезапната ѝ реакция, Райлън се отпусна назад на пети и лицето му потъмня от гняв.

— Да не се е отнасял зле с вас? — настоя той. — Какво е направил? Биел ли ви е? Или... — и той рязко млъкна и се вгледа в нея.

Джоана изведнъж осъзна, че той погрешно е взел реакцията ѝ на неговото докосване като реакция спрямо думите му. Макар че баща ѝ никога не се бе държал мило с нея, не можеше да го обвинява, че я е малтретирал физически.

— Не ме е бил — поправи тя прибързаното му заключение.

Но гневното му лице стана още по-мрачно.

— Да не би... — той заекна и Джоана се вгледа объркано в него. — По дяволите! Да не би да ви е докосвал! Знаете...

Пак замълча, сякаш не можеше да изрече с думи онова, което мислеше. Но когато Джоана го изгледа неразбиращо, без да схваща какво намеква, той избухна.

— Да не би да ви е докосвал, по дяволите! Както... както би трябвало да докосва само съпругата си?

Тогавя тя разбра и бузите ѝ се оцветиха в ярка червенина. Боже Господи, помисли тя. Възможно ли е подобно нещо? Но като съдеше по разяреното изражение на Райлън, явно беше възможно.

— Не! — изкрещя тя. — Не... не е правил това. А вие сте безнадеждно пропаднал, ако дори намежките за подобно нещо!

Макар че облекчението му си пролича съвсем ясно, той още беше доста раздразнен.

— Безнадеждно пропаднал ли? Защо? Защото толкова сте се загрижили за баща си?

Усмихна се мрачно, когато на лицето ѝ се изписа отражението на неговия гняв.

— Не мисля. Но това само показва, че всичко е напълно ясно. Баща ви по някакъв начин ви е настроил против брака. Но не е задължително нещата да стават така, както между родителите ви, Джоана. Мъжете не са еднакви.

— Така ли? — поде тя хладно. — Доколкото имам опит — макар и ограничен — додаде саркастично, — мъжете са надменни, празноглави глупаци, които изобщо не се интересуват от живота или чувствата на жените около тях. Манипулират и използват съпругите и дъщерите си като средства да постигат целите си. Баща ми правеше така с майка ми. — Тя вдигна брадичка и му хвърли най-унищожителния си поглед. — А вие се опитвате да правите същото с мене.

Той прояви приличието да направи поне донякъде виновна физиономия, помисли тя и реши, че е време да остави малко разстояние помежду им. Изправи се на крака с толкова достойнство, колкото може да изобрази, вземайки предвид, че беше притисната между него и огнището и омотана в грубото вълнено одеяло. Но Райлън я спря, хващайки одеялото точно там, където прикриваше коленете ѝ.

— Вие избрахте да виждате само лошото в мене... в мъжете. Но има и друго.

— Кажете го на майка ми — изсъска тя, изтръгвайки одеялото от лекото стискане на пръстите му.

Когато стана и отстъпи назад, той я последва.

— Какво се е случило с майка ви? — запита той, отново с тих глас, без следа от твърдост.

— Тя е мъртва, както сигурно знаете. И не е ваша грижа.

— Но нейната дъщеря със сигурност е моя грижа.

Джоана се извъртя рязко с лице към него, стресната, че го вижда така близо до себе си.

— Аз не съм ваша грижа! Моят живот си е мой и ще го живея както аз реша. Нищо, което правите, не променя това. Можете да ми представите колкото си щете галантни ухажори, никак не ми пука. — Тя пое дълбоко дъх и вдигна гневен поглед към него, надявайки се напереността да не ѝ изневери. — Не можете да ме принудите да се съглася на брачен обет. Можете да ме замъкнете насила пред свещеника, но няма да ме накарате да кажа думите.

За нейно огромно учудване думите ѝ не го ядосаха. Дори този факт сам по себе си беше смайващ, а после той ѝ се усмихна — странна, почти изпълнена със съжаление усмивка — и всички мисли излетяха от главата ѝ.

Беше твърде близко. Тя инстинктивно усещаше, че трябва да се отдалечи. Но преди да успее да се стегне, стана много късно.

Ако си беше с ума — ако беше по-подготвена за сладостното усещане на неговите устни върху своите, — щеше да прекрати тази целувка още в самото ѝ начало. В края на краищата, той не я държеше против волята ѝ. Единствено пръстът му под повдигнатата ѝ брадичка я задържаше на място. Тя трябваше само да обърне глава. Или да отстъпи назад.

Но Джоана не се сети нито за едното, нито за другото. Лекото докосване на Райлън до брадичката ѝ я държеше в плен също толкова сигурно, колкото и ако беше сред стените на някоя крепостна кула. А устните му...

Търсещият натиск на устните му я размекваше; беше нежен, но забранен, изгаряше я, но и я изпълваше със сладост. Разтапяше я чак до кости, така че би могла да се свлече на пода като локва, но и я издигаше до невъобразими висоти.

Когато езикът му погали ръбовете на устните ѝ, тя се отвори за него, търсейки още от тези великолепни усещания. Но когато езикът му се плъзна в устата ѝ, като я галеше и възбуждаше, играейки си с нейния, изведнъж залогът се увеличи. Райлън изстена и я обгърна с ръка, притискайки я така, че тя се озова бедро до бедро с него, корем до корем. И докато езиците им танцуваха и се дуелираха, създавайки цял ад от емоции, тя се стремеше към него, извивайки се в неподправена наслада.

Когато ръцете ѝ го обгърнаха, одеялото падна, но Джоана не усети това. Знаеше само, че не може да му се насити, усещаше само как я кара да се чувства. Едната му ръка здраво държеше главата ѝ, докато другата бавно се плъзгаше по гърба, талията и хълбоците, за да обхване седалището ѝ. Джоана изведнъж усети рязка топлина дълбоко в корема си. Той я притисна силно към себе си и тя се озова между твърдата издутината в слабините му и властните ласки на пръстите му.

— Проклятие! — възкликна той, мъчейки се да си поеме дъх. Но не ѝ даде възможност да възрази или дори да си поеме дъх, преди отново да плени устните ѝ. Този път целувката му беше свирепа, почти дивашка. Безмилостно опустошаваше устата ѝ, изисквайки ответна реакция от нея.

И Джоана реагира без колебание. С всяка фибра на женското си същество тя откликна на прастария зов на мъжествения самец към неговата партньорка.

Той я вдигна така високо, че краката ѝ се отделиха от пода, после плъзна ръка под едното ѝ бедро, повдигайки коляното ѝ така, че кракът ѝ се обви около кръста му. Този път, когато ръката му пак се плъзна към седалището ѝ, дланта му се притисна свободно до най-интимното място между бедрата ѝ.

Джоана ахна и леко се отдръпна, смаяна от милиардите емоции, които я връхлетяха. Беше замаяна и задъхана, неспособна да мисли. Той я наведе назад върху ръката си и спусна съблазняващите си устни по брадичката и шията ѝ, описвайки с език горещи влажни кръгове, към ямката на гърлото ѝ и по-надолу, върху ключицата и към нежните хълмчета на гърдите ѝ.

Без да мисли, тя се изви към него, изгаряна от новите чувства, които я засипваха.

— Ах, жено, как ме караш да пламтя — прошепна той с изгарящ дъх над гърдите ѝ.

После, сякаш с върховно усилие на волята вдигна глава и се вгледа в натежалите ѝ клепачи.

— Знаех, че ще стане така — прошепна той, поемайки си дъх едва-едва.

Спусна крака ѝ и я остави да се плъзне надолу по цялата дължина на твърдото му тяло, докато краката ѝ докоснаха пода.

Все още във властта на вихъра от емоции, Джоана не усети изведнъж отдръпването му. Ръцете ѝ продължаваха да обгръщат врата му, бедрата им бяха все така плътно притиснати. Той я целуна леко — със съжаление — по устните и посегна да отмести ръцете ѝ. Жадният му поглед пробяга по лицето ѝ и той вдигна китките ѝ към устата си, за да положи по една гореща целувка на всяка от чувствителните ѝ длани.

— Има и нещо повече от това, сладка малка монахиньо. — Гласът му стана нисък и дрезгав, когато устата му се придвижи към мекото връхче на средния ѝ пръст и нежно го ухапа. — Но първо тук трябва да се сложи пръстен, преди да вкусиш от това върховно удоволствие.

Джоана замръзна в ужас от думите му. Внезапно ѝ прилоша, като осъзна колко разпуснато се е държала. Полудяваше ли?

Дръпна се рязко от него и в бързината едва не се спъна в забравеното одеяло. Косата ѝ падаше на дълги къдрици по раменете, ръцете бяха притиснати към гърдите. С диво пулсираща на челото вена тя хвърляше отчаяни погледи наоколо си. Но в колибката нямаше къде да се скрие от пронизителния му поглед.

— Не можеш да се скриеш от истината, Джоана. Колкото и да отричаш, не можеш да промениш фактите.

— Вие сте дявол! Змия, изпълзяла на светло!

Той се засмя, но смехът му не беше нито радостен, нито триумфиращ. После се обърна с гръб към нея и се загледа в огъня.

— Може би съм дяволът — твойт дявол, дошъл да те изкушава с плътските наслади. — Замълча, за да поеме дъх. — Но може би съм бил пратен да те отклоня от живот, за който не си подходяща.

Джоана беше твърде разстроена, за да отговори на думите му. Тя беше грешница. Робиня на собствените си тъмни страсти. Създание, не по-добро от уличните кучета. Почувства се смазана от съзнанието за собствената си поквареност. Погледна към мъжа — към дявола, — който я бе докарал до това състояние, но вината й нарасна още повече. Защото въпреки факта, че той стоеше пред огнището в оскъдно облекло, а пламъците, които като че ли лижеха краката му, напомняха за адския огън, тази гледка я опияняваше. Не за ада мислеше тя, докато широките му рамене блестяха в златистата светлина, а за рая. Тъкмо в този момент се уплаши, че е окончателно изгубена.

Обърна гръб на тази гледка и отстъпи в най-отдалечения ъгъл на стаичката. Клекна и се сви, обгърнала коленете си с ръце, както заек, който се крие от гладна лисица. Но Джоана се страхуваше, че няма надежда да избяга точно от тази лисица, която я бе притиснала тук. Той беше силен и здрав, а отгоре на това лишен от всякакви морални задръжки.

Тя имаше Бога на своя страна — или поне досега. Но този мъж... Този мъж имаше дявола на своя страна. За първи път в младия си живот Джоана се уплаши, че дяволът може да излезе по-силният.

Сякаш съгласявайки се с нея, огънят в огнището запука и запраця, а пламъците подскочиха диво, когато няколко носени от вятъра дъждовни капки намериха пътя към тях през комина. Райлн коленичи и с края на една дъбова цепеница разбута огъня и намали пламъците, за да остане само бавно тлеещата жаравя. Стаята стана малко по-тъмна, но сиянието на огъня все така ясно очертаваше силуета му.

Той посвети на тази работа доста повече време, отколкото беше необходимо, сякаш погълнат от огъня... или по-скоро, изгубен в мисли. После си пое дъх, изправи рамене и се изправи. Джоана го загледа с растящ страх, когато пак насочи вниманието си към нея.

Макар че се бе свила в ъгълчето си, седнала на голите си крака и със спусната пред гърдите и ръцете коса, тя чувстваше силата на

погледа му, тъмен като нощ. Все едно беше гола под този пронизващ поглед, помисли тя, когато една тръпка пробяга през нея. Без съмнение той я смяташе напълно в своя власт, ако можеше да се съди по надменния израз на лицето му.

— Няма нужда да се криеш в този ъгъл — започна той. — Истината е, че имаме още много неща да свършим, докато бурята утихне.

— Много неща да свършим? — Сърцето на Джоана заседна в гърлото ѝ, в главата ѝ изведнъж изскочиха хиляди ужасяващи възможности.

— Да, много. Във всеки случай, видях, че бързо се учиш. Не се съмнявам, че ще схванеш точно толкова добре и останалите си задължения.

— Точно толкова добре? — повтори тя отново думите му, все още, без да разбира какво иска да ѝ каже.

— Трябва да научиш съпружеските си задължения, Джоана. Вече показва, че си добра ученичка... и много страстна. Сигурен съм, че много ще допаднеш на съпруга си в това отношение. Сега остава да те науча да го обслужваш и да се грижиш за нуждите му.

Джоана слушаше думите му с очи, разширени от ужас. Била се показала много схватлива... Щяла да допадне на съпруга си... Люшна я вълна от нажежен до бяло гняв. И неоспоримо горчиво разочарование. С гнева щеше да се справи, той беше искрено чувство, точно това, което порочният сър Райлън заслужаваше. Но разочарованието... Откъде идваше то?

За съжаление Джоана съвсем точно знаеше откъде идва. Той я бе целунал и я бе изкушил, бе я накарал да желае това забранено участие на плътта. Но не го бе направил от желание към нея. Не, той беше твърде самоуверен и надменен, за да се поддаде на такава човешка грешка. Бе го направил само за да подчертае думите си. Бе я накарал да го пожелае също както съпругът ѝ щеше да го направи.

— Ела да приготвиш яденето — казваше той. — Поднеси ми го, но бъди мила, Джоана, както съпругата трябва винаги да бъде мила със съпруга си. Няма да вземам под внимание избухливия ти темперамент.

— Моят избухлив темперамент е нещо, с което трябва да свикнете, милорд. А вие не сте мой съпруг!

Той отговори, като я хвана рязко над лактите, от което тя веднага се изправи.

— Не ме предизвиквай, жено, защото нямаш с какво да се предпазиш, ако отрицаш гнева си.

Колкото и да бе стресната от постъпката му, Джоана не се подчини на заплахата.

— Няма да стана съпруга на никого от вашата свита — изхриптя тя, борейки се безуспешно да се освободи от хватката му.

— Господи, проклет да съм! Не виждаш ли, че вече си загубила тази твоя смешна битка? Само трябва да те привлека към себе си, за да ти докажа, че грешиш. Така ли е, Джоана? Да не би да ме караш пак да те целуна... и не само това? Защото и двамата знаем, че дори само докосването на устните ни ще те накара да притихнеш и ще заглуши аргументите ти. Това ли искаш от мене?

— Не! — откъсна се викът ѝ, изпълнен с такава тъга, че сякаш душата ѝ се раздираше. — Не — повтори тя с треперещ глас, когато една убийствено издайническа червенина се разля по бузите и шията ѝ.

Той веднага я пусна и отстъпи назад, сякаш облекчен от внезапната ѝ капитулация. Все още бяха твърде близо един до друг, за да бъде Джоана спокойна. Тя бе облегла гръб в ъгъла, притисната там от мощната му фигура. Разяждана от страх, трепереща от смущение, не можеше да не срещне пронизителния му поглед. Затова се загледа в гърдите му, но и тук не намери спокойствие, защото тъмните му къдрави косми караха стомаха ѝ да се свива в странно усещане.

Видя как гърдите му се изпъват, когато той си пое дъх бавно и несигурно. После отстъпи настрана и махна към огъня и гърнето със супа.

— Сервирай яденето — измърмори той със стегнато гърло. — И нека го изядем на спокойствие.

9

Джоана не хапна и хапка от ястието, което беше приготвила. Бе твърде развълнувана от ужасните думи на сър Райлън Кемп, за да помисли дори да вкуси от апетитно миришещия бульон и зеленчуците, които разсеяно побутваше в паницата си.

Наред със съвсем оправдания си гняв към него тя изпитваше и друго, по-неразбираемо чувство. Думите му бяха ужасни, наистина. Но за нейно невероятно учудване бяха неоспоримо верни. Той би могъл да я усмири просто с една целувка. Като демон упражняваше нечистата си власт над нея, а тя — слабата грешница — не можеше да му се противопостави.

Отново си спомни родителите си, сълзите и безпомощната съпротива на майка си, гнева и властното държание на баща си. Бе чувала достатъчно разкази от различни жени в „Света Тереза“ — повечето от тях разкаяхи се проститутки — и знаеше какво означава думата „изнасилване“. Винаги бе намирала странна утеха в това, да мрази баща си, задето бе изнасилвил майка ѝ, защото знаеше, че точно това бе накарало майка ѝ да посегне на живота си. Но сега Джоана бе съвсем смутена. Изнасилването означаваше, че жената е отвратена от това, което се случва с нея, или поне винаги бе вярвала, че е така. Но Джоана не бе отвратена от това, което Райлън бе направил с нея... поне не и докато го правеше.

Но тогава, значи, преди не беше разбирала и твърде много беше опростявала нещата. Може би мъжът отнемаше волята на жената и едва после, когато отново добиеше власт над себе си, тя се отвърщаваше от това, което се бе случило помежду им.

Дори и тези разсъждения не бяха безпогрешни, защото Джоана не се чувстваше отвратена от любовните му набези. Ужасена — това да. И засрамена. Но не точно отвратена и за съжаление, не и отблъсната.

Метна мигновен гневен поглед към мъжа, който я бе извадил от равновесие, но напразно. Райлън седеше срещу нея пред малката маса

и ядеше от супата, докато тя не можеше да погълне дори една лъжица повече. Как ѝ се искаше да плисне пълната паница със супа в омразното му лице.

Сякаш прочел мислите ѝ, Райлън вдигна поглед и я улови, че се взира в него.

— Супата е превъзходна, Джоана. Сигурен съм, че лесно ще се справиш с кухнята на Оксуич. — Спря, сякаш очакваше някакъв отговор, но когато я видя, че упорито мълчи, продължи: — Знам също така, че добре ще се грижиш и за шиенето, защото „Света Тереза“ се гордее със своите бродирачки. Но кажи ми, как си с преденето? А с тъкането?

Срещнал решително мълчание от нейна страна, той се ухили и отмести празната дървена паница.

— Хайде, милейди. Тази сдържаност не говори добре за тебе, защото и двамата знаем как мога да ти изтръгна отговора.

Погледът му се премести от присвитите ѝ очи към стиснатите устни. После, за да подчертае думите си, той плъзна пръст по долната си устна.

— Демон такъв! — избухна тя, забравяйки, че се бе зарекла да не обръща внимание на закачките му.

Той се изправи и трикраката му табуретка се катурна назад от рязкото движение.

— Може да съм демон. Но въпреки това не ми отговори. Бива ли те да предеш и да тъчеш?

И докато я наблюдаваше, без да се опитва да прикрие развеселения израз на лицето си, Джоана с все сила се мъчеше да удържа емоциите си. Едва забележимо вирна брадичка и му изпрати най-високомерния си поглед. Не съзнаваше, че така, както се е изправила, гърдите ѝ изпъкват напред и опъват тънката риза, незакрити от дългите виещи се къдрици. В полумрака на колибата изглеждаше едновременно невинна и съблазнителна, ангел и изкусителка. Като я гледаше, лицето му изгуби подигравателния си израз, но тя сметна, че това се дължи единствено на презрителните ѝ думи.

— Ако мислех, че отговорът ми би ви разубедил относно вашите глупави планове за мене, щях да си дам труда да ви отговоря по начин, който най-малко би ви харесал. Но тъй като се съмнявам, че изобщо ви

интересува какви домакински умения притежавам — а вие щяхте да ме принудите на този брак дори ако бях малоумна и не умеех нищо, — не виждам защо да ви отговарям.

Извърна се от масата, вирнала нос и изправила гръб, като че бе глътнала бастун. Но вътрешно трепереше. Ако решише, можеше да я принуди да му отговори. Бе я принудил да му сервира яденето, после да се храни, седнала на масата срещу него, сякаш се намираха в най-цивилизовани и приятелски отношения, без капка враждебност помежду им. Докато се хранеха, за малко се бе избавила от неприятните ми закачки. Но сега, когато свършиха, явно беше готов пак да започне. Разпъвана от безсилен гняв, готова на всичко, тя зачака неговата реакция на дръзките ѝ думи.

Но Райлън отново я изненада. Вместо да скочи ядосан, той я остави да се отдалечи и я накара да изчаква неговата реакция. Когато най-накрая се надигна от масата, тя трепна тревожно и веднага напусна самонадеяната си поза.

— Наистина си права. Не помислих. Всяка твоя прислужничка може да бъде натоварена със задачата да надзирава преденето и тъкането. Без съмнение би могла да възложиш на някого да наблюдава кухнята и сервирането, ако съпругът ти има други причини да бъде доволен от тебе.

Ръката му се зарея към корема и разсеяно почеса мястото точно над кърпата, която се бе смъкнала на хълбоците му.

— Именно отговорностите ти към твоя съпруг — неговите удобства и удоволствия — са най-важни. — Като видя смаяното ѝ изражение, той широко се ухили. — Тъй като времето ни тук ще бъде ограничено, най-добре е да се заемем с тях още сега.

Сърцето на Джоана подскочи, когато той я изгледа весело. Сега вече нямаше да ѝ се размине, помисли тя. Той нямаше да прояви никаква милост и ако му се противопостави, най-вероятно ще я накара да му се подчини със силата на целувките си.

При мисълта, че може пак да я целуне, от дълбините на корема ѝ се надигна една нежелана гореща вълна. Тя отстъпи крачка назад и плътно обви ръце около гърдите си, отчаяно търсейки решение за своята дилема. Но ясно разбираше, че решение няма.

— Може би трябва да проследим какво обикновено се прави всеки ден — изрече той почти замислено.

Но Джоана знаеше, че това в никакъв случай не са мисли, произнесени на глас. Бе решил да я унизи по някакъв нов начин. Загледа го, застанала нащрек, докато той опипваше сушащите се панталони и ризата, увиснала на импровизирания простор.

— Наистина — продължи той. Обърна се към нея с широка усмивка на мъжественото си лице. — Съпругата трябва всеки ден да помага на съпруга си да се облече. Да започнем с това.

— Не! — Думата излетя, преди Джоана да го осъзнае.

Невярващо взрение й в него очи се разшириха неимоверно.

Не може да е толкова отвратителен!

— Само си представи, че аз съм твоят съпруг, Джоана, и няма да ти бъде трудно. Обещавам ти, той няма да бъде нито стар, нито грозен. Имаш думата ми.

— Не — повтори тя, без да откъсва очи от него.

— Да — възрази той. — Започни с панталоните, после пояса и навоите. Ризата и туниката идват след тях. Накрая са ботушите и оръжията.

— Вие... вие можете сам да се облечете.

— Разбира се, че мога, но това няма значение. Не аз ще обличам съпруга ти. Ти ще го обличаш. Сега ела тук.

Джоана беше така стресната от настоящата му команда, че запелтечи, изпаднала в паника:

— Дре... дре... дрехите. Не са сухи.

Той й се усмихна широко — снежнобяла усмивка сред тъмното лице — и стомахът й се сви в безпогрешно женско усещане. В този миг — при тази уверена усмивка — тя осъзна положението си с цялата му сериозност. Топлината в корема, бясното туптене на сърцето, овлажнелите длани и пресъхналата уста — всичко това би могло да показва, че я е страх. Би могло, но не беше така. Тя изпитваше страст към този мъж. Това беше толкова просто и ужасно. Тя го желаше. И се страхуваше не от него, а от себе си и от възмутителната си загуба на самообладание.

Това болезнено откритие реши избора на Джоана. По-добре да се подчини на жестоката му заповед, отколкото да му позволи да я накара насила. Ако не му се съпротивляваше, щеше да свърши задачата възможно най-бързо. Ако се възпротивеше, той щеше да я целува,

докато не му се подчини, а тя знаеше, че трябва на всяка цена да избегне тази целувка.

— Може ли първо аз да се облека? — запита тя с покорен глас.

Той присви очи. После посегна да опипа плътната ѝ рокля.

— Дрехите ти още са доста влажни.

Джоана замръзна. Нейната рокля била влажна, а неговите дрехи? Но когато сграбчи сърдито лекия му панталон и също толкова лекия пояс, разбра, че нейната вълнена рокля ще има още много да съхне. Поне ризата ѝ беше суха и вече не прилепваше към гърдите и бедрата ѝ. Но нямаше да се чувства удобно, преди отново да облече роклята си.

— Както желаете — изсумтя тя.

Протегна дрехите напред със сковани ръце, застанала в обидена поза.

— Както желаете — изимитира я той. — О, с тези думи всеки съпруг ще бъде доволен. — Седна на табуретката и я повика с пръст. — Приближи се, Джоана. Ще започнем с панталоните.

Ако беше само наблюдателка, а не и участничка в тази драма, Джоана би се изсмяла на висок глас при тази сцена. Тя изразяваше недоволството си със смръщеното чело, скованите движения и нерешителното, почти с охлювска скорост придвижване към него. Като я видя, че капитулира, на лицето му се изписа изненада и същевременно триумф. И за да стане положението още по-лошо, всеки от двамата бе толкова напрегнат от физическото присъствие на другия, че въздухът между тях всеки миг можеше да запраци.

Джоана разбра, че трябва да коленичи, за да му помогне да си обуе панталона. По-лесно можеше да преглътне това унижение, отколкото страха, че трябва да докосне голата му кожа. Крака, ръце, каквото и да е. Само знаеше, че се ужасява от това.

Пое си дъх, преглътна и коленичи. В това положение молитвите щяха по-лесно да ѝ дойдат на ум и тя се помъчи да извика в мисълта си някакви свещени думи, за да ѝ помогнат да се справи с изпитанието. Но нищо не идваше. В ума ѝ нямаше нищо друго, освен съкрушителното му присъствие. Тя вдигна очи към него, не можеше да се сети какво трябва да прави сега.

— Левият ми крак. Обуй панталона на левия ми крак — нареди той с внезапно снижен и предрезгавял глас.

Тя послушно набра плетения панталон в ръце, после го поднесе към пръстите на крака му. Той ѝ помогна, без да произнесе и дума, наблюдавайки сведената ѝ глава, докато тя несръчно надяваше панталона на стъпалото му и го опъваше нагоре към глезена и мускулестия прасец, за да го вдигне към коляното. Тъмните косми по краката му гъделичкаха пръстите ѝ, топлината на кожата му бе в рязък контраст с ледените ѝ ръце.

Отпусна се назад на пети, едва поемайки си дъх, когато обу левия му крак. Да не би да беше забравила да диша в нервността си? Очите ѝ се вдигнаха за миг към лицето му, после моментално се отпуснаха надолу към скута ѝ, защото погледът му я изгаряше. Заплетете се с втория крачол, мъчейки се да контролира дишането и тревожното туптене на сърцето си.

Този път в бързината издърпа плетения крачол толкова бързо нагоре, че той се усуква и се набра много грозно на коляното.

— Първо го оправи при глезена. После го заглади.

Джоана преглътна мъчително и потрепери. Беше толкова погълната от смущаващите си мисли, за да забележи предрезгавелия му глас. Само знаеше, че трябва криво-ляво да го облече, и то възможно най-бързо.

За нещастие, понеже трябваше да оправи панталона му, се налагаше да обхване глезена му с две ръце и бавно да нагласи дрехата. Усещаше топлината на кожата му под дланите си. Беше принудена да приглажда своеволната дреха, тръгвайки от здравия кокалест глезен, през мускулестата извивка на прасеца, чак до твърдата издатина на коляното. Макар че се мъчеше да не обръща внимание на объркващите чувства, които свиваха стомаха и на топка, това не ѝ се удаваше. Очите ѝ правеха задачата по-трудна, защото в усилието си да избягва твърде пронизателния му поглед се бе съсредоточила върху задачата си. Но сега, когато отдели ръце от коленете му, погледът ѝ остана впит в тях и дори се плъзна нагоре по добре оформените му бедра към кърпата, която едва прикриваше слабините му.

— Господи — прошепна тя.

— Боже... — отекна той със същия нисък и приглушен глас.

После изпусна шумно дъх и тя се стресна.

— Пояса... — Прекъсна се и посочи пояса, който тя държеше в скута си. — Пояса.

Джоана сведе поглед към тях, после вдигна очи към него. Лицето му бе застинало в странно изражение, нито сърдито, нито подигравателно, нито дори снизходително. Сякаш го измъчваше някаква болка, мярна ѝ се объркана мисъл.

— Пояса — повтори той.

Най-накрая тя осъзна думите му и разбра какво иска. Ако да обуе прасците му във вълнения панталон беше мъчение, колко по-зле щеше да стане, когато трябваше да обвие пояса на хълбоците му и да му го върже на кръста? При тази мисъл лицето на Джоана побледня.

— Ризата — изохка тя, отдръпвайки се назад, после се изправи неуверено. — Следва ризата.

— Не, сега трябва...

— Ризата — прекъсна го тя и я дръпна от въжетото.

Преди той да успее да стане, тя го заобиколи и без да допуска куражът да ѝ изневери, нахлузи ризата през главата му.

Това беше доста странен начин за обличане на мъж, но сега на Джоана не ѝ беше до размишления. Знаеше само едно — че трябва да го види облечен колкото може по-скоро. Дългата риза щеше да го покрие... там долу. Иначе тя никога нямаше да може да му върже пояса, а той щеше да я целуне и... и тя щеше да бъде изгубена.

— По дяволите! Оскуба ме — изпъшка той, опитвайки се да прокара главата си през отвора, докато тя дърпаше ризата в стремежа си да я опъне както трябва. — Ау!

В миг той я хвана за китките и я задържа зад гърба си с ръце, опрени на раменете му.

— Не го правиш както трябва — измърмори той, пренебрегвайки опитите ѝ да се освободи. — И ако не го правиш както трябва, просто ще трябва да започнем отначало.

Това я накара да замре. Но той, изглежда, не бе свършил с мъчението, защото леко се засмя и я притисна към себе си.

— Всъщност, Джоана, допускам, че някои мъже може да харесват недотам покорни жени. Възможно е упоритата ти съпротива да възпламенява още повече желанието на съпруга ти.

Дръпна я изведнъж към себе си така, че коремът ѝ се притисна към гърба му, а гърдите ѝ се долепиха до раменете му. Кръстоса ръцете ѝ пред гърдите си и я накара да разпери длани върху ребрата му.

— Знам, че възпламенява моето желание — добави той така тихо, че тя едва го чу. После изви глава назад, за да я положи на рамото ѝ, и леко близна шията ѝ. — Можеш да ме обличаш както си искаш. Или да ме събличаш — прошепна, хапейки леко ухото ѝ.

„О, помощ!“, простена мислено Джоана, когато желанието като гореща вълна избликна някъде дълбоко в нея.

— Ето така — продължи той и преди тя да реагира, прокара дланите ѝ надолу по твърдите мускули на гърдите и стомаха си.

Джоана не можеше да помръдне, замаяна от страх, желание и любопитство. Силната му загрубяла ръка бе обхванала нейната и пръстите им се преплетоха. Той я принуди да прокара дланта си нагоре и надолу по твърдите мускули на корема му и нагоре по гърдите. Тя галеше топлата кожа, меките къдрави косъмчета, неравната повърхност на белега, очертанията на загорелия му торс и в действителност не чувстваше да го прави по принуда. Нещо разцъфтяваше дълбоко в нея и тя изпусна мека въздишка.

При този звук Райлън я стисна по-силно и ръцете му дръпнаха нейните, за да ги долепят до плоските му гърди. После внезапно, сякаш го бяха залели с ледена вода, отпусна ръцете ѝ и рязко се изтръгна от смаяната ѝ прегръдка. Стана, рязко пъкна ръце в ръкавите на ризата и я навлече. Чак тогава се обърна към нея.

Джоана още стоеше зад табуретката и не се решаваше да стане, струваше ѝ се, че няма да може. Краката ѝ трепереха, усещаше костите си почти разтопени. Не искаше да мисли какво щеше за малко да стори — не искаше да мисли за забранения трепет, който той бе събудил у нея. Но и не можеше просто да го забрави, нито да се направи, че се е разгневил, защото не беше така. Слава Богу, че той се бе дръпнал, защото тя се страхуваше, че не би могла. Чувстваше, че още я разяжда непреодолима жажда за неговите ласки.

Не, не за него, каза си Джоана. Това беше просто защото той е мъж, а тя нямаше опит с мъжете. Ако не беше Райлън, можеше да е някой друг. Но тази мисъл, която трябваше да я успокои, само я накара да се почувства по-зле. На Уина ли бе заприличала? На лекомислена жена, която въздиша по всеки мъж, който ѝ се мерне пред очите?

От тази мисъл ѝ прилоша и тя затвори очи. Боже Господи, какво бе направил този мъж с нея?

Осъзнавайки това, тя разбра, че става още по-наложително да се върне в абатството. Щом положеше обета — щом се озовеше в безопасност сред онези стени, защитена от нахлуването на всякакви мъже, — всичко щеше да бъде наред. Щеше да се моли Бог да ѝ прости и щеше да посвети живота си на добри дела. Които да ѝ помогнат да изличи този непростим грях.

Потънала в самосъжалението си, Джоана го чу как се движи из стаята и когато вдигна очи, той затягаше пояса си със забележителна бързина. Лицето му бе потънало в сянка. Навън дъждът още чукаше по дебелиите пожълтели стъкла и вълните се стоварваха с рев върху пясъка. Но вътре беше тихо като в гроб. Тя го загледа как увива навоите на прасците си с резки движения, после грабва колана и го закопчава на кръста си.

Държи се така, сякаш беше ядосан, помисли тя. От какво ли?

Когато я погледна със събрани вежди и стиснати устни, тя разбра, че темпераментът му е наистина много избухлив.

— Ти — започна той с пресипнал от емоции глас, — ти никога няма да станеш монахиня. — Плъзна по нея яростен поглед, който я накара да отстъпи смутена назад. — Не, тъкмо напротив.

Горчивите му думи така вярно отразяваха собствените ѝ страхове, че на Джоана ѝ се доплака. Но разпалено възрази:

— Ще стана добра монахиня. Само дето вие... вие...

— Дето аз какво? Ще ти кажа. Само дето аз те измъкнах от калъпа, в който така усилено се мъчиш да се вместиш. Само дето аз те накарах да свалиш щита си. И сега изпитваш ужас от усещанията, които се отприщиха у тебе.

Тя се отърси от силата на думите му... и от силата на вперения му поглед. Въпреки разстоянието помежду им се чувстваше омагьосана. От погледа му. От гласа му. Ароматът му я обгръщаше отвсякъде и постепенно оставаше единственото нещо в света.

— Искате да призная, че съм ужасена? — отвърна тя с глас, изпълнен с мъка. — Много добре тогава, ужасена съм. Искате да призная, че... че ме накарахте да почувствам... неща, които никога преди не съм чувствала? — Тя си пое дъх на пресекулки, но без да изпуска погледа му. — Да, всичко е вярно. Но въпреки това грешите. Аз ще стана добра монахиня. Съгреших, но...

— Съгрешила? Господи, проклет да съм, жено. Това не беше грях. Грях ще е, ако се върнеш в онова забравено от Бога абатство!

— О, как можете така да богохулствате! Бог никога не забравя своите чада, дори когато съгрешат, стига да се покаят. А аз се покаявам! Вие също би трябвало...

Млъкна при тази смешна мисъл. Той не ѝ изглеждаше склонен да се покае за никоя от грозните си постъпки. И тя стисна зъби.

— Виждам, че от това няма никаква полза.

— Не, няма. Но един ден ще признаеш, че си сбъркала.

Тя стисна юмруци.

— Глупак сте, ако мислите така!

Но съжали за гнева, осъзнавайки, че това оръжие е безсилно срещу него. Може би трябваше да възприеме по-разумен подход.

Тъй като той вече беше напълно облечен, само с изключение на туниката, Джоана полека се придвижи към забравеното си одеяло. Огънят зад нея осветяваше всяка извивка на тялото ѝ под тънката риза, но тя не го знаеше. Знаеше само, че погледът на Райлън е потъмнял, и трепна, сякаш наистина я докосваше с очи.

Когато стигна одеялото си, го наметна и пак се обърна към него, по-уверена под обвиващата раменете ѝ тежка материя. Лицето му бе станало още по-мрачно отпреди и на него се бе изписало същото онова болезнено изражение. Въпреки това не би трябвало да се грижи за неговите проблеми, напомни си тя. Собствените ѝ грижи ѝ бяха достатъчни, не я интересуваха неговите затруднения с краля.

Но навярно все пак би трябвало да я заинтересуват.

Сърцето на Джоана подскочи във внезапна надежда. Ако можеше да му измисли начин да запази контрола над Оксуич, без да я принуждава да се омъжва, тогава сигурно щеше да я остави на мира. Той искаше да опази Оксуич от краля, а тя беше само средство за постигане на тази цел. Но ако целта му можеше да бъде постигната по друг начин, тя щеше да се върне в „Света Тереза“.

Хвана се за тази надежда и решително потисна лекото разочарование, което усети при мисълта, че ще изживее остатъка от дните си в абатството. Да признае подобни чувства би означавало да признае, че той може да е прав в преценката си за нея. Не, тя искаше само да се върне към спокойния си живот в „Света Тереза“.

Винаги бе искала само това и нищо, което той би могъл да каже или да направи, нямаше да промени това положение.

Но трябваше да действа разумно, разбра тя, когато се огледа из колибата. Ако оставеше твърде голямо разстояние помежду им, щеше да изглежда, че се е уплашила. Но и прекалената близост не беше за препоръчване. Не, изобщо не беше. Накрая си пое дъх, за да се успокои, тръгна към него и седна възможно най-небрежно до квадратната маса. Съзнаваше, че очите му я следят, но когато погледна към него, той пак се взираше в огъня.

— Добре ли обмислихте този ваш план, преди да решите да ме отвлечете? — започна тя без никакво предисловие.

Той вдигна глава и я изгледа.

— Планът не беше толкова сложен, че да изисква безконечни разсъждения.

Джоана стисна зъби, раздражена от тази безцеремонна намеса в живота ѝ, но сподави ядното възклицание, което пареше устните ѝ. Нямаше намерение точно сега да спори с него.

— Като толкова сте бързали да не оставите Оксуич в ръцете на краля, не сте ли се замисляли, че можете да постигнете целта си и по друг начин?

Той се взря за миг в нея, после се приближи към масата и седна на стола отсреща. Скръсти ръце на корема и се облегна назад.

— Не, не съм обмислял друга идея. Да те омъжа за някой от моите барони беше най-очевидното решение. И все още е.

Джоана също се облегна назад, но не за да се отпусне и да се настани удобно. Напротив. По-скоро имаше нужда да увеличи разстоянието помежду им, защото точно сега той беше прекалено близо, за да бъде спокойна. Дланите ѝ вече влажнееха и тя нервно облиза пресъхналите си устни.

— Не... — Замълча, но очите му останаха впити в нейните.

— Не? Не какво? — и тя го изгледа объркана.

— Не... — Той си пое дъх на пресекулки и впи очи в гредите на тавана. — Не се опитвай да ме разубеждаваш. Друг начин няма.

— Но аз съм доброволно ще ви предам Оксуич.

— Не можеш.

— Щом е мой и върви заедно с ръката ми, защо просто да не мога да се откажа от него?

— Той е твой, невинно създание, само по волята на краля. Минава от поколение на поколение, от баща на син... или дъщеря, в редките случаи, когато не е останал син. Но ти владееш вашето имение и го управляваш за Англия. За твоя крал.

— Тогава крал Джон би могъл спокойно да освободи от владение и мене, и съпруга, който вие ми налагате. — Тя му се усмихна хитро, изричайки това умно заключение.

Прибързаният ѝ извод го накара да вдигне вежда.

— На теория може би. Но на практика рядко се случва. Щом се омъжиш и заедно със съпруга си се установиш в замъка Оксуич, ще бъде почти невъзможно крал Джон да развали стореното. Никой лорд, независимо дали е настроен приятелски или не към моята кауза, няма да пожелае да подкрепи краля, ако той реши да отнеме владенията на друг лорд — освен в случай на държавна измяна. Защото подобно действие от страна на краля прави положението и на всички останали лордове доста несигурно. А Джон, каквато е мека сабя, никога няма да се реши да предизвика мене или твоя съпруг. Йоркшир стои твърдо срещу нашия безмозъчен крал. Ето по тази причина Оксуич е толкова важен. Така че виждаш. — И той ѝ отправи весела, дяволита усмивка. — Твоят замък е ключът към Йоркшир, а ти си ключът към замъка.

Джоана го зяпна, не можейки да повярва, че се е оказала толкова важен играч в безкрайните политически интриги в Англия. Тя беше просто една жена, при това дъщеря на незначителен лорд. Но ако думите на Райлън бяха истина...

Поклати глава, не ѝ се вярваше, че каузата ѝ е толкова безнадеждна.

— Аз... аз няма да се омъжа — прошепна тя, без да съзнава, че гласът ѝ трепери.

— Ще се омъжиш.

— А ако никой мъж не ме иска?

Това го накара да се усмихне.

— Кой мъж ще откаже?

— Искате да кажете, кой мъж ще откаже на вас — протестира тя сърдито. — Освен това, ако съм толкова важна — ако Оксуич е толкова важен, — защо не ми предлагате себе си за съпруг?

Изрече го, преди да се усети, и се смая. Той беше последният мъж, за когото би се омъжила!

Райлът явно също намери идеята за смешна, защото по лицето му се разля весело изражение.

— Не мога — отрязва той, макар че очите му се забиваха като свредели в нейните. — Уверявам те, твоят съпруг ще бъде възможно най-приемлив. Такъв, който ще е доволен да те има за съпруга.

Джоана преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Тогава най-добре ще е да бъде доволен да има опърничава съпруга, защото, помнете ми думите, ще направя живота му истински ад!

— Така говориш сега. Но аз... но той ще те укроти, Джоана. Той ще насочи гневната ти страст в друга посока. В друга страст. Ти си красива и си девствена, имаш като зестра едно хубаво имение. Това търси всеки мъж у съпругата си. И ако мислиш пак да ми избягаш, нека те предупредя, че крал Джон няма да се отнесе по-добре с тебе. Аз поне ще ти намеря млад и почтен мъж. Крал Джон... — Не довърши, само сви рамене.

Джоана рязко се изправи. Наведе се напред, опряла две ръце на масата, а очите ѝ пускаха яростни искри. Одејлото се свлече на пода. Дългата ѝ до кръста коса се разля край лицето ѝ в махагонови отблясъци, оцветени в златисто от пламъците в огнището.

— У вас няма достатъчно почтеност, за да знаете дали я има у другите! — Не сваляше от него разярения си поглед, макар че пронизителният ѝ глас трепереше. — Мислите, че сте спечелили тази ваша игра, но аз ще ви докажа, че грешите. Ще дойде време да съжалявате, че сте злоупотребили така с мене.

Идеята дойде изневиделица. Отначало ѝ се стори твърде смехотворна, за да се заеме дори да я обмисля. Но докато часовете се изнизваха един след друг, Джоана все повече виждаше, че това е последната ѝ надежда.

Навън бурята още изливаше яростта си върху острова. Дъждът се лееше на потоци, вятърът виеше край стените на здраво построената колиба. Тя не можеше да прецени колко време е минало, освен че от време на време трябваше да слага дърва в огъня, защото гъстите буреносни облаци закриваха слънцето.

Седеше тихо пред огъня в тази мрачна обстановка и само нервно прокарваше пръсти в дългата си коса. Сплетените кичури в края на краищата щяха да се оправят. Но проблемът ѝ беше далеч по-голям и доста по-труден за разрешаване. Както и да го погледнеше, все стигаше до едни и същи изводи: тя е обречена единствено заради родния си замък, Оксуич. Мразеше това място повече от всичко на света. Баща ѝ може и да го беше обичал, другите може и да го смятаха за плячка, достойна да се борят за нея. Но за Джоана той беше извор на нещастие и мъки. Нима страданията на майка ѝ не бяха причинени от натрапчивото желание на баща ѝ да има наследник за Оксуич? Нима самата тя сега не страдаше в ръцете на надменния лорд Блекстън заради същия този замък?

Метна кос поглед към Райлън, който седеше срещу нея, явно потънал в размисъл. Думите му отекваха в съзнанието ѝ и ѝ се искаше да пищи. Каква ирония! Той смяташе, че това, което каза за нея, е най-големият комплимент — красива, девствена и с богато наследство. Всеки мъж би бил доволен да се ожени за такова съвършено възплъщение на женските достойнства!

Хвърли наръч слама в огъня, мислейки върху думите му, и се загледа в сламките, които се гърчеха в агония и ставаха отначало червени, а после черни. Фактически тя не можеше да промени нищо във външността си — ако наистина можеше да се смята за красива. Не

би се изненадала, ако с тези думи бе искал само да я успокои. Но беше наследница на Оксуич. Въпреки желанието си да се освободи от това име като че ли бе прикована към него за вечни времена. Тези две неща не беше в състояние да промени. Но девствеността ѝ...

Проследявайки гърченията на поредния сноп сламки, Джоана си представяше как дяволите в ада мъчат точно така душата ѝ. Това, което замисляше, бе непростимо!

Не, поправи се тя. Бог прощава всичко на своите чада, ако искрено се покаят за деянието си. Съвестта я загриза. Ако не беше девствена, нямаше да бъде подходяща за съпруга, защото със сигурност никой от надменните благородници, сред които лорд Блекстън щеше да ѝ търси съпруг, нямаше да я иска такава.

Но пък и нямаше да бъде чиста за церемонията на своя обет.

Измъчвана от толкова противоречиви чувства, Джоана затвори очи и потърка с пръсти слепоочията си. Не беше нужно да е девица, за да стане монахиня в гилбертинския орден. Това ѝ беше добре известно. Но винаги бе смятала, че нейната непорочност ще възмезди многото ѝ други недостатъци. Сега обаче... сега дори нямаше да има шанса да стане монахиня, ако съзнателно стори този отвратителен грях.

Наистина ли това се случваше с нея, запита се тя отвратена. Наистина ли трябваше да избира между тези две толкова неприемливи неща?

Присъствието на мъжа в стаята край нея го доказваше недвусмислено. Тя можеше да му позволи да унищожи девическото ѝ състояние, иначе щеше да се види омъжена за някой простак, избран от него, и осъдена вечно да живее с този мъчител. Нужно ѝ беше само да си припомни многострадалното мълчание на майка си — и последния ѝ избор, — за да се реши окончателно.

Без да посмее да помисли в малко по-далечна перспектива, тя се изправи, решена да свърши с всичко веднъж завинаги, преди да е променила решението си.

— Значи престана да се цупиш? — И Райлън я изгледа с изражение, което би могло да се опише само с една дума — войнствено.

— Не е толкова лесно да се справиш, когато животът ти изведнъж рухва!

Джоана веднага съжали за грубия отговор. Ако искаше планът ѝ да успее, трябваше първо да го накара да я целуне, а нямаше големи изгледи за това, ако му се опъваше. Направи гримаса и потисна яда си.

— Както и да е, не се цупех. Просто мислех за някакъв начин... някакъв начин да избягна брака, който ми предлагате. Не искам да имам нищо общо с Оксуич, а най-малко от всичко ми се иска да живея в него.

— И намери ли начин? — подпита я той лъстиво.

Подиграва ми се, кипна тя. Но в този нисък, развеселен глас имаше още нещо. Ако не го познаваше, щеше да помисли, че се подиграва и на себе си.

— Аз... Не — призна тя, страхувайки се да не разкрие замисъла си с някое невинно изплъзване на езика.

— Не. Не мисля, че ще намериш.

Като чу тези думи, решението ѝ да запази спокойствие на всяка цена се изпари.

— Противен червей такъв! Свиня с черно сърце! Мислите, че сте много умен. Добре, надявам се крал Джон да ви разкрие и да провали всичките ви ужасни планове!

Той стана от мястото си, сякаш под него бе лумнал огън, и Джоана изплашено отстъпи назад. През ума ѝ мина мисълта, че споменаването на крал Джон винаги го изважда от равновесие. Като зърна погледа в потъмнелите му очи, тя разбра, че може би е решила проблема си. Винаги го бе ядосвала, всеки път, когато я бе целувал досега. Защо този път да е различно?

— Някой ден ще ми благодариш, и то много, за моя ужасен план — изръмжа той, когато спря на няколко инча от нея.

Трябваше да събере цялата си смелост, за да вдигне брадичка, да се вгледа в сериозното му лице и да го раздразни още повече.

— Вярвайте, в каквото си искате, глупак такъв.

Видя развеселено пламъче в очите му и за миг се уплаши, че не е преценила реакцията му.

— Глупак? Не мисля така. — Погледът му пламна още повече и веселостта премина в друго усещане, което я накара цялата да се разтрепери от страх и предчувствие. — Хванала си се за една напразна надежда, скъпа моя страстна гълъбице. Защото истината е очевидна.

Ти си родена да бъдеш притежавана от мъж. Да ти докажа ли още веднъж този факт?

Преди тя да успее да реагира, той я привлече към себе си и устните му плениха нейните. В първите замайващи моменти от целувката им Джоана се опита да държи сметка за ставащото с нея. Той я целуваше, макар да личеше, че се сдържа. После щеше да прокара ръце нагоре и надолу по гърба ѝ, може би чак до седалището, както бе направил и преди.

Като помисли, че може да я докосне там, тя изохка, припомняйки си изпитаната страст. Целувката му изведнъж се промени. Когато топлият ѝ дъх се смеси с неговия и устните ѝ омекнаха, допускайки го да влезе навътре, от устата му се изтръгна нисък стон. Ръцете му я притиснаха по-силно и тя се озова цялата прилепена към него.

— Толкова сладка... толкова огнена — промълви той между дръзките целувки, с които я обсипваше. — Като рая...

Езикът му се пъкна дълбоко в устата ѝ, сякаш търсеше нейния аромат. После едната му ръка наистина се спусна надолу и обхвана седалището ѝ, докато той я притискаше към мъжествения разкош на своята надигаща се страст.

Джоана се разтапяше под ласките му, забравяйки всичко, с изключение на великолепните чувства, които той събуждаше в нея. Оксуич изпадаше в забрава. Крал Джон изчезваше от паметта ѝ. Спомените за „Света Тереза“ и за гилбертинския орден излитаха от мисълта ѝ. Докато Райлън я прегръщаше и я целуваше, за нея не съществуваше нищо друго, освен него и начина, по който я караше да се чувства. Ръцете ѝ се вдигнаха, за да обгърнат врата му. Пръстите ѝ се заровиха в разкошната му, свободно пусната коса.

Как може тази част от него да е толкова копринено мека, зачуди се тя, докато всичко друго е така твърдо и властно?

Търсещата му уста се спусна надолу и започна да целува и да вкухва линията на челюстта ѝ, слизайки надолу към шията, а после се — изкачи нагоре към ухото ѝ.

— Ах, жено — разгорещените му думи се плъзгаха покрай ухото ѝ, — ти си като рая... — Обхвана раменете ѝ и грубо я отблъсна, за да я погледне отдалече. — Като рая — повтори с хрипкав шепот. — Или като ада.

Джоана си пое дъх на гласъци и за един дълъг миг се вгледа мълчаливо в него. Бе твърде замаяна от силната му реакция, за да крие емоциите си.

— Райлън — прошепна тя, без да съзнава какво желание струи от очите ѝ. Ръцете ѝ се вдигнаха, за да уловят мускулестите му китки, палците ѝ се плъзнаха възбудено напред-назад по гладкото място, където биеше пулсът му. — Райлън... — разтърси глава в объркване.

Той затвори очи пред неподправения ѝ чар, по лицето му пробяга измъчена сянка.

— Махни се от мене — заповяда рязко.

Но не я пусна, а дори да го бе направил, Джоана не би могла да отстъпи. Пръстите ѝ се плъзнаха над китките му, откривайки топлата сила на мускулите. Цялото ѝ тяло гореше в желание да се притисне към него, да почувства твърдите мускули до нежната си, копнееща плът.

Сякаш прочел мислите ѝ, усетил желанията ѝ, Райлън отново изстена. Привлече я към себе си, зарови пръсти в разкошната ѝ коса и я накара да вдигне глава към него.

Тази целувка не бе като предишната. Този път нямаше сдържаност, предпазливост или самообладание. Ръцете му още я държаха, оплетени почти мъчително в косата ѝ, докато устата му овладяваше нейната. Езикът му проникна свирепо в устата ѝ и той я огъна така силно назад, че тя едва не залитна в ръцете му.

Яростната проява на страстта му би трябвало да я изплаши и Джоана наистина бе изплашена до известна степен, защото сега той ѝ напомняше на боец в атака. Когато предприемаше обсада, правеше го, за да покори неприятеля, а сега със сигурност покоряваше нея. Но тя изпитваше не страх, а силен копнеж. Повече от всичко друго копнееше за тази битка, която той водеше с нея.

Изви се, притискайки корема си към него. Езикът му се спусна дълбоко, плъзна се дръзко в устата ѝ и изпрати из цялото ѝ тяло тръпки на възбуда. Тя се чувства обхваната от треска, сякаш бе запалил огън вътре в нея и този огън се разгаряше още повече с всяка чувствена ласка на езика му по чувствителната вътрешна повърхност на устните ѝ.

Това, което бе започнало като последно усилие за опазване на свободата ѝ, се превърна в нещо съвсем ново във властната му

прегръдка. Тя бе обзета от желание, което изличаваше всяка разумна мисъл. Сега Джоана се стремеше не към свободата, посрещайки гневната му доминация със своите целувки и ласки. Тя отговаряше покорно на изискванията му. Оставяше се на подтика си с непринудена отдаденост. И нещо съвсем ново разцъфтяваше между тях.

Неговият плам не бе по-малък, но това, което бе започнало в тревога и гняв, сега се превръщаше във все по-нарастваща съблазън. Но колкото повече той си възвръщаше самообладанието, толкова повече Джоана изпускаше нещата от контрол. Само едно бе завладяло ума ѝ — тревожната почуда, която я изпълваше. И колкото по-нависоко я отнасяше той, толкова повече искаше тя.

Тънката ѝ риза не бе никаква бариера помежду им и тя се плъзна надолу по възможно най-естествен и чувствен начин. Неговите дрехи обаче бяха препятствие към онова, което тя желаше повече от всичко.

Изпаднала в състояние на безумна наслада, Джоана прокара ръце по гърдите му, докато пръстите ѝ се срещнаха там, където се закопчаваше яката му. Топли косъмчета гъделичкаха пръстите ѝ, когато тя дръпна неподатливата материя. Райлън нямаше нужда от думи, за да разбере безмълвната ѝ молба. Почти без да прекъсва целувката, той се измъкна от пречещата дреха и пак я привлече към себе си.

— О, да — прошепна тя, когато гърдите ѝ се прилепиха към неговите.

Той леко захапа долната ѝ устна и я подръпна със зъби, а после успокои мястото с езика си.

— Ти си цяло мъчение. — Ръцете му притиснаха властно гърба ѝ и се спуснаха към седалището. — Вещица... — Той я дръпна силно към себе си, вдигна краката ѝ и ги уви около кръста си. — Изкушение, на което трябва да устоя...

Джоана се държеше здраво за него, докато той я вдигаше още по-нагоре и спускаше целувките си по гърлото ѝ, стигайки до цепката между гърдите. Цялата пламтеше за него. За неговото докосване. За неговите целувки. Да бъде притежавана от него.

Той притисна буза до пълните ѝ гърди, после плъзна опитните си устни към стегнатите връхчета на зърната ѝ.

— Създадена си да бъдеш любена — прошепна той, като местеше устни от едната гърда към другата, оставяйки кръгло, мокро и

възбудено място. — Да бъдеш любена добре и често.

Джоана наведе глава напред. Къдравите ѝ махагонови коси се спуснаха като завеса край двамата, докато тя целуваше блестящата му коса.

— Тогава ме люби — отвърна тя с шепот, без да съзнава какво казва. Притисна се към него колкото можеше по-силно, искаше цялата да се слее с него. — Люби ме.

В отговор той я положи на близкото легло. Движенията му вече не бяха резки и насилствени, но въпреки това бяха целеустремени. Джоана се отпусна на тънкия сламеник, без да охлабва прегръдката си. Но той се опря с коляно на леглото до нея и се отдръпна леко назад, отделяйки ръцете ѝ от шията си. Дишаше плитко и забързано.

— Да продължаваме ли? — запита той дрезгаво.

Погледът му се премести от очите ѝ към леко разтворените, добре нацелувани устни, а после по-нататък, по дължината на цялото ѝ отдаващо се тяло. В очите му имаше такава жар, такава страст и желание, че Джоана ги почувства като допир. Чисто физическото удоволствие от това я накара да потрепери и да се извие безпомощно под него.

— Да — прошепна тя, впивайки в него очи, преливащи от страст.

В този тъмен момент на изчакване, когато той се бе надвесил над нея, тя не помнеше нищо. Той изпълваше погледа ѝ със съвършената си мъжка красота. Обкръжаваше я с мощната си мъжественост. Караше я да не иска нищо друго, освен него.

Тя вдигна ръка към лицето му и леко докосна брадичката му. Пръстът ѝ се плъзна към устните му, той изстена ниско и го взе между зъбите си. Езикът му започна да си играе с връхчето на пръста ѝ, обикаляйки около чистия заоблен нокът. След това, с агонизиращо бавно движение, той засмука пръста ѝ навътре в устата си, като през цялото време я поглъщаше с проникващия си до дълбините на душата ѝ поглед.

Това беше повече, отколкото Джоана би могла да понесе. Забрави причините, поради които искаше да го изкуши... да го съблазни. Затвори очи, дишането ѝ стана по-бързо и по-плитко. Цялата изгаряше. Потръпна от студ. Не, не от студ. Не от студ.

Той освободи пръста ѝ и вплете пръстите на едната си ръка в нейните. С другата ръка повдигна нагоре ръба на ризата ѝ чак до

хълбоците. Когато ръката му се плъзна по-нататък и се обви около кръста ѝ, а после се спусна надолу над тазовите кости и спря с разперена длан върху плоския ѝ корем, тя отвори очи изненадана. Той като че ли знаеше къде е съсредоточена болката ѝ. Първо в гърдите, а после този копнеж там дълбоко. Но откъде знаеше?

Райлън я наблюдаваше с напрегнато изражение и когато тя се размърда неспокойно под пръстите му, той се усмихна, сякаш беше доволен. После дръпна ръката ѝ към пояса си и насочи пръстите ѝ към топлата кожа на кръста си. Потърка ръка в корема ѝ, карайки в същото време нейната ръка да се движи върху неговата, и се усмихна, когато разтрепераните ѝ пръсти започнаха да се движат в същия ритъм. По собствена воля два от пръстите на Джоана се пъкнаха под стегнатия му пояс и нерешително се раздвижиха по гладката кожа. Той леко изстена и затвори очи, а ръката му замря на корема ѝ. Насърчена от реакцията му, Джоана придвижи пръсти към пъпа му, отмествайки тъмните косъмчета, които растяха наоколо. Този път той стисна силно талията ѝ с две ръце и я дръпна надолу по леглото.

— Проклятие! — излезе накъсано от устата му.

Преди Джоана да разбере какво става, той вдигна ризата ѝ още по-нагоре, над талията. Спря само за миг, за да погледне голите ѝ крака и триъгълника от махагонови косми. После издърпа дрехата, освободи ръцете ѝ и тя остана напълно гола пред очите му.

Джоана лежеше под жадния му поглед, измъчвана от срам и възбуда. Беше гола. Никой не я беше виждал така от детските ѝ години. Но той се взираше в нея тъй, сякаш искаше да я изпие с очи, а тя се къпеше в това опиянение.

После той насочи ръцете ѝ към пояса си и ѝ посочи какво иска от нея.

Джоана задърпа връзките, а в това време Райлън вдигна две от дългите ѝ къдрици. Дръпна ги и ги опъна до талията ѝ, после бавно ги кръстоса, така че се озоваха праметнати над връхчетата на гърдите ѝ.

— О! — Джоана вдигна очи към неговите и изпусна връзките на пояса. Очите му жадно се спуснаха от зачервеното ѝ лице към тъмнорозовите връхчета на зърната ѝ, после отново се изкачиха към лицето ѝ. Той подръпна леко къдриците и сетивата на Джоана трепнаха от ласката.

Като суха прахан, готова за искрата, тя се възпламени под опитните му ръце. Той дразнеше само стегнатите връхчета на гърдите ѝ, но пламъкът се разгаряше и някъде дълбоко в корема ѝ.

Ласката му бе лека като докосване на перо, но навлизаше в дълбините на душата ѝ.

Райски огън, помисли тя, потъвайки в тези тъмни удоволствия. Гореше, но със сигурност бе открила рая. Вихърът на пламтящото желание я караше да се гърчи под натиска на собствените ѝ къдрици, опънати през гърдите ѝ, и да се извива нагоре към източника на разкошното си мъчение. Ръцете ѝ се вкопчиха в китките му. Кожата му беше влажна. Но тя нямаше време да се учудва на това, защото едва го бе хванала за ръцете, когато той бързо ги извъртя и сам я хвана за китките. В мълчалива — настояща — заповед той отново насочи ръцете ѝ към горната част на пояса си.

Този път Джоана не изпусна връзките. Макар че ръцете ѝ силно трепереха, тя развърза възела, разтапяйки се под искрящия му поглед. Когато поясът се охлаби, той отново хвана ръцете ѝ и прилепи дланите ѝ към стегнатия си корем, докато с другата ръка смъкна пояса през коляното, опряно на леглото, а после през другия крак, още стъпил на пода. Когато най-накрая се освободи от стягащите го дрехи, той покри дланите ѝ със своите, а после бавно ги насочи към твърдите мускули на гърдите си.

Джоана още лежеше под него, но далеч от всякакво спокойствие. Не се осмеляваше да погледне към оголената му кожа, към тази интимна негова мъжка част. Знаеше, че е предназначена да се съедини с нейната нежна женствена същност. Но допирът до втвърдената му мъжественост ѝ доказваше, че тя не прилича на нищо у нея. Затова се съсредоточи върху чувственото усещане на топлата му кожа под дланите ѝ. Твърдостта ѝ, косъмчетата, с които бе обраснала, малките възелчета на зърната му, настоящето туптене на сърцето му — всичко това бе ново за нея и невероятно възбуждащо.

— По дяволите — прошепна той, останал без дъх.

Мигновено изви ръцете ѝ нагоре и ги притисна над главата ѝ, а после се отпусна с цялата си тежест върху нея.

Джоана изохка, разтапяйки се от невероятната чувствена наслада, която ѝ доставяше тялото му, притискащо нейното.

— Целуни ме — промърмори той, докосвайки с език ухото и шията ѝ. — Дай ми цялата си сладост...

Тя обърна лице към неговото, жадна за всеизгарящото удоволствие да почувства устата му върху своята. Той щеше да я овладее с търсещите си устни и тя щеше да се отдаде. И както винаги, двамата щяха да триумфират.

Но този път тя усети не само притискането на устните му и проникващата властност на езика му. Този път цялото му тяло се притискаше чувствено към нейното. Гърдите му намираха очертанията на нейните, коремът му се долепяше до нейния, слабините им се срещаха във вълнуваща интимност. После бедрото му се помръдна, за да се вмъкне между нейните, и той настани набъбналата си мъжественост върху най-съкровените части от тялото ѝ.

Джоана се гърчеше в очакване. Някак си усещаше, че така трябва да бъде между мъж и жена. Между тях. Когато езикът му започна да изследва по еротичен начин устата ѝ и тя отвори устни за него, така и краката ѝ се отвориха за горещото нетърпение на неговата ерекция.

— Райлън — дъхна тя срещу устните му.

Той вдигна глава, но само малко, и се взря в натежалите ѝ клепачи. После като че ли фокусира погледа си и тя видя по лицето му постепенното осъзнаване на реалността.

— Божичко! Какво правя?

Той понечи да се отдръпне, но Джоана беше така погълната от насладата на момента, че не му позволи да спре. Не сега. Не и когато едва беше започнало.

Тя освободи китките си от охлабената му хватка. С една ръка обгърна врата му и го привлече обратно в целувката. Плъзна другата си овлажняла длан по гръбнака му и по-надолу, към хълътнатината, където започваше стегнатото седалище.

Той изстена срещу устните ѝ, все още борейки се срещу съблазънта на нейното младо и отдаващо се тяло.

— Райлън, Райлън — шепнеше тя, докато езикът ѝ напираше да изследва устните му.

Той издаде последен стон и се предаде. Като умирац от глад се нахвърли върху пиршеството, което тя му предлагаше, поглъщайки я с уста, като същевременно се притискаше към влажната ѝ топлина. Напорът му бе равномерен и неотслабващ, изпълваше я с цялостност,

която я плашеше и омагьосваше. Кратка болка помрачи съвършеното удоволствие, но той улови стреснатия ѝ вик в своята целувка. Вдигна едното ѝ коляно нагоре и се настани дълбоко в нея. После спря и се съсредоточи върху целувката им.

Използваше устните и езика си с мъчителна последователност, за да ѝ достави удоволствие. Поглъщаше устата ѝ, прониквайки дръзко с езика си в нея, а после привличаше неопитния ѝ език навън в дързък отговор. Това беше танц на любопитството и откритието, танц толкова стар, колкото времето, и толкова нов. Той целуваше брадичката, бузите, очите ѝ. Дъхаше в ухото ѝ и леко хапеше устните ѝ.

Джоана би могла да издъхне от насладата на интимните им ласки. Само желанието ѝ да го вкуси така, както той нея, я държеше да не се поддаде на слабостта, която заплашваше да я залее. Тя леко хапеше бодящата му брадичка, после избягваше търсеците му устни, които искаха да хванат нейните. Искаше да вкуси шията му. Искаше да захапне издатината на гърлото му, адамовата ябълка, каквато жените не притежаваха.

Не беше бодлива, установи тя, когато обсипа гърлото му с леки целувки. Той преглътна мъчително, оставяйки се на нейното изследване, а тя се усмихна, когато ябълката подскочи под устните ѝ. После усмивката ѝ премина в изохкване, защото той се отпусна върху нея.

— Ох! — Тя се вгледа в него с нескрито учудване, с разширени очи и стреснато изражение.

— Оох! — изпъшка тя, когато той повтори движението.

Този път очите ѝ се затвориха, когато из нея се разля една размекваща наслада. Той се движеше толкова леко в нея и все пак... все пак...

О, Божичко, сигурно цяла Англия се разтърсваше от силата на това незабележимо движение. Той навлизаше леко в нея и пак така леко се отдръпваше. Плъзгаше твърдата си, странна мъжественост в нея, после мъчително я изваждаше. Изпаднала в паника, че той може съвсем да я изтегли и тя ще изгуби трептящата топлина, с която я изпълваше, тя също повдигна хълбоците си, опитвайки се да го държи близо до себе си.

Тласъкът на неговата мъжественост дълбоко в нея изтръгна от гърлото ѝ вик на разтърсваща наслада и той я погълна в съкрушителна

целувка. Отново се надигна леко и тя разпозна движението. Той се плъзгаше навътре и навън, измъчвайки я със съвършеното удоволствие, което създаваше с такава лекота. Езикът му трептеше също толкова жадно в устата ѝ и Джоана беше сигурна, че ще се разпадне. Свирепата наслада на устата му. Разкъсващото блаженство там долу. Тези две усещания повдигаха цялото ѝ същество на съвсем ново равнище на осъзнаване. Сетивата ѝ бяха обсипани с твърде много усещания, но тя бе интензивно настроена за всички тях. Дъждът барабанеше настойчивия си ритъм по покрива и прозорците. Огънят пращеше, леглото скърцаше. Кожата му имаше солен вкус. Не можеше да оприличи вкуса на устата му на нищо, което бе познавала досега. А тялото му, което се движеше върху нейното и в нейното, извикваше усещане на великолепно сладострастие, каквото никога не бе допускала, че съществува.

Той ускори ритъма и вдигна глава. Когато тя запъшка, давайки израз на лавинообразно нарастващите емоции, които се трупаха в нея, той впи тъмния си като нощта поглед в нейния.

Поглъщаше я цялата, помисли тя, докато твърдото му тяло не преставаше да се движи над нейното. Погледът му я поемаше. Тялото му я притежаваше. Тя бе изгубена в него. Изгубена завинаги.

Тогава дълбоко в нея се надигна невероятно стягащо усещане и разширените ѝ очи потъмняха от страст. Вкопчи се трескаво в гърба му, мокър от пот, и той, сякаш знаейки какво изпитва тя, започна да се движи все по-бързо и по-бързо. Тя се изви нагоре в желание, подклаждано от тревога, а после извика, когато нещо като че ли избухна в нея.

Той продължи да се движи, карайки я да реагира интензивно, почти болезнено силно. Тя полетя. Падна. Той я вдигна. Смаза я. После се напрегна и с вик пръсна топлината си дълбоко в нея.

В следващите минути Джоана не знаеше къде се намира. Бе сгорещена и заситена. Знаеше само това и се питаше дали не е попаднала в рая: пълно доволство и чувство за абсолютна сигурност.

Райлън се търкулна до нея, но без да я изпуска, увил загорялата си ръка около кръста ѝ. Главата ѝ почиваше на рамото му, близо до гърдите, и сърцето му туптеше успокояващо в ухото ѝ.

Като ритъма от преди малко, представи си тя и при тази мисъл нещо топло се сви на топка в корема ѝ. Това само я накара да се

почувства още по-задоволена и тя се отпусна върху него с широка въздишка. В този момент на света нямаше нищо друго. Нито минало, нито бъдеще.

Стигаше ѝ, че съществува това неочаквано настояще. Въздъхна изтощено, усмихна се и заспа.

Джоана сънуваше ангели и светии. Макар добре да познаваше ученията на църквата, още от детството ѝ у нея се бяха установили определени впечатления, които не бе забравила. Ангелите винаги бяха жени, макар че сред светиите можеше да има и мъже. Тези мъже бяха стари и брадати, докато ангелите винаги бяха млади и красиви.

Но тази нощ при нея дойде друг ангел. Той беше тъмен... — и беше мъж. Очите му бяха дълбоки и огнени, усмивката му бе толкова красива, че едва не я ослепи. Той я изгори с докосването си, но тя копнееше за този огън. Той протегна ръка към нея и тя не се поколеба да я поеме. После той я вдигна и тя усети, замаяна, че лети. Нагоре, към нежните слънчеви лъчи. Още по-нагоре, докато облаците целунаха бузите и шията ѝ с най-леката от всички ласки.

Той я отнасяше на небето, този тайнствен тъмен ангел. Не говореше, само я викаше с очи и с онази красива усмивка. О, да, щеше да я отнесе на небето, ако тя се осмелеше да го последва.

Джоана притисна буза в извивката на ръката му. Въздъхна и се отпусна, когато Райлън я привлече към себе си. Тя бе затоплена и изпълнена с доволство, каквото никога преди не бе изпитвала. Въздъхна още веднъж, после се усмихна, когато чу своя ангел също да въздиша. Дъхът му погъделичка ухото ѝ. Топлите му гърди се притискаха до гърба ѝ. Ръката му я бе обгърнала, а пръстите му нежно държаха нейните.

Джоана преплете пръсти с неговите, люшчайки се между съня и действителността. Тънеше в прекрасна леност, неприличаща на нищо, което бе познавала досега.

Усмивка се изписа на устните ѝ, когато тялото ѝ се размърда неспокойно до неговото, търсейки още от онези прекрасни усещания. Тя знаеше, че има и още, той ѝ бе показвал това и преди...

Мисълта ѝ се проясни, когато той придвижи сплетените им пръсти надолу по нея. Двете им ръце се движеха бавно по голото ѝ

тяло, галейки я едва-едва, но съвършено целенасочено в своето еротично изследване.

Кратко изпъшкване събуди напълно Джоана, но трепването в корема ѝ, едновременно с въздишката, прогони всички мисли от ума ѝ. Кокалчетата на пръстите им леко погалиха лявата ѝ гърда. Спуснаха се в долината между гърдите ѝ, изкачиха се по дясната и леко подразниха вече щръкналото ѝ зърно.

Джоана едва дишаше, докато той оркестрираше едновременното движение на ръцете им. Тя усещаше чувствената ласка по кожата си, усещаше себе си със собствените си ръце.

Беше съвсем различна от него, мина ѝ през ума греховната мисъл. Мека там, където той беше твърд. Гладка там, където кожата му бе покрита с тези интригуващо къдрави косъмчета.

Той продължи пътуването надолу по ребрата ѝ и тя намери вдлъбнатината на пъпа си и леките издатини на тазовите си кости. Продължиха по стегнатата кожа на корема ѝ и стигнаха до мястото, където започваха първите твърди къдрави косъмчета на нейното тайно място.

Джоана трепереше в прегръдките му. Усещаше с гърба си силното туптене на сърцето му; разпозна надигащата се топлина на неговата ерекция.

Част от нея знаеше какво ще направят двамата. Тя усети действителността и си спомни всичко, което я бе довело до този момент. Но предпочете да не обръща внимание на реалността, защото не искаше да има работа с отзвучи. Искаше своя сън и своя тъмен ангел.

И искаше това никога да не престава.

Той придвижи сплетените им ръце към къдравия ѝ венерин хълм. Тя погали косъмчетата, осъзнавайки ги по странен нов начин. Кожата ѝ беше влажна, разбра тя, когато ръцете им се плъзнаха между бедрата ѝ. Беше цялата влажна, чувствителна навсякъде, където се докосваше, и изпълнена с предчувствие толкова остро, че граничеше с болка.

Тогава едно от кокалчетата на пръстите му раздели къдравите косъмчета и се придвижи към връхчето, където като че ли бе съсредоточено цялото ѝ желание. Тя си пое дъх и стисна бедра. Беше твърде много, за да го понесе. И точно каквото трябваше. Съвършено. Но ангелът от сънищата ѝ — нежният демон от нейната

действителност — като че ли знаеше, че въпреки всичко тя иска още. Изправи своите пръсти и нейните и отведе ръката ѝ отново към това място. Тя усети меките гънки и намери чувствителното зрънце, което викаше за допира им и същевременно се свиваше от него.

— О, моля те — изстена тя, когато той я накара с лек натиск да се плъзне по възбудения възел. — О, не мога... Не можеш...

Той не отговори на протестите ѝ с думи, защото не беше необходимо. Само трябваше да продължи със съблазнителните си ласки, за да изтрие от ума ѝ всякакви мисли за отказ. Нейните и неговите пръсти се движеха в ленив ритъм върху тялото ѝ, сякаш докосвайки най-тайното и най-интимното у нея. Джоана се притисна към него. Краката ѝ се раздвижиха неспокойно, потъркаха се в неговите и дълбоко в нея като че ли започна да избликва огън.

Тя не усети как неговите пръсти изцяло се заеха със задачата. Долепи едната си ръка до гладкия му хълбок, докато другата намери ръката му, която се бе настанила под главата ѝ. Пръстите ѝ стиснаха неговите, а другата ѝ ръка яростно започна да гали хълбоците му, несъзнателно повтаряйки неговото настойчиво галене.

Небе и ад, помисли тя, когато тялото ѝ затрепери в неопишуемо удоволствие. Нейният тъмен ангел я отвеждаше едновременно в небето и в ада.

После тя изобщо престана да мисли. Ноктите ѝ се впиха в бедрото му в страдна възбуда, тя силно се изви под ръката му. И сякаш усетил точно как се чувства, той ускори движението си, докато тя не започна да крещи от неопишуема страст.

Отново се случваше — тази безумна лудост, това крайно отдаване. Тя бе така погълната от връхлитащите я усещания, че не осъзнаваше неговата възбуда. Но преди да успее да достигне до върха на насладата, която вече ѝ бе показал, той изведнъж се дръпна и с почти насилствено движения я вмъкна под себе си.

Ерекцията му се притисна към корема ѝ. И когато тя безумно се изви нагоре към него, търсейки да удовлетвори желанията си, той се отпусна отгоре ѝ с цялата си тежест.

— Проклетата да си, Джоана — изпъшка той с пресипнал глас в ухото ѝ. — Проклет да съм и аз, глупака.

Тя отвори очи, чувайки думите му, отправени към самия него, и почти огорчената му интонация. Но това, което видя, напълно ѝ изкара

дъха. Искрящият му поглед я поглъщаше. Очите му горяха с такъв наситен пламък, че тя помисли, че ще загине в дълбините им. После той изпусна нисък стон, надигна се и преди тя да успее да реагира, влезе в нея.

Когато той я облада, Джоана престана да усеща времето и пространството. Не знаеше дали е ден или нощ. Не знаеше къде се намира — дали е в колибата, на Свещения остров, изобщо в Англия. Всичко това изчезна, остана само той. Краищата на косата му, които падаха върху лицето ѝ, бяха истински. Влажният допир на бедрата му до нейните беше истински. Чудесното триене на неговата мъжественост върте в нея... Само това беше нейната действителност и тя с готовност се надигна към него.

Не си спомняше предишното им сливане. Водена само от инстинкта, тя пъкна ръце под неговите, плъзна ги по раменете му и зарови пръсти в косата му.

Той се изправи назад, променяйки ъгъла, под който проникваше, и събуди една още по-дълбока струна в нея.

— Райлън... — прошепна тя и притисна тялото си към него.

Едната му ръка обхвана бузата ѝ, после нежно отмести един дълъг виещ се кичур коса от лицето ѝ. Погледите им се срещнаха в полумрака на стаята и останаха впити един в друг, докато опияняващият ритъм продължаваше да ги омайва. Очите му бяха тъмни като нощ, нейните бяха бистри като морската вода. Въпреки че телата им се сливаха в пълна интимност, върховното чувство за притежание в неговия поглед ѝ се струваше твърде лично. Трепереща от объркване, Джоана затвори очи и обърна лице към дланта му. Целуна я с устни, зъби и език, вкусвайки твърдите мазоли и гладките вдлъбнатини.

— Много късно е да бъдеш плаха, гълъбице моя — прошепна той. Сними се на лакти и двамата се озоваха корем до корем, гърди до гърди. Накара я да се обърне с лице към него и за миг очите им отново се срещнаха — Много късно е за толкова много неща.

Тогава устните му се впиха в нейните с настойчива решителност. Подобно на центъра на дива и свирепа буря той опустошаваше устата ѝ, като същевременно я галеше и проникваше още по-дълбоко в нея. Потъваха и изплуваха заедно. Като прилива, стоварващ се върху брега, те се срещнаха в една възхитителна битка. И като прилива се издигаха

все по-високо и по-високо, докато в надигащите се вълни на физическото желание и емоционалната треска и двамата изгаряха в бурята, която сами бяха породили.

Той се отпусна върху нея омекнал и изчерпан, без да може да си поеме дъх. Джоана го стисна, прие тежестта му, замаяна от съкрушителната му близост.

Беше много късно, отекнаха думите му в мисълта ѝ. Много късно, за да върнат това, което бяха направили. Много късно, за да се върне към предишното си състояние на невинна девственица.

Но дори докато разпилените ѝ мисли осъзнаваха този факт, връщането в абатството не беше основната ѝ грижа. Бе забравила плана да загуби девствеността си, защото Райлън отдавна бе изгонил от ума ѝ всякаква логика. Беше късно за нея не заради загубата на девствеността ѝ, а заради това, че бе научила много неща. Защото колкото и да траеше животът ѝ, колкото и благочестив и свят път да поемеше, този миг на пълнота между тях никога нямаше да я напусне.

Никога нямаше да я напусне.

Лъч разпиляна слънчева светлина пропълзя по лицето на Джоана. Клепачите ѝ трепнаха в протест. Тя извърна лице и сънено потърси топлината, която я бе люляла през нощта. Когато не я намери, се сви на кълбо и придърпа грубата завивка над главата си, смътно разочарована, но нежелаеща да се събуди напълно, за да разбере причината.

Огънят пращеше и съскаше в огнището, но иначе не се чуваше друг звук. Никакъв вятър. Никакъв дъжд. Нито дори шумът на приборя.

Значи бурята най-накрая беше утихнала, мярна се в изтощената ѝ мисъл. И изведнъж отвори очи, защото действителността се върна. Бурята... Островът... Спомените нахлуха в главата ѝ и тя в миг си припомни всички подробности. После една цепеница се стовари в огъня и тя почти подскочи.

— Не беше сън — дочу един нисък глас.

Сърцето на Джоана тревожно заби от горчивата му интонация. Събра цялата си смелост, за да посмъкне бодливото одеяло и да хвърли плах поглед към него. Очите му бяха впити в нея, за миг двамата не

пророниха и дума. После той се обърна и хвърли още едно дърво в огнището.

— Не беше сън. А по-добре щеше да е да беше сън.

Джоана лежеше неподвижна като камък на тясното легло, но чувствата бушуваха хаотично в нея. Той беше облечен, забеляза тя, вирайки се в гърба му. Панталоните, поясът, ризата и туниката си бяха на място, докато тя лежеше съвсем гола под самотното одеяло. Явно не му е трудно да се облече сам, хрумна ѝ сърдитата мисъл. Но гневът далеч не беше най-силното чувство в душата на Джоана. Тя бе смазана от това, което бе станало между тях през нощта. Бе ужасена от собственото си леконравно поведение и от неговата порочност. Но най-вече беше наранена от суровите му думи.

Преглътна неканените сълзи, когато ги чу за втори път. По-добре беше да е било сън. Изминалата нощ за нея беше чудо, рай, слязъл на земята. Но той искаше това да не се бе случвало.

Когато гневът нахлу в нея, за да я спаси, тя потисна едно изхлипване. Той наистина имаше основание да желае това да е било сън, защото, както изглежда, нейният план се бе осъществил далеч по-успешно, отколкото го бе предвиждала. Сега вече не беше девствена. И егоистичният му заговор беше рухнал.

Въпреки това обаче гневът ѝ не можеше да прогони гризачното я съмнение. Ако единствено отчаяното ѝ положение я беше подтикнало да легне с него, защо не бе напуснала леглото му, след като бе постигнала целта си? Защо отново бе легнала с него? Защо бе оставила ръката му да води нейната така...

Тя метна одеялото над главата си със сподавен вик. Господи, Божичко! Сега наистина беше изгубена! Защото от спомена по тялото ѝ пробягна порочен трепет и сърцето ѝ лудо се разтуптя.

„О, прости ми, опита се да се моли тя. Покайвам се. Приемам вината си и моля...“

Макар че отчаянието ѝ беше дълбоко, тя не можа да продължи молитвата. Колкото и да се опитваше, Джоана не можеше честно да умолява за прошка. Не и когато тялото ѝ още трепереше от спомена за изпитаното желание.

— Богородице, помогни ми — не преставаше да шепне тя. — Богородице, скъпа, моля те, помогни ми.

Стъпките на Райлън отекнаха по пода. Острото изскърцване на разместени мебели бе последвано от затръшване на врата. Настъпи тишина и Джоана едва се осмели да надникне над одеялото.

Нямаше го. Огънят гореше силно, дрехите ѝ още висяха на импровизирания простор, но него го нямаше. За миг отново я овладя непривичното чувство на разочарование, но тя решително го потисна. Трябваше да благодари на късмета си за тази възможност да облече голото си тяло. Изобщо нямаше значение дали той съжалява за това, което се бе случило помежду им. Наистина, би трябвало да е доволна от гневната му реакция, защото тя само потвърждаваше онова, което ѝ беше известно. Този единствен акт бе погубил стойността ѝ като съпруга и той беше много ядосан от това.

Джоана стана от леглото, притиснала одеялото към гърдите си. Когато стъпи на краката си, те се разтрепериха. Мускулите на бедрата ѝ — и навсякъде другаде — туптяха от извънмерното усилие, но тя си наложи да не забелязва това. Потърси ризата си, но когато я намери на леглото и я грабна, очите ѝ откриха нещо, което трудно можеше да пренебрегне. На чаршафа бе останал белегът на нейния грях — алено петно от девствената ѝ кръв.

Тя си пое остро дъх и се отвърна от гледката. Нямаше никакво значение. Но докато навличаше ризата си с вцепенени, хаотични движения, дълбоко в сърцето си знаеше, че това означава много. Бе отдала невинността си на този мъж. Бе станала жена в неговите ръце и завинаги се бе променила. Независимо от намесата му в нейния план, тя бе завинаги променена.

Въздъхна жално, не можейки повече да се прави, че тържествува, когато изобщо не беше така. Разяждана от изтощение, свали сивата си рокля от въжето и бавно я облече. Нямаше нито обувки, нито долни гащи, нито дори покривало, за да прибере непокорните си къдри. Още по-несигурна отпреди, тя отиде към вратата и я отвори, за да пусне вътре светлината на утрото.

Вън всичко беше мокро и обрулено. Листа и счупени брезови клони се въргаляха пред колибата. Малко по-нататък висок бряст стърчеше пречупен, полегнал накриво в прегръдката на як разклонен дъб. Островът беше жестоко пострадал от стихията, но сега, когато небето се бе прояснило и слънцето проникваше през гъстите облаци, последни остатъци от бурята, Джоана разбра, че той ще се възстанови.

Вятърът бе утихнал, морето щеше да се отдръпне. Скоро нямаше да има никакъв признак, че тук е вилняла буря.

Вчерашната буря завинаги бе променила единствено нея.

Докато премисляше този неоспорим факт, Джоана забеляза някакво движение в навеса. Райлън излезе, водейки успокоения си кон, и отпусна юздата, за да може животното да пасе. Джоана ги наблюдаваше, застанала в сянка на вратата на колибата, все още не можеше да се реши да се изправи срещу него. Така, от разстояние, ѝ беше по-лесно да го прецени обективно.

Той беше забележителен мъж в много отношения. Висок, добре сложен, нямаше нито един паднал зъб. Мъжественният му ореол би привлякъл всяка жена. Но беше също безскрупулен и непоколебим, когато преследваше целите си, а ако гневът му подсказваше нещо, без съмнение беше и жесток. Но по свой неповторим начин ѝ бе демонстрирал повече нежност, отколкото някога бе получавала преди.

Тази почти непристойна мисъл я накара да се намръщи, накара я да си припомни неговия егоизъм и себелюбието му. А мъчителните му закачки, а начинът, по който ѝ се бе натрапил...

Тук Джоана се пречупи. Макар че беше ѝ се натрапил отначало — онази целувка в гората, а по-късно и в колибата, — въпреки всичко тя го бе подтикнала да продължи. Тя го бе подразнила и го бе насърчила, когато той искаше да спре.

Трепна силно и изведнъж се обърна, за да не го гледа. Но и вътрешността на колибата не я успокои, защото разхвърляното легло като че ли я обвиняваше, припомняйки ѝ собствената ѝ порочност. Тя изпусна тихо, отчаяно възклицание и побягна от колибата и от мъжа. Нямаше начин да избяга от чувствата, които я преследваха, но все едно, продължи да бяга.

Спря я морето. Бе тичала между гъсто израсналите брези, през хлъзгавите треви, чак до пясъчния бряг. Сега стоеше там, леките вълни плискаха глезените ѝ, а тя се взираше на изток, към изгрева на слънцето. Морето беше спокойно — почти неподвижно, а само преди часове бе представлявало разярена стихия. Сега лежеше мирно в лавандулови и златисти вълнички, подлагайки дълбоката си зеленина като възглавница под ярките слънчеви цветове. Небето бе залято от неземни цветове — виолетово и коралово, със светлосини ивици

между тях. Ветрецьт леко обявваше лицето ѝ, морските птици кръжаха над главата ѝ с остри и същевременно тъжни крясъци.

Тя отметна косата си назад и вдигна лице към свежия утринен ветрець. Някъде далече зад безкрайното Северно море бяха датчаните и викингите — всички северни завоеватели, за които бе чувала да се разказва. Но тези кръвожадни грабители не я плашеха и наполовина колкото мъжа, който скоро щеше да я потърси.

Вятърът уви полата около краката ѝ и развя косата около лицето ѝ. Джоана въздъхна примирено и се обърна отново към острова. Но замря на място, съзирайки Райлън. Той стоеше точно от другата страна на тесния пясъчен бряг и я гледаше мълчаливо, пъхнал ръце в кожения си колан.

Очите им се срещнаха и останаха така за един дълъг, непоносим миг. Едва когато Джоана се извърна от пронизителния му поглед, той проговори:

— Отливът започва. Скоро ще трябва да минем на брега.

Настъпи мълчание, после Джоана пак вдигна очи към него.

— И после какво? Ще ме върнеш ли в „Света Тереза“, след като планът ти се провали?

Негов ред беше да отвърне глава.

— Отиваме в Блекстън, както беше решено. Нищо не се е променило.

— Нищо не се е променило ли? — Джоана го погледна невярващо. — Как можеш да кажеш, че нищо не се е променило?

В яростта си тя тръгна към брега, възнамерявайки да мине покрай него и да дочака отлива край водата. Но той предусети движението ѝ и я спря с една ръка.

— Много неща се промениха, Джоана. Признавам го. Но въпреки това ще продължим пътя си към моя замък.

— С каква цел? — извика тя, опитвайки се безуспешно да се освободи от смущаващата му близост.

— За да реша какво да правя с тебе! — изфуча той във внезапен пристъп на гняв. Сграбчи другата ѝ ръка и силно я разтърси. — Не изпитвай търпението ми днес, жено. Не ме дразни и не ми досаждай с безкрайните си възражения. Отиваме в Блекстън и няма какво повече да говорим!

Пусна я и се отдалечи, изпаднал в ярост. Джоана бе твърде разстроена, за да отговори или изобщо да реагира. Не знаеше какво да мисли. Обгърна раменете си с ръце и пръстите ѝ намериха местата, които той така силно бе стиснал. Макар че искаше отново да го намрази заради това, че така явно пренебрегваше желанията ѝ, в този момент изпитваше само една невероятна самота.

Слънцето печеше право в непокритата глава на Джоана. На подветрената страна на острова нямаше никакъв вятър и лятната горещина скоро накара кожата ѝ да овлажнее. Но тя остана да седи на мястото си, на един камък, стърчащ наред пясъка, не желаейки да се скрие под сянка, и продължи да гледа разсеяно към брега отгатык пролива.

Знаеше, че може да преплува това разстояние, тъй като морето беше изключително спокойно. Но нямаше никакъв смисъл, защото нейният проклет пазач не сваляше очи от нея. Конят му беше оседлан и макар че диво въртеше очи, понеже водата кротко плискаше в краката му, Джоана не се съмняваше, че господарят му ще го накара да прекоси пролива, ако стане нужда. Райлън Кемп особено го биваше да насилва другите да правят това, което той иска.

Чу как конят тропна с крак и плесна с дългата си опашка. После се разнесе гласът на Райлън, нисък и успокояващ, и ѝ се стори, че нервните ѝ окончания забръмчаха в отговор. Стисна устни, когато споменът за миговете споделена страст сякаш заплашваше да я залее. „Не бъди глупачка!“, укори се тя мислено. Конят, който той сега успокояваше, означаваше за него много повече от нея. За него тя беше само средство да постигне една цел и не биваше да го забравя. Беше ли гладен — ядеше. Беше ли жаден — пиеше. Беше ли уморен — спеше. А когато му се приискаше жена, си намираще.

Но това не беше съвсем вярно и вродената почтеност на Джоана не можеше да ѝ позволи да търси утеха в подобен гняв. Съзнателно го беше подвела, надявайки се — знаейки — докъде ще стигне всичко. Тя започна да рови неспокойно дребнозърнестия пясък с босите си крака и взе да се върти неспокойно на неудобния камък. Той щеше да спре, ако не го беше насърчила. Сама бе избрала падението. Не можеше да го обвинява за това.

Но можеше да го обвинява за всичко друго, реши тя упорито, докато наблюдаваше движенията му с крайчеца на окоето си. Когато

Райлън се приближи към нея, оставяйки коня си вързан за едно паднало дърво, тя напук остана загледана в морето.

— Скоро ще трябва да се връщаме обратно — започна той с равен тон. Когато Джоана не отговори, той помръдна крак и се чу лекият стържещ звук на пясъка. — Можеш да яздиш пред мене, както преди.

— Предпочитам да вървя — изфуча тя със стиснати зъби.

— В момента — без съмнение. Но Блекстън е на около десет левги отук и аз бих побързал...

— А аз пък не бих бързала — прекъсна го тя, обръщайки към него една ледено — учтива физиономия. — Наистина, не очаквам да се съобразяваш с желанията ми. Досега не си го правил.

Лицето му беше като от камък.

— С твоите желания — не. Но винаги съм държал сметка преди всичко за благополучието ти.

— Наистина. И каква полза има моето благополучие от всичко, което се случи? Бях насила откъсната от живота, на който съм свикнала, за да бъда хвърлена в отблъскващ съюз с някакъв мъж, когото не познавам... нито пък искам да познавам... — Гласът ѝ трепна от внезапно вълнение. — А сега съм съсипана — довърши тя шепнешком.

Джоана отново се вгледа в морето, преглъщайки неканените сълзи. Чу как Райлън пристъпва от крак на крак до нея.

— Не всичко е загубено — проговори накрая той с дрезгав глас. — Само ако ти...

Джоана се изправи, не желаейки повече да слуша егоистичните му разсъждения.

— Всичко е загубено, но ти си твърде предубеден, за да си го признаеш. Аз вече не съм девственица, каквато мъжете търсят за съпруга. — Тя вдигна брадичка и си пое дълбоко дъх, но още не можеше да го погледне в очите. — Отливът стигна най-ниската точка. Ще тръгваме ли, за да изиграеш докрай играта си?

Последвалото мълчание едва не пречупи решимостта ѝ да се държи високомерно и на дистанция. Трепереше така силно, че помисли, че може да припадне, когато го чу да изругава под нос.

— Кълна се, бих искал...

Не чу останалото, защото той се обърна и тръгна към коня си. Тя не го проследи с поглед, но знаеше какво прави.

Когато конят и ездачът се изравниха с нея, тя тръгна към морето, прибирайки полите си с ръка, за да се запази от леките вълни, които плискаха глезените ѝ.

— Ще яздиш с мене — заповяда Райлън, явно обезпокоен от упоритостта ѝ. Когато тя продължи да гази из плитката вода, той избухна. — Господи, проклет да съм, наистина си жива напаст!

И преди тя да му се изплъзне, той се озова до нея. С едно движение я вдигна във въздуха и насила я настани пред себе си.

Джоана разбра, че съпротивата е безполезна. Но в никакъв случай нямаше да му улеснява задачата. Нададе яростен вик и се задърпа в ръцете му, започна да рита и да се гърчи, докато конят отстъпи назад изплашен и тя блъсна гърба си в ръката му.

— Стой мирно, жено! — изрева Райлън и силно я стисна с една ръка, опитвайки се да овладее плашливия си кон с другата.

И преди тя да си възвърне равновесието, за да продължи да се бори, той смуща подплашеното животно, което се втурна в див галоп през спадналата вода, насочвайки се към отсрещния бряг.

Джоана беше сигурна, че ще падне и препускащият кон ще я смаже. Животното се носеше през дълбоката до колене вода, а тя висеше, вкопчена в ръката на Райлън. Когато той я дръпна силно към себе си, тя не протестира, а когато я прегърна здраво с две ръце, тя се облегна назад, търсейки сигурност на широките му гърди. Едната му ръка се обви около талията ѝ и той намести седалището ѝ между бедрата му. Горещият му дъх нахлу в ухото ѝ.

— Човек не може да действа нежно с тебе, така ли е, малка моя гълъбице? — измърмори той, обръщайки отново вниманието си към нея, след като окончателно бе укротил коня си. — Трябва все да те насилват. Насила да те карат да се покоряваш. — Устните му намериха ухото ѝ и той почти болезнено захвапа меката му долна част. — Насила да те целунат, преди да омекнеш.

При тези подигравателни думи стомахът на Джоана се сви и сърцето ѝ заби двойно по-бързо. В действителност, не се налагаше много да я насилват. Дори и сега цялото ѝ същество подскочи от умелата му ласка. Тя се наведе напред, за да избегне съблазнителната игра на устата му, но той също се наведе напред и конят отговори, като

ускори хода си. Тя се вкопчи в шията на животното, защото Райлън се вкопчи в нея. Под бедрата си Джоана чувстваше мощта на коня. Но навсякъде другаде усещаше топлия натиск на тялото на Райлън. На гърба, по дължината на бедрата. На седалището. Сълзи замъгляваха очите ѝ, косата ѝ се вееше назад като знаме. Но нямаше как да избяга от допира му, нито от истината в думите му. Той нападаше, а тя се съпротивляваше. Той атакуваше, тя се защитаваше. Но само да настъпеше малко повече и тя се предаваше, а това се превръщаше в блаженство.

Но не беше блаженство. В никакъв случай. Това, което откри в ръцете му, бе грях. Да, имаше наслада и тя не можеше да го отрече. Но беше греховно, защото се бе случило извън брачните обети. И тъй като той не искаше да се жени за никоя — а явно, че нямаше намерение да се ожени за нея, — грехът беше още по-очевиден.

Нейните подбуди поне бяха чисти, напомни си тя. Но мъжът, който я държеше така близо до себе си, като че ли изобщо не бе засегнат от умно измисления ѝ план. Тя беше толкова сигурна, че загубата на девствеността ѝ ще разруши егоистичния му заговор. Но той изглеждаше готов да продължи в същото направление. Да не би съвсем да е полудял?

Джоана бързо изтри сълзите си с една ръка, държейки се за гривата на коня с другата. Не можеше да реши какво да прави, а в това време галопиращото животно я носеше към брега. Когато стигнаха отъпканата брегова ивица, осъзнаваше само едно — че трябва да продължи да се бори срещу Райлън Кемп, каквото и да се случеше по-нататък. Независимо колко щеше да се умори, да се отчае, да падне духом — не трябваше да се предава. Да му съдейства в неговия гнусен план — това означаваше да предаде самата себе си, а тя никога нямаше да го направи. Никога.

Райлън се изправи на седлото и рязко дръпна юздите. Продължаваше да държи ръката си покровителствено увита около талията ѝ и това я принуди също да се изправи.

— Сега ще бъдеш ли по-послушна? — запита той с нисък глас, в който се долавяше надменна нотка.

Макар да трепна от кадифеното ехо в ухото си, Джоана се насили да остане спокойна.

— Не разчитай на това — отвърна с възможно най-презрителния си глас. — Ще бъда учтива, ако го поискаш. Дори ще ти готвя ядене и ще ти кърпя чорапите... в края на краищата, нали съм образец на съпружески добродетели. — И го изгледа унищожително. — Но да ти помагам в този твой налудничав план? Ха! Ако трябва да разтръбя своя... своя позор пред целия свят, така да бъде...

— Не ставай глупачка! Нищо няма да спечелиш от това.

Тъмните му очи се впиха в нейните от няколкото инча, които ги деляха.

Погледът на Джоана също потъмня, докато той изпитателно се взираше в нея, и за миг решимостта ѝ се разколеба. Макар че сега очите му искряха от гняв, топлината им бе различна от страстта, която бе виждала в тях преди. И докато го гледаше, забеляза как очите му потъмняват още повече и стават почти черни, а някъде дълбоко в тях избликва огънче.

Лицето му се наведе към нейното и само след миг умът ѝ се затвори за всички причини, поради които би трябвало да избяга от устата му, която се приближаваше към нейната. Но преди устните им да се срещнат, той изстена и бързо се дръпна назад. Преди и тя да осъзнае какво прави, от устата ѝ се изтръгна лека въздишка.

Колкото и тих да беше звукът, Джоана бе сигурна, че той също го е чул. Погледът му се премести от очите ѝ към устните, после отново се върна към устните. Потискайки един смутен стон, тя бързо извърна лице, но знаеше, че злото е сторено. Въпреки твърдата си решимост бе стигнала опасно близко до това, да го целуне, а много добре знаеше докъде ще стигне оттам нататък.

Конят тропна с единия си преден крак, тръсна два пъти глава и от движението Райлън политна към Джоана. Тя го чу да изругава полугласно. После мръдна леко с китка, от което конят се завъртя около себе си и се насочи на юг.

— Не натам — не можа да не извика Джоана.

Знаеше, че той няма намерение да я върне в „Света Тереза“, но тръгването на юг ѝ се стори съдбовно. — Не натам — повтори тя с глас, който всеки миг заплашваше да ѝ изневери.

Райлън не отговори. Седеше зад нея, без да помръдва, а дългите крачки на коня я отнасяха все по-далече от единствения дом, който бе познавала.

Продължиха да яздят, без да спрат, дълго след като отмина обедният прилив. Слънцето ги печеше немилостиво, от бавно съхнещата земя се издигаше пара. Следваха брега, докато в далечината се показва дим от много комини, който сигнализираше, че наблизо има селище. Отново, без да й каже и дума, Райлът насочи коня към един плитък поток. Животното предпазливо си намери път през мократа трева и тръгна по едва забележимата пътечка, която вървеше покрай водата.

Под сянката на високите брези, които обграждаха пътеката, беше забележимо по-хладно и Джоана се почувства доста по-добре. Беше цялата изпотена от безжалостните лъчи на лятното слънце и горещината, която тялото на Райлът, притиснато до нея, не преставаше да излъчва. Но и не можеше да се наслади на горската прохлада. С всяка крачка, с всяка промяна в пейзажа все повече се отдалечаваше от „Света Тереза“. С всяка изминала минута той неумолимо я отнасяше към едно бъдеще, която тя отказваше да приеме.

— Уморена съм. И съм жадна — изрече тя рязко, когато конят навлезе в плитката вода и тръгна към по-видимата пътека на другия бряг.

— Скоро ще спрем — отвърна той и смушка коня.

— Няма причина да не спрем тук — настоя тя.

Но когато се опита да се изтръгне от ръцете му, той я стисна по-силно.

— Не ме предизвиквай, Джоана — изръмжа в ухото ѝ. — Ще спрем много скоро, когато това село остане достатъчно далече зад нас. Дотогава те предупреждавам да не вдигаш шум. И да стоиш мирно — добави със странно притеснен глас.

Джоана не обърна внимание на интонацията му. Самата тя се чувстваше достатъчно неудобно, за да се занимава с неговото удобство.

— Цялата съм в пот от тази горещина и се схванах да седя толкова време.

И тя отново се размърда, опитвайки се да съживи изтръпналото си седалище.

— Господи, проклет да съм! — избухна той.

Дръпна юздата и конят спря, а в следващия миг Райлът изведнъж се смъкна пред задницата на животното. Джоана го изгледа

изненадана, не можейки да отгатне причината за внезапната промяна в настроението му. И изведнъж осъзна, че е на коня сама, без него. Можеше да избяга. Ръката ѝ се стрелна към охладените юзди, но за съжаление Райлън не беше толкова разсеян, че да не забележи какво прави тя. Бързо я дръпна за глезена и тя изгуби равновесие. Когато полетя надолу към него, той подложи едната си ръка под гърба ѝ, а другата под коленете.

— Е, е, тиха моя гълъбице. Да не би да си намислила да отвлечеш любимия ми кон? — Намигна ѝ и я разтърси, от което тя ахна и се вкопчи във врата му. — Но ти няма да направиш това, нали?

— По-скоро ще те пратя в ада... — изригна богохулните си думи Джоана и се помъчи да се освободи.

Но Райлън я задържа и така я стисна, че тя не можеше да диша. По лицето му не се четеше никаква веселост, погледът му, забит в нея, я изгаряше.

— Точно това те предупреждавах да не правиш. Освен ако не ме предизвикаш...

Замълча, но Джоана веднага го разбра. Отвори смаяно очи, когато осъзна колко силно го е предизвикала. Устните му се извиха в пародия на усмивка.

— Виждам, че разбираш. Добре. Сега пийни малко вода — каза той и я изправи. Но преди да я пусне, я задържа и смръщи чело, а един мускул помръдна на бузата му. — Предупреждавам те, не се опитвай отново да ми избягаш, Джоана. Аз съм мъж и съм податлив на всички прегрешения на мъжете.

С многозначителен поглед пусна ръцете ѝ, обърна се и се отдалечи.

Джоана, напълно объркана, коленичи до блестящия поток и наплиска лицето и ръцете си с освежаващата му вода. Смутиха я не думите на Райлън, защото знаеше какво има той предвид. Бе объркана от собствената си непонятна реакция. Той я заплашваше със своята мъжка доминация и вместо да почувства свиване в стомаха, тя усещаше нещо съвършено различно. Сърцето ѝ биеше лудо, устата ѝ бе пресъхнала, косъмчетата на тила ѝ бяха настръхнали. Но тези реакции бяха предизвикани не от страх или гняв. Предчувствието я накара да се разтрепери. И то, и някакъв копнеж, който бе напълно недопустим.

Джоана блисна шепа вода на лицето си, макар че горещината, която най-много я притесняваше, не беше съсредоточена там. Отново я смути нежеланият спомен за часовете, прекарани с него в колибата. В това свято място!

Прехапа долната си устна, за да спре треперенето, после преглътна позорните сълзи. Тя, която беше толкова горда, не можеше да падне толкова ниско. Щеше да получи изкупление само с искрена молитва и честно разкаяние.

Но тъкмо честното разкаяние ѝ убягваше. По време на безкрайната сутрешна езда напразно се бе опитвала да измоли прошка, но допирът на ръцете му винаги я разсейваше. Разсейваше я тялото му, притиснато до нейното. Начинът, по който...

Джоана изпусна кратък задавен вик. Когато Райлън обърна острия си поглед към нея, тя бързо блисна още една шепа вода на лицето си, без да гледа, че е намокрила дългата си коса и корсажа на роклята. Пи дълго и на големи глътки. Само и само да не погледне в лицето мъжа, който се надигаше, след като бе утолил жаждата си. Когато той се изправи, все още впил поглед в нея, тя извърна лице и косата ѝ се спусна като завеса помежду им.

— Хайде да тръгваме. Ела, ще ти помогна да се качиш.

Макар че Джоана искаше на всяка цена да избегне повторната близост на гърба на коня, оглеждайки се отчаяно из гъстата гора, разбра, че няма как да избяга. Но когато се приближи нерешително към него, не може да се въздържи да не заспори отново.

— Не разбирам какво ще спечелиш, като ме отвлечеш по този начин. — Спря извън обсега му и го изгледа обвиняващо. — Моята стойност като съпруга е изгубена. — Изчерви се, но продължи. — Не остава нищо друго, освен да ме пуснеш.

Той впери каменен поглед в нея, на лицето му не можеше да се прочете никакво чувство.

— Стойността ти като съпруга не е чак толкова изгубена, колкото си мислиш. А да те освободя... — Усмихна се едва-едва и сведе очи към камшика, който държеше в ръка. — Страхувам се, че не мога да направя това, милейди. Честта изисква...

— О! Не ми говори за чест, когато вече доказа, че си лишен от всякаква чест! — Тя му метна унищожителен поглед, изправи гръб и

вдигна високомерно брадичка. — Да продължим пътя си, лорд Черно сърце!

Мина пред него, приближи се към коня, без да обръща внимание на това, че той стреснато отстъпи настрани и прибра уши.

— Хайде де — подкани го със саркастичен тон, като все още го гледаше начумерено.

— Внимавай... — и в миг той я дръпна към себе си, извън обсега на оголените конски зъби.

— Пусни ме, ужасен човек такъв!

— Ако те пусках всеки път, когато поискаш, щеше да се изгубиш, да се удавиш, дори да бъдеш стъпкана — измърмори той, продължавайки да я държи здраво. — Ясно е, че имаш нужда някой да те пази здрава и читава!

— Със сигурност не и ти! — изкрещя тя, изпаднала в ярост. — Преди да нахлуеш в живота ми, нямаше нужда да се страхувам за целостта си!

— Не, разбира се, че не. Беше такава плаха и нежна гълъбица, че нямаше защо да се страхуваш от никого и от нищо, или поне така си мислеше. Но излезе, че си по-скоро ястреб, а не гълъбица. — И той я разтърси. — По-скоро грешница, отколкото светица.

— О! — изпъшка Джоана и го заблъска в гърдите. — Ти си грешник и... и... толкова порочен...

Възмутената ѝ тирада бе прекъсната от внезапен тропот на копита. Тя не успя да реагира, когато Райлън изтегли сабята си и я бутна към все още неспокойно пръхтящия кон. Не можаха обаче да се качат на седлото. А дори да бяха успели, пак нямаше да могат да се изплъзнат, защото на малката полянка се изсипаха група ездаци в униформи и мигновено ги обкръжиха.

— Ехей — подвикна един от мъжете със самодоволна усмивка. — Носите цветовете на Блекстън. Кажете си имената.

Сърцето на Джоана заби ускорено от страх. Тези мъже явно бяха по-силните и въпреки че разпознаха цветовете на Райлън, сякаш не се уплашиха от това. Новата ситуация като че ли не безпокоеше особено и самия Райлън. Джоана почувства напрежение в ръката му, но гласът му беше хладен и нисък.

— Носите цветовете на Джон Безземни. Бихте ли си казали и вие имената?

Ездачите погледнаха към водача си, очаквайки как ще реагира той на този дързък отговор. Но макар че присви очи, той сдържа гнева си.

— Да ме вземат дяволите, ако това не е самият лорд Блекстън. Безразсъден, както винаги, с бързия си език. — Той се облегна назад на седлото и го изгледа хитро. — Какво правите толкова далече от дома си, без стражи, сам с това момиче? — И намигна многозначително. — Сигурно не искате да я поделите с хората си, а? Но ще я споделите с нас, гарантирам ви.

Накани се да слезе от седлото, но заплашителният връх на сабята на Райлън го спря.

— Само да я докоснете, ще си загубите ръката.

Настъпи зловещо мълчание. На Джоана изведнъж ѝ призля, когато осъзна намерението на мъжа. Стисна ръката на Райлън, сякаш тя беше единственото ѝ спасение, макар да разбираше колко малко надежда има за спасение. Райлън обаче не се примиряваше със ситуацията.

— Трябва ме убиете, за да стигнете до нея, и макар да мислите, че никой няма да узнае, истината ще се разбере. Вашият крал едва ли ще ви благодари, когато гневът на неговите барони се стовари върху му заради убийството на човек от техните редици. Те ще го накарат да наложи сурово наказание, за да уталожат яростта им. — Отправи слаба, ледена усмивка към умълчалите се войници. — Предлагам всички вие да помислите кой от вас ще поеме вината, преди да вдигнете оръжие срещу един лорд на кралството.

Няколко от мъжете нервно се размърдаха на седлата и това потвърди колко са верни думите му, а в сърцето на Джоана трепна пламъче надежда. Водачът на групата обаче нямаше намерение толкова лесно да се предаде.

— Крал Джон може да не прости убийството на един от своите лордове, но сигурно няма да се разтревожи, ако малко си поиграем с някое хубаво момиче като това тук.

— Само опитайте и се заклевам, че това ще е последното, което ще направите в живота си — заяви Райлън с леден глас.

— Проклятие, та тя не прилича на благородничка — изсъска ядосано капитанът. Изгледа Джоана по-внимателно, вгледа се в

простата монашеска дреха. Присви очи. — Коя си ти, момиче? Каж ми името си.

Джоана погледна смутено първо към капитана, после към Райлън. Усети го, че е нервен, но разбра, че истинската ѝ самоличност е единствената нейна защита в момента. Ако успееше да ги убеди, че е благородничка, нямаше да се осмелят да я докоснат.

— Аз съм Джоана. Лейди Джоана Престън.

При тези думи капитанът се изсмя на глас.

— Лейди Джоана Оксуич? В името Божие, какъв неочакван късмет! — Веднага слезе от седлото и церемониално ѝ се поклони. Тя го изгледа смаяно. — Крал Джон ви изпраща своя поздрав и ви кани да се присъедините към нашия двор. Бяхме се запътили към „Света Тереза“, за да ви вземем, и ето че сега ви намираме тук.

Мигновеното ѝ облекчение се смени със студен гняв.

— А искахте да ме изнасилите — изгледа го тя яростно, вече доста успокоена от неочакваната развързка.

— Аз... ъ-ъ... ако знаехме коя сте... — заекна той неловко.

Сърцето на Джоана биеше от страх, но знаеше, че няма да се осмелят да я докоснат. Самият крал бе пратил да му я доведат.

Това обаче също не я успокояваше кой знае колко. Вдигна очи към напрегнатото лице на Райлън, после отново погледна към капитана. Имаше ли изобщо избор? Да продължи с Райлън или да тръгне с хората на краля, когато и в двата случая я очакваше нежелано бъдеще. Но така ли беше? Райлън смяташе да я омъжи за някакъв непознат, но тя разбра, че не може да разчита и на краля. Имаше само думата на Райлън, че крал Джон планира за нея това, което и той, но Райлън може би просто се опитваше да я сплаши. Освен това кралят би трябвало да се вслуша в гласа на разума, когато тя му обясни, че вече не е девица.

Преглътна мъчително, после си пое дъх, за да се успокои.

— Вие ще ме заведете при краля? — запита тя капитана.

— Не прави това — измърмори Райлън, ръката му болезнено стисна нейната.

Като видя как стоят нещата, капитанът се възползва от предимството си.

— Пуснете я, Блекстън. Кралят няма да ме съди строго, ако ви пробода заради тази дама.

Сякаш по даден знак останалите ездаци извадиха оръжията си. Трясъкът им прозвуча зловещо в горската тишина.

— В действителност — продължи мъжът, — дори ако ни я предадете доброволно, кой може да каже дали не сте упражнили насилие върху нас?

В смразяващото мълчание, настъпило след тази заплаха, се чу високият, звънък младежки глас на Джоана:

— Аз, например.

Макар че трепереше от страх, този път не се боеше за себе си. Нямаше причина да се притече на помощ на Райлън. От гледна точка на която и да било логика, той си заслужаваше всичко, каквото кралските хора се заканваха да му причинят. Но реакцията ѝ не произтичаше от никаква логика. Тя нямаше да допусне да се пролива кръв заради нея. Нито тази на Райлън, нито на когото и да било.

Чувстваше погледа на Райлън, впит в нея, но не свалеше очи от смаяния капитан.

— Но, милейди, това е...

— Говоря сериозно, сър... сър... — Погледна го многозначително и той отмести очи.

— Сър Пейтън — измънка той.

— Сър Пейтън. Да, добре, ще дойда с вас в двора. Но съм сигурна, че ще разбере, ако нещо се случи на сър Райлън, и ще направя така, че останалите барони да знаят кой е отговорен.

Усецайки, че е спечелила в сблъсъка с волята на сър Пейтън, тя отново се опита да се освободи от здравата ръка на Райлън, която стискаше нейната.

Цял един безкраен миг той не я пускаше. Тя вдигна очи към него, искаше да го погледне високомерно и триумфално, да му покаже, че го е победила, и да се присмее на проваления му план. Но когато очите ѝ срещнаха неговите, тези чувства угаснаха. В този безкраен миг тя бе изпълнена единствено със съжаление. Очите му бяха потъмнели. От гняв, разочарование или от чувството за поражение — не можеше да каже точно, защото нейните очи плувнаха в неуместни сълзи.

Тя почувства как пръстите му я отпускат, и се дръпна от него. Обърна се към капитана, но мислено още виждаше Райлън, висок и силен, с изтеглена сабя, с тъмно и гневно лице.

Моментално я настаниха на отделен кон и един от войниците пое юздата му. Почти веднага потеглиха с бърз ход, оставяйки Райлър далече зад себе си. Но макар да се отдалечаваше от него, Джоана не можеше да освободи мисълта си от образа на мъжа, който бе неин безскрупулен похитител и същевременно умел любовник. Стисна силно устни, държейки се за твърдото седло. Бе влязъл без предупреждение в живота ѝ и бе излязъл по същия внезапен начин. Но тя знаеше, че никога няма да може да изтрие напълно спомена за него.

И конят, и ездачът бяха потънали в пяна, докато се спускаха по ниския хълм, от който вече можеше да се види замъкът Блекстън. Но макар да знаеше, че е наближил целта си, Райлът не забави ход. Близостта на дома му по-скоро го караше да бърза още повече.

През четирите часа, докато яздеше насам, го обземаше ту ярост, ту отчаяние. Толкова близо беше до целта си — да осигури позициите на Йоркшир против краля. Това и неговият брак с наследницата на сър Егбърт Кросли щеше да нанесе наистина тежък удар на неразумния крал на Англия. Но сега лейди Джоана бе попаднала в ноктите на краля. И за да влоши още повече нещата, той бе компрометирал девойката. Честта изискваше да поправи нещата, като се ожени за нея. Но това щеше да съсипе собствените му планове за женитба... както и политическите му намерения.

Не че кралят щеше да позволи Джоана да се омъжи за него — не и щом залогът беше Оксуич. Крал Джон поне не знаеше за споразумението му със сър Егбърт. Но това, че кралят е в неведение по този въпрос, не беше кой знае какво облекчение за Райлът. Джоана беше в ръцете му, защото той бе допуснал престъпна небрежност.

Препускаше по калната пътека, без да обръща внимание на овчарите, които поздравяваха своя лорд, махайки с ръце, а после озадачено се почесваха по главата. Райлът мислеше само за едно — да събере най-добрите си войници и да побърза към кралския двор, който се бе установил в Ййли. Нищо не можеше да направи, ако останеше в Блекстън. Нямахше да постигне нищо и ако бе тръгнал веднага направо към покварения кралски двор. Но трябваше да опита. Джоана беше само залог в алчните нокти на краля и макар за него да представляваше малко повече от това, той се утешаваше с мисълта, че поне бе искал да ѝ уреди щастлив брак.

Тази логика обаче сега не го задоволяваше така, както когато бе замислил плана си. И докато напредваше по отъпкания път, който водеше към извишаващата се пред него крепост, осъзнаваше смутен,

че Джоана му се бе съпротивлявала през цялото време. Не бе искала нито предлагания брак, нито родния си дом. Но той се бе опитал да ѝ натрапи и двете.

И сам той ѝ се беше натрапил...

— Господи, проклет да съм! — измърмори отвратен.

Препусна по тесния подвижен мост и рязко спря коня си в застлания с камъни преден двор. В миг се смъкна от гърба на пъхтящото животно и хвърли юздите на едно опулено конярче.

— Повикай капитана на стражите — викна на първия слуга, който притича към него. — Пригответи друг кон и кажи да сложат ядене. И бира — добави, отправяйки се с гневна стъпка към залата.

Сенешалът седеше край една маса, взирайки се в лист пергамент, на който бяха записани владенията на Блекстън — пасища и гори, ниви и ливади, — и си мърмореше под нос. Когато господарят нахлу неочаквано в залата, той скочи от мястото си, а на устните му затрептяха приветствени думи. Но мигновено цъфналата усмивка замръзна, когато зърна мрачното изражение на Райлън.

— Ми... милорд. Намерихте се. Донесоха ни съобщение, че сте се загубили.

— Кел тук ли е? — изригна Райлън, хвърляйки прашните си ръкавици на широката маса.

— Още ви издирва заедно с другите, милорд. Върна се за малко и веднага ги поведе.

— Намери го. И него, и останалите. Проклятие — изруга той нетърпеливо. — Всичко съзаклятнички против мене. Ако не беше тази буря...

Сърдитото му мърморене престана, когато една прислужничка внесе огромна кана с бира и солидна калаена чаша. Райлън си наля догоре и бързо изгълта освежаващото питие. Тежко въздъхна, отпрати прислужничката, дръпна един стол с висока облегалка и отпусна умореното си тяло. Напълни отново чашата и чак тогава вдигна поглед към застаналия в очакване сенешал.

— Отивам в кралския двор, Питър, с голям отряд. Ако Кел дойде преди зазоряване, ще ме придружи. Ако не... — Изтри изпотеното си чело. — Ако не, ще дойде по-късно, защото не мога да го чакам. Пригответи коне и припаси. Ще ми трябва кутийка с монети и други такива дрънкулки, с каквито се ходи на посещение в двора.

— Колко време ще останете в Лондон?

Райлът отново въздъхна. Вгледа се в студените дълбини на бирата си, без да вижда тъмната течност или светлата ѝ пяна.

— Кралят се е установил в Ййли, така ми казаха. А за колко време, трудно е да се предвиди. Докато не постигна целта си... или докато не загубя окончателно.

Отпи още една голяма глътка бира и в настъпилата тишина Питър започна да отстъпва към вратата, предполагайки, че е отпратен. Но Райлът се изтръгна от мрачните си мисли.

— Още нещо, Питър. Погрижи се всички да бъдат добре въоръжени.

Не се впусна в обяснения въпреки явно стреснатия израз по лицето на сенешала. След като Питър излезе, Райлът наистина не беше сигурен каква полза ще има от една добре въоръжена дружина в сърцето на кралския двор. Отново вдигна чашата и допи силното питие. Да отвлече Джоана със сила под носа на краля щеше да бъде смешно, а можеше и да му струва подкрепата на бароните, която така усилено се бе старал да спечели. Освен това, щеше да бъде почти невъзможно да го направи. Но мислейки за лейди Джоана Оксуич, той изгаряше от сляпа жажда да си я върне на всяка цена.

Стовари юмрук по масата и изригна ужасна ругатня, без да обръща внимание на болката от удара. Как може една обикновена жена да провали така лесно плановете му? Но да я нарече обикновена жена означаваше да я подцени, осъзна той. Защото Джоана изобщо не приличаше на жените, с които си бе имал работа досега. Изненадваше се от всичко, свързано с нея, още от момента, когато бе зърнал за първи път лейди Джоана Престън.

Беше я смятал за някаква обикновена, непривлекателна девойка, която щеше да му бъде вечно благодарна, заедно е била спасена от еднообразния монашески живот. Би трябвало, както бе мислил той, да прегърне идеята му и доброволно да изпълни дълга си към Оксуич и Англия, като се омъжи според неговите нареждания. Но още от самото начало тя се бе показала решена да му пречи. Бе отхвърлила плана му да я омъжи за подходящ съпруг, бе отказала да напусне „Света Тереза“ и бе стигнала дотам, че да му се присмее, когато той ѝ бе обяснил какви са задълженията ѝ.

Но най-лошото от всичко — Джоана бе изключително красива.

Красотата ѝ бе несъмнена дори в простата сива рокля, а там, на острова, с разпуснатата по раменете коса, наподобяваща великолепна бронзова наметка, и само по риза, тя бе вдъхнала у него изгарящо желание.

— Мили Боже — измърмори той, когато кръвта нахлу в слабините му при този спомен.

Беше глупак, задето още изпитваше такъв огромен копнеж по меките ѝ женствени форми. Нима страстта, която го бе довела до това положение, не беше безразсъдна? Ако беше запазил присъствие на духа, най-напред, тя никога нямаше да му избяга. Но мислите му се замъгляваха от тъпата болка, съсредоточена точно под пояса. Тогава, когато бе решил да остави известно разстояние помежду им, тя се бе възползвала от това и му бе избягала. След като злото беше сторено и те се бяха озовали сами като в капан тя също бе обърнала това обстоятелство в своя полза.

Той изпусна шумно дъх, мъчейки се да разсее възбудата, причинена от спомена за Джоана. „Не забравяй каква капризна и коварна вещица е тя“, напомни си. Не можа да се ядоса обаче, защото преодолявайки и гнева, и физическия копнеж, усети, че на повърхността изплува едно още по-неприятно чувство.

Вината.

Само преди три дни тя беше невинна девица, доволна от живота си и очакваща с нетърпение да положи обета, за да служи добре на Бога. Сега бе лишена от дома, който желаше... както и от девствеността си. В двора на нея щяха да гледат като на залог, с който кралят да спечели възможно най-изгодния политически съюз. Въпреки че вече не беше девствена. Райлър знаеше, че някои мъже биха пренебрегнали на драго сърце този единствен неин недостатък, ако в замяна получеха свободен достъп до прелестите на възхитителното ѝ младо тяло.

При тази мисъл той стисна яростно зъби, скочи от мястото си и столът полетя назад. Не, тук Джон няма да има последната дума, зарече се той. Ако се наложеше да призове към сътрудничество всеки мъж, който му беше задължен — или се страхуваше от него, — щеше да надделее над краля. Щеше да ѝ уреди възможно най-добрия брак, независимо от всичко.

Поне това можеше да направи.

Краката на Джоана се подгънаха, когато се спусна от млечнобелия кон, на който толкова дълго бе яздила. Ако не се бе хванала за седлото, щеше да се строполи на земята. Пред всички тези хора, които я зяпаха.

В момента изобщо не ѝ беше до опулените от любопитство очи, които виждаше насреща си. Имаше нужда само от легло. Баня и легло. И докато се държеше за седлото, очаквайки да дойде възрастната прислужница, която я придружаваше, тя почти се усмихна на иронията на съдбата. Колко дълго се бе борила в „Света Тереза“, за да се отърве от гордостта си, но напразно, както често ѝ се бе струвало. Сега обаче, когато така неочаквано бе доведена в двора на крал Джон и кралица Изабел, най-накрая се бе освободила от тази своя проклета гордост. Не я беше грижа какво виждат другите в нея, нито какво мислят за нея. Искаше само да ѝ дадат легло и да я оставят на спокойствие — щеше да бъде напълно доволна.

Дворът на абатството в Ийли гъмжеше от хора, навсякъде се чуваха оживени разговори. Една млада здрава прислужничка дойде да вземе Джоана. Нова е, осъзна тя, докато едва пристъпяше край нея. Старата, която бяха наели да я обслужва на пазара в Уейтън, трябваше да се грижи за нея по време на тридневния път до Ийли. Абсолютно необходимо за благородна дама, пътуваща сама сред мъже. Бяха ѝ осигурили и пътно наметало с качулка, и здрави обувки. Сега беше под попечението на краля, както ѝ обясни сър Пейтън. Не подобаваше да се яви в двора гологлава и боса.

Не че изглеждаше кой знае колко благородна с тези попълнения на гардероба ѝ. Дори изтощена от пътуването, Джоана все пак забелязваше, че хората в двора са облечени по мода, която бе останала неизвестна за нея през дългите години уединение, фини платове. Красиви цветове. Бе виждала такива неща само в олтарните покривки и мантиите на епископите, имаше смътни спомени от фините рокли и туники на майка си. Но тези бяха още по-красиви, с вшити в тях бижута, с кожи и ресни — наистина ослепителна гледка. Или би могла да бъде, при други обстоятелства. Сега обаче единствената мисъл, която ѝ идваше на ума при вида на този разкош, беше, че ако дрехите

са изтънчени, значи такива ще са и леглата, фини ленени чаршафи. Меки, пухкави дюшеци...

— Заведете я в отделението за дамите. Всеки момент може да припадне. Баня и легло. Сложете я с новото момиче.

Джоана беше твърде уморена, за да потърси откъде идва този самоуверен глас. Само изкачи едва-едва заедно с прислужничката по трите стъпала и се повлече по покрития проход. Вървеше като сомнамбул, докато стигнаха до малка приемна, където няколко жени седяха с бродериите си и оживено разговаряха.

— Милейди Мерилин — започна прислужничката с умел реверанс. — Заповядано ми е да настаня лейди Джоана в стаята при вас.

Една стройна тъмнокоса девойка се надигна от огромната възглавница на пода, оставяйки настрана гергефа и иглата. Беше облечена в изключително красива розова кадифена рокля, украсена със стегнат колан и унгарски дълги ръкави с вплетени сребърни и кожени ленти. Косата ѝ бе разпусната свободно по раменете и съдейки по нерешителното ѝ поведение и плахия поздрав, Джоана реши, че тя е доста млада.

— Лейди Джоана. — Девойката направи лек реверанс, после отправи умотелен поглед към прислужничката. — Би ли наредила да приготвят ваната? В будоара, мисля. Ако ѝ извадиш дрехи, аз ще ѝ помогна да се изкъпе.

Прислужничката пристъпи от крак на крак.

— Тя дойде без никакъв багаж — каза, хвърляйки кос поглед към Джоана, сякаш се съмняваше, че една истинска дама би пътувала без сандъци с багаж и дрехи.

— Без багаж?

Другите три жени в приемната слушаха разговора с обикновеното в тези случаи любопитство. Но когато прислужничката разкри, че новодошлата е пътувала без никакъв багаж, те се наведоха напред, проявявайки непринуден интерес.

— Без багаж? — повтори една щедро надарена блондинка. — Да не е била ограбена?

— Не бих могла да знам, милейди — отговори искрено прислужничката.

Джоана изправи гръб. Говореха за нея така, сякаш я нямаше там. Сякаш беше предмет без собствен разум или воля.

— Не бях ограбена — отговори тя. После устните ѝ се извиха в самоиронична усмивка. — Поне не както предполагате.

Лейди Мерилин се втурна и пое ръката на Джоана.

— Елате. Съвсем ясно е, че имате огромна нужда от почивка.

Преди другите жени да протестираат и да засипят Джоана с въпроси, тя я изведе от приемната и я въведе в една малка стая, осветявана само от прозорчето, изрязано високо горе в каменната стена. Лейди Мерилин повика прислужничката и я накара да донесе калъп сапун от твърдия, не от мекия, после затвори вратата. Джоана се отпусна на коравия сандък и впери празен поглед пред себе си.

— Добре ли сте? — осмели се Мерилин, поглеждайки към странната си гостенка.

Джоана въздъхна.

— Не, не съм добре, но не можете да ми помогнете.

— Една вана, храна и добра почивка през нощта сигурно ще ви помогнат... — Мерилин замълча, когато новата ѝ позната внезапно се изправи и развърза наметалото си.

Джоана отметна качулката и свали наметалото. После събу неудобните дървени обувки. След като отметна назад обърканата си коса и раздвижи изранените си крака, тя насочи вниманието си към своята нова другарка. Лейди Мерилин изглеждаше на около шестнадесет години и изключително плаха. Беше дребничка, с едва разцъфнала фигурка. Косата ѝ беше тъмна и гъста, спусната свободно на гърба. Имаше бледа — почти неземно бяла — кожа, а очите ѝ блестяха с необикновен син оттенък, изглеждаха почти зелени. Доста красива щеше да бъде, ако се усмихнеше. Но девойката изглеждаше толкова плаха — държанието ѝ беше толкова нерешително, а гласът така приглушен, — че качествата ѝ почти не се забелязваха.

Докато двете стояха и се гледаха смутено, Джоана разбра, че девойката явно е нервна. Това накара стегнатите ѝ черти да се отпуснат. Ето поне един човек, който нямаше да я притеснява.

— Аз съм Джоана Престън. — Отметна гъстата си коса на раменете и се усмихна радушно на момичето. — Съжалявам, че ви създадох неудобства.

— О, нямам нищо против — каза девойката с плаха усмивка. — Аз съм Мерилин Кросли. Радвам се, че ще споделям стаята с вас — добави тя, когато видя как погледът на Джоана опипва малкото помещение.

— Това ли е вашият дом?

Усмивката на лейди Мерилин угасна.

— Не. Тоест, не наистина. Доведоха ме в двора още от празника на Свети Марко. Домът ми е замъкът Лотън край Сейнт Олбънс. — Очите ѝ се спряха на простата сива рокля на Джоана.

— А къде е вашият дом?

Джоана се поколеба за миг, не знаейки дали да даде на девойката отговора, който тя очакваше, или такъв, който ще я шокира и ще даде истинска храна за клюките. В края на краищата направи компромис.

— Родена съм в замъка Оксуич. Но последните няколко години след смъртта на майка ми живях в абатството „Света Тереза“. Във Фламбъро Хед.

— О! — кимна лейди Мерилин. После сви устни и огледа повнимателно Джоана. — Ще облечете една рокля от моите... след като се наспите, разбира се.

— Много мило от ваша страна — отвърна Джоана. — Но не мога да използвам вашите дрехи. Имам си тази рокля.

— Тя не е подходяща — възрази Мерилин с внезапна проява на воля, както се стори на Джоана. — Но няма значение. Нека се погрижим за вашата баня. Утре ще решаваме останалото.

По-късно Джоана не можеше да си спомни какво точно бе станало след това. Беше се изкъпала в отделен будоар пред малко огнище. Водата беше топла и ароматна — неописуем лукс. Взеха ѝ роклята, но тя не забеляза, защото в това време гърбът и ръцете ѝ бяха подложени на изгъркване с твърда кърпа, а косата ѝ — на сапуниване с прекрасно ухаещ сапун. Би могла да заспи още там, във водата, толкова нежно се грижеше Мерилин за нея. Но тя я накара да се изправи и я изплакна, преди да я увие в огромна роба. Преведе я отново през коридора, после разреса внимателно косата ѝ и докато беше още мокра, я сплете на две плитки. Като в мъгла Джоана се отпусна на едното от двете легла и след това не помнеше нищо. Мерилин влизаше и излизаше. Една царствено красива жена, придружена от други две, дойде, погледна я, но си тръгна почти

веднага. После дойде вечерята, имаше забавления, след това придворните се отправиха към спалните си. През цялата дълга нощ Джоана лежа почти като мъртва, неподвижна и потънала в дълбок сън. Камбаните на абатството звъняха за предсънна, предутренна и хвалебна, но тя не ги чу. Размърда се едва когато закънтяха звуците на първата утрenna.

Първата съзнателна мисъл, докато се измъкваше от обятията на дългия сън, беше, че леглото ѝ е изключително меко. Не си беше у дома, защото слънчевите лъчи не проникваха в малката ѝ стая в Оксуич.

Оксуич! При мисълта за това място умът на Джоана се проясни. Оксуич не беше нейният дом, „Света Тереза“ беше домът ѝ. Но това тук не беше и „Света Тереза“!

Седна на леглото и се огледа. Беше в Ийли, спомни си накрая. В една стая с девойка на име Мерилин. Но в момента беше сама.

Да, наистина беше съвсем сама. И то не само в този момент. Нямаше семейство. Нямаше ги дори и сестрите от абатството. Сега беше играчка на капризите на съдбата... не, на капризите на краля. Само заради Оксуич.

И отново, както все по-често се случваше напоследък, мислите ѝ отлетяха към онзи ненавистен замък. Оксуич — проклятието на нейното съществуване. Оксуич — нещастният дом на детството ѝ. Оксуич — поводът за сегашната ѝ дилема. Проклето да бъде това място, защото беше под властта на дявола!

Ядосана и разстроена, Джоана отхвърли завивките, после направи гримаса, като разбра, че е съвсем гола. В „Света Тереза“ бяха научени да спят с ризите си, но тя си спомни, че повечето хора не носят никакви дрехи, когато си лягат. Като дете в Оксуич и тя спеше без дрехи.

— Господи, проклета да съм! — изруга, когато отново си спомни за Оксуич. Но едва излетели думите от устата ѝ, в ума ѝ изникна друг, още по-смуцаващ спомен. Сър Райлън Кемп, лорд Блекстън — лорд Черно сърце — ругаеше по този начин. Как можа да усвои лошите му навици?

Но тя знаеше, че е усвоила нещо повече от лошия навик да произнася напразно името Господне. И сякаш за да подчертае този факт, тялото ѝ потръпна от спомена за изпитаната страст. Тя смутена

сведе очи, за да види как зърната ѝ се смаяват и щръкват, усещайки горещ трепет дълбоко в интимните си недра.

Задавен вик се изтръгна от устните ѝ и Джоана диво се озърна из стаята, търсейки дрехите си. Когато не ги намери, смъкна чаршафа от леглото и набързо се уви с него. Какво да прави сега, запита се в отчаяние. Беше на чуждо място, нямаше нито приятели, нито съюзници, към които да се обърне. И беше останала без никакви дрехи!

Точно в този момент, като същински ангел хранител, изпратен да разсее страховете на Джоана, Мерилин отвори тежката дъбова врата и влезе в стаята. Ръцете ѝ бяха отрупани с дрехи. Прислужничката зад нея държеше един поднос.

— О, вие сте се събудили. — Тя се усмихна на Джоана, докато струпваше купчината сгънати платове на собственото си легло. — Сложи подноса на скамейката под прозореца — нареди на прислужничката.

После се обърна към Джоана с лека усмивка.

— Кралицата ви изпрати всякакви рокли и туники, за да ги носите — обяви тя с ликуваща искрица в очите. — Тя каза, че трябва да закусите и да се облечете, за да може да бъдете представена подобаващо пред нея и пред краля.

Джоана преглътна мъчително, отчаянието ѝ ставаше все по-силно.

— Кра... кралят? — заекна тя. — И кралицата?

— Кралицата много се интересува от вашето положение.

— Но... — и Джоана поклати глава, объркана. — Но защо? Аз искам само да се върна в абатството.

При тези думи сияещото лице на Мерилин помръкна. Въпреки че бе разтревожена, Джоана забеляза колко красива ставаше девойката, когато бе въодушевена от нещо. Мерилин даде знак на прислужничката да излезе. И едва след като вратата се затвори, тя обърна сериозното си лице към Джоана.

— Узнах малко за вашата история, докато си почивахте, и искам да знаете, че ви съчувствам. Наистина. Но трябва да разберете, че когато собствеността се налага да се предаде чрез дъщеря вместо чрез син, нейният избор не може да бъде вземан предвид. Баща ви... о, съжалявам. Знам, че наскоро сте го загубили. Но точно затова кралят

така бързо се намеси. Вие сега сте негова повереница и поради това сте подчинена на неговата воля. — Гласът ѝ стана още по-нежен, когато видя съкрушеното лице на Джоана. — Знам, че сигурно ви е много трудно да го приемете. Но трябва да вярвате на крал Джон, той ще направи това, което е най-доброто за вас.

— А вие? — запита с горчивина в гласа Джоана. — Вие вярвате ли, че ще направи това, което е най-доброто за вас?

— О... — и Мерилин леко се изчерви. — Моето положение е малко по-различно от вашето.

— Без съмнение имате братя, които ще поемат наследството на вашето семейство.

— Не. Не, аз съм единственото дете на баща си. Но той, а не кралят, ще ми избере съпруг.

Колкото и да беше нещастна, Джоана не можа да не забележи внезапното потрепване и колебанието в гласа на Мерилин.

— Тогава защо сте тук, в двора?

Мерилин си пое дъх на пресекулки и започна бавно да разгъва дрехите, които беше донесла.

— Кралят иска да повлияе на баща ми в неговото решение относно мене — каза тя, разгръщайки красива светлосиня рокля от фин ленен плат. — По искане на крал Джон аз служа като придворна дама на кралица Изабел — както несъмнено и вие ще служите, — докато се разисква въпросът за моя съпруг.

— О! — Джоана се взря съчувствено в бледата девойка, защото тя изглеждаше още по-отчаяна от нея. — Не знаете ли кой ще бъде този мъж?

Мерилин поклати глава.

— В последните няколко седмици баща ми отсъстваше от двора и това разгневи краля, който искаше да ме омъжи за своя далечен братовчед Робърт Шорт. Бих казала, че кралят още е ядосан. Но баща ми прати известие, че ще дойде да ме посети тук. Така че... — Тя сви рамене и едва-едва се усмихна. — Може би скоро ще разбере.

Джоана смръщи чело. Знаеше, че не би могла смирено да приеме подобна съдба. Но и какво би могла да направи Мерилин, за да избегне това? Още по-точно, какво би могла тя да направи, за да избяга от плановете на краля за нея?

Притисна още по-здраво чаршафа към гърдите си, търсейки някакъв изход от ужасното си положение. В края на краищата разбра, че не може да направи нищо, поне в момента. Докато не разбере какво мисли кралят по въпроса за замъка Оксуич, щеше да е най-добре да си мълчи и да чака. Джоана въздъхна тежко и отправи решителен поглед към Мерилин.

— Щом няма никаква помощ, тогава, предполагам, би трябвало да закусим и да се приготвим за явяването пред краля.

Мерилин явно бе облекчена от практичния подход на Джоана. Подаде ѝ една фина муселинена риза и ѝ помогна да облече чудно меката дреха. Джоана се опита да се поободри. Каквото имаше да става, щеше да стане. Може би не всичко беше изгубено. В края на краищата, Райлън можеше да я е излъгал за краля, да се е опитвал да я убеди да не бяга. Крал Джон можеше просто да вземе Оксуич и да я прати обратно в „Света Тереза“, каквото беше нейното желание. И дори да не беше склонен веднага да го стори, когато тя разкриеше, че е неподходяща за съпруга...

Внезапното стягане в гърлото накара Джоана да стисне зъби. Неподходяща! Защо така жената можеше да бъде сметната за неподходяща, а мъжът — никога? Без съмнение сър Райлън Кемп беше спал с много жени по същия начин, както и с нея.

Тя трепна, навличайки светлосинята рокля през главата си, и Мерилин я изгледа любопитно.

— Студено ли ви е? — Тя допря opakото на дланта си до челото на Джоана. — Не сте се разболели от пътуването си дотук, нали?

Джоана преглътна една буца, после издърпа гъстата си дълга коса от яката на роклята.

— Все още съм малко уморена, това е. И гладна.

За да разсее смущението и загрижеността на Мерилин, Джоана взе един малък сладкиш и чепка грозде от подноса. Макар че стомахът ѝ се бе свил на нервен възел и се бунтуваше при мисълта за каквато и да било храна, тя смело изгълта всичко.

— Добре. Ето сега тук един чифт летни чорапи и чехли за ходене вътре. Тази панделка ще изглежда хубаво в косата ви. Нека само да издърпам два кичура назад от челото ви...

Джоана стоеше мирно, докато Мерилин се занимаваше с косата ѝ, стягаше страничните връзки на роклята и опасваше талията ѝ с

плетен кожен колан. Майка ѝ носеше такъв колан, спомни си Джоана, макар че на свободните му краища висяха ключове... ключовете на Оксуич.

Тя отново се намръщи при спомена за това ненавистно място.

— Не ви ли харесва? — възкликна Мерилин с болка в гласа.

— Какво? О! — Джоана потисна чувствата си и се взря в отражението си в полираното метално огледало, което Мерилин държеше пред нея.

Оттам я погледна собственото ѝ лице, бледо и сериозно, и за първи път Джоана започна да се самоизучава. В „Света Тереза“ нямаше огледала. Абатството беше твърде бедно за подобни глезотии. Сестра Едит не насърчаваше суетността у жените. Но в параклиса имаше стъкла на прозорците и когато ги миеха, те можеха да видят в тях отражението си. Човек можеше да добие известна представа за лицето си и от сребърните подноси, използвани в празнични дни. Но сега за първи път Джоана бе насърчена да изследва собственото си отражение в предмет, направен специално за тази цел.

Косата ѝ беше изключително къдрава, повече от всяка коса, която дотогава бе виждала. Тя си го знаеше. Но сега видя как дългите до кръста къдрави кичури извираат от едно чисто и широко чело. Веждите ѝ имаха същия махагонов цвят като косата, прави, с едва забележима извивка. Гъсти мигли ограждаха очите с ясно зелен цвят. Устата ѝ беше пълна, а когато се взря в устните си, не можа да не си спомни колко чувствителни бяха към ласките на устните и езика на Райлън.

Нежелана тръпка се надигна в корема ѝ. Тя сви вежди и извърна лице от полирания метал.

— Готова съм — промърмори, без да обръща повече внимание на изкусната прическа, която ѝ бе направила Мерилин. Защо трябваше да се интересува от външността си? Не се гласеше да си търси съпруг. Дори напротив. — Готова съм — повтори. — Но по-скоро бих облякла собствената си рокля.

— Кралицата изпрати старата ви риза и туника на шивачката. Каза, че трябва да намерят някоя бедна нуждаеща се душа...

Джоана не отговори нищо. Не можеше. Всичко явно бе свършено. Предрешено. Още не беше се явила пред краля, но съдбата ѝ вече изглеждаше определена.

Мерилин също мълчеше. Джоана знаеше, че положението ѝ едва ли е по-добро от нейното: и бащата, също както кралят, нямаше да потърси мнението на дъщеря си. Не и когато ставаше дума за земи. Но Джоана не беше способна да приеме така безропотно съдбата си както Мерилин. И докато минаваха тихо по коридора, после през един открит двор към покрития портик, Джоана се разкъсваше между отчаяната храброст и храброто отчаяние. Първо баща ѝ. После Райлън Кемп. Сега капризите на крал Джон определяха съдбата ѝ. Никой от първите двама мъже не бе зачел желанията ѝ. Не хранеше особени надежди, че третият ще ги зачете.

Но имаше едно оръжие в оскъдния си арсенал. В действителност тя не искаше да разгласява, че е загубила чистотата си, и бе решила да го направи само ако ѝ се стори, че няма друг изход. Но ако трябваше да очерни името си, за да се предпази, така да бъде. Тя се бе борила срещу баща си. Беше се борила срещу лорд Блекстън. Ако станеше нужда, щеше да се бори и срещу самия крал.

— Можеха много лесно да ме отърват от него! Но не, тъкмо този ден решили да бъдат предпазливи! Този негодник още е на свобода, за да ме измъчва безкрайно!

Крал Джон крачеше из спалнята си, размахвайки ядосано ръце. Дори брадата му потреперваше от гняв.

— Щяхте да си имате големи неприятности, ако кралски хора убиеха човек от неговия ранг — възрази кралицата, без да вдига очи от пилата, с която изпилваше нокътя на палеца си.

— И кой щеше да разбере, та да го разнесе? — изфуча побеляващият крал.

Изабел вдигна тъмните си очи към съпруга си. Заговори търпеливо и без да се ядосва, както се говори на капризно дете.

— Най-малкото, самите стражи. Вие може и да им вярвате, че ще пазят тайна, но аз не им вярвам. Стига само един да се напие и да се похвали, че е участвал в това деяние, и гневът на бароните ще се излее изцяло върху вас. — Тя вдигна нокти, за да ги огледа, и когато одобри постигнатото, пусна пилата в една кошничка, обшита с бродиран плат. — Освен това и момичето. Не може да сте забравили, че тя също би била свидетелка на подобен акт.

— Онзи глупак Пейтън можеше да прати някого да се върне и да довърши Блекстън. И тя нямаше да разбере. А що се отнася до нея, за мене тя няма реална стойност. Оксуич е мой, независимо дали тя е жива или мъртва.

Изабел най-накрая избухна.

— Вашата пълна липса на финес ще ви навреди, помнете ми думата. Да убиете Кемп или момичето — това не е никакво решение! — Тя сърдито си пое дъх и му отправи гневен поглед, но когато видя нацупената му физиономия, посмекчи тона. — Има най-различни начини да се справите с проблема на сър Райлътн Кемп. Не е нужно да умира, за да послужи на вашите цели.

— Да послужи на моите цели? Ха! — изфуча кралят. — Той винаги е готов да ми противоречи. Да вдигне бароните против мене. Да ме преследва с предателските си изказвания. А те са предателски! Мое божествено право е да управлявам Англия — мое, а не на тази проклета орда барони!

— Разбира се, че е така, любов моя — започна да го успокоява Изабел. — Но ако се отнесете сурово с него — ако наредите да го убият, — това само ще разбуни гнездото на осите. Много по-добре е да си поиграете с него, да го измъчвате пред очите на целия двор.

Джон леко вдигна вежди и спря безкрайната си разходка.

— Изабел? — Недоумяващото му изражение се смени от хитра усмивка. — Какви коварства се мътят в тази ваша хубава главица? — Отиде към нея и подпря брадичката ѝ с пръст, за да повдигне лицето ѝ към себе си. — Хайде, кажете ми всичко.

Изабел се усмихна и пълните ѝ извити устни се плъзнаха над ослепително белите зъби.

— Вие откраднахте малкото бижу на Блекстън. Той може би се е надявал сам да се ожени за нея... за безценния камък в неговата йоркширска корона. Няма изгледи да остане дълго време далече от двора, ако знае, че тя е тук. А понеже, освен това е хубаво момиче, ще привлече много погледи. Като неин попечител трябва много да внимавате, когато ѝ избирате съпруг. — Усмивката ѝ стана още по-широка. — Горкият Блекстън ще излезе извън кожата си от яд. Сега вече ви падна в ръцете средство, с което да го тормозите. Да го направите да изглежда като глупак.

— Не съм сигурен, че е искал да се ожени за нея. Моите шпиони са го виждали в компанията на лорд Сантлинг и лорд Лотън — и двамата имат само по една дъщеря и много по-големи имения, отколкото момичето на Престън.

Изабел вдигна рамене.

— Дори да е искал да я омъжи за свой съюзник, това няма значение. Той я искаше, но тя е в нашите ръце. Това е достатъчно, за да го направи за присмех.

— Ами ако не дойде в двора?

— Повярвайте ми, милорд. Ще дойде.

Джон се замисли. После присви очи и изгледа младежкото лице на съпругата си.

— Вие като че ли много добре го познавате, скъпа.

Изабел се засмя с лек, възхитен смях. Взе ръката на Джон и я стисна, като в същото време се изправи.

— Познавам го — измърмори с кадифен глас. — Точно както познавам и вас... както познавам всички мъже. За една жена, която е на власт, това познание е извънредно важно. Сър Райлътн си има гордост. Това, че държите лейди Джоана Престън, нанесе удар по гордостта му и той сега отчаяно се стреми да поправи щетата. Но отчаянието кара мъжете да действат безразсъдно. Трябва само да използваме това безразсъдство.

Джон се вгледа в своята царствена съпруга, почти дете, заради която бе пренебрегнал всякаква политическа мъдрост. Ако не му беше толкова предана — или, най-малкото, на кралството му, — прозорливостта ѝ щеше да го смуги. Но тя беше негова съпруга и каквото правеше той, това правеше и тя.

Обхвана лицето и с две ръце и положи доволна целувка на гладкото ѝ чело.

— Нали ще погрижите за моята нова повереница. Нека бъде представена както трябва, за да привлече поклонници, особено сред мъжете, които не харесват Блекстън и начина му на действие.

— Както желаете — отвърна Изабел, образец на съпружески дълг и послушание.

— Ами другото момиче — дъщерята на Егбърт Кросли? — запита Джон, когато кралицата се намери да излезе. — Не бих искал сближаването ми с нейния баща да пострада от играта, която ще изиграем с Кемп. Нейните земи са по-важни от тези на Оксуич.

— Нещата тук са овладени, милорд. Поставих лейди Джоана под грижите на лейди Мерилин. Нашето плахо мишле сега се прави на майка на малката ни монахиня. — Тя отново се засмя и му отправи искряща усмивка. — Престоят ни в това скучно абатство изведнъж стана много интересен!

Дворът беше ужасна скука. Джоана тъй много се притесняваше, когато за първи път последва лейди Мерилин в приемната на кралицата. Там се запозна с още няколко придворни дами и с три матрони. Всички я приеха доста любезно, но когато забелязаха

стеснителността ѝ, продължиха да бродират и да си бърбят лениво, като от време на време избухваха в смях от някоя особено пикантна клюка.

Тя седеше като на тръни и чакаше нещо, без да знае какво. Но времето вървеше все така еднообразно и Джоана вече не можеше да седи на едно място.

— Кралят ще дойде ли? — нетърпеливо попита тя Мерилин.

— Кралят? — Мерилин вдигна очи от ръкоделието си. — Кралят никога не влиза в покоите на дамите. Чакаме кралицата.

— О! — и Джоана сви устни. — Но вие казахте, че трябва да ме представят на краля.

Мерилин се усмихна разбиращо и Джоана отново видя колко хубава може да бъде тя.

— Забравих, че всичко това е ново за вас. Горкичката ми, кралският двор е много объркващо място. Спомням си колко неловко се чувствах аз. Дори и сега често изпитвам притеснение.

Тя леко се изчерви, сякаш не ѝ беше лесно да изрече това признание, и Джоана хвана ръката ѝ. Въпреки че беше почти насила доведена в кралския двор, тя бе сигурна, че има поне една приятелка тук — лейди Мерилин.

Мерилин отново се усмихна.

— Скоро ще свикнете с реда тук. Когато дворът е в Лондон или пътува — а това се случва по-често, — някои неща си остават едни и същи. Човек говори с краля само по негово нареждане или по изрична покана от най-приближените му.

— Най-приближените му?

— Най-доверените му съветници. Това са кралицата, ковчежникът сър Уилям Ййли, и главният съдия Джофри Фицпитър. Чакаме кралицата, за да я съпроводим до приемната на краля. Тя ще ви каже кога да се приближите към краля.

Джоана се позамисли.

— Значи ще се приближа към него в компанията на други хора. Няма ли да имам възможността да поговоря насаме с него?

Очите на Мерилин се разшириха от учудване.

— Защо изобщо ще искате да говорите насаме с него? — И когато забеляза, че жените в приемната бяха спрели работата си,

изненадани от шокирания ѝ тон, тя понижи глас. — Защо изобщо искате да направите подобно нещо?

Джоана се вгледа напрегнато в Мерилин, питайки се доколко трябва да мери думите си. Когато забеляза любопитните погледи на останалите в стаята, потисна желанието си да се изповяда на някого. Може би друг път, не сега.

— Вие имате баща, който да решава съдбата ви... човек, който добре ви познава и когото вие добре познавате. Но аз трябва да разчитам само на краля да решава собственото ми бъдеще. Помислих, че ще е добре да разменя няколко думи с него по този въпрос.

Мерилин кимна, признавайки логиката в думите на Джоана, но на лицето ѝ още се четеше съмнение.

— Аз никога не бих могла да кажа и една дума, ако той поиска да говори насаме с мене, а по никакъв начин не бих поискала сама такова нещо. — Тя се взря в Джоана с леко учуден поглед. — Вие трябва да сте много смела.

Джоана само се усмихна. Не смела, помисли тя, докато и двете се заемаха отново с ръкоделията си. Не смела, а отчаяна.

След няколко минути в коридора се чуха гласове. Вратата се отвори и двама пажове, облечени в пурпурно — сребрилата униформа на кралските служители, веднага застанаха от двете ѝ страни. След тях в приемната влезе една матрона със строго лице, но вниманието на Джоана бе привлечено от жената, която влезе след нея.

Кралица Изабел беше всичко, което Джоана очакваше, и нещо повече. Като дете бе чувала за красивата съпруга на крал Джон, но величествената, елегантна жена, която се усмихваше и кимаше на изправилите се придворни дами, беше върхът на съвършенството. Нищо чудно, че кралят бе рискувал да разгневи прочутата фамилия Люзинян, като бе взел Изабел Д'Ангулем за съпруга. Нищо чудно, че цяла Франция се бе разгневила от това, че я бе загубила.

Колкото и цинично да се отнасяше Джоана към брака и ограниченията, които той налагаше на жените, тя не можеше да не се възхити от романтиката в тази история. Крал Джон бе рискувал много, за да се ожени за тази жена, и тя изглеждаше извънредно доволна от това. Ех, ако нещата винаги ставаха така...

Кралицата махна небрежно с ръка, отпращайки своите дами към работата им, но бързият ѝ поглед обходи стаята и когато забеляза

Джоана, се спря.

— Лейди Мерилин. Доведете вашата повереница при мене. Бих искала да поговоря с нея.

Мерилин леко стисна ръката на Джоана, преди тя да реагира. За миг усети как потръпва от възмущение. Кралицата беше толкова красива, колкото би искала да бъде всяка жена. Но все пак беше кралица и беше длъжна да подкрепя интересите на съпруга си, фактът, че беше жена, не означаваше, че може да бъде и съюзничка. Когато Джоана се приближи към Изабел, си каза, че не бива да забравя това.

— Добро утро, Ваше величество — произнесе тихо Мерилин с дълбок реверанс.

След кратко колебание Джоана последва жеста ѝ. Бе решена да не прави нищо, което би могло да изглежда неуместно, докато търси да спечели кралското благоволение. Макар че не познаваше дворцовия етикет, тя се зарече да наблюдава и да се учи, за да не може никой да намира грешки в поведението ѝ.

— Добро утро, Ваше величество — повтори тя тихо думите на Мерилин.

Кралицата се вгледа в нея. Макар че изражението ѝ беше приятно — на лицето ѝ трептеше постоянна усмивка, — внимателният ѝ поглед бе по-скоро търсец, сякаш се вглеждаше отвъд лицето на Джоана, за да проникне в най-съкровените ѝ мисли. Джоана преглътна нервно и склочи пръсти на талията си, мъчейки се да прикрие треперенето им.

— Вие сте доста хубавичка. Точно както предполагам. Нима не съм отгатнала правилно, като подбирах роклите за вас? Размерът. Дължината. Цветът, подходящ на вашата кожа и на очите ви. Хайде, обърнете се — и тя я подкани с ръка.

Джоана се подчини, докато се обръщаше, очите ѝ се срещнаха за миг с тези на Мерилин, но лицето ѝ остана нарочно безизразно. Когато Джоана отново застана пред кралицата, Изабел се усмихваше почти лукаво.

— Кой би предположил, че занемареното създание, каквото бяхте вчера, може да се превърне в такава красива девойка? — Тя хвърли поглед към придворните си дами, които мълчаливо наблюдаваха кралицата и новото момиче. — За учудване е колко невзрачен би

изглеждал човек, ако ги нямаше красивите дрехи, богатите бижута и многото средства за разхубавяване.

Изведнъж жените започнаха да протестира на глас.

— Вие сте красива, независимо от всичко.

— Дори парцали не биха могли да затъмнят красотата ви.

— Нищо не може да скрие вашата прелест, мадам.

Джоана забеляза доволната усмивка на кралицата. Ако така е прието тук, добре. Тя щеше да бъде покорна и любезна. Щеше да ласкае и да възхвалява, ако с това можеше да спечели благоволенieto на кралицата. Щеше да прави всичко, докато кралицата — следователно и кралят — погледнеше благосклонно на молбата ѝ да я върнат в „Света Тереза“.

Когато се увери в това, че новото момиче е напълно подходящо, кралицата обиколи приемната, пръскайки усмивки и кратки приветствия към своите придворни дами. След това седна на богато тапициран стол и изгледа замислено свитата си.

— Скоро ще потърсим компанията на краля. Бих искала Матилд да ме придружи. И Адел. — Лакираните ѝ нокти започнаха леко да барабанят по облегалката на стола. После обърна подобните си на скъпоценни камъни очи към Джоана. — Вие също, лейди Джоана. Трябва да припомним на краля задълженията му към най-новата негова повереница.

Райлън се спусна по широките стълби на къщата, която беше наел в Ййли. Кел стоеше на двора с два коня. Беше облечен като за пред двора, но и въоръжен с ками в двата ботуша и къса сабя.

— Тя е там — осведоми норвежецът своя господар, когато му подаде юздите.

— Не съм се съмнявал, че ще бъде.

Райлън се качи на седлото без повече коментари, но изражението му беше мрачно, а раменете — превити. Макар да си казваше, че винаги става така, когато се противопостави на своя нехаен и бездеен крал, не можеше да отрече пред себе си, че този път е по-засегнат отвсякога. Досега той побеждаваше Джон, нанасяше рани на гордостта му и осуetyаваше коварните му планове. И този път трябваше да стане така. Тайният му годеж с лейди Мерилин Кросли щеше да предизвика

апоплектичен удар у Джон, а на него самия това щеше невероятно много да му хареса.

Но удоволствието да нанесе подобен удар бе напълно унищожено, и то благодарение на една стройна млада девойка.

Не, не се дължеше само на нея. Той, който се гордееше, че всичко предвижда и има план за всяка възможност, сега бе подценил реакцията ѝ на това, че я бе отвлякъл. Беше предвиждал коварство от страна на краля, но не и от нейна страна. Сега си плащаше за късогледството. Конвулсивно стисна зъби, когато отново осъзна какво удоволствие щеше да извлече Джон от сегашното положение на нещата. Без съмнение щеше безмилостно да го унизи с присъствието на Джоана в двора.

Но в това имаше и една малка утеха, реши той. Джоана със сигурност щеше да подхвърли на изпитание търпението на краля, както бе направила и с неговото. За съжаление, кралят не търпеше дълго да му се противопоставят.

Когато изтрополиха от двора, последвани от двама пажове и четирима въоръжени дружинници, Райлън знаеше, че е единственият, който ще застане между капризите на Джоана и гнева на краля. Независимо дали на нея ѝ харесваше или не, той беше единственият ѝ съюзник в двора.

Изминаха мълчаливо краткия път до абатството Ййли. Райлън огледа мястото с присвити очи, за да оцени възможностите за бързо бягство, ако му се наложи. Абатството беше огромен комплекс от сгради. Първите епископи бяха построили параклиса, спалните и някои от сервизните помещения. Но абатството се бе разширявало непрекъснато. Катедрала, трапезария, пекарна, пивоварна, мелница, нови градини, рибарници и стаи за посетители от всякакъв ранг. Крепостните му стени бяха станала по-дебели, като кръговете в старите дъбови дървета, които обграждаха портата. Но абатството се простираше и далеч извън стените си, чак до оживения град, който бе израснал в съседство.

Крал Джон и огромният му антураж имаха нужда точно от такива обширни жилищни помещения. Дворът не беше идвал в Ййли от три години. Без съмнение Джон щеше да остане тук толкова време, докато складовете на епископа можеха да осигуряват изобилието,

което кралят изискваше. Райлът направи гримаса. Жителите на Ийли без съмнение тази зима щяха да гладуват.

Когато дружината слезе от конете, двамата пажове поеха грижата за животните. Войниците, помнейки какви са задълженията им, веднага се смесиха с оживените тълпи в абатството. Те трябваше да си държат очите и ушите отворени. Само Кел придружи Райлът в голямата приемна зала на епископа. Макар да не подценяваше предателското поведение на краля, той твърде добре познаваше Джон, за да не се досети, че най-малкото днес той ще иска да го подразни. Кралят щеше да се погрижи всеки барон и благородник в страната да узнае за победата му над лорд Блекстън по въпроса за замъка Оксуич и лейди Джоана Престън.

— Блекстън! — повика го един изненадан глас, докато пресичаше застланото с мрамор преддверие. — По дяволите, човече, не мислех, че ще те срещна в двора.

Райлът спря, за да поздрави сър Гийом Рейслип, осъзнавайки, че гръмовният му глас е накарал няколко души да обърнат глави към тях. И когато започнаха да си шепнат, той разбра, че пристигането му вече е обявено по всички правила. Бързото излизане на сър Джордж Гейнс гарантираше, че и кралят много скоро ще узнае за пристигането му.

— Радвам се, че те виждам, Рейслип — отвърна Райлът, без да издава мислите си дори с ядно помръдване на устните. Пое ръката, протегната му от сър Гийом, после махна към мълчаливия си другар. — Мога ли да ти представя Кел Фарстад?

Сър Гийом отвори широко очи при вида на исполинския норвежец и Райлът потисна усмивката си.

Кел обикновено поразяваше хората. Изключителната му височина и видимата му сила, съчетани с обичайната му сдържаност, бяха достатъчни, за да накарат, когото и да било да поразмисли, преди да предприеме нещо в негово присъствие.

Но не беше изплашил Джоана, мярна се откъслечна мисъл в ума на Райлът. Тя беше открила единствената слабост на Кел, огромния му страх от водата. И се беше възползвала от нея.

Беше ли открила след това и неговата слабост — объркващата му слабост към нея, запита се разсеяно Райлът. Но едно дръпване на ръкава го накара отново да обърне вниманието си към общителния сър Гийом.

— Кралят не е в настроение — зашепна поверително той. — Твоето присъствие едва ли ще го успокои.

Райлън забеляза любопитството, изписано на лицето на сър Гийом, огледа се и забеляза, че няколко барони полека си пробиват път към него.

— Бих искал да го повярвам — промърмори той по-скоро на себе си, отколкото на Гийом. — Но няма да се изненадам, ако поне веднъж на краля му бъде приятно да ме посрещне в двора си.

Никой нямаше време да се усъмни в думите на Райлън или да го запита нещо, защото изведнъж пред входа на епископската приемна се чу силен шум. Хората заотстъпваха назад, за да направят път, докато в същото време други напиреха напред, за да видят какво става. Но сър Райлън нямаше нужда да поглежда, за да разбере кой влиза. Кралят нямаше търпение да възвести победата си — това, че е сложил ръка на лейди Джоана, — та дори не изчака Райлън да стигне до приемната на епископа. И макар Райлън да бе очаквал това и се бе приготвил за публичното унижение, на което кралят щеше да го подложи, тази перспектива никак не му харесваше. Въпреки че край него бяха Кел и сър Гийом, той не забелязваше присъствието им. Само стисна челюсти и се стегна, за да посрещне това, което го очакваше.

Но дори самообладанието на Райлън не бе неуязвимо за гледката, която се разкри пред очите му. Беше прав в предположението си, че кралят е предизвикал целия този шум, бързайки да се изправи срещу него. Но не беше очаквал Джоана да го придружава.

Част от него съзнаваше, че не би трябвало да се изненадва, но присъствието ѝ му поддържа така, сякаш бе получил удар в стомаха. Тя беше много по-красива, отколкото си я спомняше — стройна, елегантна, с разпусната дълга коса, падаща по гърба, както се носеха девойките.

В един безумен миг той си спомни как изглеждаше тази разкошна коса на фона на белите ѝ гърди. Но веднага сподави спомена. Сега я държеше ръката на Джон Безземни, не неговата. И ако искаше да промени това положение, трябваше да не губи присъствие на духа. Но въпреки това тази мисъл го възмути. Крал Джон нямаше право така да стиска ръката ѝ! Нито да я привлича към себе си с ръката си, обсипана с пръстени! Нямаше значение, че сега официално беше кралска повереница. Тя принадлежеше само на него...

Тази луда мисъл изведнъж отрезви Райлън.

Тя не му принадлежеше... нито пък той искаше да му принадлежи. Но стягането в слабините му пречеше да приеме тази истина. Искаше да я омъжи за доверен йоркширски лорд. Това бе искал в началото, това искаше и сега, каза си той. Но не можеше да отрече, че времето, прекарано с нея на Свещения остров, бе подложило намеренията му на сериозно изпитание.

Дори и сега го разкъсваха властните изисквания на дълга и честта, политическата стратегия и морала.

Край него се надигна любопитен шепот. Хората се натискаха да видят по-добре краля и непознатата красавица до него. Но Райлън не забелязваше нищо. Макар че кралят явно търсеше погледа му, той не забеляза и това.

Виждаше само Джоана.

Тя беше бледа и видимо изплашена от необичайната среда и шумната тълпа. Но беше така красива, каквато никога досега не я беше виждал. Невъобразимо красива.

— Господи, проклет да съм! — изруга той тихо.

Тя беше тук заради безразсъдното му увлечение по нея. Ако беше запазил присъствие на духа, вместо да остави невинната ѝ красота да го омае, сега двамата щяха да бъдат на сигурно място в замъка Блекстън, далече от машинациите на краля.

В този миг блуждаещият ѝ поглед мина покрай него, после се върна и се впи в неговия. Ясно пролича колко е изненадана, че го вижда тук. Но дали след това в очите ѝ не просветна облекчение? А може би гняв?

Нямаше време да разбере, защото в същия момент и кралят го забеляза. С лукава усмивка Джон забави крачка и потупа ръката на Джоана, за да отвлече вниманието ѝ от Райлън.

— Виждам, че Блекстън е тук — отбеляза кралят с нарочно небрежен тон, обръщайки се към мъжа, който вървеше до него. Каза го достатъчно високо, за да се чуе в смълчаното преддверие. — Поканете го да се присъедини към нас за обяда, сър Джордж.

После се обърна с царствена самоувереност и се запъти обратно към приемната на епископа, здраво стиснал ръката на лейди Джоана.

Джоана последва краля, изпаднала почти в шок, в залата, откъдето бяха излезли само преди броени мигове. Райлън беше тук!

През този един час, откакто се намираше в присъствието на краля, тя се бе чувствала обект на сделка повече от всеки друг път. Кралят я бе огледал, както купувач на коне оглежда стока, и се бе усмихнал на кралицата, сякаш за да изрази колко е горд от добре сключената сделка. Това бе подложило на сериозно изпитание смелостта на Джоана и тя бе разбрала, че единствената възможна защита е да не издава вълнението си, да се скрие в черупка от вледенени чувства. Но когато неочаквано бе зърнала Райлън, сърцето ѝ бе подскочило от радост. Беше дошъл за нея, помисли тя с огромно облекчение.

Но сега умът ѝ беше зает с далеч по-неприятна мисъл. Ако той е дошъл тук, в лагера на заклетия си враг, значи има само една причина. Дошъл е да спаси каквото може от проваления си заговор. Тя бе разбила неговия план да я омъжи за някой барон, който подкрепя каузата му. Но той явно се надяваше по някакъв начин да поправи положението. Да не би да възнамерява пак да я отвлече, и то под носа на самия крал?

Въпреки че се опитваше да възстанови спокойното си изражение, Джоана усети как към гърлото ѝ се надига отчаяние. Преглътна мъчително, насили се да потисне сълзите, които напиреха на очите ѝ, и не можа да се въздържи да не хвърли поглед през рамо към мястото, където бе застанал Райлън. И макар че зад гърба на краля се бе скупчила шумна тълпа, властният силует на Райлън се открояваше съвсем ясно. Внушителният му ръст, дългата му тъмна коса и пронизителният поглед плениха очите ѝ. В този момент още повече от когато и да било тя почувства мощното излъчване на силната му личност в мига на явното поражение.

Загледа се в него безпомощно, връхлетяна от усещането колко безнадеждно е положението ѝ, когато силно ощипване по ръката я върна към действителността.

— Вие сте нова тук, затова този път ще ви простя грешката — прошепна кралят на ухото ѝ. — В бъдеще ви предлагам да пренебрегвате всички мъже, с изключение на онези, към които специално ще насочвам вниманието ви.

Присвитите му очи се впиха в нейните, широко отворени и трескави. После той потупа ръката ѝ и се усмихна благосклонно:

— Може да пожелае да проявите специален интерес към сър Райлърн Кемп. Макар че отвращението ви от мъжа, който така жестоко се опита да ви отвлече, е разбираемо, най-големият му недостатък е, че малкият му план пропадна. Въпреки че беше гениално замислен, той не можа да го доведе до естествения му завършек. Затова не го съдете твърде строго, скъпа. А сега... — Когато приближиха кралицата, той се прекъсна и отправи следващите си думи към съпругата си. — Ние желаем да обядваме. Бих искал лорд Блекстърн да се присъедини към нас. Също и лейди Джоана.

Изабел се усмихна на съпруга си, после с небрежен жест изпрати една от своите дами с нареждания към шамбелана да приготви необходимите места за сядане.

За миг Джоана бе оставена сама, застанала сред прекалено многолюдна тълпа и връхлетяна от твърде много чувства, с които трябваше да се справя. Край нея се чуваха смехове. И непрекъснат говор. Аромат на роза и лавандула излиташе от богато украсените дрехи, състезавайки се с уханията на различните парфюми и упоритата миризма на немити тела. Безброй свещи и множество факли осветяваха преддверието с треперещите си пламъци. Стресна я крясък на ловна птица и тя откри, че соколът, чиято глава бе закрыта с качулка, е кацнал на облечената в ръкавица ръка на краля.

Докато гледаше птицата, тя почувства внезапна близост с нея, защото беше в същото положение: с качулка на главата и вързана с верига. Държана в неведение за всичко, случващо се около нея, и неспособна сама да се освободи. Сключи пръсти на талията си и прехапа долната си устна, отчаяно искайки да спре треперенето ѝ.

Тогава една от придворните дами я хвана за лакътя, насочвайки я към високата почетна маса, където трябваше да се храни в компанията на кралицата и краля. Джоана пристъпи напред, но очите ѝ оставаха приковани към великолепия сокол.

Можеше да е в същото отчаяно положение, както ценната ловна птица на краля, каза си тя, но не беше единствена. Също като тази хищна птица и сър Райлърн беше окован във вериги, ловният му устрем беше прекъснат от ръката на краля. Но това не облекчаваше положението ѝ, защото независимо кой беше ловецът, Оксуич си оставаше единствената примамка.

И тя си оставаше единствената плячка.

Джоана стоеше зад стола си и чакаше, както останалите, кралят да отиде на мястото си и да седне. Ръцете ѝ стискаха гърба на стола, сякаш беше спасителен пояс и наистина, ако не беше подкрепата на солидната дъбова облегалка, краката ѝ щяха да се подгънат и тя щеше да се свлече на пода. Взираше се с невиждащи очи пред себе си, отказвайки да срещне, чийто и да било поглед... със сигурност най-вече този на лорд Блекстън. Но въпреки това осъзнаваше колко много любопитни очи не преставаха да я следят.

Какво, за Бога, правеше кралят? Двамата с Райлън очевидно бяха политически противници. Ако се бе съмнявала в думите на Райлън по този повод, коварното поведение на краля сега го доказваше. Тази покана към лорд Блекстън да обядва на почетната маса бе замислена като изтънчено оскърбление и Джоана го намираше за ненужно и съвсем неподобаващо за един монарх. Но поведението на Джон я интересуваше единствено доколкото засягаше самата нея. Беше съвършено ясно, че я използва като средство да дразни противника си.

Въпросът, на който не можеше да си отговори, беше защо Райлън сътрудничи на краля. Защо е дошъл в двора, позволявайки да бъде оскърбяван толкова публично? Една романтична част от нея искаше да повярва, че е дошъл тук от чувство за вина заради лошото си държание спрямо нея, но тя бързо отхвърли тази глупава мисъл. Най-вероятният отговор беше, че той просто не е повярвал, че плячката така лесно му се е изплъзнала от ръцете.

— Кралят желае да седнете до кралицата — прошепна ѝ учтиво един млад прислужник.

Джоана послушно се премести зад стола, който той ѝ посочи, и едва не се спъна, като видя, че Райлън е застанал зад стола на самия крал.

Въпреки всички причини, които имаше, за да го мрази, най-силното чувство на Джоана в този момент беше един тъмен и болезнен

копнеж. Като рана, останала незатворена по ръба на съзнанието ѝ. И болката от нея накара сърцето ѝ да подскочи.

Лицето му не издаваше никакви чувства, също както и очите. Те бяха тъмни, блестящи от емоции, когато се плъзнаха по нея. Джоана преглътна, после си пое дъх на пресекулки и смело вдигна брадичка, за да се защити от изгарящия му поглед. Не можеше да отрони и дума. Устата ѝ бе пресъхнала, мисълта — празна. Погледите им се срещнаха и останаха впити един в друг, като че ли цяла вечност. После той леко помръдна и се прокашля.

— Знаех, че животът в двора ще ви хареса — промърмори той, когато очите му още веднъж пробягаха по елегантната ѝ фигура. — Но никога не съм подозирал колко много ще ви допадне.

Тази надменна забележка, прикрита под формата на комплимент, накара гнева на Джоана да изригне.

— Знаели сте? Подозирали сте? Повече от ясно е, че не знаете нищо за мене! — изсъска тя ядно.

Накани се да пристъпи към него, готова да излее върху му целия гняв, огорчението и объркването, които кипяха в нея, но навременното появяване на кралицата предотврати изблика ѝ.

— Хайде, хайде, лейди Джоана. Тук не е мястото да показвате чувствата си към лорд Блекстън. Такъв разговор е най-добре да се води в по-интимна обстановка.

Джоана преглътна острите си думи, без да съзнава, че ясният глас на кралицата се чува чак до първия ред маси отатък подиума. Тогава кралят пристъпи между нея и Райлън и с широка усмивка се обърна към Изабел:

— Не бъдете много строга с нея, скъпа моя. Естествено е тя да изпитва антипатия към мъжа, който е искал така жестоко да я отвлече. — Той отправи към Райлън нарочно снизходителен поглед. — Ако лорд Блекстън не се радваше на толкова високо реноме сред моите барони, бих се почувствал задължен да му наложа сурово наказание за подобно безчестно деяние.

Вдигна ръка, за да попречи на Райлън да възрази.

— Но тъй като в действителност няма нанесена никаква вреда — моите стражи я спасиха съвсем навреме, — мисля, че едно извинение от страна на лорд Блекстън ще е достатъчно. — Той се усмихна отново, съзнавайки добре, че всяко ухо в обширната епископска

трапезария се е напрегнало да го чуе. — Какво ще кажете, скъпа Джоана? Ще приемете ли неговото извинение с благосклонността на истинска дама?

Джоана се вгледа в краля, без да може да проумее мотивите му. Само това ли ще поиска той от провинилия се свой лорд — едно извинение? Погледът ѝ се премести към невъзмутимото лице на Райлън, така решително и застрашително дори в този момент на публично унижение. Но това, което видя на лицето му, не беше разкаяние. Съвсем не. Той като че ли предизвикваше — и нея, и краля — да му се противопоставят. Можеше ли да е толкова глупав?

Това обаче може би не беше глупост. Може би беше по-силен, отколкото подозираше тя. В края на краищата, хората на краля се бяха поколебали дали да го убият, когато можеха да направят това съвсем лесно. А сега кралят не изискваше никакво наказание за него, само настояваше публично да ѝ се извини.

Тя присви замислено очи, взирайки се в мъжа, който ѝ бе отнел девствеността. Можеше да има власт, можеше дори да плаши кралете. Но вече не можеше да я нарани. А тя можеше поне да се позабавлява, като го гледа как се бори.

Вдигна брадичка и отправи слаба усмивка към крал Джон.

— Ако ми поднесе извинение... искрено извинение — прибави тя бързо, — тогава бих могла да го приема.

Райлън я изгледа.

— И ще го приемете благосклонно? — запита със сардонична усмивка на устните.

Тя трябваше да стисне зъби, за да не изригне.

— Ще го приема благосклонно — повтори тя, макар че искрящият ѝ поглед казваше точно обратното.

Кралят премести очи от Райлън към Джоана и отново към Райлън.

— Колко приятно. Всички сме на едно мнение. А аз предпочитам хармонията пред неразбирателството.

Усмивката му стана още по-широка, дългите му зъби блеснаха, а в очите му заискри победно пламъче. Но това не беше просто триумфът над един барон, който му създаваше неприятности. Джоана правилно отгатна какво се таеше зад блясъка в очите на краля — омраза. Тръпки от страх пролазиха по гърба ѝ. Изведнъж прозря със

стряскаща увереност, че кралят едва ли би допуснал тази игра на котка и мишка, която сам бе започнал, да завърши с едно просто извинение.

— Е, Блекстън — подкани го кралят. — Ще изкажете ли извинението или не?

Като видя как Райлът се взираше хладнокръвно в краля, Джоана беше твърдо убедена, че по-скоро би удушил Джон, отколкото да изпълни заповедта му. Но тогава той обърна ледения си поглед към нея.

Изложена на остриетата на нетрепващите му очи, Джоана изпита усещането, че в препълнената зала не е останало нищо, освен него — нито кралят, нито кралицата, нито благородниците, нито слугите. Той пристъпи към нея, посегна към здраво стиснатите ѝ ръце и ги пое в топлите си длани.

— Лейди Джоана — започна той тихо, без да престава да се взира в напрегнатите ѝ очи, — дълбоко съжалявам за обстоятелствата около досегашното ни общуване. Ако беше в моя власт да променя миналото, без съмнение бих го направил.

Когато ръцете му докоснаха нейните, пулсът на Джоана заби двойно, дори тройно по-бързо. Отначало поиска да се дръпне, защото инстинктът ѝ за самосъхранение беше твърде силен. Но нежното му докосване и напрегнатият му поглед я накараха да остане на място. А леко дрезгавият му глас породил дълбоко в нея тръпки на нежелан, смущаващ копнеж.

Истина ли беше това, запита се тя. Наистина ли искаше да се бяха срещнали при други обстоятелства? Сериозно ли говореше, когато изрече това... и другите неща, които не изрече с думи, а с безкрайно дълбокия поглед на очите си?

— Аз... — запъна се Джоана. — Благодаря, Ра... лорд Блекстън — успя най-накрая да изрече тя.

Той накара ръцете ѝ да отпуснат здраво преплетените си пръсти и те легнаха съвсем естествено в дланите му. Наведе се и ги целуна, демонстрирайки съвършено поведение на придворен. Но когато устните му погалиха опакото на дланите ѝ, тя почувства как пръстите му се сключват в топла прегръдка около ръцете ѝ. Тогава езикът му крадешком описа нежен кръг около кокалчетата на пръстите ѝ и тя с усилие сподави шокираното си ахване.

— Милейди — промърмори той с израз на почтително уважение, докато вдигаше глава.

Само изгарящата топлина на очите му издаваше истинските му чувства.

— Ми... милорд — едва успя да изрече тя.

Когато Райлън пусна ръцете ѝ и отстъпи назад, кралят се усмихна, доволен от проявеното от рицаря му подчинение. Сред придворните се разнесе вълна от сдържан шепот, защото историята за опита на сър Райлън да отвлече лейди Джоана Оксуич се бе разнесла като горски пожар. Всички знаеха за неприязнените чувства на Райлън към краля. Сега бяха станали свидетели на това, как кралят го накара да се подчини на волята му. Самодоволното изражение на Джон показваше съвсем ясно, че първото действие от унизяването на Райлън Кемп му е доставило извънредно голямо удоволствие.

Единственият наблюдател, който изглеждаше не толкова доволен от разигралата се сцена, беше кралица Изабел. Проницателният ѝ поглед се местеше между Джон и Райлън и изящно маникюрираният ѝ пръст неспокойно потупваше по замислено свитите ѝ устни. Не каза нищо, само царствено се доближи до стола си и зачака Джон да седне. Но сред последвалия шум от разместване на столове и пейки и тътрене на крака в бадемовите ѝ очи можеше да се прочете някакво стаено предчувствие.

Райлън започна да се храни с подчертано равнодушие. Агнешкото със сос, поднесено върху легло от пухкав бял хляб, беше любимото му ястие и една част от него отбеляза с признателност майсторството на кралските готвачи. Но днес трябваше изкуствено да демонстрира колко много му е харесала храната. Крал Джон не си отказваше нищо. Нито най-хубавите храни и напитки, нито фините дрехи и кожи. Изстискваше от народа такива данъци, че хората изнемогваха в мизерия, но живееше така, сякаш съкровищницата му никога няма да се изпразни.

Райлън обаче добре знаеше, че не кралските излишества караха сега храната да засяда в гърлото му. Не и този път. Апетитът го беше напуснал, защото лейди Джоана Престън седеше толкова близо и въпреки това той нямаше достъп до нея. Хранеше се на не повече от два метра от него, но нито можеше да говори с нея, нито можеше да я докосне.

Цялото му тяло се стегна, когато помисли как иска просто да я докосне, макар да знаеше, че това е лудост.

Сподавяйки една особено сочна ругатня, той посегна към чашата си и изгълта хубавото червено вино от нея.

— Одобрявате ли виното? — запита Джон с мек глас.

Отрязва си голяма хапка от агнешкия бут и я поднесе към устата си, преди да обърне поглед към своя васал.

— Хубаво е — измърмори Райлън.

— Имам го от лорд Фултън. Вместо да увеличи васалния му данък, приех четири бъчви от най-доброто му вино. — Той се засмя, виждайки окаменялото изражение на Райлън. — Виждам, че не одобрявате това. Може би няма да се мръстите толкова, ако узнаете, че сър Харолд Гимсби ме снабди с два товара фини платове от Франция. Изящна коприна и най-меко кадифе. Искаше позволение да разшири замъка си на река Уай и спечели благоволенieto ми по този начин. — И той бодна на вилицата си още едно парче месо. — Макар че още не съм отсъдил относно неговия замък, реших да подаря няколко топа плат за дрехи на лейди Джоана.

Като усети, че Райлън целият се напруга, кралят се усмихна още по-широко.

— Тя ще има нужда от хубава рокля за сватбата си. Резедава, мисля. — Отправи поглед към Джоана, която едва слагаше по нещо в уста, седнала чинно до Изабел. — На тези хубави зелени очи чудесно ще подхожда една рокля от зелена коприна. Разбира се, такава красавица като нея ще изглежда най-добре без никакви дрехи, върху фини снежнобели чаршафи. — Той се изсмя дрезгаво и посегна към чашата си. — Без съмнение мнозина от нашите високопоставени млади лордове ще се хвърлят в краката ѝ, надявайки се на щастието да я видят именно в такова състояние.

Джоана ахна на глас и Райлън се принуди да изстиска и сетната си воля, за да не запуши с юмрук разюздано смеещата се уста на Джон. Но на Изабел такива задръжки не ѝ бяха необходими.

— Вашата грубост ще бъде по-уместна в конюшната — изсъска тя, макар и не толкова високо, та да я чуят повече хора.

Джон не се извини, но прояви добрата воля да прикрие изблика си на просташко остроумие с нарочно предизвикана кашлица. Когато

Изабел успокоена констатира, че кралят вече ще се държи прилично, тя обърна поглед към Райлън.

— И така, лорд Блекстън. Вие още веднъж избягнахте гнева на краля. Какъв шанс имате — той предпочита да ви дразни, пред това да ви затвори за наказание в кулата.

— Да, какъв шанс — и Райлън пхна в устата си парче агнешко.

— Трябва да кажа — продължи кралицата, — че за нас е много по-приятно да се срещнем в такава обстановка на хармония, отколкото в условията на вражди и недоволство от последните месеци... не, години. Недоволство, което, бих добавила, вие само се стремяхте да подклаждате.

— Искам просто да осигуря трайно благополучие... и мир... за Англия.

Изабел плъзна очи по него в типично женски, оценяващ поглед. Ако съпругът ѝ не седеше помежду им, Райлън би сметнал замисленото проблясване в очите ѝ като знак, че тя готви някаква тайна среща с него. Но последвалите ѝ думи разсеяха подозренията му.

— Бих искала да мисля, че ще се съсредоточите най-напред и преди всичко върху благополучието на Блекстън и принадлежащите му имения. Но както е положението в момента, вие сте без съпруга и следователно без наследник.

Нежно извитите ѝ вежди се вдигнаха във висока въпросителна дъга. Джон също зачака отговора на Райлън.

В други обстоятелства той на драго сърце би разкрил изгодния съюз, който наскоро бе сключил със сър Егбърт Кросли, засягащ дъщеря му Мерилин. Но извърнатият профил на Джоана, седнала оттатък краля и кралицата, някак си го накара да премълчи всичко това.

— Уверявам ви, няма дълго време да пренебрегвам това положение.

— Ние сме много заинтересувани от преговорите, които бихте водили по подобен въпрос — подчерта Джон. — Разбира се, има някои девойки, които решително са извън обсега на вашите възможности.

И той отпрати многозначителен поглед към Джоана, а после присви очи и изгледа Райлън.

Райлън посрещна очите на краля с внимателно наложена маска на безразличие. Слаба усмивка бе отговорът му към кралицата. Но

погледът му се плъзна покрай кралската двойка към Джоана и самообладанието му за миг се разколеба. Тя също го гледаше, но нейните чувства бяха много по-трудни за разгадаване, отколкото тези на Джон и Изабел.

Кралят мразеше всички, които му се противопоставяха. Искаше да унижи Райлън и по такъв начин да го лиши от влиянието му сред другите барони. Кралицата, от своя страна, макар и да не беше отмъстителна като съпруга си, знаеше, че всеки прекалено мощен лорд заплашва кралската власт. Нежната ѝ приветлива външност прикриваше една наистина изключителна хитрост.

Но Джоана... Джоана за него беше загадка.

Лицето ѝ беше бледо и мрачно, изражението ѝ с нищо не напомняше за онова, което бе видял първия ден в „Света Тереза“. Тогава само светлинката в стряскащите ѝ зелени очи издаваше чувствата, които бушуваха у нея. Но той не можеше да каже какви са тези чувства. Погледите им се срещнаха и останаха впити един в друг. Забулен — такава бе според него най-точната дума, описваща нейния поглед. Неговият беше настоятелен. А нейният — забулен. Той искаше да узнае истинските ѝ мисли. А тя се стремеше да отблъсне дори опита му да стори това.

Но Джоана не извърна очи. Едва намесата на любимия изповедник на кралицата, епископа на Ййли, сложи край на безмълвното премерване на сили между погледите на двамата.

— Сватба в двора. Това ще бъде извънредно приятно разнообразие във всекидневието, нали така? — Закръгленото му лице и плешивото теме блестяха от бликаща жизненост, а подвижните му, стрелкащи се очи скачаха подред върху всеки от седналите на почетната маса. — Спомняте ли си, милейди, каква веселба беше, когато Фицпатрик се ожени в навечерието на Коледа? Ами празненствата по жътва, когато лейди Хелън се омъжи за онзи лорд от Севера, сър Кендрик? Ах, какви времена бяха! Такива празненства! Такива игри и забавления! А какво вино се лееше! — Той прекъсна въодушевеното словоизлияние, за да сграбчи чашата си и жадно да отпие от нея. — Да, една сватба ще бъде голямо развлечение. Дали да не бъде тази на лейди Джоана? Или може би на лорд Блекстън? Или може би най-добре да има две сватби? Да, двойна сватба — обяви той.

— Лорд Блекстън, както и лейди Джоана, още не са сключили своите съюзи — отбеляза сухо кралят. Вдигна чашата към устните си, отпи, после замря замислено, сякаш току-що му бе хрумнало нещо. — Решението за брака на лорд Блекстън е в собствените му ръце. Но бъдещето на лейди Джоана е поверено на мене. Какво ще кажете вие, Изабел? Да обърнем ли мислите си по-бързо към уреждането на работите на нашата повереница и следователно да внесем малко веселие в нашето посещение в Ййли?

Очите на Райлън моментално се стрелнаха към Джоана. И тя отправи веднага поглед към него. Страхът ѝ личеше съвсем явно, но според него не би могъл да бъде по-голям от неговия. За миг той сякаш беше сигурен, че е отгатнал мислите ѝ. После тя отвърна очи и се загледа в ръцете си. Но този единствен миг му беше достатъчен, за да реши окончателно какво трябва да предприеме. Бе пристигнал в Ййли, воден от ярост, но в огромната бързина не си бе съставил никакъв ясен план как да не позволи на краля да злоупотреби с нея. Не знаеше точно как ще успее да го направи, но вината и остатъците от чувството му за чест изискваха да го стори.

Сега обаче решението беше съвсем ясно и той почувства прилив на огромно облекчение. Не му се вярваше, че досега не го е прозрял. Но отново се натъжи, като осъзна, че само отчаяната молба за помощ, която бе прочел в този кратък миг в очите на Джоана, го бе довела до това логично решение.

Самият той трябваше да се ожени за нея.

Взе чашата си с трепереща ръка. Щеше да се ожени за нея и с това може би щеше да я спаси от гнусните нокти на някой кралски любимец. Дори според човек с низки помисли и егоистичен ум подобна съдба би била съвсем незаслужена за такова невинно създание като Джоана.

Разговорите около него продължаваха, но Райлън не ги чуваше. Епископ Ференди бърбореше нещо за сватби и тържества. Кралицата напомняше на краля, че тя и придворните ѝ дами ще имат нужда от нови рокли за празненствата. Джон се смееше, понеже бе забелязал как ръката на Райлън потреперва, и се опиваше от унижението, което бе наложил на отдавнашния си противник.

Но Райлън не обръщаше внимание на това, защото бе потънал в размисли относно безразсъдното си решение. Вече беше обвързан с

лейди Мерилин. Баща ѝ нямаше да приеме тази промяна в ангажимента му, а Райлън нямаше желание да изложи нито лорд Егбърт, нито дъщеря му. Слава на Бога, че годежът още не беше обявен. Но налице беше, като че ли непреодолимият проблем относно съгласието на краля. Сега Джоана беше повереница на двора и Райлън беше последният човек, за когото Джон би пожелал да омъжи наследницата на Оксуич. Но в този момент никой от тези доводи не означаваше нищо за него.

Райлън отпи голяма глътка вино, а после обърна глава и се вгледа в Джоана. Неговата Джоана, помисли той и яростно чувство на притежание го овладя.

Макар че решението му променяше невероятно много политическите му планове, той не пожела да мисли повече по него. Щеше да намери някакъв друг начин да обедини хаотичната опозиция на бароните срещу политиката на краля. Щеше да намери начин да успокои гнева на сър Егбърт. Но преди всичко щеше да намери начин да накара краля да му даде ръката на лейди Джоана. Кралят нямаше да го стори на драго сърце, но това само щеше да направи евентуалната му капитулация още по-приятна.

Ами ако Джоана не пожелаеше това?

В този момент тя вдигна сведеното си лице и открито срещна погледа му. Още веднъж той видя страха ѝ и мълчаливата ѝ молба за помощ. И макар да му струваше върховно усилие, Райлън остана на мястото си, издавайки огромното си вълнение само с това, че здраво стисна чашата си. Но вътре в себе си се бореше с непреодолимия подтик да скочи, да я притегли към себе си и да се бие с всеки, който би поискал да се намеси.

Напрегнатият му поглед накара очите ѝ леко да се разширят и той нерешително откъсна очи от нейните, за да обърне внимание на разговора на кралската двойка. Но умът му преливаше от съвсем ясно очертани планове. Отпи още една глътка и негласно се закле — този път в основния камък на замъка Блекстън. Щеше да вземе лейди Джоана Престън за съпруга.

Нея и никоя друга.

Макар че главата ѝ туптеше с тъпа болка и стомахът ѝ се бунтуваше срещу яденето, което се бе опитала да погълне, Джоана наложи приветлива усмивка на лицето си. Можеше ли да ѝ се случи още нещо неприятно?

Тя слезе полека по стъпалата на подиума, изчаквайки Мерилин и другите придворни дами, които съпровождаха краля и кралицата в шестването им през препълнената с хора епископска приемна. Ужасно зле се чувстваше в двора, искаше само да се върне в „Света Тереза“, казваше си, че изпитва носталгия и скоро ще се оправи. Кралят бе потупал ръката ѝ и след като я бе огледал внимателно, бе останал доволен. Но и той не я бе изслушал. Бе ѝ казал да отпрати молбата си към кралицата. Явно очакваше съпругата му да отхвърли всички възражения на новата повереница.

Джоана бе сметнала, че епископът може да ѝ стане съюзник. В края на краищата, той беше духовник и със сигурност щеше да разбере нейното желание да положи монашеския обет. И като че ли беше довереник на кралицата. Но тогава се бе появил Райлън и шокът от тази среща бе разбил плановете ѝ.

Джоана се съсредоточи върху влачещия се шлейф на роклята на Изабел, налагайки си да не мисли повече за Райлън. Но макар че не го виждаше, знаеше, че е наблизо... и че я наблюдава.

Стомахът ѝ се сви, но този път това нямаше нищо общо с храната, която така разсеяно бе погълнала. Увереността, че Райлън Кемп я гледа, накара цялото ѝ тяло да пламне в смътни тръпки, обземащи дори най-интимните ѝ места. Точно това най-много я смущаваше, защото въпреки всичките причини, които имаше, да го мрази и да не му се доверява, споменът за онзи единствен интимен акт, който бяха преживели заедно, още я преследваше.

Как може един мъж да ѝ даде толкова всепоглъщащо удоволствие и в същото време да бъде причината за всички нейни злощастия? Нещо по-лошо, как можеше тя — която знаеше колко

суров и неотстъпчив е той — да копнее за неговия допир? Това беше извратено и въпреки това беше самата истина.

Потънала в мрачните си мисли, Джоана не усети, че кралската двойка е спряла, и едва не настъпи ръба на наметките им.

— Полека — прошепна Мерилин и спря Джоана тъкмо навреме.

— Благодаря — и Джоана хвърли виновен поглед към краля и кралицата, после преглътна мъчително, когато замисленият поглед на Джон се спря върху нея.

— Искане ни се да послушахме музика — обяви той с небрежно махване на обкичената си с пръстени ръка.

В същия миг сър Джордж, неизменната сянка на краля, побърза да даде заповед да се изпълни желанието на неговия сюзерен.

— Нека се позабавляваме — продължи крал Джон. — Игри. Не. — Погледът му оставаше закован в Джоана. — Не игри, а танци. Точно така. — Той се усмихна на Изабел, сякаш беше много доволен от себе си. — Музика и танци, ето това е.

Музикантите, повикани от сър Джордж, вече влизаха в залата и след минути инструментите им зазвучаха в хармонични ритми. Лордове и дами, слуги и духовници — всички се дръпнаха назад, оставяйки открито пространство наред огромната зала. Джоана също се дръпна назад, но се погрижи да остане близо до Мерилин.

Танците бяха безспорно интересно нещо, помисли си тя. Никога преди не беше виждала как се танцува.

— Кралят много обича танците — прошепна й Мерилин. — Извънредно много се гордее с умението си. — И тя се засмя. — Дори епископът ще танцува!

Още не беше изрекла това, когато кралицата пое ръката на епископ Ференди и двамата се отправиха към средата на залата. Кралят потупа замислено брадичката си с пръст, докато острият му поглед шареше из множеството. Когато спря очи върху Джоана, тя се опита да се прикрие сред тълпата, но усилията й не дадоха резултат.

— А, да. Нашата красива повереница. Елате, скъпа. Нека видим вашата грация в танца. Не, не. Не проявявайте подобна неуместна съдържаност — добави той, когато тя отстъпи още една крачка назад.

Въпреки явното нежелание на Джоана многобройни ръце я изтласкаха напред и тя се озова сама пред целия двор. Пое протегнатата ръка на краля и направи реверанс, както знаеше, че

трябва. Но когато вдигна лице към Джон, по него беше изписана още по-голяма нерешителност.

— Не зная никакви танци, Ваше Величество. В абатството не... — и тя млъкна, срещайки строгия му поглед.

— Тогава ще се научите. Елате — продължи той с по-весел тон. — Не е толкова трудно.

И докато говореше, положи ръката ѝ върху своята, настанявайки я до себе си. Музиката засвири високо и множество двойки се наредиха зад двете двойки, водени от краля и кралицата. Джоана се огледа, изпаднала в паника, търсеше да види дали другите придворни дами се присъединяват към танцуващите. Дори плахата Мерилин бе доведена в редицата от един висок червенокос мъж. Но Джоана бързо обърна вниманието си към своя царствен партньор и след няколко неуспешни опита успя да влезе в стъпка.

Три стъпки напред, пауза и приклякване. Направиха още два пъти тази поредица. Обръщане и поклон, после оттегляне назад. Хващане за ръце и всичко отначало.

Кралят наистина се движеше леко и Джоана без особени затруднения започна да усвоява стъпките на танца. Но когато стигнаха почти до противоположния край на залата, тя го погледна, за да получи напътствие. Когато стигна до тази точка, трябваше да направи кръгова стъпка и без да разбере точно как, изведнъж се озова до епископа, а Джон и Изабел минаваха ръка за ръка между двете редици танцуващи.

— Ми... милорд — заекна тя, когато изпотеният епископ пое ръката ѝ и я настави върху месестата си китка.

— Лейди Джоана — изрече той и леко наклони глава. — Ето, отново започваме. Сега гледайте внимателно, защото следващия път е ваш ред.

Джоана бързо разбра. Дългата редица танцуващи правеха едни и същи стъпки по дължината на залата, но този път тя се озова в ръцете на мъжа зад нея, после мина през двете редици временно разделени партньори. Когато заеха местата си в края на редицата, тя разбра движенията. „Ботрок“ беше танц с размяна на партньорите. Кралят бе започнал с нея, но завърши със своята кралица. Така всеки внимателен кавалер можеше да заеме такова място, че накрая да съпроводи партньорката, която си избере. Особено когато дългата редица танцуващи се престрояваше в три къси редици.

Докато Джоана наблюдаваше Джон и Изабел, които се усмихваха един на друг и се смееха, тя усети неочакван пристъп на ревност. Колкото и оправдани обвинения да сипеха върху главата на крал Джон, никой не можеше да отрече, че той обожава красивата си млада съпруга. Значи бракът може да не бъде толкова ужасен, ако мъжът ти изпитва такива чувства към тебе, призна си тя с тъга.

Когато Джоана и партньорът ѝ, висок и строен млад лорд, стигнаха до края на редицата, той бързо я завъртя. Сега тя вече знаеше какво следва. Вдигна дългите си поли с една ръка и с другата посегна да хване ръката на новия си партньор.

За нейно огромно смущение ръката ѝ хвана Райлън Кемп. Тя се олюля за миг, но той я стисна здраво и двамата преминаха почти без да се препънат под дългата арка от вдигнати ръце. Когато стигнаха до края на колоната от танцуващи, се обърнаха с лице един към друг. Той се поклони, но тя само едва-едва наведе глава, защото разтърсващите я чувства сега бяха далеч по-силни от способността и да прояви учтивост.

Райлън не обърна внимание на очевидното ѝ смущение и отново пое ръката ѝ за поредната фигура от танца.

— Днес изглеждаш много красива — измърмори той тихо.

Тя не бе очаквала да чуе такива думи от него и за миг остана безмълвна. Повече от всичко ѝ се искаше да се покаже високомерна, да обгърне огорчението си в ледена демонстрация на дворцови маниери. Но гневът ѝ бе замъглен от рояк други чувства към него и тя не успяваше да прикрие емоциите си.

— Изглеждам точно като това, в което се превърнах: животинче за награда, запазено за онзи, който даде най-висока цена.

Снишиха се едновременно, но очите му останаха впити в нейните.

— Аз няма да допусна това да се случи.

Джоана вдигна брадичка и се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. Как смее да се прави, че иска да ѝ помогне, когато тъкмо той бе причина за цялото ѝ нещастие?

— Доста късно е, дори за твоята намеса.

Той се усмихна, съвсем слабо, и прокара палец по кокалчетата на пръстите ѝ.

— Още не е късно, Джоана. Трябва да ми повярваш.

— Да ти повярвам! — извика тя, после сниши глас. — Да повярвам на човека, който се показва толкова надежден, колкото и змията в райската градина? Вярвам, че можеш да ме отвлечеш. Вярвам, че можеш да пренебрегваш желанията ми. Вярвам, че можеш да разрушиш...

Прекъсна се, когато той я увлече в следващото приклякване, толкова ниско, че тя се спъна в роклята си. Райлън бързо я изправи, без да престава здраво да стиска ръката ѝ.

— Може би трябва да дадеш почивка на преуморения си глезен — каза той и я изгледа многозначително. После сниши глас така, че само тя можеше да го чуе. — Иначе недискретните ти приказки ще съсипят репутацията ти.

— Твоята репутация, искаш да кажеш!

Но когато осъзна, че околните двойки я гледат любопитно, Джоана се принуди да признае, че е напълно безполезно да спори с него в подобно обкръжение. Освен това, разсъди, докато той я водеше към една ниша, тя нямаше интерес да танцува. Нито с него, нито с когото и да било от придворните на Джон.

Съзвела се благодарение на оправдания си гняв, Джоана изтръгна ръката си от неговата, която я държеше твърде интимно.

— Благодаря ви за танца, лорд Блекстън. Мисля, че сега ще се присъединя към някои от придворните дами на кралицата.

— Те всички танкуват — изтъкна той, препречвайки ѝ ловко пътя. — Какво по-добро време за разговор от тази глъчка, в която никой няма да ни подслушва?

— Нямаме за какво да говорим. Нашите отношения почти приключиха.

И за да подчертае думите си, тя се обърна, възнамерявайки да се лиши от компанията му.

— Страхувам се, любов моя, че нашите отношения едва сега започват.

Тези няколко думи, прошепнати с такъв нисък, поверителен глас, я възпряха. Любов моя. За миг я овладяха спомени от едно друго време, когато той ѝ бе шепнал любовни думи, и една обезоръжаваща топлина се разля из цялото ѝ. Гневът се оттегли от лицето ѝ и за миг Джоана срещна очите му, без да прикрива чувствата си.

— Не... не съм твоя любов — прошепна тя с глас, който потрепна едва забележимо.

По лицето му като че ли премина сянка и той се забави за миг с отговора си. Но когато проговори, в гласа му се промъкна горчивина.

— Ти беше моя любовница. — Въздъхна, сякаш се отърсваше от някакво тъмно чувство. — Искам да ти помогна да излезеш от тази клопка, Джоана. Няма да позволя да те омъжат против волята ти.

Ако не беше споменал за миговете интимност, споделени с него, Джоана щеше веднага да го порицае за внезапната смяна на становището по въпроса за нейния брак. Но спомените за това, което бяха направили заедно, я заляха като мощна вълна и я разтърсиха с една нежелана тръпка, която ѝ пречеше да мисли свързано. Пак направи опит да избегне прекалено интимния разговор, но този път не гневът я подтикваше. Истината беше, че се страхуваше от него. Райлън упражняваше някаква неземна власт над нея — някаква мощ, която тя нито можеше да обясни, нито да управлява. Но тази власт безспорно съществуваше и той без съмнение осъзнаваше това толкова добре, колкото и тя.

— Не бягай, Джоана. — Той я хвана над лакътя, после плъзна ръка надолу и обгърна пръстите ѝ. — Искам да ти помогна. — Стисна ръката ѝ и я накара да се обърне с лице към него. — Аз съм единственият, който може да ти помогне.

Джоана отмести поглед от него към тълпата танцуващи хора, музиканти и зрители.

— Никой не може да ми помогне — възрази тя меко.

За миг разбра отчаяното решение на майка си пред лицето на безнадеждността и почувства състрадание към отдавна изгубеното скъпо същество. Точно толкова бързо обаче осъзна и че изобщо не е като майка си. Тя никога не би избрала такова малодушно разрешение.

Но изправена пред всекидневните атаки на един съпруг, когото ненавижда...

Джоана потръпна и обърна поглед към Райлън. Ненавиждам го, каза си тя. Но не беше ненавиждала интимните моменти, споделени с него. Не, не беше.

Сякаш усетил нарастващото ѝ объркване, Райлън направи още една стъпка към нея.

— Мога да ти помогна — повтори той.

Очите му бяха тъмни като нощта и я караха да го изслуша.

Джоана прехапа устни, не знаейки на кого да вярва. Но преди той да успее да продължи или тя да му отговори, музиката спря и те се видяха обкръжени от много хора. Първият, който се намеси в разговора им, беше кралският довереник сър Джордж.

— Няма да стане — обърна се мъжът с лукава усмивка към Райлън. — Този път загуби облога, Блекстън. По-добре е да се признаеш за победен.

Райлън пусна ръката на Джоана, но лицето му не показва никакво чувство в отговор на закачката на придворния. Тогава се появиха Джон и Изабел, малко задъхани от вихрения танц.

— Изглежда, нашата повереница от все сърце е простила простъпките на лорд Блекстън, нали, Изабел? Изглеждат доста увлечени в разговор. Какво ще кажете, Джоана? — продължи кралят в изблик на добро настроение. — Искрено ли беше според вас разкаянието на Блекстън? Или замисля някакъв нов заговор?

Няколко дами се засмяха, прикривайки лицата си с ръка, а кралят и приближените му барони се усмихнаха широко, като видяха, че главният противник на Джон е станал обект на атака. Но Джоана не намираше нищо смешно в ситуацията, защото ако сега Райлън беше в ръцете на краля, тя беше още повече. Дори не бе имала възможност да изложи молбата си пред Джон. Сега обаче той чакаше отговор от нея и тя разбра, че ако може, трябва да извлече някакви предимства от това.

— Вярвам, че лорд Блекстън е толкова искрен, колкото всеки би могъл да бъде. Що се отнася до мене, аз се уповавам на нашия небесен Отец да ме върне в „Света Тереза“ и към благочестивия живот, който съм избрала.

Това явно не беше отговор, какъвто Джон бе очаквал, и той смръщи чело, долавяйки намека в думите ѝ. Всички погледи се обърнаха към него, очаквайки реакцията му. Но преди него проговори Изабел.

— Пет години сте се подготвяли да заживеете благочестив живот. В двора сте едва от един ден. Надявам се, скъпа лейди Джоана, че ще ни отделите повече време, преди отново да заговорите за полагане на обета.

Усмивката ѝ и приветливият ѝ тон направиха упрека да прозвучи меко. Но Джоана долови пламъчето в тъмните очи на кралицата.

Изабел продължи:

— Когато се срещнете с няколко от кавалерите, които вече желаят да ви бъдат представени, без съмнение ще бъдете повече от склонна да се откажете от предишните си планове. Били сте едва на дванадесет години, когато сте направили този избор. Сега сте по-възрастна... и по-мъдра — добави тя с многозначителен поглед.

Джоана имаше готов отговор. Сега не беше на дванадесет години, в това нямаше никакво съмнение. Беше достатъчно възрастна, добре знаеше, че бракът за повечето жени не е благоприятно разрешение, и беше готова да го каже. Но едно силно ощипване отзад над лакътя я накара да замълчи. Тя трепна, после забеляза откритото, умоляващо лице на Мерилин. Джоана изведнъж разбра, че по този начин няма да си помогне. Да спори с кралската двойка пред такава любопитна публика беше повече от излишно. Това само щеше да ги накара още повече да се противопоставят на желанието ѝ. Ако искаше да успее, трябваше да им въздейства в частни разговори и с достатъчно аргументи.

Въздъхна леко и наложи на лицето си търпеливото изражение, което години наред бе упражнявала в абатството.

— Да, милейди — промърмори тя и покорно сведе глава.

Кралицата се усмихна, доволна от отговора на Джоана. Но кралят още не се беше изказал.

— Религиозният живот е по-подходящ за някои хора, отколкото за други, съгласен ли сте, Ференди?

— О, да. Да — потвърди с готовност червеноликият епископ. — Всички изпълняваме дълга си към Бога, но Той се обръща към нас по различен начин.

Кимна и потупа огромния си корем с дебелиите си къси пръсти — жест, който всички знаеха, че предшества някоя пространна реч.

— Нашият крал властва над поданиците си по волята на Бога. Онези, които сме призвани за религиозен живот в църквата, се грижим за душите на същите тези поданици. Но младите и здрави благородни дами имат своите отговорности, а те са да живеят в света и да се плодят. Да — продължи той под доволната усмивка на краля, — вашият дълг към Бога, лейди Джоана, съвсем ясно спада към тази област. Не се съмнявам, че небесният ни Отец ще помогне на нашия крал да избере най-добрия съпруг за вас.

— И за лейди Мерилин също — добави Джон.

— Нашият Отец напътства всичките ви решения — произнесе духовникът. После отправи остър поглед към Райлън. — Макар че някои се осмеляват да оспорват закона на божественото право, онези от нас, които по-тясно общуваме с нашия Бог, знаем, че човешкото решение — основаващо се, както е всъщност, на слабата и стремяща се към собственото си задоволяване човешка природа — никога не може да надделее над Божията воля.

Чу се одобрително шушукане и онези, които винаги се придържаха към мнението на краля, закимаха в знак на съгласие. Според интимното мнение на Джоана епископът беше един надут глупак, а кралят — може би точно толкова егоистичен и алчен, колкото го описваха клюките. Но тя потисна горчивите мисли под една примирена физиономия и подобаващо сведе очи.

Кралицата обаче внесе промяна в тона на разговора.

— Не се смущавайте от искреното изказване на чувствата на лейди Джоана, скъпи съпруге. Аз поемам задължението да я улесня в новия ѝ живот. Без съмнение тя ще сметне двора за доста взискателен. Дали да не започнем с малка разходка наоколо? — Очите ѝ блеснаха, когато хвърли поглед из кръга от дами и кавалери. — А, сър Гай. Ще ни придружите ли? — Тя потупа ръката на съпруга си и му отправи нежна усмивка. — Нали ще ни извините, милорд?

Джоана не можеше да направи нищо друго, освен да се подчини, когато кралицата и няколко от нейните придворни я отдалечиха от кръга на танцуващите. Огледа се през рамо и улови искрящия поглед на Райлън. Не беше сигурна дали в него чете гняв или отчаяние.

Или може би желание?

Бързо отпъди тази нелепа мисъл, защото добре знаеше, че той желае само едно: да спечели играта си срещу краля. Всяко желание, което изпитваше към нея, беше само част от манипулативните игри, които играеше. Но не можеше да отрече, че от дълбините на корема ѝ се надигаше трепет, който изпращаше трескави горещи тръпки по цялото ѝ тяло. Смръщи чело и се опита да прогони тези неуместни чувства. И докато свитата на кралицата си проправяше път към изхода от залата, тя осъзна, че някой върви редом с нея, едва когато една голяма мъжка ръка се обви около кръста ѝ.

— О! — ахна тя изненадана и силен трепет премина през нея. Но когато вдигна очи, усмихнатото лице, което видя, не беше онова, което се бе надявала да срещне.

„Такава глупачка си, заслужаваш да ти надянат шутовска шапка“, укори се остро Джоана. И макар че сърцето ѝ престана да тупти така силно, тя прокле разочарованието, което се разливаше из нея.

— Знам, че не са ни представили официално, лейди Джоана. Но се надявам да ми простите волността, защото вече съм чувал толкова много за вас, че имам чувството, че се познаваме. Позволете ми сам да ви се представя — И благородникът отмери изящен поклон, без да изоставя нито крачка. После обърна красивото си лице към нея с широка усмивка — Аз съм сър Гай Босуърт. От Барнстейпъл в Девън. Мога да кажа, че дворът ни никога не е блестял така великолепно, както след вашето пристигане.

Джоана изслуша витиеватата му реч със смесица от раздражение и веселост, но не сметна за разумно да покаже нито едно от тези чувства. След като огледа бързо приятната персона на сър Гай, тя отвърна очи и ги впи във влачещия се шлейф на светлосинята копринена рокля на кралица Изабел.

— Подобно чувство може да не бъде добре посрещнато от кралицата и другите дами — бе скептичният ѝ коментар.

Думите ѝ оказаха желания ефект, защото той хвърли предпазлив поглед към Изабел и сниши глас.

— Само исках да кажа колко ми е приятно, че такава красива девойка се е присъединила към нас.

Джоана не отговори, надявайки се да обезсърчи ухажора си. За съжаление, той взе мълчанието ѝ за насърчение.

— Ще се погрижа пребиваването ви в двора да се превърне в удоволствие. Когато се запознаете с всички и се научите как да общувате, ще се чудите колко еднообразно сте живели досега. — Той грейна срещу нея, излагайки на показ широкото си чело, силната челюст и равните зъби. — Такова красиво създание като вас не би трябвало да се затваря зад стените на абатството.

Джоана трябваше още веднъж да потисне досадата си. Той наистина ли мислеше да ѝ направи впечатление с думи, които ласкаеха лицето ѝ, а напълно пренебрегваха нейните желания? Но макар да съдържа гневния си отговор, по презрителния ѝ поглед ясно си личеше

какво изпитва. Или поне би трябвало. Но вниманието на сър Гай се съсредоточи върху поизкривения ръкав на красивата му туника. После той нагласи брошката, която държеше късото му наметало отворено, и вдигна очи със самодоволна усмивка.

— Планираме излет със соколи за утре сутрин. Вие ще дойдете, разбира се. Имате ли сокол? Но не, та нали сте дошли без никакъв багаж, както ми казаха. Тогава ще яздите с мене, защото моята птица е великолепно създание. Ако ви хареса, ще ви позволя да я погалите.

Той продължи да бърбори и докато свитата се разхождаше из градините на абатството. Соколи, коне, лов — сър Гай поддържаше разговора без никаква помощ от нейна страна. Бърбенето му престана едва когато кралицата спря за почивка в спретнатата малка градина.

Изабел огледа антуража си.

— Скъпи сър Гай, бихте ли били така добър със сър Робърт да поставите вратичките? Много ще ни хареса да поиграем малко на крикет. — Бързият ѝ поглед обходи дамите. — Направете двойки, красиви мои пеперудки. Матилд с Хенри, Адел с Роджър.

Джоана инстинктивно се прилепи към Мерилин. Със сигурност не искаше да образува двойка нито с Гай, нито с някого от дворецовите палячовци, както веднага бе нарекла кръга от приближени на крал Джон барони.

— Мерилин и Робърт... — започна отново кралицата.

Прекъсна я идването на един млад паж, който бързо се поклони и прошепна нещо на ухото на лейди Матилд. Тя веднага предаде съобщението на кралицата.

Слаба сянка прекоси красивото лице на Изабел, но след миг тя се съвзе. Очите ѝ отново потърсиха Мерилин.

— Мерилин, скъпа, получихме съобщение, че току-що е пристигнал баща ви. Той иска да ви види и ви очаква в частната приемна на епископ Ференди. Можете да отидете да го поздравите. — Изабел кимна грациозно на пажа, който очакваше Мерилин, за да я придружи. — И разбира се, ще предадете моите поздравии на баща си. Очаквам да чуя новините, които може би е донесъл.

Мерилин не каза нищо, само покорно наклони глава, докато правеше реверанс пред Изабел. Очите ѝ като че ли потърсиха някого в тълпата. Но преди Джоана да разбере кого, момичето се обърна и тръгна с преbledняло лице и разширени от страх очи.

Защо така се уплаши от пристигането на баща си, запита се за миг Джоана. Но веднага намери отговора. Мерилин бе казала, че баща ѝ уговаря брак за нея. Може би идването му означаваше, че преговорите са приключили.

Тръпка на съчувствие премина по гърба на Джоана. Горката Мерилин. Но и самата тя беше в не по-добро положение от новата си приятелка, а при това нямаше кой да ѝ помогне.

Изведнъж си спомни успокояващите думи на Райлън. „Няма да позволя това да се случи“, бе казал той така уверено. Но тя знаеше, за свое най-голямо разочарование, че неговата помощ би била всичко друго, само не и помощ. Единственият ѝ шанс беше да убеди краля да я освободи от наследството.

— Докъде бяхме стигнали? — Мекият, но настоятелен глас на кралицата прекъсна мрачните мисли на Джоана. — О, да. Разпределяхме двойките за играта. Джоана, запознахте ли се със сър Ивън? Той е добър в игрите и винаги е много приятен компаньон. Двамата ще се справите много добре, сигурна съм.

За учудване на Джоана това се оказа същият мъж, който бе танцувал с Мерилин.

— И вие сте твърде великодушна относно репутацията ми, кралице моя — отвърна той. Макар че усмивката му изглеждаше принудена, се поклони на Изабел. После погледът му се обърна към Джоана и тя усети, че е възбудила любопитството му. — Милейди Джоана — изрече той и се поклони елегантно. Позволете ми да ви се представя. Ивън Торндайк, лорд Манинг, на вашите услуги.

Джоана се бе приготвила да бъде разочарована от този пореден дворцов галант, също както от сър Гай. Но когато той се изправи от поклона си над ръката ѝ, лицето му отразяваше само приятелски интерес и нищо повече. Не се възползва и не целуна ръката ѝ. Нито пък я стисна, за да се опита да я задържи повече. Вместо това леко отстъпи назад и я погледна открито.

— Без съмнение ще сметнете двора — и всички, които се събират тук — за доста любопитно нещо. Ако мога да разсея неудобството ви по някакъв начин, ще бъда извънредно радостен да го направя. Играли ли сте някога крикет?

Джоана изпусна дъха, който тревожно бе съдържала досега. Сър Ивън наистина изглеждаше доста любезен човек. Не я оглеждаше така,

сякаш е някакво странно същество. Нищо чудно, че Мерилин като че ли се чувстваше добре в неговата компания. И макар че ответната ѝ усмивка бе нерешителна, поради някаква причина Джоана почувства, че сър Ивън може наистина да бъде мъж, когото би успяла харесала.

— Не, никога не съм играла.

Докато траеше играта, стана ясно, че инстинктите на Джоана не са я излъгали. Сър Ивън беше много забавен компаньон, често се смееше, но повече на себе си, отколкото на някого другиго. Научи Джоана как да играе с бухалката и топките и колкото повече напредваше играта, толкова повече лошото ѝ настроение се разсейваше.

— О, добър удар. Добър удар! — коментира сър Ивън, когато топката на Джоана, с червени ивици, удари една пурпурна и я отклони от вратичките. Джоана му се усмихна доволно, но триумфалното ѝ изражение бързо помръкна. Пурпурната топка беше на Изабел и кралицата изглеждаше неприятно изненадана.

Ако можеше да върне удара, Джоана щеше да го направи. Последното, което искаше, беше да предизвика гнева на Изабел. Точно напротив. Но като истинска глупачка се беше увлякла в играта и изобщо беше забравила, че трябва да спечели благоволението на кралицата.

Сър Ивън удари топката си, но тя излетя извън очертаванията и предизвика веселите коментари на неколцина други играчи. В следващата игра топката на Джоана беше избутана от тази на лейди Матилд със сини ивици, но това само заздрави позициите ѝ. След това кралицата и нейният партньор направиха своя удар.

Когато отново дойде ред на Джоана да удари топката си с дългата бухалка, усилието я накара да сбърчи чело. Добре отмереният удар щеше да я изкара близо до крайния пост, тогава топката на сър Ивън щеше да удари нейната и двамата щяха да победят. Но това не изглеждаше много мъдро. Ръцете ѝ леко трепереха, докато се прицелваше в топката, но не усети и най-слабото колебание, когато нанесе удара. Топката полетя напред по ниско окосената трева, право към целта. Когато топката на Джоана удари пурпурната, се надигна развълнуван шепот. Тя се опита да изглежда разочарована, когато топката ѝ се отклони настрана и тази на Изабел се търкулна по-близо до финалната вратичка.

Дойде ред на сър Ивън. Той се приближи до своята топка на червени ивици, преценявайки възможния ъгъл на удара. Когато се изправи, погледна към Джоана. Очите им се срещнаха за един дълъг миг и Джоана ясно усети, че знае, че нарочно е ударила топката по този начин. Но той още можеше да отнеме победата на кралицата. Можеше да накара топката ѝ да се завърти или да ѝ препречи пътя към крайния пост. Имаше необходимите умения, за да направи или едното, или другото, и нямаше видима причина да устои на това изкушение.

Когато най-накрая застана над топката, Джоана затаи дъх, молейки се сър Ивън да не нанесе удара и да не предизвика по този начин неприязънта на кралицата към нея. Бухалката удари топката с глухо тупване. Тя полетя право към крайния пост. Той явно искаше да попречи на финалния удар на кралицата. Но когато топката наближи поста, тя леко се отклони и се изтъркаля на безопасна позиция.

Поддръжниците на кралицата нададоха радостни викове и самата Изабел потупа закачливо ръката на сър Ивън.

— Ще представите ли несполучливия си удар като жест на галантност, лорд Манинг? — И се засмя. — По-добре недейте, защото няма да ви позволя.

Всички обърнаха очи към следващия тур на играта... всички, с изключение на Джоана. Нима нарочно бе пропуснал удара? Сякаш усетил въпроса ѝ, сър Ивън се приближи към нея.

— Може би друг път ще спечелим — каза той и сви рамене.

Тя се вгледа в сериозните му очи.

— Вие направихте това нарочно. Можехте да улучите, но пропуснахте.

Той се усмихна, но тя правилно разчете любопитното изражение на лицето му.

— Направих не повече от това, което и вие.

Джоана виновно отклони очи.

— Това е само игра.

— Да. Само игра — съгласи се той след малка пауза. — По-добре е човек да загуби, когато залогът е само един миг триумф. Особено ако това може да му осигури по-голяма победа.

Джоана не можа да го запита какво означава тази неясна забележка, защото откъм наблюдателите се чу висок вик — топката на кралицата влезе във финалната вратичка. Сър Ивън отиде да поздрави

Изабел и Джоана не можа да привлече вниманието му сред бърещата тълпа. Сър Гай обаче без никакви затруднения си проправи път към нея, докато кралицата и свитата ѝ бавно се връщаха към приемната на епископа. Джоана бе засипана с безкрайни разбори на всеки неин удар и на стратегията ѝ по време на играта.

Тя тъкмо се направи любезно да го среже, когато видя, че пред тях върви сър Ивън. За миг той се откъсна от разговора си с лейди Адел и срещна погледа на Джоана. После ѝ намигна — приятелско, заговорническо намигване — и тя съвсем забрави за присъствието на сър Гай.

Какво искаше да каже той с това намигване?

Джоана продължи да се взира в красивата червена коса на сър Ивън, след като той се бе върнал към разговора си с първата придворна дама на кралицата. Какво означаваше това намигване, продължи да се пита тя.

Нямаше намерение да я ухажда. Тя някак си беше сигурна в това. Но беше намислил нещо. И макар да нямаше представа какво може да е то, Джоана беше сигурна, че под приятната външност на сър Ивън Торндайк се крият далеч по-сериозни неща.

Мерилин лежеше напълно облечена на леглото си. Лицето ѝ беше бледо, очите сухи, но Джоана изведнъж разбра, че е плакала. Тя затвори вратата и пристъпи към девойката, чиято нескривана мъка я накара да забрави собствените си объркани мисли.

— Какво има, Мерилин? Видяхте ли се с баща си? Лоши новини ли ви е донесъл? — Джоана седна на леглото до момичето и взе студената ѝ ръка в своята. — Добре ли сте?

Мерилин преглътна и си пое дъх с видимо затруднение.

— Държа се много глупаво — пророни тя. — Това е повече, отколкото очаквах. И... и...

Гласът ѝ отново трепна и тя преглътна стона, който се надигаше в гърлото ѝ.

Джоана усети прилив на съчувствие към мъката на Мерилин. И страх за самата себе си. И двете бяха хванати в една и съща клопка без изход. Скоро и нея щеше да я сполети същата съдба.

— Баща ви избрал ли ви е съпруг?

Мерилин кимна. Вдигна към Джоана очи, плувнали в сълзи.

— Договорът е сключен и трябва да се радвам, защото този мъж поне не е стар и грозен...

Тя изхлипа, обърна се и този път открито заплака.

Джоана бе покъртена от огромната мъка на Мерилин. Нима нямаше как да ѝ помогне да избегне този брак, от който тя така явно се боеше?

— Може би няма да е чак толкова ужасно — направи тя опит да я утеши.

Мерилин поклати глава.

— Той ме плаши! Толкова е мрачен и... и толкова сърдит.

— Баща ви ли?

— Не. Не. Лорд Блекстън! — извика разстроеното момиче. — Баща ми казва, че той има голяма власт и като негова съпруга ще бъде една от най-влиятелните дами в кралството, но...

Джоана не чу повече нищо. Мерилин трябваше да се омъжи за лорд Блекстън? Райлът Кемп бе обещал да се ожени за нея? Потресът от това разкритие разтърси всичките ѝ сетива и тя се вгледа с неверие в хлипащото момиче на леглото. Не може да е истина!

Но явно беше.

Черна бездна се отвори в сърцето ѝ — една тъпа болка, която не можеше да заглуши. Всички други случаи в живота ѝ досега, когато се бе чувствала изоставена, ѝ се струваха нищожни, сравнени със смазващото чувство на загуба, което я овладя сега. Защо именно Райлът от всички мъже в Англия?

Сълзи избликнаха в очите ѝ, но тя бързо ги потисна. Щеше да бъде глупаво да плаче за него, каза си. За коя ще се ожени той, няма никакво значение за нея. Помъчи се да мисли логично. Сега трябваше да се безпокои за Мерилин. Насилваха горката плаха Мерилин да се омъжи за този егоистичен, коравосърдечен негодник! Та тя беше почти дете, помисли Джоана с растящо негодувание. Но щеше да бъде подложена на същото физическо оскърбление, което и самата тя бе претърпяла от него.

Тази мисъл стресна Джоана. Райлът и Мерилин. Тя бързо си пое дъх и се опита да се успокои, защото съвсем неочаквано се бе поддала на чувство, твърде близко до ревността.

Но не беше ревност. Беше сигурна в това. Макар че този мъж имаше нещо привлекателно у себе си... макар че можеше да целува една жена и да я прегръща така, че напълно да отнеме волята ѝ... въпреки това той беше негодник. Беше лорд Черно сърце, недостоен за такова невинно създание като Мерилин.

Тя се вгледа в страдащата девойка и успокоително я погали по косата. Мерилин трябваше да бъде омъжена за далеч по-достоен мъж от Райлът Кемп. Трябваше ѝ мъж с добри обноски. Някой галантен и очарователен човек, приятен и с мек характер. Някой като... като...

Джоана се усмихна малко тъжно, когато се сети за името. Мерилин имаше нужда от някого като Ивът Торндайк. Той беше млад, приятен на вид и с извънредно приветлив характер. Не беше алчен и изглежда, нямаше особени политически амбиции.

Но пък онова намигване...

Джоана се намръщи, после решително отпъди мислите за Ивът Торндайк и Райлът Кемп — мислите за всички мъже — от главата си.

Сега се тревожеше преди всичко за Мерилин.

— Хайде, Мерилин — поде тя с по-твърд глас. — От тези сълзи няма никаква полза. Сега трябва главата ти да се проясни, за да се пребориш с баща си по този въпрос.

Хлипането на Мерилин понамаля и след като изтри сълзите с юмруци, тя се обърна по гръб и се вгледа в Джоана.

— Какво... какво искаш да кажеш с това, да се преборя с него? — запита тя, хълцайки.

Докато стоеше над леглото на Мерилин и се взираше в невинното ѝ младо лице, Джоана внезапно се почувства твърде стара и твърде опитна в нещата от живота.

— Трудно е, когато няма на кого да разчиташ, освен на себе си — започна тя, търсейки думите, като същевременно събираше мислите си. — Епископ Ференди смята, че една млада благородничка изпълнява дълга си към Бога, когато се омъжи и роди деца от този съюз, и това може да е вярно за някои. Но не вярвам, че е така за всички. Със сигурност не и за мене. Но дори и да е така, не е работа на друг човек да казва кой да бъде този съпруг. Нито е редно съпругът да се отнася зле с жена си. Със сигурност нашият Господ Бог е обичал жените от своето време и се е грижел за тях.

Тя си пое дълбоко дъх, когато осъзна тази нова идея. От известно време тя се оформяше в съзнанието ѝ, но досега не бе намерила думи, с които да я изрази.

— Аз съм напълно способна да избира собствения си съпруг... ако наистина искам такъв. Ти също. Но решението бива отнето от нас само заради собствеността, която е свързана с ръката ни. — Тя сниши поверително глас. — Аз съм готова да се откажа от наследството си, за да избягна неподходящ брак. Може би и ти трябва да направиш същото.

Мерилин се надигна и се облегна на високата табла на леглото. На лицето ѝ се изписа учудване, породено от думите на Джоана.

— Баща ми никога няма да го позволи. — Изтри една сълза, стекла се на брадичката ѝ. — Не, никога. Нито пък кралят лесно ще позволи и на тебе да се откажеш от дълга си.

— Може би. А може би не. Но аз въпреки всичко ще се опитам да го убедя. В края на краищата, той ще получи това, което всъщност иска: Оксуич да премине в ръцете на някой от неговите последователи.

Мерилин поклати глава. Гласът ѝ стана по-уверен, заговори така, сякаш тя беше мъдрата, а Джоана — наивното дете.

— Не познаваш краля, Джоана. Той най-много иска това, което му се отказва. Ако му откажеш послушанието си, той ще го изисква още повече от тебе.

— Не може да ме накара да изрека думите. Няма да положа брачния обет!

— Лейди Клара, вдовицата на лорд Морленд, също се опита, когато кралят ѝ заповяда да се омъжи за сър Кътбърт, тя отказа. Крал Джон накара да отнемат децата ѝ и я затвори в собствената ѝ кула през зимата, без никакъв огън, за да се топли. На Благовещение, когато тя пак отказа, я лиши и от храна. На празника на свети Марк я омъжиха за онзи стар, грозен мъж, който беше погребал вече четири съпруги. — Мерилин се вгледа напрегнато в Джоана. — Слуховете казват, че въпреки крехкото ѝ здраве той веднага ѝ направил дете.

Джоана се облегна назад, объркана от това ново доказателство за жестокостта на краля. Как може човек да бъде толкова безчувствен? Но тя не можеше да допусне това да я обезкуражи. И макар да предпочиташе да не го прави, все още можеше да разкрие, че не е непорочна. Това трябваше да накара краля да се замисли. Но тя щеше да държи за себе си това сведение, докато не бъдеше принудена да го огласи.

Срещна примирения поглед на Мерилин.

— Както и да е, не виждам по какъв начин положението ми може да се влоши от това, че ще се опитам да разубедя краля. Той може да пренебрегне желанията ми, както предвиждаш. Но може и да не стане така. Ако внимавам и представя по подходящ начин моя случай — ако си подбера думите и момента, — кой знае какво може да реши той? — Джоана вдигна брадичка и скръсти ръце в скута си. — Знам само това, че не мога да отстъпя, когато се решава какво ще стане с живота ми.

Цялата нощ Джоана мисли върху смелите си думи. Не беше лесно. За нейно нещастие, безпокоеше я не толкова заплахата, че ще бъде омъжена за някой барон по избор на краля. Плашеше я по-скоро новината за годежа на Мерилин.

Райлџн Кемп трябваше да се ожени за Мерилин. Не беше честно! Тя тупна отчаяно с юмрук по мекия дюшек, после се обърна по грѳб и се опита да се успокои. Беше тъмно и не виждаше тавана над главата си. Не чуваше никакѳв звук, с изключение на тихото дишане на Мерилин. Беше съвсем сама с мислите си... и се чувстваше извънредно неудобно.

Каква глупачка беше, да се измѳчва така зле заради годежа на Мерилин! Трябваше да съчувства на горкото момиче, което щеше да бъде обвързано с този коравосърдечен лорд Блекстѳн. Но тя изпитваше само гняв. Гняв и ревност.

Защо не беше предпочел да се ожени за самата нея? Ако Оксуич беше толкова ценен за неговите политически цели, защо не искаше самият той да се ожени за нея?

Но почти в същия миг се закле, че няма да се съгласи да се омѳжи за такѳв негодник, какѳвто се бе показал той. Никога нямаше да се омѳжи за никой мѳж, защото всички бяха еднакви: егоистични, алчни и безчувствени.

Но той не се бе показал такѳв, когато бе легнал с нея.

Този нежелателен спомен породѳ гореща трѳпка в тялото ѳ. Сякаш някакѳв възел започна да се разплита в корема ѳ, когато си спомни жадните му целувки и бавните ласки. В това невероятно кратко време той като че ли я бе обожествил, така преднамерено отлагайки собственото си задоволяване.

Джоана отчаяно се сви на топка и се зави презглава с ленените чаршафи. Беше толкова объркана, че не можеше да мисли. А за да се влошат още повече нещата, дори собственото ѳ тяло я предаваше. Мигновеният спомен за интимните моменти, преживени с него на Свещения остров, накараха зърната ѳ да щрѳкнат, а в най-скритите ѳ недра се разля влажна топлина.

Тя стисна здраво клепачи, опитвайки се да си спомни колко ужасен беше той, колко неотстъпчив. Тези негови ръце бяха я хвърлили по грѳб така, сякаш беше чувал с репи. Устата му бе изригвала ругатни и жестоки заплахи. Но когато се унесе в сън, с нея бяха само горещият допир на ръцете му и прошепнатите нежни думи. Нощта ѳ донесе сън, изпълнен със страст, а не с покой.

На сутринта тя се събуди отпаднала и изтощена. Мерилин също беше бледа, сякаш сънят не ѳ беше помогнал особено много да си

почине, и двете се заприготвяха за настъпващия ден почти без да разменят и дума помежду си. Мерилин облече тясна туника с дълги пищни ръкави. Приглушеният син цвят ѝ отиваше, но потиснатото ѝ изражение и безжизненият поглед затъмняваха естествената ѝ красота.

Джоана облече бледозелена рокля с втъкани сребристи нишки и простичка кройка. Остави косата си пусната, както кралицата ѝ бе обяснила, че се носят неомъжените девойки. Но тя знаеше, че не е чистата девойка, за каквата я вземаха всички. Тази мисъл отново пробуди хаотичните чувства, които предния ден бе породило известието на Мерилин.

— Моля те да не разгласяваш нищо от това, което си говорихме снощи — започна Мерилин. — За годеща ми.

Джоана ѝ отправи смутен поглед.

— Значи това е тайна. Но не може дълго да остане така.

— Не. Но баща ми и... лорд Блекстън ще изберат подходящия момент, за да оповестят споразумението си.

Джоана замълча за миг.

— Тяхното. Не твоето.

Мерилин я изгледа умоляващо.

— Какво искаш да направя? Молих се през нощта и приемам решението на баща си по този въпрос.

— Той изобщо изслушал ли те е, за да знае какво мислиш по въпроса?

Мерилин прехапа устни и поклати глава.

— Договорът вече е сключен. Освен това, не мога да се меся.

— Ако не ти, кой тогава? — възкликна Джоана в отчаяние. — Със сигурност има и други мъже, които баща ти би приел и които не са толкова отблъскващи за тебе. Дори сега в двора има няколко такива.

— Кралят искаше да ме види омъжена за сър Робърт Шорт, но баща ми не го харесва. Много е пристрастен към игрите.

— Ами другите, с които вече се запознах? Какво ще кажеш за сър Гай... сър Гай...

— Сър Гай Босуърт Барнстейпъл — и Мерилин се усмихна. — Той е глупак, загрижен повече за подплатените си с кожа наметала и брошките със скъпоценни камъни, отколкото за реколти и отбрана. Аз бих могла да управлявам нашите земи по-добре от него.

Джоана се съгласи с колеблива усмивка.

— Добре, добре. Тогава сър Хенри? Или сър Робърт? Или... точно така. Ами сър Ивън Торндайк?

Веднага усети, че е улучила, защото бледото лице на Мерилин бързо доби цвят, а очите ѝ грейнаха.

— Аз... аз едва го познавам.

— Знаеш дори по-малко за Райлън Кемп... освен, разбира се, че е коравосърдечен и с лош характер — поде саркастично Джоана. После въздъхна. — Ще навреди ли, ако попиташ баща си? Сър Ивън изглежда приятен човек. Кралицата го покровителства.

— Страхувам се, че това няма да повлияе много на баща ми.

— Той със сигурност ще разгневи краля и кралицата, ако се съюзи със сър Райлън — замисли се Джоана на глас. После добави с по-остър глас: — Баща ти не е съюзник на крал Джон, нали? Не, разбира се, че не е — отговори тя на собствения си въпрос. — Защото възнамерява да омъжи единствената си дъщеря за един заклет враг на краля. Кажете ми, Мерилин, как така се озова в антуража на кралицата?

Девојката въздъхна и уморено се облегна на леглото.

— Баща ми не ми се доверява, не и когато става дума за имоти. Но аз знам, че кралицата ме държи тук, за да повлияе върху решението на баща ми относно моя съпруг. — Тя се опита да се усмихне, но се получи жалка гримаса. — Когато помолих баща си да ми позволи да се върна в замъка Лотън, той поиска от мене да се възползвам възможно най-много от положението си. Да се усмихвам приветливо на тези, към които ме насочат кралицата или кралят, но да не се сприятелявам особено много с никого. Да се държа на разстояние от всеки мъж, който би могъл да има аспирации към имененията на баща ми чрез брак с мене.

Докато слушаше, Джоана леко се намръщи.

— Кога ще обяви годежа ти?

— Не и преди да напуснем кралския двор.

Джоана се замисли, без да престава да се разхожда из малката стаичка. После се обърна с лице към Мерилин.

— Има ли шанс кралят да не ти позволи да напуснеш двора... искам да кажа, ако разбере?

Когато разбра какво иска да каже Джоана, Мерилин отвори широко очи.

— Той не може... О, не, би могъл. И ще го направи...

Джоана седна до Мерилин, която видимо трепереше от страх.

— Ако се страхуваш от брака с Райлън Кемп, има начин да го избегнеш — каза тя тъжно. — Наистина, няма вероятност изборът на краля да бъде по-добър.

После си спомни името, което бе накарало очите на Мерилин да засияят, и се реши. И тя, и Мерилин — и всяка друга жена, притежаваща имения, — трябваше да отидат при най-достойния. В зелените ѝ очи се роди блясък и тя потупа ръката на Мерилин.

— Разкажи ми всичко, което знаеш за този Ивън Торндайк.

Джоана веднага разпозна Егбърт Кросли, лорд Лотън. Беше едър, набит мъж, с дружелюбен и приветлив изглед, но изражението му беше внимателно и предпазливо. Стоеше малко настрана в епископската приемна, потънал в разговор със сър Гай и с други двама млади благородници.

Без съмнение всеки неженен младеж в двора рано или късно щеше да поиска да се сближи с лорд Лотън заради неговата извънредно подходяща като брачна партия дъщеря. Но за сър Егбърт разговорът явно не беше интересен, защото очите му скрито оглеждаха залата. Когато Мерилин влезе заедно с Джоана, той веднага насочи поглед към дъщеря си.

Още едни очи наблюдаваха нерешителните стъпки на Мерилин и Джоана забеляза това. Ивън Торндайк стоеше и разговаряше с лейди Матилд, видимо незаинтересуван от постоянното движение на хора около кралската двойка. Но очите му все се връщаха на Мерилин и Джоана усети прилив на надежда. Възможно ли беше Ивън да има слабост към Мерилин? Тогава нещата можеше да потръгнат. И двамата бяха приятни на вид, с нежни души, чужди за дворцовите лукавства. Джоана реши да не обръща внимание на необяснимото намигване на Ивън след играта на крикет. Това беше само израз на приятелско отношение, нищо друго. Но от начина, по който гледаше Мерилин, можеше да се съди, че я харесва.

Усещайки се по-оптимистично настроена, отколкото когато бе пристигнала в двора, Джоана подръпна Мерилин за ръкава.

— Нали ще ме представиш на баща си?

Мерилин се поколеба, когато забеляза, че Джоана таи лека усмивка в ъгълчетата на устата си.

— Но няма нищо да казваш, нали? Това, което ти казах снощи, е абсолютно поверително.

— Няма да разгласявам малката ти тайна, Мерилин. Макар че изобщо не мога да разбера защо ще искаш да участваш в такъв план, който ти е свършено противен. Както и да е, уверявам те, че искам да водя с баща ти свършено светски разговор.

Мерилин не изглеждаше убедена, но въздъхна нерешително и поведе Джоана. Направиха реверанс пред краля и кралицата, спряха да поздравят и епископ Ференди. Но избягваха да завързват разговор с други хора. Сър Егбърт изглеждаше много облекчен, че го избавят от общуването със самодоволния сър Гай и с другите двама, толкова подобни на него придворни.

— Добро утро, дъще — почти извика той и обърна гръб на тримата си събеседници.

— Татко — и Мерилин го целуна леко по бузата, а после отстъпи назад към Джоана. — Още не съм ти представила приятелката си лейди Джоана Престън Оксуич.

— От абатството „Света Тереза“ — поправи я Джоана, в чийто ум тъкмо се бе зародила една идея.

— А, да, момичето на Ейслин.

И той я изгледа одобрително. Сякаш преценяваше стойността, която външността ѝ придаваше на и без това привлекателното нейно наследство. Джоана потисна прилива на нетърпение. Само собствеността ли виждаше един мъж, когато погледнеше неомъжена жена? Ниви и ливади, овце и водно право, замъци и политика? Тя изобщо ли нямаше никаква стойност сама по себе си?

Нарочно отмести очи от изпитателния му поглед, само за да срещне друг, още по-настойчив. Райлън Кемп стоеше в същата онази ниша, в която бяха разговаряли предишната вечер. Говореше с един добре облечен мъж, с когото тя се бе запознала вчера, но не бе запомнила името му. Но въпреки че бе зает с разговора, Райлън гледаше право към нея.

Внезапно изнервена, Джоана отново обърна вниманието си към сър Егбърт.

— Жалко, че баща ти почина от оная ужасна треска — казваше той. — Ние загубихме около двадесет души в село Хърли и почти четиридесет в Олдбърн. Само силните морски ветрове ни спасиха в Селзи и Шоръм. Отвяха болестта. — Той кимна няколко пъти, сякаш неговите предвидливи мерки бяха запазили поданиците му с крайморските села от страшната треска, взела толкова много жертви. — Да, много съжалявам за тебе, момиче, макар да не мога да кажа, че добре познавах баща ти.

— От години не го бях виждала, милорд.

„И не беше нито добър баща, нито добър съпруг“, добави тя мислено. Но стисна устни, за да не изрече на глас тази констатация, и вместо това хвърли бърз поглед към Райлън. Той също беше от онези, които не биваше да стават нито съпрузи, нито бащи. Но сър Егбърт сигурно възнамеряваше да го направи такъв, за сметка на невинната Мерилин.

Тя зърна как Мерилин хвърля нервен поглед към Райлън и как той някак виновно се връща към разговора със събеседника си. Тогава Джоана потърси Ивън Торндайк. Той обаче не гледаше към Мерилин, а към Райлън. И то леко намръщен. Дали и той знае? С подновена решителност тя отново обърна блестящия си поглед към сър Егбърт.

— Отдавна живея в абатството „Света Тереза“, нали разбирате — поде тя, опитвайки се да придаде смиреност на гласа си. — Пожелах да положа монашеския обет и баща ми се съгласи. Но бях внезапно отвлечена от дома си и сега не знам как да се върна обратно.

— Кралят само е упражнил правото си да осигури правилното разпореждане с твоята собственост — отговори Егбърт с поучителен тон. После хвърли кратък поглед към Райлън и продължи по-меко. — Политиката е над възможностите на момиче като тебе.

Джоана му отправи огорчена усмивка.

— Изглежда, обаче, че съм принудена да науча за политиката повече, отколкото бих искала, защото не кралят ме отвлече от „Света Тереза“. Не, направи го най-коравосърдечният от всички, които познавам, сър Райлън Кемп. Вие без съмнение познавате този зъл лорд Блекстън? — нанесе тя последния удар.

В изражението, което се изписа по лицето на сър Егбърт, имаше нещо комично, но Джоана не се осмели да се засмее. Червендалестите му бузи пламнаха още повече, очите му се разшириха в прилив на

неверие и ярост, гушата му затрепери. Джоана усети как Мерилин силно я дръпва за ръкава, но не обърна внимание.

— Надявам се да не е ваш близък приятел — продължи тя, сякаш не бе забелязала реакцията му. — Защото мога лично да свидетелствам, че у него няма нито маниери, нито чувство за приличие, нито някаква чест. Бях спасена случайно, когато ни намериха няколко кралски войници.

И докато сър Егбърт продължаваше да се взира стреснато в Джоана, Мерилин отвори уста и се намеси:

— Не говори такива неща, Джоана. Лорд Блекстън със сигурност не би навредил на честта на една дама.

Джоана погледна приятелката си, която знаеше слуха... както го знаеше и почти целият двор. Но искреното учудване, изписано на лицето на Мерилин, потвърди надеждите на Джоана: Мерилин правеше всичко по силите си, за да помогне на Джоана да развали ненавистния за нея годеж.

Сър Егбърт премести разгневения си поглед от Джоана към видимо разстроената си дъщеря, после отново към Джоана. Както се бе надявала тя, вроденото му чувство за галантност спрямо благородните дами и необходимостта да ги защитава на всяка цена влизаха в битка за надмощие с нуждата от политическия му съюз с Райлън Кемп.

— Лорд Блекстън е влиятелен човек — рече накрая той с укорителен тон. — Много неща не са ти известни в това отношение.

Джоана упорито вирна брадичка.

— Съмнявам се, че баща ми би допуснал такова долно деяние спрямо неговата дъщеря да остане без последствия. Вие не бихте ли отмъстил за подобна постъпка спрямо вашата дъщеря?

Джоана отново трябваше да потисне изблика на смях, защото сър Егбърт изглеждаше почти като пред апоплектичен удар.

— Но... но... но точно в това е въпросът. Ако баща ти беше жив, нямаше да стане нужда лорд Блекстън да те отвлича...

— Значи казвате, че одобрявате подобна долна постъпка? — запита Джоана с невинен поглед в широко отворените си очи.

— Татко! — възкликна Мерилин и сър Егбърт още повече се обърка.

— Не, не! Не съм казвал такова нещо! Просто казвах, че жените не могат да разберат подобни неща.

— Аз добре разбирам колко ме изплашиха лорд Блекстън и неговата банда негодници — възрази ядно Джоана. — Моля се дано Мерилин не стане жертва на подобно долно отношение!

За учудване — и тайна радост на Джоана — Мерилин избухна в сълзи. И преди Егбърт или Джоана да реагират, тя излетя от залата. Няколко души се обърнаха, докато профучаваше покрай тях, но тя не им обърна никакво внимание. Джоана възнагради сър Егбърт с унищожителен поглед, после се нахвана да последва приятелката си. Но когато видя сър Ивън Торндайк да си проправя път покрай трима благородници, за да тръгне дискретно след Мерилин, Джоана веднага се отправи в друга посока.

Ако Мерилин бе избрала подходящия момент, същото можеше да се каже и за Ивън. Той по-лесно можеше да успокои разстроената Мерилин и да подпомогне плана на Джоана повече, отколкото тя можеше да стори. Засега бе направила всичко, което бе могла. Най-добре беше да изчака.

Когато Изабел и придворните ѝ се оттеглиха в дневната, която кралицата беше определила за свое лично ползване, се видя, че Мерилин отсъства. Джоана седеше тихо с ръкоделието си, мислейки за Мерилин, докато бродираше един сложен модел върху ефирно тънкия воал, който кралицата щеше да носи заедно с дрехата, която лейди Адел украсяваше с бродерия. Няколко други дами работеха върху един стенен килим, който щеше да изобразява краля в славни моменти на неговото царуване. Както винаги дамите си говореха тихичко, разменяха клюки, съвети и новини. Джоана не им обръщаше внимание, защото беше заета със собствените си мисли. Но когато дочу да споменават името на Мерилин, наостри уши.

— Тя наистина се разплака — казваше Адел със смръщено чело, разплитайки един усукан конец.

— Точно преди да избяга, говореше с баща си. И с Джоана.

Няколко глави се обърнаха към Джоана.

— За какво говорехте?

— Да не е заради нещо, което баща ѝ е казал?

— Да, Джоана. — Властният глас на кралица Изабел се извиси над глъчката. Тя седеше малко настрана от другите и лениво галеше една едра бяла котка, настанила се в скута ѝ. — Вие бяхте с нашата сладка невинна Мерилин. Баща ѝ трябва да ѝ е казал нещо, което много да я е смутило, за да я накара да избяга от залата така бързо и без никакво достойнство. Елате да ни разкажете какво я разстрои така.

Очите на Джоана се преместиха от кралицата към котката и отново към Изабел. Потискайки една неприятна тръпка — дали заради кралицата, или заради котката, не знаеше точно, — тя потърси някакъв безопасен отговор. Как искаше просто да изтърси пред всички самата истина. Ако кралицата знаеше за годежа на Мерилин с Райлън Кемп, щеше решително да се намеси и да предотврати техния съюз. Но Джоана бе обещала да пази тайната на Мерилин и колкото и да ѝ се искаше, не можеше да се откаже от думата си.

— Мерилин не спа добре нощес, милейди — започна предпазливо Джоана. — И когато обясних на баща ѝ по какъв начин съм се озовала в двора — той не беше чул как надменният лорд Блекстън ме отвлече от абатството, — тя се разстрои от това, че баща ѝ не беше способен да разбере как се чувства една жена, изпаднала в такава ужасно положение.

И понеже Изабел не свалеше от нея погледа си, изпълнен с видимо съмнение, Джоана побърза да продължи:

— Но Ивън Торндайк тръгна след нея. Без съмнение я е успокоил. Ако не възразявате, сега ще ида да я потърся и лично да се убедя, че се е съвзела от силното вълнение.

— Ивън Торндайк? — повтори замислено кралицата, когато Джоана остави настрана бродерията си и се изправи. Няколко жени се спогледаха многозначително. — Откога е вдовец Ивън? — Изабел обходи залата с очи.

— Три години и нещо — чу се отговор.

— И има само едно дете?

— Да, милейди. Малък син.

Лека усмивка се изписа на пълните устни на Изабел и тя любезно подкани с жест Джоана да върви.

— Да, идете да видите Мерилин. Мъжете могат да бъдат толкова невнимателни, особено бащите. Собственият ми баща се канеше да ме омъжи за онова нищожество Хю де Браун. Идете да видите Мерилин и я върнете при нас, когато настроението ѝ се поправи.

Настроението на самата Джоана беше толкова приповдигнато, че тя почти прелетя през сенчестия засводен коридор, който водеше към женското отделение. Едва оформеният ѝ план вече даваше резултати далеч над очакванията и! Сър Егбърт, надяваше се тя, сега щеше да размисли дали ще иска Райлън Кемп за зет. Ивън се занимаваше с измъчената Мерилин. Но най-доброто от всичко беше това, че подхвърлената от нея идея относно Ивън и Мерилин вече покълваше в мисълта на Изабел!

Сви в нисък страничен коридор, прекоси разсеяно едно пусто предверие и се изкачи по тясната каменна стълба. Все пак нищо не беше сигурно. Сър Егбърт не беше отказал на Райлън, а дори да го беше направил, Райлън нямаше така лесно да се примири с промяната в плановете си. Райлън Кемп беше един самолюбив и твърдоглав

човек. А по въпросите за собствеността и властта беше толкова предубеден, колкото и крал Джон, само че далеч по-гъвкав.

Наближи коридора, водещ към стаята, която споделяха с Мерилин, все още потънала в мисли. Но едно внезапно помръдване в рамката на вратата и една твърда ръка, която стисна нейната, я накараха внезапно да спре.

— Най-накрая дойде — изрече Райлън Кемп, привличайки я в закритата от погледи ниша.

И преди тя да разбере какво става, той я прилепи към солидната дъбова врата, хващайки здраво ръцете ѝ над лактите.

— Ти! — изгледа го с нарочно неудоволствие Джоана, но сърцето ѝ заби двойно по-бързо.

В гърдите ѝ се гонеха толкова много чувства, че едва дишаше. Беше изплашена. Беше развълнувана. И съвсем объркана.

— Да, аз, малка моя гълъбице. Или очакваше някой друг кавалер?

Джоана се взря в лицето му, губещо се в сянката, чувствайки топлината на ръцете му през ръкавите на роклята и ризата си. Очите му бяха тъмни и бляскави. Бе стиснал устни и изглеждаше сърдит. Нима толкова скоро бе научил какво е станало?

— Не... не съм очаквала никого. А дори да беше така — прибави тя, възвръщайки си самообладанието, — това не те засяга.

Като чу това, той присви очи и бързо я изгледа от горе до долу. После въздъхна.

— Не ме предизвиквай, Джоана. Предупреждавам те, не ме предизвиквай. Казах ти да ми вярваш, че ще оправя нещата. Но нещо ми подсказва, че вече си започнала да се месиш в работи, които не те засягат.

— А аз ти казах, че вярвам, че ти правиш само това, което е добро за тебе, без да се съобразяваш с моите желания или с благополучието ми.

За нейна изненада тези думи го накараха да се усмихне и да поотпусне ръцете ѝ. Тя рязко се дръпна и се изскубна от хватката му, но все още оставаше прикована към вратата — той продължаваше да ѝ препречва пътя.

— Джоана, колкото и да ти е трудно да го повярваш, аз наистина мисля преди всичко за твоето благополучие.

— А за желанията ми? Искам да се върна в „Света Тереза“, но ти никога няма да допуснеш това, нали?

За един дълъг миг той остана загледан в нея, после изведнъж вдигна ръка и леко отмахна от лицето ѝ един къдрав кичур коса.

— Това никога не е било възможно, Джоана, макар че ти отказваш да го приемеш. Но аз ти обещавам, че в скоро време много ще се радваш, че не си положила обета. Почакай. — Преди тя да успее да възрази, той положи пръст на устните ѝ. — Има неща, които не мога да ти кажа. Поне не сега. Но ако просто бъдеш търпелива...

— И ако ти повярвам? — вметна Джоана.

Искаше тонът ѝ да бъде заядлив, но изнервящият допир на пръстите му до чувствителните ѝ устни бе угасил огъня в думите ѝ. Вместо това в корема ѝ се разля смущаваща топлина.

— Да, и ако ми повярваш — прошепна той с нисък, дрезгав глас.

Джоана усети дъха му на бузата си. Почувства как ръката му нежно гали косата ѝ и се спуска към врата. Очите му бяха много тъмни, но като че ли светеха с вътрешен блясък. После той сведе лице, устните му докоснаха нейните и светът се изгуби.

Устата му беше топла и твърда, но целувката му беше нежна, сякаш едва вкусваше устните ѝ. Една малка разумна част от мозъка ѝ знаеше, че тази целувка трябва да спре веднага, преди да е станало твърде късно. Но друг, по-силен глас ѝ казваше да отвърне на целувката му. Просто да му отвърне и да потъне в неземните усещания, които събуждаше у нея. После той се приближи още и гърдите му докоснаха нейните.

Изведнъж гореща вълна обля Джоана и внезапната реакция на тялото ѝ я накара да ахне. Целувката на Райлън стана по-дълбока, той плъзна езика си по устните ѝ и ги накара да се откренат. Този път Джоана леко изстена от желание, защото усещането за копринената мекота на езика му върху вътрешната повърхност на нейните устни бе почти непоносимо удоволствие.

— Трябва да спреш — успя да промълви тя.

Но в отговор Райлън потърси езика ѝ и го увлече в еротичен танц, при който устните им се сляха в едно, също както и телата им.

Джоана усети напористата твърдост на мъжествеността му, притискаща се към бедрата ѝ. Гърди, слабини, крака — всичко негово я обгръщаше и я отнасяше в едни греховни, но въпреки това прекрасни

висини. Тя обви ръце около раменете му. Пръстите ѝ се вплетоха в гъстата му дълга коса. Когато коляното му се пъкна между нейните, тя се притисна към него, усещайки как дълбоко в нея се надига влажна топлина.

— Господи, проклет да съм, ти си като огън в кръвта ми — изруга той с предрезгавял глас, спускайки търсеците си устни надолу по бузата, после към ухото и шията ѝ.

Едната му ръка се плъзна още по-надолу и обхвана седалището ѝ. Той я притисна силно към себе си и пламъкът, който го изгаряше, подпали и нея.

— Райлън — прошепна тя, отмятайки глава, за да я облекне на тежката дъбова врата. Жадните му устни проправиха гореща и влажна пътека по шията ѝ, спуснаха се към ключицата и стигнаха до мястото, където корсажът на роклята му препречваше достъпа до плътта ѝ. Но той продължи и огнените му целувки изгаряха гърдите ѝ през тънкия плат на роклята.

— Ти си моя, Джоана. Само моя — прошепна той в ухото ѝ, прекъсвайки за миг целувките.

До момента Джоана бе напълно объркана от упоителната му близост и не можеше да мисли ясно. Но думите му, че е негова и на никого друго, ѝ върнаха минимално необходимата доза здрав разум... и доста по-голяма доза гняв, когато си спомни за неговия годеж.

— Твоя? — изсъска тя и обърна лице, за да избяга от търсеците му устни.

— Да, моя си, Джоана. Независимо как изглеждат нещата в очите на двора, никога не се съмнявай в този факт.

Той обхвана лицето ѝ в длани и я накара да го погледне. Но когато зърна яростта в очите ѝ, се поколеба и точно този миг нерешителност я накара да избухне.

— Как мога да съм твоя, когато се обвързваш с друга? — Едва бе произнесла думите, и пожела да ги върне обратно.

Първо, защото ѝ прозвучаха като укор на ревнива капризна жена. Освен това бе нарушила обещанието, дадено на Мерилин. Но най-лошото беше, осъзна тя, когато той сви гневно вежди, беше, че изгуби единственото си предимство. Разгласяването на тайната щеше да я принуди колкото може по-скоро да осуети годежа му с Мерилин.

— Какво означава това, в името на всички светии? — започна той ядосан. — Какво знаеш ти за това?

— Знам, че крал Джон ще ти се противопостави за всичко, независимо дали за мене или за Мерилин.

Изглежда го предизвикателно, искаше да го накара да отрече годежа си с Мерилин. Но за нейно объркване той отмина тази тема.

— Крал Джон няма да те даде на никому, освен на мене.

Джоана поклати глава и се изсмя на глас, но без никаква веселост.

— О, ти наистина си глупак. Той те мрази. А аз...

— А ти — въпреки всичко, което си мислиш, че знаеш — съвсем явно не ме мразиш — довърши той.

Това беше без съмнение най-арогантният му отговор досега.

— Ти си най... най-отвратителният и безчестен негодник...

— Когото някога си целувала? — прекъсна той тирадата ѝ. — Хайде, Джоана. Можеш вече да спреш да се правиш на оскърбена след всичко, което се случи между нас. — Той се наведе напред, опря длани на вратата от двете страни на раменете ѝ и я прикова с подигравателния си поглед. — Нека се върнем към предишния си начин на общуване. Много повече предпочитам да те целувам, отколкото да споря с тебе.

— Но не и аз! — Тя опря ръце в гърдите му и се опита да го отблъсне, но без успех.

— Каква ужасна малка лъжкиня си — прошепна той, опитвайки се да плени устните ѝ. — Ще трябва да започнеш да ми казваш истината, знаеш ли. И да престанеш да се месиш в неща, които не те засягат.

Джоана ядосано вдигна ръка, за да му запуши устата, и чу метна яростен поглед.

— Защо? За да можеш да съсипеш и това нещастно момиче така, както съсипа мене ли?

— Кхм-кхм.

Джоана подскочи, чувайки как някой се прокашля зад вратата. Райлън също трепна, изправи се и прояви достатъчно присъствие на духа, за да скрие лицето ѝ до рамото си в една внезапна, сурова прегръдка.

— Тук не е удобно място за срещи, приятелю.

Райлът отпусна Джоана така бързо, както мигновено я бе привлякъл към себе си.

— Господи, Ивът! — изръмжа той, обръщайки се към мъжа. — Избра ужасно неподходящ момент!

— Въпрос на мнение — отвърна Ивът със същия тон. — Питам се дали лейди Джоана изпитва същото като тебе. И съм сигурен, че не е така.

Понеже вече нямаше нужда да крие коя е жената до него, Райлът се обърна с лице към навъсения Ивът.

— Какво толкова те тревожи? — започна той.

— Достатъчно е, че Мерилин се страхува от тебе. Трябва ли сега да се занасяш с единственото момиче, което смята за своя приятелка?

— Какво? — възкликна Райлът объркан.

Но Джоана веднага разбра.

— Да се занася? — изфуча тя. — Бог да ме пази от такива дървеноглави мъже. Аз не се занасям с него. Истината е, че той ме причака и ме нападна тук, когато се бях запътила към Мерилин!

Тя издърпа ръката си от тази на Райлът и му отправи пълен с ненавист поглед.

Както прибързано я бе обвинил, също толкова бързо сега Ивът се зае да я защитава.

— Господи, какво те прихваща, Райлът? Достатъчно глупаво постъпи, като отвлече лейди Джоана. И постъпваш двойно по-глупаво, като я преследваш тук. Сега ще поискаш ли да спиш с нея само на една стена разстояние от годеницата си? Да не споменаваме, че тук е в свято място, а тя, освен това е и кралска повереница?

Той покани с жест Джоана да се приближи към него, но Райлът я спря с желязна ръка.

— Има неща, които не съм ти казал, Ивът.

— Колко просветляващо! Значи от всекиго криеш нещо различно — изрече саркастично Джоана. — Ивът явно е знаел за годежа ти. А аз научих едва вчера.

— По-добре да не го беше научавала — измърмори Райлът. Но очите му оставаха впити в Ивът. — Плановете ми донякъде се промениха. Но тук не е мястото да говорим за това.

И той кимна към Джоана.

Първоначалният гняв на Ивън се бе поизпарил и лицето му постепенно възвръщаше цвета си. Той изгледа любопитно Райлън, после насочи вниманието си към Джоана.

— Може би трябва да идете при Мерилин. Тя е по-спокойна, но въпреки това е изнервена, защото избухна пред баща си и пред целия кралски двор.

Джоана бе извънредно щастлива да се откопчи от сърдитата близост на Райлън, но той явно не бе свършил с нея.

— Ще си държиш езика за всичко, свързано с мене и с лейди Мерилин. Забранено ти е да говориш за годежи, независимо кой подхваща темата. Ясно ли е, Джоана?

— Ясно е това — започна тя с хитра усмивка на устните, — че сърдитият лорд Блекстън може да заплашва и да хвърля мълнии, но в края на краищата аз ще правя каквото сметна за уместно...

Той я извърна така рязко към себе си, че тя една не падна.

— Не ме карай да избухна, Джоана. Само ти ще пострадаш от това. — После я отблъсна към Ивън и тя залитна към вратата зад него. — Сега върви при Мерилин. Но те предупреждавам да не ѝ казваш нищо.

Въпреки смелите думи, които току-що бе изрекла, Джоана едва не литна. Заплахата на Райлън я бе разтърсила повече, отколкото би си признала. Инстинктивно разбра, че той няма да я нарани физически. Но предупреждението в думите му беше свършено ясно. Говореше напълно сериозно.

Какво обаче можеше да направи той, ако тя кажеше нещо, с което да развали новия му план, запита се Джоана, забавяйки бързите си стъпки в опит да забави и бясно туптящия си пулс. А и бъдещето на Мерилин зависеше от това. Ивън беше мъжът за Мерилин. Не Райлън.

Райлън беше... Райлън беше...

Джоана притисна длан към корема си, опитвайки се да заглуши трепета и да отпъди предателските мисли. Но колкото и да се опитваше, не можеше да отрече, поне пред себе си, че Райлън беше мъжът за нея.

Пълна нелепост. Това противоречеше на всичко, в което тя вярваше и което искаше за своето бъдеще. Но очевидното не можеше да се отрече. Неговото докосване, целувките му, самото му присъствие

разбуждаха нещо дълбоко в нея... нещо, което не знаеше, че съществува. То беше порочно и греховно. Но беше истина.

С покрусена въздишка тя се облегна на студената каменна стена. В какво ужасно положение бе изпаднала. Райлът искаше да се ожени за Мерилин заради огромните политически изгоди, които му даваше нейното наследство. Ако беше искал да се ожени за Джоана и да спечели нейните йоркширски имения, щеше да го направи още от самото начало. Но той не я искаше като съпруга. Тя му трябваше само като момиче за забавление.

Изобщо нямаше да бъде учудена, ако пожелаеше да ѝ спести брака с някой от последователите на краля, за да може самият той да има по-лесен достъп до нея! Може би промяната в плановете му включваше да я настави в Оксуич, където да може свободно да я посещава и да се наслаждава на същите удоволствия, които бяха споделяли на Свещения остров.

Жалкото тук беше, осъзна тя, потръпвайки от спомена за преживяната с него страст, че тя знаеше всичко това и все пак копнееше за него.

Джоана си пое дълбоко дъх и се отдели от стената. Вдигна брадичка и пое към стаята, която споделяше с Мерилин. Райлът Кемп беше един себелюбив негодник, който не мисли за желанията на другите, а само за своите. Това, което той искаше, обаче можеше просто да върви по дяволите, реши тя в прилив на гняв. Нямаше никаква причина неговите грандиозни политически машинации да направят Мерилин и Ивът нещастни. Нейният план да ги събере беше вече в ход и тя нямаше да допусне той да го съсипе.

Не, Райлът нямаше да се ожени за Мерилин. Ивът щеше да се ожени за нея. И макар че можеше Райлът никога да не се върне при нея — наистина той щеше да я намрази, ако провалеше плановете му, а тя вероятно щеше да се види нещастно омъжена за някой надменен и коравосърдечен простак от неговия ранг, — въпреки това Джоана възнамеряваше да продължи по набелязания път. Само ѝ трябваше начин да развали годежа на Райлът с Мерилин.

— Богородице свята, но ти очевидно си полудял! — избухна Ивът, когато двамата с Райлът останаха съвсем сами.

Ивън бе тръгнал с решителна крачка редом с Райлън през оживения двор на абатството, покрай кладенеца и фонтана и го бе последвал оттатък зеленчуковите градини с все по-нарастващ гняв. И сега, когато стигнаха открития бряг на река Оз, недалече от воденицата на абатството, реши, че вече няма нужда да съдържа думите си.

— Ти си сгоден за една, а тичаш подир друга! Лейди Джоана не е някоя весела вдовичка или развалена жена, с която можеше да се забавляваш. Тя е момиче под опека, благородничка, която трябва да защитаваш, а не да се опитваш да унищожиш! — Лицето му стана още по-червено, когато през ума му мина една ужасяваща мисъл. — Не е възможно да искаш да попречиш на Джон да уреди брака ѝ, като очерниш репутацията ѝ!

— Проклет да съм, Ивън! Толкова малко ли ми вярваш?

Райлън сграбчи една висока тръстика и я изтръгна от корен.

— Когато един мъж е обсебен от някоя жена, не мисли с главата си! Нагонът го тласка в посока, в която мозъкът му никога не би поел.

Това донякъде поохлади гнева на Райлън срещу приятеля му, защото въпреки суровите думи в забележката на Ивън имаше неоспорима истина.

— Грешките, които допуснах с Джоана Престън, са в миналото. Планирам да ги поправам по възможно най-почтения начин. — Ухили се широко на все още неразбирация Ивън, който се почувства доста неловко. — Ще се ожения за нея.

Чувствата, които пробягаха по лицето на Ивън, накараха усмивката на Райлън да стане още по-широка. Отначало Ивън бе шокиран, после очевидно облекчен. Но след миг на лицето му отново се изписа тревога и гняв.

— Сгоден си за лейди Мерилин, а възнамеряваш да се ожениш за лейди Джоана? А какво ще стане с договора ти с Егбърт? А възраженията на краля? А репутацията на лейди Мерилин?

С пресилена въздишка Райлън захвърли изтръгнатото тръстиково стъбло и прокара ръка през разрешената си от вятъра коса.

— Положението е сложно, признавам. Но не и безизходно.

— О, да, нека идем да прием поздравница с Джон и Егбърт! Виното ще оправи всичко, нали?

Райлън се засмя на сарказма на приятеля си и си възвърна самообладанието.

— Признавам, че няма да е лесно. Егбърт ще се вбеси, а враждата с него е нещо, което на всяка цена ще се стремя да избягна.

— Мислиш ли, че ще иде при Джон? — запита Ивън.

Сега, след като даде воля на емоциите си и разговорът се насочи към политиката, той отново стана сериозен.

— Не мога да бъда сигурен в това. От една страна, винаги е отхвърлял кандидатите, които Джон му е предлагал за зетъве. Но Егбърт има тежък характер и в пристъп на гняв срещу мене може лесно да се поддаде на натиска на Джон. По дяволите, искам да можем да отведем Мерилин далече от двора и от опеката на краля... и на Егбърт. Лош беше денят, в който той я остави под грижите на краля.

— Егбърт се съгласи на това само за да не дразни Джон и да спечели малко време — отвърна Ивън. — Освен това смяташе, че дъщеря му трябва да научи дворцовите маниери и да опознае кралската двойка. В края на краищата, той я беше държал затворена в замъка Лотън през по-голямата част от живота ѝ. Огромните ѝ имения я правят най-ценната наследница в Англия. Тя трябва да се научи как да се държи в най-висшите кръгове.

Това накара Райлън да направи гримаса.

— Най-ценната наследница в цяла Англия. И почти беше моя.

— Все още може да бъде — отвърна Ивън с премерен тон.

Райлън се усмихна тъжно.

— Никога не съм помислил, че мога да кажа такова нещо, още повече да го повярвам. Но има неща, много по-ценни дори от имения като тези на Мерилин.

Ивън се изкикоти разбиращо и тупна Райлън по рамото.

— Някои неща? Като например някоя йоркширска наследничка?

Сега беше ред на Райлън да стане сериозен.

— Бих я взел и да не притежаваше Оксуич — призна той с несвойствена откритост. — Макар че когато я видях за първи път, беше почти боса и облечена с мизерна послушническа рокля. — После, отговаряйки на безмълвния втренчен поглед на Ивън, той се засмя. — Първо, обаче, трябва да намеря начин да успокоя сър Егбърт и да спася честта на лейди Мерилин.

Лицето на Ивън разцъфна в усмивка.

— Може би ще успеем да ѝ намерим друг кандидат. Приемлив и за баща ѝ, и за самата нея.

— За втори път намекваш, че дъщерята на Егбърт е нещастна от годежа си. Преди каза, че се бояла от мене.

— Да, наистина се бои. Тя е много млада, нали разбираш. И доста плаха.

— Ти много се тревожиш за тази девойка, Ивън. Вижда се, че добре познаваш темперамента ѝ. Тя споделя с тебе страха си от това, да бъде омъжена за такъв коравосърдечен човек, за какъвто минавам аз. И най-непонятното от всичко — явно скоро си се видял с нея, успокоявал си я, както бих се осмелил да предположа. — Като видя зачервеното лице на приятеля си, Райлън се изсмя разбиращо. — Защо по-рано не ми каза за това?

Ивън пристъпи от крак на крак, упорито вгледан в тинестия бряг на реката.

— Нямаше смисъл. Ти вече беше сгоден за нея. Виждах, че това е подходящ съюз, още повече, че със сигурност щеше да вбеси крал Джон.

— Както ще го вбеси и съюзът между тебе и Мерилин. Твоите имена заедно с нейните ще създадат невероятен фронт срещу краля. — И Райлън се усмихна, виждайки обнадежденото изражение, изписано по лицето на Ивън. — Това, разбира се, ще означава край на приятните ти дни в двора. Вече няма да можеш да прикриваш опозицията си срещу неразумното управление на краля.

— С всеки изминал ден ми е все по-трудно да го крия. Ако се ожения за Мерилин и престана да се преструвам, това ще бъде по-голяма благословия от всичко, което някога съм си представял.

— Е, кандидатите се разбраха. Сега ще трябва да говорим с бащата и с попечителите.

— Ами съгласието на Джоана? Знам, че Мерилин няма да възрази, но лейди Джоана е доста своеволна. Когато се разделихте, не изглеждаше никак приятелски настроена спрямо тебе — добави Ивън, макар и с едва прикривана усмивка.

Когато си спомни за Джоана, Райлън присви замислено тъмните си очи. Тя със сигурност щеше да възрази. Щеше пак да твърди, че иска да стане монахиня... сякаш такава пламенна жена би могла да бъде оставена да се похаби сред потискащите стени на някое абатство!

Но той знаеше как да се противопоставя на аргументите ѝ. Нямахте да му е необходимо много време, за да направи от нея една извънредно желана съпруга.

— Ти остави Джоана на мене — отвърна той с решителен блясък в очите. — Само остави своеволната Джоана Престън на мене.

Когато влезе в стаята си, Джоана напълно се владееше. Беше решена да не позволява на Райлън Кемп и порочните му целувки да я отклонят от целта ѝ. Но когато затвори вратата и се обърна с лице към Мерилин, остана смаяна от блажения израз, с който я посрещна приятелката ѝ.

— Той наистина е забележителен, нали? Толкова различен от всички мъже в двора. Мил. Любезен. — Мерилин въздъхна със задоволство. Но след миг блясъкът в очите ѝ помръкна. — О, само да ми беше поискал ръката веднага. Баща ми сигурно щеше да погледне благосклонно на молбата му. Но сега той не може да каже нищо. О, Джоана, защо Ивън не каза по-рано?

— Защото е приятел на Райлън и е знаел за годежа много преди ти да разбереш — отвърна Джоана и приседна на леглото си.

Знаеше, че тонът ѝ е ненужно строг, но нищо не можеше да направи. Блаженото изражение на Мерилин бе събудило най-ужасни чувства на завист в гърдите ѝ. Защо не можеше и тя да бъде обичана така, както Мерилин — от мъж, който я обича така, както тя го обича?

Но Ивън Торндайк беше рядкост, не беше като другите надменни мъже, които бе имала нещастieto да познава. Първо баща ѝ. После крал Джон и безсърдечният лорд Блекстън. Само ако можеше да хареса Ивън... Защо трябваше да бъде привлечена от Райлън Кемп? Въздъхна и се отпусна по гръб.

— Прости ми, че избухнах, Мерилин. Но току-що... току-що разговарях с твоя годеник.

— С лорд Блекстън? — Мерилин пребледня и седна на тапицираната с кожа табуретка.

— Точно с него. Когато си тръгнах, той и Ивън си разменяха остри думи.

— За... за мене ли?

Джоана кимна бавно и една коварна мисъл се промъкна в ума ѝ. Много лошо щеше да бъде от нейна страна съзнателно да подведе

Мерилин, опита се да си внуши тя. Но ако постигнеше желаната цел, Мерилин наистина щеше да бъде щастлива. А ако не успееше... да, дори ако не успееше, никой нямаше да пострада. Внезапно решена, тя се надигна и седна.

— Ивън беше сърдит на Райлън.

— Не трябваше да говоря с него за годежа. О, но той каза, че вече е знаел. Затова не искам да се сближава с мене. — По лицето на Мерилин премина облак от смущение. — Но щом като вече е знаел всичко, тогава защо се е разгневил на лорд Блекстън едва сега?

Джоана се усмихна на Мерилин — сърдечна усмивка, едва-едва обагрена от тъга.

— Ядосал се е, защото ти си нещастна. Последвал те е тук, за да те успокои... — Тя замълча и нарочно огледа внимателно Мерилин. — И как точно те успокои? — запита, вдигайки вежди.

Червенината, която нахлу в лицето на Мерилин, бе много по-красноречива от обърканите ѝ думи.

— Той... той ми помогна да спра да плача. Аз... ами... лицето ми беше цялото мокро. Ние... ние си поговорихме малко...

— Само си поговорихте? И нищо друго? — вметна Джоана, опитвайки се да запази сериозно изражение.

— Ние... той... тоест, аз... да, позволих му да ме прегърне. Не биваше да го допускам, знам. Но... нали разбираш...

— И тогава той те целуна? — запита меко Джоана.

Мерилин прехапа устни и се взря в нея с разширени очи.

Преглътна мъчително и кимна едва забележимо. Този път Джоана не можа да сдържи усмивката си.

— И беше много хубава целувка, нали?

Мерилин отново кимна.

— Беше нежна и много... много вълнуваща — призна тя с трептящ от учудване глас. — Той беше толкова мил и нежен, Джоана. Сякаш бях в небесата. Наистина като в рая. Мисля, че бих могла да припадна от наслада.

Да, това чувство ѝ беше добре познато, помисли Джоана, когато си спомни чувството на опиянение и разтапяне, което Райлън толкова лесно бе пробудил в нея. Но след миг се стегна, за да продължи с изпълнението на хитро замисления си план.

— Може да си се почувствала като в рая, Мерилин. Но си сгодена за друг. В очите на църквата това, което си направила, изисква да се покаеш. Ако трябва да превъзмogneш тези чувства към мъж, който няма да имаш, тогава трябва да измолиш прошка.

Унилото изражение на Мерилин без малко щеше да пречупи решимостта на Джоана. Последното, което би направила спрямо Мерилин, беше да я укорява, но ако годежът ѝ с Райлън трябваше да бъде разтрогнат, тя беше принудена да се възползва от всяко обстоятелство, което ѝ се предлагаше.

— Може би ще трябва да отидем в параклиса и да се помолим. Не — направи тя ефектна пауза. — Не, мисля, че катедралата е по-подходяща.

Мерилин не каза нито дума по време на дългия път до катедралата. Джоана се озърна, надявайки се да открие единствения мъж, който най-добре можеше да подпомогне плановете ѝ. За нейно огромно облекчение бенедиктинските монаси тъкмо се оттегляха, след като бяха отслужили следобеднята. Епископ Ференди и антуражът му още бяха в абсидата, когато двете жени тихо влязоха в слабо осветения централен кораб на катедралата.

— Една дума, лорд епископе — изрече с приглушен глас Джоана, отправяйки се към охранения епископ. — Ако ви е угодно — добави тя със сведена глава, когато той се обърна и я погледна.

— А, нашата малка монахиня — пошегува се той със снизходителен тон. — Питам се кога ли ще ме потърсите. Готова сте да изповядате греховете си, нали, скъпа? Готова сте да се покаете за дръзките си думи и непочтителното си държание?

Джоана употреби всичките сили на волята си, за да кимне покорно. Но тя искаше епископът да изслуша не нейната изповед, а тази на Мерилин. Беше повече от сигурна, че тщеславният дъртак веднага ще изтича при кралската двойка, ако научи от изповедта на Мерилин името на мъжа, за когото тя е предназначена да се омъжи. Колкото до нея самата, Джоана не искаше да изповядва нито един от многото си грехове пред епископ Ференди. Най-малко пък тези, свързани с Райлън Кемп. Може би при някой друг, по-благочестив свещеник, но дори тогава едва ли би могла да се изповяда и да моли за опрощение, като не знаеше дали наистина се разкайва. Изпаднала за миг в отчаяние, тя погледна към Мерилин.

— Може би Мерилин трябва да започне първа. Аз... имам нужда да се съсредоточа — И тя се усмихна тъжно. — Със сигурност ме разбирате.

— Естествено, че ви разбирам, дете мое. Наистина ви разбирам. Много добре тогава. Вие първа, Мерилин. — Той отпрати с жест неколцината монаси, които още се навъртаха около него, после я насочи към закритата с червена завеса изповедалня, прилепена до масивната каменна стена.

Мерилин хвърли последен, изпълнен с тъга поглед към Джоана, преди на свой ред да изчезне зад завесите от дамаска в отделението, отредено за изповядващите се.

Когато Мерилин излезе от изповедалнята, беше видимо бледа и доста разстроена. Без да погледне към Джоана, тя веднага се отпрати към една ниша, където имаше олтар на света Етълдрида, коленичи и със сведена глава започна да се моли.

Джоана нерешително тръгна към изповедалнята. Хрумна ѝ, че откакто беше напуснала „Света Тереза“, бе отделяла за молитви много по-малко време, отколкото имаше обичай. Със сигурност сега щеше да приеме без огорчение покаянието, което епископът несъмнено щеше да ѝ наложи. Но усещаше, че не е точно така. Дори когато коленичи на твърдия каменен под зад завесата, усети, че надутият глупак, който седеше като съдник зад резбованата решетка, я дразни. Макар да си напомни, че Господ я съди — че епископ Ференди е само слуга на небесния Господар, — не можеше да не постави под въпрос Неговия избор на служители. Сестра Едит със сигурност беше доста по-подходяща да предава волята на Бога, отколкото този самомнителен, самонадеян глупак.

— Благословете, ме, отче, защото съгреших — започна тя добре познатата задължителна молитва, предшествваща изповедта.

Изповяда, че е неблагодарна и нетърпелива. Избухлива и много своенравна.

Страдаше от тези недостатъци, откакто се помнеше. Подозираше и че ще страда от тях до края на живота си. Но епископ Ференди не я слушаше с особено внимание, докато тя продължаваше да изрежда греховете си. Не му спомена за скорошните си грехове — за порочните мисли, които често я спохождаха, за греховните усещания, които се бореше да потиска, но за които тайно копнееше. Вместо това тя се

закле в мълчалива молитва да поправи поведението си и да изпълни два пъти покаянието, което той щеше да ѝ наложи. И през цялото време се питаше какво ли му е казала Мерилин.

Когато Джоана привърши изповедта си, в катедралата беше тихо. Коленете я боляха, студът, излъчван от каменните стени, я караше непрекъснато да трепери. Епископ Ференди отдавна си беше тръгнал, развявайки дългите, богато украсени поли на дрехата си. Сега Джоана и Мерилин бяха останали сами в слабо осветената тишина на катедралата и Мерилин още се молеше. Потискайки нетърпението си, доколкото можеше, Джоана зачака с известна нервност приятелката ѝ да привърши с молитвите.

— Епископът доста дълго те държа — забеляза тя небрежно, когато двете с Мерилин най-накрая се отправиха към квадратната кула, приютила кралицата и нейните дами.

— Имах много неща да изповядам, както добре знаеш — промълви безутешно Мерилин.

Продължиха пътя си, без да продумат и дума повече, макар Джоана да изгаряше от нетърпение да разбере какво бе признала приятелката ѝ пред епископа.

Когато влязоха в дневната, другите жени впериха любопитни погледи в Мерилин. Но като видяха, че тя едва отговаря на прозрачните намеци във въпросите им, скоро загубиха интерес. Изабел я нямаше, но след малко и тя влезе. С царствено махване на ръка нареди на всички жени да излязат от залата. Докато придворните покорно бързаха към вратата, твърдят ѝ поглед се спря върху Мерилин и Джоана веднага разбра, че планът ѝ е влязъл в действие.

— Мога ли да поговоря с вас, лейди Мерилин? — Макар думите да бяха изречени като въпрос, тонът на кралицата без съмнение подсказваше, че това е заповед. — Останалите можете да се занимавате със своите работи. Няма да имам нужда от вас, докато не бие камбаната за вечеря.

Принудена да излезе, Джоана обаче не забърза. Част от нея гореше от нетърпение да узнае как малкият ѝ заговор така лесно е проработил. Епископът като последният клеветник бе побързал да изтича при краля и кралицата, за да сподели с тях тайната на изповедта. Джоана почти съжаляваше, че така лесно го бе разгадала, защото сега трябваше да се тревожи за възможните последици от

всичко това. Ами ако кралят задържи Мерилин като заложница? Ако я накара да се омъжи не за Ивън, а за някакъв наистина неприятен мъж? За човек, дори по-неприемлив от Райлън Кемп? Райлън поне беше красив и добре сложен и Мерилин нямаше да понася физически страдания от него.

Но Мерилин се страхуваше от Райлън и се ужасяваше от евентуалния съюз с него. Това със сигурност беше за добро. Но имаше и много несигурни неща, на първо място — непостоянната натура на краля.

Надеждите и страховете раздираха Джоана. Минутите се превърнаха в часове, тя едва издържаше на напрежението. Изруга полугласно, за което знаеше, че после трябва да се покае, и се затича по засводения коридор, навън, към слабата светлина на следобедното слънце. Сега не можеше да направи нищо, защото Мерилин говореше с кралицата. Но можеше да потърси.

Ивън Торндайк. Той беше спокоен и уравновесен, а можеше и да знае нещо. А пък това го засягаше отблизо.

Джоана намери Ивън седнал на стената над остатъка от защитния ров, който някога бе обграждал абатството. Беше така потънал в мисли, че вдигна очи едва когато тя застана пред него и едно камъче се отрони под краката ѝ.

— Лейди Джоана? — Изправи се със загрижено лице. — Какво ви води насам?

Взирайки се в мрачно замислените му очи, Джоана усети, че е на прав път.

— Става нещо, което трябва да знаете — започна тя без никакво предисловие. — Смятам, че кралицата е дочула за годещия договор на Мерилин. Сега я разпитва. Не знам какво ще направи кралят, но съм сигурна, че няма да позволи този брак да се осъществи.

Погледът на Ивън стана напрегнат. Но ѝ се стори, че сякаш не е много разтревожен от новината, и Джоана се обнадежди.

— Това само ускорява неизбежното. Но се питам откъде ли са научили — добави той, хвърляйки ѝ подозрителен поглед.

— Тайната не е излязла от мен — защити се тя разпалено. — Във всеки случай, не това е важното. Страхувам се как ще реагира кралят. Вие познавате двора. Какво ще стане сега според вас?

— Тя ще остане затворничка на крал Джон — отвърна той. После, като видя разтревоженото ѝ изражение, добави: — Ще се отнасят добре с нея, не се бойте за сигурността ѝ. Но баща ѝ няма да може да я отведе от двора.

— А той... кралят... ще я принуди ли да се омъжи за друг? — запита тя, наблюдавайки го внимателно.

— Без никакво съмнение — каза той, но в гласа му не се четеше нито гняв, нито тревога.

Джоана го зяпна объркана.

— Но защо вие... тоест, аз си помислих... — Млъкна, после го изгледа развълнувано. — Вие искате да се ожените за нея, нали?

Ивън се разсмя гласно.

— Ако трябва да кажа истината — и то само между нас двамата, — със сигурност искам да се оженя за лейди Мерилин. Но признавам, че не разбирам защо вие сте се загрижили толкова за това. Носят се слухове, че се противите на плана на краля да намери политически приемлив съпруг за вас. Защо тогава се тревожите за годежа на Мерилин? Райлън казва, че нямате никакъв интерес към политиката, така че защо...

— Райлън казва! — изфуча Джоана. — Райлън казва това и онова и всички трябва да се подчиняват ли? Ако не беше Райлън Кемп, нито Мерилин, нито аз щяхме да изпаднем в такова затруднено положение. И двете сме зависими от милостта на краля само заради егоистичните планове на Райлън!

Виждайки потресената му физиономия, Джоана веднага сниши глас и се огледа, за да види дали някой е чул гневните ѝ думи. Когато отново срещна погледа на Ивън, на лицето му имаше изписан странен израз.

— Има известна истина в това, което казвате, милейди, но аз мисля, че има много повече неща, които не казвате. — Отдели се от стената, на която се бе облегал, усмихна ѝ се и протегна ръка към нея. — Елате, да идем при другите и да видим какво можем да научим. Ако вие потърсите Мерилин, аз пък ще издиря баща ѝ. Тази буря, която се надига, не може да не избухне скоро.

Неизказаната с думи увереност на Ивън успокои страховете на Джоана. Ако той, който искаше да се ожени за Мерилин, не беше толкова уплашен от ситуацията, значи нещата със сигурност щяха да

се наредят. Но участието на Райлън Кемп в тази несигурна работа продължаваше да я безпокои. Имаше неща, които Ивън знаеше, а тя не знаеше, неща, свързани с Райлън. Двамата мъже се познаваха добре, може би дори бяха приятели. Но Ивън не се бе поколебал да се намеси в годежа на Райлън с Мерилин Кросли. И макар Джоана да се доверяваше на Ивън относно годежа на Мерилин, имаше известни резерви по отношение на другите му съюзи.

Какво сложно, объркващо място е този кралски двор, помисли тя не за първи път. Всички се усмихват, и се държат вежливо, обаче крият истинските си лица. Но най-прикрит от всички играчи беше Райлън Кемп, лорд Блекстън. Надменен. Пресметлив. Решен да налага волята си.

И най-нежният любовник.

При тази предателска мисъл нещо топло и неканено се раздвижи дълбоко в корема ѝ. И макар че се опита да потисне спомена, отново усети смущаващия допир на устните му и вкуса им. Начинът, по който го бе усещала.

О, но това беше толкова нечестно, протестира тя мълчаливо. Защо той продължава да я преследва и в мислите ѝ? И тогава, сякаш самата ѝ мисъл го бе повикала, зърна Райлън.

Двамата с Ивън тъкмо влизаха в градината, където обикновено се играеше крикет. Завариха там групички разхождащи се придворни. Кралят, кралицата и епископът обаче не се виждаха.

Нямаше я и Мерилин. Но вниманието на Джоана бе привлечено от Райлън. Той тъкмо отделяше Егбърт Кросли от разговора му с друга двама придворни, явно за голямо учудване на възрастния мъж. Без съмнение, между двамата е имало уговорка да не ги виждат заедно на публично място, помисли тя. Но щом Мерилин беше в ноктите на краля, Райлън явно трябваше да промени стратегията си.

Райлън и сър Егбърт тръгнаха по една застлана с чакъл пътека, отделяйки се от другите. Ивън пусна ръката на Джоана и решително я побутна към една групичка от придворни дами. Имаше намерение да се присъедини към Райлън и сър Егбърт. Но Джоана се възпротиви.

— Не възнамерявам да стоя безучастно, докато вие тримата решавате бъдещето на горката Мерилин — каза тя, тръгвайки редом с

него.

— Не е във вашите възможности да помогнете, лейди Джоана. Освен това имате тържественото ми обещание, че няма да позволя към нея да се отнесат лошо в какъвто и да било смисъл.

— О, Ивън. Вярвам, че вие говорите искрено. Но изобщо не съм уверена за тях.

Щом се изравниха с двамата, Райлън изгледа внимателно Джоана, после отпрати навъсен поглед към Ивън. Но заговори с равен, премерен тон.

— Имате странния навик да се намесвате в неща, които не ви засягат, Джоана. Ивън, моля те, бъди така добър да съпроводиш лейди Джоана при останалите дами.

— Няма да си ида — възрази Джоана. — Сър Егбърт, бих искала да поговоря с вас. Насаме — добави тя, поглеждайки Райлън.

Егбърт премести очи от нея към Райлън и обратно към нея. На лицето му бе изписано объркване и досада.

— Ако искате да повторите обвиненията си към сър Райлън, не е нужно. Взех си бележка за оплакванията ви спрямо него и имам намерение да го накарам да се разкае заради тях. Няма да позволя на моя зет да се отнася зле с единственото ми дете.

— Да се отнасям зле с нея? — възкликна Райлън.

— Зет? — прошепна Джоана и сърцето ѝ прескочи.

Нима той още смяташе да омъжи Мерилин за Райлън? Ивън пое нещата в ръцете си.

— Смятам, сър Егбърт, че въпросът за годежа на вашата дъщеря със сър Райлън трябва отново да се разисква. Сериозни промени в обстоятелствата налагат преразглеждане на годещия договор.

— Какво, за Бога, става тук? — изрева сър Егбърт.

— Кралят я е задържал и знае за нашия договор.

Егбърт се взря безмълвно в Райлън.

— Но... но как? Не сме казвали на никого. — Поклати глава и се вгледа в Ивън и Джоана. — Вие двамата знаехте — започна той с обвинителен тон.

— Ивън знаеше всичко. Той е моята връзка с двора, за която ви споменах. Колкото до лейди Джоана... — Острият поглед на Райлън се обърна към нея и Джоана не можа да потисне червенината, която изби по бузите ѝ.

— На никого не съм казала — закле се тя. — Мерилин ме помоли да пазя тайната ѝ и аз я запазих. — Вдигна виновно очи към Егбърт, който не изглеждаше толкова ядосан и страшен, колкото Райлън. — Само ако се бяхте посъветвали с нея по този въпрос... ако не бяхте избрали мъж, който така да я плаши, тогава всичко това можеше да не се случи.

— Какво? Но тя е само...

— Жена? Да, жена е. И то много важна жена, както изглежда.

— Всички добре знаем мнението ти по този въпрос — намеси се Райлън. — Въпреки това е интересно да узнаем как кралят е разбрал за годежния договор.

Джоана го изглежда изпод вежди, защото справедливият гняв бе върнал смелостта ѝ.

— Подозирам, че от епископ Ференди. Той изслуша изповедите ни тази сутрин. Може би Мерилин... понеже тя е послушна дъщеря... може би го е помолила за прошка заради чувството за синовно непокорство, което е изпитвала. Ако му е споменала за официално сключения си годеж...

— Този надут глупак е изтичал направо при краля — довърши Райлън вместо нея.

Настъпи кратко мълчание, в далечината се чуваха гласовете на хората, разговарящи в градината.

— Трябва да помислим върху това — каза Ивън. — Кралят няма лесно да се откаже от нея.

— Той може да направи с нея същото, каквото стори с вдовицата на Морленд, лейди Клара — изпъшка сър Егбърт. — Но моята Мерилин е едно младо, невинно момиче.

— Срамота е, че по-рано не се съобразихте с чувствата ѝ — вметна Джоана.

Макар да беше жестоко да го обвинява сега, когато той и без това се чувстваше достатъчно зле, искаше да бъде сигурна, че няма да промени поведението си, когато си върне Мерилин.

— Имам план — забеляза Райлън, пренебрегвайки Джоана.

Изведнъж тримата се обърнаха към него. Но по лицето на Джоана бе изписан скептицизъм.

— Винаги имаш план — нападна го тя. — Но той винаги е само в твоя полза и за сметка на всички други, които засяга.

— А ти винаги се месиш в неща, които не са твоя работа. — И той сърдито пристъпи към нея, но тя не помръдна от мястото си.

— Мерилин е моя приятелка и следователно нейното бъдеще е важно за мене. Бих направила всичко, за да предотвратя брака ѝ с тебе!

Джоана веднага съжали за безразсъдните си думи. Но за нейна изненада Райлън не се вбеси. Отначало я изгледа изненадано. После учудено. И накрая, за голямо нейно объркване, се засмя.

— Искаш да я спасиш от ноктите ми, така ли?

Джоана присви подозрително очи и погледна към Ивън за помощ. Но той наблюдаваше словесния им двубой с много заинтересуван израз на лицето и явно не искаше да вземе ничия страна.

Понеже тя не му отговори, Райлън продължи:

— Питам се дали не си отишла дотам, да я подтикнеш да се изповяда. — Вдигна вежда и изви устни в подигравателна усмивка.

— Но това... това е... смешно. Ти... ти само търсиш на кого да стовариш вината, за да смалиш своята. Не забравяйте — добави тя, обръщайки се към сър Егбърт. — Именно той ме похити и се отнасяше така жестоко с мене. Вие не бихте искали Мерилин да стане жертва на такъв жестокосърдечен мъж, нали!

Райлън също се обърна към сър Егбърт. Хвана възрастния мъж под ръка и го поведе по пътеката, като на практика изключи Джоана от разговора.

— Може би има начин да разрешим тази дилема за удовлетворение на всички. — Погледна през рамо към Джоана, която го гледаше втрещено, и смигна на Ивън. — Ивън, моля те, отведи лейди Джоана в покоите ѝ. Ние ще се присъединим към вас възможно най-скоро.

Джоана, разстроена, понечи да тръгне след тях, но Ивън я хвана за ръката и я задържа.

— Вие направихте всичко, което можяхте, Джоана. Най-добре е сега да оставите нещата в наши ръце.

Тя гневно издърпа ръката си от неговата. И метна смразяващ поглед след Райлън.

— Този път няма да стане твоето, лорд Черно сърце! Поне веднъж няма да стане както ти искаш!

Райлън забави крачка и дръзко я огледа от глава до пети.

— Извънредно много се заблуждаваш, малка моя гълъбице.
Възнамерявам да получа всичко, което искам. Всичко.
Обърна се и се отдалечи.

Лицето на крал Джон излъчваше едновременно лукавство и триумф, помисли Райлън, когато влезе в залата. Погледът на Изабел беше по-предпазлив, но и тя не можеше да скрие победната си усмивка.

Епископ Ференди, напротив, беше по-скоро потиснат. Да не би старият пръч да се срамува от постъпката си — че донесе изповедта на едно невинно момиче на краля и кралицата, за да обслужва политическите им цели? Райлън мислено се намръщи на тази представа, но нямаше никакво съмнение, че старият епископ се чувства твърде неудобно.

За негово облекчение сър Егбърт изглеждаше напълно спокоен. Райлън се страхуваше, че възрастният мъж може да не успее да изиграе предвидената за него роля в плана, но това опасение сега му се стори неоснователно. Само побелелите кокалчета на пръстите и стиснатите в юмруци пръсти издаваха таящото се у него напрежение.

Райлън грижливо си придаде безразличен изглед и се приближи към очакващата го група. Джон седеше до масата на един стол с висока облегалка, драпиран за повече удобство с тъмно меко покривало. Любимият му сокол бе кацнал в левия заден ъгъл на масата, с качулка на главата, и почти не помръдваше. Изабел бе седнала настрани на стола си, в скута ѝ лежеше гергеф със започната бродерия. Но интересът ѝ към ръкоделието сега явно отсъстваше. Зад нея бе застанал епископът и видът му сочеше, че би предпочел да е някъде другаде.

Залата бе добре осветена от два големи свещника и множество факли по стените и Райлън ясно видя свития на руло пергамент, който лежеше пред Джон. Годешният му договор. Не бе очаквал Егбърт да го извади, за да го представи на краля. Когато осъзна това, самообладанието му за миг го напусна и Джон явно го усети, защото се усмихна по-широко.

— Без съмнение знаете целта на тази среща, сър Райлън, и понеже това е така, ще ви спестя предисловието. Този договор се прекратява в същия този момент.

Изричайки това, кралят вдигна пергамента и с яростен жест го разкъса.

Очите на Райлън блеснаха в ярост. Колко щеше да се наслаждава, когато за пореден път провали усилията на Джон!

— Унищожаването на писменото свидетелство за уговорката ми със сър Егбърт не може да обезсили обета, сключен между двама почтени благородници.

— Двама почтени благородници — възкликна кралят. — Едва ли е почтено да се заобикаля волята на краля. И ако не бяха малцината почтени васали, които ме обграждат, такива подли червеи като вас бързо щяха да унищожат цялото ми кралство! Но този път не успяхте, лорд Блекстън, защото няма да позволя този брак да бъде сключен.

С едно движение на ръката той смете разкъсания договор от масата и парчетата пергамент се разпиляха по голия под.

— Не можете да направите това. Не можете да предотвратите брака — възрази Райлън, насилвайки се да си придаде мрачен израз.

— Мога. Докато държа годеницата далеч от вас... и от баща ѝ — добави той, прострелвайки сър Егбърт със сърдит поглед. — Мога да направя точно това. Лейди Мерилин е под моя опека, докато баща ѝ и аз се споразумеем кой ще е новият ѝ годеник. И това време не е далеч — грейна той в самодоволна усмивка.

Райлън си придаде смаяно изражение. И се обърна към сър Егбърт.

— А нашият договор?

Възрастният мъж сви рамене в жест на явно примирение.

— Каузата ви е безнадеждна, Кемп. Няма да позволя така да се отнасят с дъщеря ми. Освен това кралицата посочи на ваше място един много приемлив млад мъж и той вече даде съгласието си. Остава само Мерилин да се съгласи.

— Нейното мнение няма никакво значение — изсъска Джон.

Егбърт изправи рамене и погледна към своя крал.

— Не, милорд. По тази точка трябва да остана твърд. Моя грешка беше, че не се посъветвах с нея още отначало. Ако го бях направил, сега всичко това щеше да бъде избягнато. — И той отправи

остър поглед към Райлън. — Тя не иска да се омъжи за вас, сър. Именно поради това тази работа стигна до вниманието на краля. Няма да допусна същата грешка втори път. Тя трябва да бъде съгласна — изрече той, обръщайки поглед към краля. — Само тогава ще подпиша брачния договор.

Кралят се наклони да отговори, но се намеси Изабел.

— Това е извънредно приемливо за нас, милорд Лотън. Дъщеря ви е добре разположена към лорд Манинг. Не виждам проблеми в това отношение.

— Те ще се оженят в двора — вметна разпалено Джон. — Още тази седмица.

— Съгласен...

— Аз не съм съгласен — прекъсна Райлън думите на сър Егбърт и се вгледа в по-възрастния мъж. — От този ден вие ме правите свой враг, ако не спазите споразумението. И ви предупреждавам, Егбърт, че няма да забравя унижението, което ми причинихте.

Настъпи напрегната тишина и Райлън зачака с разтуптяно сърце какво ще отговори Егбърт на нападката му по този толкова деликатен въпрос.

— Ръцете ми са вързани, човече! Какво искате да направя?

Тогаваш Райлън се обърна към Джон.

— Вашата печалба от грабителския акт, който извършихте спрямо мене, ще бъде нищожна, ако обърна силите си срещу сър Егбърт и злополучния Манинг. Защото, помнете ми думата, за тях няма да има реколти, които да събират, и следователно данъци, които да плащат на кралската съкровищница. Ако трябва да обсадя всяко селище, което те управляват, така да бъде. Но няма да допусна да ме унижават по този начин!

Когато ядните думи на Райлън отекнаха в залата, Джон изглеждаше смаян. Дори Изабел се намръщи, защото добре съзнаваше, че войната между двама феодали няма да пълни, а по-скоро ще изпразва кралската хазна.

Кралят отправи гневен поглед към Райлън.

— Може би ще ми служите по-добре, ако още сега ви задържа тук и изискам откуп, за да ви освободя!

Райлън се изсмя презрително.

— И да рискувате цял Йоркшир да се обърне срещу вас?

— Йоркшир, Йоркшир! — извика сър Егбърт, явно изгубил самообладание. — По дяволите, Кемп! Ако искате да бъдете крал във вашия проклет Йоркшир, така да е! — Обърна гръб на Райлън и се приближи към Джон, после се наведе и опря длани на масата. — Ако той вече толкова здраво държи цял Йоркшир под своя власт, тогава му дайте останалото от това, което иска. Нека се ожени за онова, другото момиче, вместо за моето. Дайте му лейди Джоана и замъка Оксуич, за да ви обещае мир!

— Какво говорите, човече? Да не сте луд? — Джон изведнъж стана от стола си и нервно закрочи из залата. — Той няма да получи подобно нещо от мене.

— Във всеки случай, и това не е достатъчно — подметна Райлън. Съзря изненаданото изражение на сър Егбърт, но го пренебрегна. Знаеше само едно — че кралят ще се успокои само ако помисли, че го е притиснал в ъгъла.

— Едно постно имение не е честно обезщетение за обширните имоти, които вървят заедно с ръката на лейди Мерилин.

— Но той няма да ви я даде — извика Егбърт. — И аз няма да позволя тя да бъде държана като затворничка тук! Или ще се съгласите да се ожените за другото момиче вместо за моята дъщеря, или аз ще направя точно това, с което вие заплашихте. Ще отворя война срещу вас и срещу всички, които се обявят за ваши приятели. Ще проклинате деня, когато сте се изпречили на пътя на Егбърт Кросли!

Крал Джон се взираше в Егбърт съвсем объркан, явно смутен от заплахите му за война, също както бе смутен и от тези на Райлън. Когато Изабел стана и тихо се приближи към съпруга си, Райлън проследи с изострено внимание всяка нейна стъпка. Кралицата имаше властта да накара нерешителния си съпруг да поеме такава посока, каквато тя пожелаеше.

— Няма никаква полза от тези викове — поде тя, хвърляйки предупредителен поглед към съпруга си — Подобни критични за държавата решения не бива да се вземат след размяна на заплахи, за които всички после ще съжаляваме.

— Не съм аз този, който ще съжалява за заплахите си — измърмори Райлън, взирайки се мрачно в Егбърт.

— Всъщност, лорд Блекстън, в предложението на сър Егбърт има доста здрав разум. — Тя го дари с лъчезарна усмивка и същевременно

стисна ръката на Джон, за да го накара да не се обажда. — Вие, естествено, сте разгневен, задето са ви измамили. Ако планът ви успееше, щяхте да оглавявате истинско малко кралство. Изгледите за подобна огромна власт са наистина съблазнителни. Но вие сте достатъчно прозорлив, за да разберете, че ние не можем да позволим един неприятелски настроен лорд, какъвто тук ни се представихте, да получи такава власт.

Тя се усмихна на тримата навъсени мъже и отново седна на стола си.

— Когато се поуспокоите, сигурна съм, че ще разберете нашето становище. Нещо повече, ще ви стане ясно, че една война срещу сър Егбърт ще навреди на вас толкова, колкото и на него. Никой няма да има полза и никой няма да спечели. Мерилин ще бъде омъжена за друго и вие няма нищо да спечелите. А е твърде вероятно да загубите и подкрепата на някои от вашите привърженици, ако започнете такава продължителна война заради лични интереси.

Райлън се взираше в съвършено спокойните черти на Изабел. Тя със сигурност беше рядкост сред жените, помисли той с възхищение. Достатъчно умна, за да прецени правилно ситуацията, и достатъчно хладнокръвна, за да изтъкне становището си без колебание или някакъв признак на смущение. Кралят имаше изключителен шанс, че това красиво лице, в което се бе влюбил, се съчетаваше с такъв повратлив ум.

За миг си припомни Джоана и осъзна, че и тя криеше остър — почти коварен — ум зад красивата си външност. Но мислите за Джоана го върнаха към сегашния момент. Ако искаше да я спечели, трябваше много внимателно да подбира думите си.

— Пропускате един съществен момент, милейди, и това е въпросът за моята чест. Аз ще воювам с Егбърт не заради пари, а за да получа възмездие от онзи, който би ми попречил. Ние имаме споразумение, но той избра да постъпи като страхливец!

— Никой не може да ме нарича страхливец! — хвърли се гневно Егбърт към него.

Ако кралицата не беше застанала между двамата мъже, те щяха да бъдат принудени наистина да се сбият. Но Изабел опря длани в гърдите им и ги изгледа гневно, следващият ѝ яростен поглед бе отправен към съпруга ѝ.

— Стига! — извика тя, излязла извън себе си. — Не подобава на мене да се намесвам между мъже по този начин! Съпруже, накарайте ги да се разделят!

Джон скочи, подтикнат от гневната ѝ заповед, и се изкашля.

— Отдалечете се или ще повикам стражата.

Райлън долови обидената нотка в гласа му и разбра, че Джон ще приеме каквото и да било решение, дошло от кралицата.

Егбърт впи яростен поглед в Райлън, докато двамата отстъпваха назад, но не издаде с нищо истинските си мисли пред кралската двойка. Намръщеният израз не слизаше от лицето на Райлън, той войнствено скръсти ръце на широките си гърди.

— Е — нападна Изабел, — няма място за спорове. Мерилин няма да бъде омъжена за вас, лорд Блекстън, затова приемете този факт. Една война между вас двамата не носи полза на никого и наврежда на всички...

— Няма да се примиря с това оскърбление — прекъсна я Райлън.

Тя впи ядосания си поглед в него.

— Оставете ме да се изкажа, сър Райлън. Какво ще възмезди ощетената ви чест в този случай?

— Главата му на пика.

— Нямам настроение да се занимава с дребните ви отмъщения — изфуча Изабел.

— Казвам да го оковем във вериги — намеси се Джон със заядлив глас.

— Успокойте се, Джон — отвърна Изабел, без дори да го поглежда. — Е, Блекстън? Чакам.

Райлън я изгледа продължително и хладнокръвно, после изпрати изпълнен с ярост поглед към Егбърт. Накрая въздъхна и сви устни.

— Съгласен съм да се оженя за момичето от Оксуич, но владенията ѝ трябва да бъдат освободени от данъци за три години.

— Какво?! — скочи от мястото си Джон. — Никога няма да допусна...

— Една година — отговори Изабел, без да обръща никакво внимание на Джон. — Една година без данъци само върху нейните владения. И тържествено ще обещаете да не създавате пречки на сър Егбърт или сър Ивън по какъвто и да било начин. Това означава

никакви тайнствено изгорели посеви. Никакви отровени кладенци и реки. Нищо такова. Съгласен ли сте?

Райлън призова цялата си воля, за да не разтегне уста в широка усмивка. Само за да не пострада замисълът му, той се поклони ниско пред кралицата, скривайки лице с жест на покорство.

— Съгласен съм.

— Добре. Ще пратя за писарите и ще направим договорите тук, още в този момент. Тъй като няма да се задържаме дълго в Ййли, бих желала двете сватби да бъдат отпразнувани възможно най-скоро.

— Мога ли да видя дъщеря си? — запита сър Егбърт.

В гласа му ясно се долавяше облекчение.

— Разбира се — отвърна Изабел. — А вие, сър Райлън? Ще говорите ли с годеницата си, когато договорите бъдат написани? Или аз да съобщя подробностите на нашата повереница?

Във всяка от критичните минути на спора Райлън се бе чувствал уверен, бе усещал, че владее положението. Бе подучил Егбърт да изиграе ролята на измамен и оскърбен баща, докато той самият се правеше на ядосан и унижен кандидат-зет. Двойната им игра бе изпълнена с емоции и почти истинска ярост и резултатът дори бе подобър от този, на който Райлън се бе надявал. Но сега, изправен пред безобидния въпрос на кралицата — кой да съобщи на Джоана за изхода от спора, — изпадна в съвсем истинско затруднение.

Отметна косата си с една ръка, въздъхна тежко и погледна Изабел в очите.

— Върху кого бихте предпочели тя да метне гръмовете и мълниите си — върху вас или върху мене?

Това накара Изабел да се разсмее и раздражението ѝ като че ли напълно изчезна. Не така обаче стана с Джон.

— Трябваше да я пратя обратно в онова нейно абатство и да дам Оксуич на по-достоеен лорд — изрече той хапливо, отправяйки оскърбен поглед към Изабел.

Но кралицата ни най-малко не се трогна от избухването му.

— Ще говоря съвсем скоро с нея, лорд Блекстън, след като се погрижа за съпруга си. Смяя да твърдя, обаче, че ще разведря настроението на Джон дълго преди да накарате Джоана да започне да се отнася по-меко с вас.

Следобедните часове преминаха във вечер, а Джоана още чакаше. През целия ден придворните оживено разменяха клюки и слухове, но и сега, когато дългият летен ден едва бе започнал да догаря, все още нямаше никакви истински новини.

Бяха видели кралицата да се оттегля преди един час, за да се уедини с краля. Епископ Ференди беше видян да излиза от лечебницата на абатството, където бе отишъл за обичайното си кръвопускане. Джоана не знаеше дали Мерилин вече е получила позволение да се види с баща си. Не виждаше никъде нито сър Егбърт, нито Ивън, а колкото до сър Райлън...

Джоана забави стъпка и неспокойно сви вежди. В този момент би приветствала дори неговото присъствие, ако дойдеше да ѝ каже какво става.

Когато си спомни за него, Джоана спря на място и с тежка въздишка се загледа навън в притъмняващото небе с цвят на лавандула. Колко объркващо беше всичко, призна тя пред себе си. Колко смущаващо се развиваха нещата.

Тя искаше само едно, да стане монахиня от ордена на гилбертинките. Целта ѝ беше да се върне в „Света Тереза“ и към тихото съществуване, на което се бе радвала, преди Райлън Кемп така безогледно да нахлуе в живота ѝ. Но пък беше успяла да се забърка в затрудненията на Мерилин, за да забрави за своите.

Едното бе довело до другото и сега съдбите на Мерилин и Ивън — както и властта над цялото имущество — бяха решени, и то само защото тя се бе набъркала в неща, които не я засягаха пряко. Съдбата на Райлън също беше засегната от нейните манипулации с невинната Мерилин и с не толкова невинния епископ, защото Райлън не само можеше да загуби всичко, което се бе надявал да спечели, но и можеше зле да пострада от ръката на краля, задето се бе опитал да заобиколи кралската воля.

Тази възможност, която преди не ѝ бе хрумвала, накара сърцето на Джоана да забие тревожно. Не бе предвидила, че кралят може да накаже Райлън, задето се е осмелил да се разпорежда със съдбата на Мерилин без кралското одобрение. Възможно ли беше това да се случи?

Тази грижа не бе престанала да я измъчва, когато на вратата внезапно се почука. Джоана се хвърли към нея в прилив на надежда, към която се примесваше и страх. Но за свое смущение видя лейди Адел, придружена от сър Джордж Гейнс.

— Кралицата иска да говори с вас, лейди Джоана. В частните си покои — изрече тържествено лейди Адел.

— С мене? — изрече едва чуто Джоана, внезапно изпаднала в тревога от тази неочаквана покана.

Сър Джордж я изгледа лукаво.

— Побързайте, госпожице. Кралицата не бива да чака.

Сърцето на Джоана се свиваше в необясним страх, докато вървеше след двамата придворни по коридора към кралските покои. Двата не ѝ отправиха нито една дума, но затова пък често я поглеждаха изпитателно. Тя изгаряше от желание да ги попита за какво я вика кралицата, но беше сигурна, че няма да ѝ кажат нищо, дори наистина да знаеха какво се готви. Затова само гледаше да не изостава и се опита дискретно да изтрие овлажнелите си длани в полата.

Кралицата я очакваше в един будоар. Беше облечена в широка роба, с разпусната коса, сплетена на две дълги плитки, които се спускаха под кръста ѝ. Сър Джордж не влезе в будоара, а лейди Адел излезе, когато кралицата ѝ махна да се оттегли.

Едва когато вратата се затвори, Изабел даде знак на Джоана да се приближи.

— Елате, скъпа. Седнете тук. Няма да ви задържам дълго.

Тя се вгледа напрегнато в Джоана, но изражението ѝ бе приветливо. Когато Джоана седна на дървената пейка, покрита с малко килимче, Изабел въздъхна.

— Знам, че ще възразите, но ви предупреждавам, че от това няма да има полза. Денят беше изпълнен с неприятности и няма да допусна никакви оплаквания или сълзи. — После се усмихна, сякаш за да заличи впечатлението от суровите си думи. — Ще бъдете омъжена, Джоана. Всичко е договорено и всички страни дадоха съгласието си.

— Какво? Но това не може да бъде...

— Напротив, може и е направено. Знам, че няма да бъдете доволна от нашия избор, но трябва да се постараете да извлечете възможно най-много полза за себе си.

— Не! — изпусна остър вик Джоана и скочи от мястото си. Не я интересуваше дали ще разгневи кралицата или няма. Никое наказание, което Изабел можеше да ѝ наложи, не можеше да бъде по-жестоко от това. — Не мога да се омъжа за никого! Всичко, което искам... което винаги съм искала, е...

— Няма значение какво искате вие. — Изабел се изправи и изгледа строго Джоана. — Става дума за доброто на Англия!

Джоана не можеше да повярва на онова, което се случваше с нея. От самото начало се бе страхувала от това. Наистина, досега нямаше надежда да се появи по-добро разрешение на нейната дилема. Но от това шокът не ставаше по-малък. Макар че кралицата още не беше казала кой е мъжът, това нямаше никакво значение за нея. Който и да бъдеше, все щеше да е лош. С изключение на Райлън...

Тази мисъл я накара да замре. Но в същия миг осъзна, че той е последният човек, за когото кралската двойка би я сгодила. Освен това, самият Райлън никога нямаше да се съгласи. Дори да загубеше политическите си изгоди заедно с ръката на Мерилин, нямаше да иска нея. Щеше да я държи отговорна, когато истината за нейното участие излезеше наяве. Във всеки случай, и тя никога нямаше да се съгласи да се омъжи за него, каза си Джоана решително.

Мисълта за Райлън обаче все пак ѝ послужи за нещо, защото ѝ припомни последното, с което можеше да се защити. Единственият факт, който досега бе държала в тайна.

Преглътна мъчително и накара гласа си да прозвучи уверено.

— Не мисля, че този мъж, на когото ме давате, ще сметне сделката за добра, когато научи, че... когато открие, че... че... че не съм непорочна.

Смелото ѝ изявление бе посрещнато с пълна тишина. Кралицата присви очи и острият ѝ поглед обходи Джоана от глава до пети, сякаш можеше да узнае истината по този начин. Поклати невярващо глава, но когато продължи да я оглежда, Джоана усети как неверието ѝ се стопява. Реакцията ѝ обаче изобщо не беше такава, каквато Джоана очакваше. Вместо да се разгневи, кралицата започна да се смее високо.

— О, но това е прекрасно! Не сте девствена? — Почти задушавайки се от смях, тя се отпусна на стола си, заливайки се от смях. После, като видя смаяното лице на Джоана, се опита да се овладее. — Това нищо не променя, скъпа моя. Така и така ще трябва да

се омъжите за него. Но колко ми се иска да видя лицето му, когато разбере истината!

Когато разбра какво иска да каже кралицата, Джоана помръкна.

— Но вие не искате да кажете, че... той няма да иска... Но като видя лицето на Изабел, замлъкна.

Кралицата се наведе напред.

— Кажете ми, момиче. Кой беше мъжът? Някой в абатството? Или не... възможно ли е баща ви да ви е пратил в „Света Тереза“ чак когато е узнал какво сте сторили?

Джоана притисна ръце на кръста си. Внезапно в корема ѝ се надигна някакво гадене и тя се огледа диво наоколо.

— Това не може да се случва на мене. Не може...

Обърна се рязко и се втурна към вратата. Изабел я извика да се върне, лейди Адел и сър Джордж я изгледаха тревожно, но Джоана профуча покрай тях, без да спира. Беше се хванала в собствения си капан, кралят и кралицата я бяха обещали на някого от своите съюзници... но явно не им беше толкова скъп, след като не скриваха радостта си от това, че ще бъде разочарован, когато разбере, че съпругата му не е девствена.

Това беше само по вина на Райлън Кемп, късаше се сърцето ѝ, докато се отдалечаваше тичешком от смаяните придворни. Само по вина на Райлън.

Докато бягаше от ужасната присъда, произнесена от кралицата, Джоана не виждаше нищо наоколо си. Изтича надолу по стълбите, покрай приемната на епископа, отмина трапезарията и се втурна навън, към градината, сякаш дяволът я преследваше по петите. Не забелязваше хората, които се обръщаха подире ѝ. Знаеше само едно — че трябва да остане сама, за да може да се наплаче. Да може да помисли. Да може да се помоли.

Да се помоли. От това имаше нужда, разбра тя натъжена. Само така щеше да намери покой, утеха и душевни сили.

Излезе тичешком от стените на градината и пое по криволичещата пътека, която досега не бе опознала. Тя я изведе в един парк, обрасъл с групички дървета и диви растения, в който монасите се усамотяваха, за да се отдават на размисъл и молитви. И макар че предпочиташе високите скали и силните ветрове на Фламбъро Хед, в този момент всяко усамотено място беше подходящо за нея.

Когато откри няколко израснали близко една до друга брези — които ѝ напомняха за паракличето на света Тереза в нейното абатство, Джоана спря при тях. Задъхана от стремглавото си бягство, тя се облегна на дебелото стъбло на едно от дърветата и задиша тежко. Господи, Божичко. Какво да прави сега?

Отчаяна се свлече надолу, без да се тревожи за роклята си. Не усещаше мекия килим от миналогодишни сухи листа под коленете си, не чуваше и гласовете на птиците. В ума ѝ имаше само една мисъл. Щяха да я дадат на някакъв непознат мъж. Който щеше да легне с нея така, сякаш тя е някакво животно, което няма никакви чувства, никакви собствени желания. Това не можеше да бъде вярно, но все пак... Потръпна, когато в ума ѝ изникна един далечен спомен — как майка ѝ плаче в леглото си.

Не беше възможно това да се случва с нея, но се случваше. Случваше се.

Тогава дойдоха сълзите. Горещи и мъчителни, те потекоха по лицето ѝ и закапаха по корсажа. Никога не се бе чувствала така безпомощна. Никога безнадеждността на положението ѝ не се бе очертавала пред нея с такава яснота. Дори тиранията на баща ѝ изглеждаше нищожна в сравнение с ужасяващите перспективи на сегашното ѝ положение.

Остана дълго така коленичила, с наведена глава и конвулсивно сключени пръсти. В главата ѝ се въртеше само една фраза. Една молба. Един стон.

„Спаси ме. Моля те, спаси ме.“

Когато усети една ръка на рамото си, в първия момент Джоана помисли, че ръката на Бога е дошла при нея в отговор на молитвите ѝ. Ръката беше топла и тежка, вдъхваше ѝ сигурност по някакъв странен и необясним начин. Тогава разумът ѝ се върна и тя инстинктивно се дръпна. Изправи се на крака и видя пред себе си Райлън.

И изведнъж усети как в нея нахлува необяснима радост. Той беше дошъл! Сега всичко щеше да бъде наред. Но почти в същия миг си припомни, че не е дошъл да ѝ помогне. Дори да искаше — а защо ли да иска? — не би могъл сега да ѝ помогне. Освен това той търсеше само власт — чрез Мерилин или чрез друг, който можеше да помогне на каузата му. Тя обаче искаше... Джоана прехапа долната си устна, не можейки да формулира какво точно иска.

Попарена от внезапното осъзнаване на така различните им цели, тя срещна спокойния му поглед. Лицето му се губеше в сенките на настъпващата вечер. Но Джоана нямаше нужда да вижда лицето му, за да разбере, че и той е напрегнат. След хладното спокойствие от следобедна на лицето му сега се бе изписало съвсем видимо смущение.

Вероятно вече кралят му е казал, че не може да се ожени за лейди Мерилин. Беше загубил владенията на Кросли и същевременно контрола над Оксуич. Но поне беше господар на собствената си съдба, нещо, което на нея ѝ беше отказано. Събирайки остатъците от гордостта си, Джоана реши да не показва отчаянието си пред него.

— Има ли някакви новини от Мерилин? — запита тя с хладен и внимателно премерен глас. — Все още ли е заложница на кралската воля?

— Ти искаше точно това, нали? Прати я при Ференди, като знаеше, че той ще изтича при краля с всички тайни, които може да

узнае от изповедта ѝ? Спази обещанието си пред Мерилин и същевременно постигна целта си.

Той говореше тихо. Бе застанал неподвижно, с безизразно лице, но това не можеше да заблуди Джоана. Криеше чувствата си зад стиснатите зъби и полуспуснатите клепачи. Въпрос на време беше кога ще се нахвърли върху нея.

Тя нервно отстъпи назад. Последното, което искаше, беше да се скара с Райлън. Но той направи една крачка напред.

— Дължа ти извинение, както изглежда — продължи той.

— Какво?

Слаба усмивка раздвижи устните му.

— Подцених те, Джоана. Още от самото начало те подцених... твоята решителност, интелигентността ти. Силата на чувствата ти.

Като чу това, тя присви очи в подозрение.

— Какво се е случило? Какво е станало, та сега стоиш тук пред мене и ми говориш такива нелепи неща?

— Нелепи? — Този път той се усмихна широко и белите зъби блеснаха сред потъмнялото му лице. — Просто ти направих комплимент, малка моя гълъбице. Би трябвало любезно да ми благодариш.

Джоана полека завъртя отрицателно глава. Каква игра играеше той сега с нея?

— Ако наистина мислеше, че съм интелигентна, нямаше да се опитваш да ме обезоръжиш с глупости като тези, които току-що изтърси.

Той не отговори нищо.

— Може би си права. Трябваше направо да ти го кажа. Много добре, тогава. Кралят даде Мерилин на Ивън Торндайк. Този брак е приемлив за всички участващи страни.

— Слава Богу за това — измърмори Джоана.

Поне тези двамата щяха да имат възможността да търсят щастие заедно. И Мерилин нямаше да бъде омъжена за Райлън. Но когато си спомни разтрогнатия годеж на Мерилин с Райлън, Джоана отново стана предпазлива.

— Приемлив за всички участващи страни ли? Ами ти? Не мога да повярвам, че ти си се съгласил!

— Тогава грешиш. Аз, разбира се, съм съгласен, макар че кралят не знае... — Прекъсна, без да довърши изречението. — Но мисля, че ще е по-добре да обсъдим този въпрос по-късно. Когато се отдалечим от двора, ще ти обясня всичко.

— Да се отдалечим от двора? Какво искаш да кажеш? — Искрица надежда просветна у нея. — Ще ме върнеш ли в абатството?

Той погледна първо към нея, после отмести очи. После склочи пръсти зад гърба си и пристъпи от крак на крак.

— Ако искаш да посетиш „Света Тереза“, Джоана, ще те заведе там.

— Да посетя? Но... — Тя преглътна заседналата на гърлото ѝ буца, опитвайки се да го разбере.

— Ще тръгнем оттук веднага след като мине сватбата.

Джоана го загледа съвсем смаяна.

— Но как? Искам да кажа, кралицата ми каза, че трябва да се омъжа, така че как ще замина за абатството?

Странно изражение се появи на лицето на Райлън. Очите му като че ли искаха да я прогорят с поглъщащия си поглед, но скованата му поза подсказваше, че едва се въздържа да не се приближи към нея.

— По дяволите, ти още не знаеш за кого ще се омъжиш, така ли? Сър Джордж ми каза, че са ти съобщили.

Изпусна шумно дъх и се вгледа напрегнато в нея. Джоана може би трябваше да се досети какво следва. Но дори след като чу думите му, тя не можа да ги осъзнае.

— Аз ще стана твой съпруг, Джоана. Ще се омъжиш за мене.

Един безкраен миг тя го гледаше, потресена и с отворена уста. С голямо усилие успя да затвори уста и да събере достатъчно сили, за да избъбри:

— Ти? Ти ще станеш мой съпруг?

Докато тя мълчеше мъчително, лицето му постепенно помрачня. После ѝ хвърли войнствен поглед.

— Да, аз. Ще се оженим веднага щом станат готови документите. После ще напуснем това затънтено място и ще отидем в Блекстън.

Джоана чуваше всичките му думи. Но не можеше да ги осъзнае докрай. И за да стане положението още по-лошо, напук на логиката, която ѝ казваше, че трябва да възрази срещу този нелеп брак, тя не

мога да потисне внезапната тръпка в гърдите и лудото разтуптяваш на сърцето си. Трябваше да се оженят? Тя и Райлън?

После забеляза мрачното му лице и почувства някакъв черен облак да надвисва над нея. Райлън бе искал да се ожени за Мерилин, но тя бе съсипала плановете му. Затова се бе задоволил с втората по привлекателност наследница. Поне сега скъпоценният му Йоркшир щеше да се сплоти срещу краля. Някаква тъпа болка се разля в гърдите ѝ, сякаш някой внезапно бе изтръгнал сърцето ѝ.

— Твоите... твоите известия ме... ме изненадват. — Тя си пое дъх, но още не можеше да срещне погледа му. Дори гласът ѝ, който искаше да прозвучи укорително, бе слаб и нерешителен. — Ще ми простиш, но ми е нужно малко време, за да осмисля всичко.

— Да, разбира се. Аз... Както казах, мислех, че са ти съобщили. Иначе нямаше да го кажа по този начин. — Той пристъпи към нея и тя вдигна глава, за да го погледне в лицето. — За добро е, Джоана. Ще видиш.

— За добро? — Очите ѝ се изпълниха с нежелани сълзи. — За твоё добро, като се вземе предвид всичко. Кралят ти попречи да спечелиш огромните имения на Мерилин, затова взе следващата по привлекателност наследница. Оксуич ще бъде прекрасно допълнение към малкото ти кралство в Йоркшир, нали? Само се питам как ли се е съгласил кралят — завърши тя с горчивина в гласа.

— Няма значение защо се е съгласил, важното е, че се съгласи.

Тя изтри сълзите и вдигна брадичка.

— А защо ти се съгласи? Защо просто не ме омъжи за онзи твой лакей, за когото ме беше предвидил? Сигурно има други момичета, чиито имения са по-ценни от моите.

Джоана бе твърде разстроена, за да забележи търпеливия израз, изписан по лицето на Райлън. Когато той хвана ръцете ѝ точно над лактите и я привлече към себе си, тя се опита да се освободи.

— Не. Не смей да ме докосваш сега!

— Джоана, тормозиш се за нищо. Аз искам да се оженя за тебе. Това е избор, който направих свободно...

— Но аз не съм! — извика тя. — Не съм направила свободно моя избор. Ти и кралят решихте и се споразумяхте, а сега аз трябва да се оправям както мога.

— Ние решихме и за лейди Мерилин, а тя не възразява.

— Но тя е обичана! Обича Ивън и той я обича! О, но ти никога не можеш да го разбереш!

Тя се задърпа, но той я стисна още по-силно.

— Господи, проклет да съм! Ако това искаш — любов, — тогава лесно мога да се приспособя.

С тези думи той я привлече на гърдите си, вплете пръсти в косите ѝ и наклони главата ѝ назад.

Тя разбра, че той иска да я целуне и отново усети необяснимия прилив на онова горещо чувство. Но копнежът, който почувства, само я накара да се бори още по-ожесточено с него.

— Не! Не това... — Устата му, която плени нейната, заглуши думите ѝ.

Джоана се бореше с прилива на чувствената наслада, който поглъщаше цялото ѝ същество. Бореше се с тялото си и с ума си. Но сърцето ѝ в крайна сметка я предаде. Тя се опитваше да се освободи от суровите му милувки, напомняше си, че той отново иска да я манипулира. Но положението ѝ беше безнадеждно. Устните му искаха отговор от нея и тя го даваше. Езикът му нежно напираше и тя го пускаше да влезе. Ръката му леко отпусна косата ѝ, слезе надолу по гърба ѝ и тя се притисна към нея в безсрамно желание, не можейки да пренебрегне огъня, избликнал във вените ѝ. Джоана се повдигна на пръсти, за да се слее с властната му прегръдка и търсеците му целувки.

Езикът на Райлън я изгаряше като жив пламък. Сладък и горещ, той проникваше дълбоко, съживявайки въглените на страстта, заспали в нея, които само чакаха завръщането му. Сега сякаш едно пламтящо небе я увеличаше в своята власт, независимо колко силно би искала да се възпротиви.

Ръцете на Райлън се обвиваха около нея и я притискаха към гърдите му. Едната му ръка се спусна надолу към седалището, описвайки горещи, бавни кръгове, и я прилепи жадно към твърдото доказателство за неговото желание.

— Господи, как бих искал да те отнеса на онзи остров още сега! — прошепна той, когато устните му се плъзнаха към бузата ѝ и после към ухото ѝ.

Страстен копнеж разтърси Джоана при тези думи и тя почувства как ниско долу в корема ѝ се заражда една влажна топлина. Толкова се

бе борила, за да забрави невъзможно греховните неща, които бяха правили в онова свято място. Но думите му ги възкресиха и всичко се стовари върху нея: начинът, по който я бе докосвал навсякъде, усещането за силното му голо тяло, което се бе плъзнало върху нейното. Омайната тревога, която бе събудил у нея. Нима всички тези усещания бяха така невъзможно божествени?

Тогава ръката му се вдигна нагоре, обхвана гърдата ѝ и Джоана разбра, че всичко наистина бе било точно толкова съвършено, колкото си го спомняше. Още веднъж почувства как едно необяснимо течение възпламенява тялото ѝ. Твърдата възглавничка на палеца му нежно минаваше напред-назад по чувствителното ѝ зърно и без малко да я накара да се разтопи.

— Райлън... — прошепна тя, отпусвайки обезсилена чело на рамото му. — Не можеш... аз трябва... О!

Изстена, когато бедрото му се пъкна между нейните и се притисна към горещия извор на измъчващите я желаниа. В същото време ръката му се спусна, за да обхване седалището ѝ, и тя се заизвива в прегръдките му.

— Бих искал да те взема сега, малка моя гълъбице. Моя годенице. Моя съпруго. — Дъхът му излизаше на неравни тласъци. — Искам да те имам под себе си сега и завинаги.

Джоана едва дишаше, желанието ѝ към него я задушаваше. Над главите им вятърът свиреше в короните на дърветата. Мекият килим от миналогодишни листа шумолеше под краката им. Чу се жалният кръсък на самотна нощна птица. Но тя усещаше само присъствието на Райлън и начина, по който той я караше да се чувства.

Джоана притисна лице към шията му и го зацелува, вкусвайки леко соления аромат на кожата му, облизвайки нежно мястото, където нежната кожа ставаше по-груба, там, където бе остъргал брадата си. Райлън преглътна мъчително и тя целуна мястото, където лекият тласък премина в гърлото му, а после се усмихна, когато той инстинктивно преглътна отново. Също както той притежаваше силата да я залива със страстта си, спомни си Джоана, и тя беше способна да го възбужда.

Ръката му се спусна под запретнатите ѝ поли, изкачи се по бедрото и стигна до влажната издатинка, където се съсредоточаваха всичките ѝ желаниа.

— О, по дяволите, жено, как те искам...

Един от пръстите му се плъзна в горещата цепнатина и тя неволно издаде кратък вик. Той потърка влажните гънки и тя примря в прегръдките му. После той пъкна пръста си дълбоко в нея и тя ахна, смаяна от силата на собствената си реакция.

— Райлътн... О!

— Мое сладко, сладко момиче — пъкна той в ухото ѝ, продължавайки да излиза и да навлиза дълбоко в нея.

От това мъчително удоволствие Джоана почти щеше да припадне. Бе въввлечена във вихъра на една греховна магия, потъваше в бездните на сладострастната ѝ съблазън. Без да осъзнава, тя започна да се движи в ритъм с ръката му, повдигаше се, за да приеме докосването му, заслепена от жаждата, която се кълбеше в нея.

— Райлътн — прошепна тя задъхана, стискайки го с все сили. — Искам...

— Знам какво искаш, страстна моя малка гълъбице. И ще го имаш, точно както аз ще имам това, което искам. — Пръстът му се измъкна навън, за да навлажни чувствителния възел, скрит под къдравите косъмчета. — Много ми струва това, да те имам — прошепна той, захапвайки леко ухото ѝ. — Но ще бъда стократно възнаграден.

Джоана не разбираше думите му, дори не ги чуваше. Бе твърде близо до това разкъсващо чувство, което той вече бе предизвиквал у нея. Толкова близо. Но тъкмо в този миг ръката му замря и той изстена разочаровано.

— Милорд?

— Проклятие! — изръмжа Райлътн, бързо дръпна ръката си и спусна полите ѝ надолу.

— Милорд? — разнесе се по-близо същият пльтен глас.

— Тук съм, Кел, но те предупреждавам, стой по-настрана, че... — И изригна цветиста ругатня.

— Кралицата е. Прати известие по сър Джордж, че брачните договори очакват само вашите подписи. Но не мисля, че бихте искали той да ви търси тук собственолично...

Райлътн въздъхна. Затвори очи и един безкраен миг като че ли се бореше да си възвърне самообладанието. Накрая отвори очи и се усмихна измъчено на Джоана.

— Не можем толкова скоро да се махнем от това проклето място, скъпа.

Джоана бе отстъпила назад и се бе облегнала на една от огромните брезии, опитвайки се да се съвземе. Тялото ѝ още трептеше от желание, което не ѝ беше толкова лесно да потисне. Замаяна от противоречивите си чувства, които още я държаха в плен, тя се хвана за единственото, което не бе престанала да изпитва.

— Аз... трябва да се върна в абатството. Не мога да се омъжа. Няма да се омъжа.

— Никога не си имала възможност да избираш, Джоана. Никога. Не си ли доволна, че тъкмо аз ще бъда твоят съпруг?

— Но това... това не може да е вярно!

Ядосан, Райлън прокара пръсти през дългата си коса.

— Щяха да те омъжат за някой друг. По-добре аз, отколкото човек, избран от Джон.

Тя поклати глава, възвръщайки постепенно способността си да разсъждава.

— Нямахте да се омъжа и за избрания от него.

— Щяха да те принудят.

— Не. Не и ако бяха разбрали, че не съм чиста...

Тя млъкна, спомняйки си колко неефикасен се бе оказал този подход при Изабел.

— Какво? — Райлън стигна с три крачки до нея и я сграбчи за ръцете. — Господи, жено, не знаеше ли колко уязвима ще те направи това? Ще станеш плячка на всеки сластолюбив глупак...

Замълча, прекъснат от нетърпеливото повикване на Кел.

— Идвам, по дяволите!

Взря се в Джоана и въпреки че светлината не беше силна, тя забеляза, че се е намръщил.

— Няма нужда да рискуваш по този начин репутацията си, Джоана. Не сега. С това нямаше нищо да спечелиш, защото си твърде съблазнителна хапка за всеки мъж, за да се остави да го разубедят. Но сега аз ще се оженя за тебе.

Той я привлече към себе си за една бърза и властна целувка, съкрушавайки съпротивата ѝ още преди да беше се проявила. Едва когато тя се отпусна безволно в ръцете му, той се отдръпна и си пое дъх продължително и накъсано.

— Сега нека да вървим и да изпълним дълга си като лоялни поданици на краля.

Обви ръка около талията ѝ, изведе я от прегръдката на дърветата и тръгна до нея по пътеката. Тя видя Кел да се обръща и да тръгва към абатството, но Райлън се поколеба за момент и се обърна с лице към нея.

— Наближава времето, когато ще изпълняваме само дълга си един към друг и ти обещавам, сладка моя, че това ще ти донесе много радост.

Джоана се опита да се отдръпне, смазана от толкова много противоречиви чувства, с които не можеше да се справи.

— Не искам да се омъжвам. Нито за тебе, нито за който и да било друг!

Той ѝ отговори със смях — нисък, съблазняващ и безспорно подигравателен.

— Ще те накарам да съжеляваш за тези си думи. Ще дойде денят... нощта... когато ще изпълняваш и най-малкото ми желание и ще се молиш за моето внимание.

Макар че искаше яростно да отрече думите му, Джоана се уплаши, че в тях има прекалено много истина. Нададе яростен вик, отскубна се от прегръдката му и се отдалечи със скована походка. Би предпочела да избяга, особено когато той викна подире ѝ:

— Ще се молиш за моето внимание, Джоана. И аз на драго сърце ще ти го давам.

Как се бяха стекли нещата, за да се стигне до такава невъзможна развързка? Джоана прехапа долната си устна и се съсредоточи върху каменната стена, докато две камериерки я обличаха. Как така нежеланата дъщеря на един по-скоро незначителен барон бе дадена за съпруга на един от най-силните мъже в кралството? Последното, което искаше тя, беше да се омъжи.

Но това не беше съвсем вярно, възрази ѝ един объркващ глас. Брак с Райлън... Джоана поклати глава, не можейки да подреди хаотичните мисли, свързани с него. Той беше безсърдечен и гледаше само собствените си интереси. Но трябваше да стане неин съпруг. Интересуваше се от нея само заради именията ѝ. Но днес щеше да даде обет да се грижи за нея до края на живота си. А тя какъв обет щеше да даде?

Наведе глава напред под лекия натиск на пръстите на камериерката. Тя метна на главата ѝ изтъкан от сребристи нишки воал и го завърза с две връвчици под брадичката ѝ. И докато жената умело издърпваше къдрици от косата ѝ и ги подреждаше около челото и бузите, скривайки останалата ѝ коса под дългия воал, спускащ се на гърба ѝ, този въпрос не преставаше да измъчва Джоана. Какъв щеше да бъде нейният обет?

Разбира се, щеше да положи обет да му се подчинява. И да му бъде вярна. Да го обича, да го почита и да го слуша. Самата ирония на нещата я накара да се усмихне. Любовта не беше чувство, което да съществува между нея и Райлън... ако изобщо съществуваше. Но тогава тя си спомни за радостта, която Мерилин изпитваше, очаквайки женитбата си с Ивън, и разбра, че любовта беше възможна в някои редки случаи. Със сигурност обаче не и в нейния принудителен брак.

Колкото до почитанието, как да почита мъж, който поставяше политическите изгоди над нуждите на хората? Той си служеше с коварни методи и безскрупулно преследваше целите си.

Нямаше изгледи и да му бъде послушна, ако трябваше да бъде напълно честна пред себе си. Неизбежно щеше да се възпротивява на всичко, което той предложеше, защото Райлът като че ли имаше способността да изкарва наяве само най-лошото от нейния характер. Нейната нетърпеливост в негово присъствие се превръщаше във войнственост. И в непреклонно своеволие.

Помолена от камериерката, тя бавно се завъртя. Широките поли на роклята описаха красив кръг около глезените ѝ и се спуснаха на меки розови и винено цветни копринени гънки над фината материя на ризата ѝ.

— Кралицата ви изпрати огледалото си, за да се видите, милейди.

Джоана пое резбованата дървена рамка, която камериерката ѝ подаваше, и внимателно се вгледа в образа си. Първата ѝ мисъл беше, че е изключително бледа. Само очите придаваха цвят на лицето ѝ. Вероятно защото дълго бе стояла на затворено, реши тя. В абатството по необходимост прекарваше повече време навън.

Но Джоана знаеше, че не това е истинската причина. Истината беше, че се боеше ужасно много от това, което трябваше да се случи. Само след часове щеше да стане съпруга на Райлът Кемп. Освен че се чувстваше ограбена поради неговите подбуди да встъпи в брак с нея — подбудите на всеки благородник, когато си избираше съпруга, — тя се страхуваше и от абсолютната власт, която той щеше да получи върху нея. Скоро щеше да бъде негова и той щеше да управлява не само нейната собственост, но и нея самата като физическо същество. Щеше да живее там, където той реши, да води домакинството му така, както той нареди, и да изпълнява съпружеските си задължения...

С рязко движение тя пусна огледалото в ръцете на камериерката. Почувства как гореща червенина се изкачва към бузите ѝ и изведнъж затрепери. Но този път не беше от страх.

Щеше да изпълнява съпружеските си задължения, защото той без съмнение нямаше да ѝ позволи да се отклони от тях. Но освен това тя знаеше — и вътрешно се сви, когато ѝ стана ясно, че неговите домогвания до благосклонността ѝ няма дълго да я отблъскват. Толкова пъти вече се бе подчинявала на целувките му... на ласките му и нещо повече. Ако се случеше да възрази срещу нещо, поискано от него, той

само трябваше да я накара да му се подчини, използвайки целувките, и тя се страхуваше, че неизбежно щеше да се поддаде.

Джоана затвори за миг очи и притисна клепачите си с пръсти.

— Добре ли сте, милейди?

Тя се изправи с въздишка и погледна угриженото лице на камериерката.

— Да... да, добре съм.

— Често се случва девойките да се плашат от женитбата — изрече жената с мила усмивка.

Другата камериерка закима енергично, закопчавайки сребристия колан на кръста на Джоана.

— Отначало ще бъде изпитание, със сигурност. Но вие сте щастливка. Имате си хубав годеник, няма някой вкиснат старец да ви вкара в леглото си. Със сигурност ще ви даде здрави деца.

Деца.

При тази дума тя спря да диша. Рядко почукване на вратата ги накара да побързат и Джоана излезе от стаята, придружена от двама пажове. Но докато вървяха към катедралата на абатството, тя не забелязваше нищо наоколо си.

Деца. Някак си не се беше замисляла над тази възможност.

Логично беше, че децата идват като естествен резултат от брака — от брачното ложе, — но не ѝ беше хрумвала мисълта да роди дете на Райлън. Сега, когато ѝ се налагаше да се замисли по този въпрос, тя още повече се обърка. Когато пажовете минаха заедно с нея пред събралите се благородници, за да я настанят от едната страна на стола на Изабел, Джоана трепереше така силно, както изсъхналите листа на изтравничето по брулените от ветровете стръмни брегове на Фламбъро Хед. Ръцете ѝ бяха студени като лед. Знаеше, че лицето ѝ е пребледняло. И макар че се мъчеше да се отърси от обзелото я безпокойство, усилията ѝ бяха напразни. Райлън неизбежно щеше да ѝ направи дете. Щеше ли да бъде за това дете по-добра майка, отколкото нейната майка бе била за нея? Щеше ли да може да пази детето си от неразумните изисквания на баща му? Или щеше да предаде детето си, както майка ѝ бе предала нея?

Не, Джоана беше сигурна в едно. Никога нямаше да изостави детето си. Никога. Но сега това не можеше да я успокои. Тя се огледа наоколо, отново изпаднала в паника, но единственото приятелско лице

беше това на кралицата. Въпреки рязката им раздяла вчера Изабел я наблюдаваше внимателно и дори ѝ съчувстваше заради объркването, което ясно се четеше по лицето на Джоана.

Тя обаче не търсеше симпатиите на кралицата. Искаше да бъде освободена от този брак. Знаеше, обаче, че кралицата няма да го допусне, и избликът на справедлив гняв ѝ помогна да възстанови самообладанието си.

Мерилин се появи заедно с баща си от източната врата на катедралата, сияеща от щастие, докато баща ѝ пристъпяше до нея с израз на оправдана гордост. Мерилин срещна смутения поглед на Джоана с толкова радостна усмивка, че Джоана не можа да не ѝ се усмихне в отговор. Поне Мерилин и Ивън щяха да се съберат. В това тя намираще известно удовлетворение.

В този момент вниманието ѝ бе привлечено от гласовете, които се дочуха откъм главния вход на катедралата. Там, спрели на вратата, стояха двама мъже, които събуждаха толкова различни чувства у двете жени, за които бяха дошли. Ивън се бе изправил на вратата с неприкрито радостна усмивка въпреки мрачната обстановка. Рижата му коса беше грижливо пригладена, беше облечен в красива дреха от златистокафява дамаска, допълнена с огромна златна тока и колан, инкрустиран със злато. Но независимо от привлекателната му външност очите на Джоана бяха привлечени от другия мъж, който вървеше до него.

Райлън изглеждаше почти аскетично край пищно облечения Ивън. Тъмната му коса беше наскоро измита и прихваната отзад с ивица черно кадифе. Туниката му бе тъмносива, с метален отблясък, със строга кройка, под нея се показваха по-светлосивите ръкави на долната туника. И двете туники бяха ушити от най-фин ленен плат, но Джоана знаеше — и то още откакто за първи път го бе видяла, — че той няма особена нужда да изтъква авторитета си посредством облеклото. Самата сила на неговата личност караше хората да признават властта му. Стойката му, прямотата, с която гледаше хората в очите, и надменното му поведение показваха, че е по-добре да не го предизвикват. Край него трябваше да се ходи на пръсти.

Сякаш като противоречие на тези ѝ мисли, крал Джон влезе в катедралата веднага след младоженците, последван от трима свещеници. Беше облечен в най-фини дрехи от пурпурна тъкан,

подплатени и поръбени със сребристи хермелинови кожи. Ръцете му бяха целите в пръстени, на главата си бе сложил короната. Прическата му беше безупречна — най-доброто, което можеше да се купи с английски пари. Но край Райлън изглеждаше безличен. Усмихна се насила, но в очите му се четеше враждебност и в резултат на лицето му се изписа израз на капризно дете, съвършено неподходящ за един крал.

Кралят желаше този брак не повече от нея, осъзна Джоана. Какво беше направил Райлън, та да принуди краля да одобри един съюз, който той съвсем явно не одобряваше?

Но нямаше време да го разбере. Изабел стана и направи знак на Мерилин да се приближи. Двете размениха тихо няколко думи, после девойката наклони глава и кралицата я целуна по челото. Когато Изабел се обърна към Джоана, лицето ѝ беше напрегнато.

— Знам, че влизате в този брак с доста повече страх от обичайното — започна тя, когато Джоана се приближи. Гласът ѝ беше тих, за да не може никой друг да чуе думите ѝ. — Сър Райлън се отнесе сурово с вас в миналото и е възможно да го прави и в бъдеще. Но не се отчайвайте, детето ми. — Вгледа се внимателно в бледото лице на Джоана, преди да продължи. — В мое лице имате съюзник. Дръжте ме добре осведомена за действията на съпруга си и ще бъдете възнаградена.

— Възнаградена? — вгледа се Джоана в Изабел.

Нима кралицата искаше от нея да шпионира Райлън? Изабел се усмихна, когато разбра от изражението на Джоана, че е схванала намека, съдържащ се в думите ѝ.

— Ако той някога бъде обвинен в измяна, мога да направя така, че вие и наследниците ви да останете чисти. И да не бъдете лишени от законните си владения — добави тя с поверително кимване.

Изрече го така, сякаш не очакваше отговор. С царствен жест положи целувка на челото на Джоана и отново седна на мястото си. Джоана не преставаше да мисли за този странен нов аспект на брака си. Дали Джон и Изабел са решили да внедрят шпионин в лагера на Райлън, когато са се съгласили на този брак? Вдигна очи към Райлън, но от това смущението ѝ още повече нарасна. Двамата с Ивън последваха краля през централния кораб, после застанаха срещу годениците си, докато кралят се настаняваше в стола до кралицата. Тримата свещеници тръгнаха към олтара, сподирени от дима на

кадилниците. Монасите подхванаха тържествения псалм и всички събрани благоговейно се смълчаха.

Джоана не можеше да се съсредоточи в литургията. Остро усещаше присъствието на Райлън до себе си, дори чувстваше как я поглежда косо. Но не смееше да срещне очите му. И без това беше достатъчно объркана. Вече добре знаеше от собствен опит, че Райлън е в състояние да замъгли мислите ѝ и да разклати решимостта ѝ. Чувстваше се като муха, хваната в гигантска паяжина, между неговите машинации и тези на кралицата.

Само дето отровата на единия паяк беше толкова сладка, че я караше да престане да се бори.

Сведе ниско глава и затвори очи в молитва. Да шпионира за кралицата — ето това никога нямаше да направи. Но кой знае какво бъдеще я чакаше под безусловната власт на Райлън? Можеше само да моли Бога да бъде милостив и да направлява съдбата ѝ.

Слушаше като в мъгла латинските песнопения. Проповедта беше кратка — едно от посланията на свети Павел за греховността на жените и за задължението на съпруга да държи съпругата си в строго подчинение. Сякаш думите на този заблуден апостол стояха по-високо от тези на Спасителя, помисли Джоана. И когато дойде време да бъдат произнесени брачните клетви, тя вече бе достатъчно ядосана.

Ивън произнесе своя обет и получи в замяна този на Мерилин. Размениха си пръстените, а после и една непорочна целувка. Когато дойде техен ред, Райлън обърна лице към Джоана.

Може би яростният пламък в очите ѝ го накара да застане нащрек, защото вместо да вземе едната ѝ ръка и да я положи в отворената си длан, той сграбчи двете ѝ ръце в своите и ги стисна здраво.

— Вземам те, Джоана Престън, девойка от Оксуич, да бъдеш моя законна съпруга. Да те имам в добри времена и в лоши. За добро и за лошо. В здраве и в болест. Богата или бедна. От този миг нататък, докато смъртта ни раздели. Заклевам ти се в това.

Дойде редът на Джоана. Тя не беше мислила какво ще каже. В гнева и болката си искаше само едно — да избяга от него... и от всички. Сякаш усетил разтърсващите я чувства, Райлън стисна ръцете ѝ.

Джоана вдигна очи към него и отвори уста, за да заговори. Но думите не искаха да излязат от устата ѝ. Никога досега не бе виждала очите на Райлън толкова сини. И толкова неустойими. Макар че стискаше здраво ръцете ѝ, не ѝ причиняваше болка и не я принуждаваше да каже думите. А като че ли ѝ обещаваше нещо. Кажи думите и се възползвай от плодовете на моята добра воля, сякаш говореше пламналият му поглед.

Тя преглътна и започна шепнешком, така че само Райлън и свещеникът можеха да я чуят.

— ... в здраве и болест. Богат или беден. Да бъда добра и...

Спря. Не можеше да му обещае покорство нито в леглото, нито на трапезата. Свещеникът многозначително се изкашля и тя продължи:

— От този ден нататък, докато смъртта ни раздели.

Райлън се усмихна и се отпусна, а Джоана разбра колко несигурен го е карала да се чувства. Пръстенът се появи моментално и бе надянат на пръста ѝ.

— С този пръстен се венчавам за тебе — изрече той пресипнало.

Наведе се и я целуна.

Джоана срещна за миг устните му и бързо се дръпна. Но не можеше да нарече целувката съвършено невинна. Внезапният изблик на чувствата, когато устните му докоснаха нейните, направи целувката му подобна на жив пламък.

Коленичиха, за да ги благослови свещеникът, после отново станаха, за да чуят финалните псалми. Но сега през цялото време Райлън държеше ръката ѝ в своята. Тя се опита да се освободи от смущаващата му хватка, но той не я пусна. Когато погледна към нея, обаче лицето му изглеждаше неочаквано успокоено.

— Ти ме направи много щастлив в днешния ден — прошепна той така, че само тя да го чуе. — Ще се постарая да направя същото и за тебе.

Тези думи заседнаха в ума на Джоана, измествайки брачния му обет. Въртяха се в главата ѝ през цялото пиршество, което последва, през наздравниците и забавленията. Смайваше я невероятната им искреност. „Ще се постарая да направя същото и за тебе.“ Означаваше ли това, че иска бракът им да бъде наистина добър?

Неколцина жонглиори показваха изкуството си пред почетната маса, подмятайки с невероятна бързина невъзможни количества ками и

горящи факли. Едно малко момче жонглираше с ябълки. Едно още по-малко момиче подхвърляше яйца. Чаши прелитаха над специалния килим, преобръщайки се в невиждани пируети. Но всички се приземяваха изправени или хванати точно от този, на когото бяха подхвърлени. Ако Джоана не беше толкова заета със собственото си положение, щеше много да се забавлява от възхитителните им изпълнения.

Но от едната ѝ страна седеше Райлън, а от другата Изабел. Това обкръжение ужасно я изнервяше. Кралят се наслаждаваше без задръжки на богатата изба на епископа и накрая короната му се килна настрана.

— Джон, внимавайте за достойнството си — укори го с ядосан шепот кралицата.

Той поправи короната с една ръка, посягайки с другата към украсената със скъпоценни камъни чаша.

— Какво достойнство, щом те изнудва такъв като него? — И отправи кръвожаден поглед към Райлън.

Изнудва? Джоана също хвърли кос поглед към Райлън, макар че не можеше да разбере как е станало това. Но преди да продължи с размишленията си в тази посока, кралят бутна настрана орнаментирания поднос и се наведе напред, опрял лакти на масата. Кралицата положи предупредително ръка върху неговата, но той я отместа.

— Един по-безскрупулен крал от мене би ви обесил още много отдавна заради неразумното ви поведение. Войнственият ми брат Ричард със сигурност щеше да ви набоде на копие то заради вашите подмолни машинации. Бях търпелив, както подобава на един благороден крал, изчаках всичките свои блудни чеда да прекратят разприте и да се наредят зад мене. Зад своя крал. Зад единствения си истински сюзерен.

Бутна короната назад и отпи още една глътка. После присвитите му очи се спряха върху Джоана.

— Въпреки кралското достойнство, което тегне така силно над мене, аз все пак съм мъж. Докоснат от Божията ръка, това е сигурно. Но въпреки това — само мъж. — Той се усмихна с широка и лукава усмивка, която според Джоана го направи да заприлича на невестулка. — И ще призная, че изпитвам известно злорадство, когато узная за

злополучието на друг мъж. Вие и съпругата ви сте хубава двойка, Кемп. Мнозина мъже ще ви завидят тази нощ, когато се озовете между бедрата на тази прелестна девойка, за която се оженихте. — Оригна се, после се изсмя. — Прелестната девойка, за която се оженихте.

Джоана се намръщи и погледна за помощ към Изабел. В миналото кралицата не би толерирала подобен разпасан език от страна на съпруга си. Но днес Изабел изглеждаше доволна, че го оставя да говори.

— Прелестната девойка, за която се оженихте — изкикоти се още веднъж Джон. — Да. Мнозина мъже ще ви завидят. Но поне един от тях ви е изпреварил, както изглежда.

Това жестоко оскърбление накара Джоана да отвори широко очи. Тя хвърли обвиняващ поглед към Изабел, която явно беше съобщила казаното от нея на краля. Кралицата обаче се вираше в Райлън със слаба, но несъмнено коварна усмивка на уста. За миг настъпи тишина. Кралят и кралицата чакаха, явно предвкусвайки колко унизен ще се почувства Райлън, когато научи подобно нещо. В другия край на масата Мерилин и Ивън се обърнаха, смутени от странната тишина. Дори Джоана затаи дъх, питайки се какво ще направи Райлън. Джон, разбира се, знаеше само част от истината, защото тя не бе съобщила името на мъжа, който я бе компрометирал. И все пак Райлън нямаше да бъде доволен да чуе това изявление от своя враг.

Райлън обаче реагира така, както никой от присъстващите не бе и помислил. Най-напред полека се обърна към Джоана и ѝ се усмихна успокоително. После хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Целуна златния пръстен, поставен на пръста ѝ, после положи една погореща, по-продължителна целувка върху дланта ѝ, преди да обхване ръката ѝ в своята. Едва тогава отговори на крал Джон.

— Разкрихте ни, както изглежда. Но аз не бих искал красивата ми съпруга да страда поради моята невъздържана натура. Тя подклажда страстта ми безбожно силно — призна той, хвърляйки жадна усмивка към съпругата си. — И макар че я отвлякох така непочтено, в края на краищата самият аз се намерих в капан. Но това е мрежа, в която влязох доброволно и никога няма да се противя срещу нея.

С това стряскащо изявление той стана и привлече зашеметената Джоана към себе си.

— Стигат ни толкова пиршества и забавления. Чаках достатъчно дълго, повече, отколкото може да издържи един смъртен мъж. Време е съпругът да вземе своята съпруга. Ти какво ще кажеш, Ивън? Да се освободим ли от тази приятна малка компания и да почетем нашите „прелестни девойки“ така, както заслужават?

Пияните гости изпратиха думите му с приветствени резове. Джоана потъна в пурпурна червенина, когато осъзна, че думите на Райлън са били чути в цялата зала. Калаените чаши затропаха по дългата дървена маса. Райлън поведе Джоана под дъжд от весели подвиквания и шеговити съвети и двамата излязоха от многолюдната банкетна зала.

Озовала се в началото на широкия коридор, Джоана погледна през рамо и видя недоумението, изписано по лицето на крал Джон. Но сър Егбърт сияеше, също както Ивън, сякаш това, което току-що бяха чули, не е било никаква изненада и за двамата.

Да не би да е било нагласено, запита се тя объркана. Възможно ли е Райлън през цялото време да е искал да се ожени за нея?

Как ѝ се искаше да повярва. Как би предпочела това пред ужасното съмнение, което изпитваше в момента. Но сега, почти подтичвайки след Райлън през преддверието и по-нататък, през широкия павиран двор, тя нямаше време да мисли. Очакваха ги конете им и малък ескорт стражи, водени от исполина сър Кел.

— Тук сме — викна Райлън с облекчена усмивка. Вдигна Джоана на якия си кон и се качи зад нея. — Елате да поздравите новата си господарка, момчета. Лейди Джоана Блекстън.

Мъжете я поздравиха от седлата на нервно пристъпващите коне. Джоана беше толкова смутена от всичко, което ставаше с нея, че само леко кимна с глава и измърмори няколко любезни думи. Но когато Кел се приближи с коня си към тях, тя направи усилие да се съсредоточи върху него. Той, както изглежда, беше един от най-важните хора в обкръжението на съпруга ѝ. Но обстоятелствата около запознанството им не бяха най-благоприятните.

— Добре дошла, милейди — измърмори той, сваляйки качулката, и сведе ниско глава.

— Благодаря ви, сър Кел. — Тя се вгледа внимателно в него, после реши, че ще бъде най-добре веднага да разсее напрежението помежду им. — Ако искате, мога да ви науча да плувате.

Всички избухнаха в силен смях, най-напред Райлън, после и останалите. Кел се изчерви, но не реагира по друг начин. Явно беше получил доста подигравки от другарите си, когато Джоана му бе избягала в придошлия поток, и тя се почувства още по-неудобно заради това. Прехапа устни, искаше ѝ се да му се извини, но ѝ се стори, че така само ще влоши нещата.

— Може би трябва да приемеш предложението ѝ — подметна Райлън, без да престава да се смее. Притисна я към гърдите си и здраво я обви с една ръка. — Човек никога не знае къде може да отиде... и какво може да направи... когато преследва жена.

Този път Кел се разсмя и светлосините му очи се взряха многозначително в Райлън.

— Прекланям се пред вашия по-голям опит, милорд.

Малката група конници мина през отворените порти на абатството, сподирена от доброжелателни закачки, и спря, пресрещната от Ивън. Той се приближи към тях заедно с Мерилин и отдалече личеше колко е щастлив с младата си съпруга.

— Добър път, приятелю. Не след дълго и аз ще тръгна. — И Ивън сведе поглед към сияещата жена до себе си. — Първо ще отидем в Манинг, после ще посетим всичките ѝ владения. Да се отбием ли при вас, когато стигнем Чипинг Уей?

— Непременно. Ще отложa йоркширското събрание, докато дойдеш. Да кажем, след четири седмици?

— Добре. Ако се забавим, ще ти пратя съобщение. Междувременно, радвай се на красивата си съпруга. Желая ти щастие във всички дела. — Вгледа се многозначително в Джоана и добави: — Ти си намери добра жена, която ще ти донесе мир и успех, на тебе и на всички, с които си свързан.

Мерилин протегна ръка и докосна коляното на Джоана.

— Ще бъдеш много щастлива. Всички ще бъдем.

Джоана се вгледа в блестящите очи на Мерилин и горещо си пожела това да се сбъдне. Но когато потеглиха, тя се улови, че се съмнява. Мерилин беше влюбена и виждаше целия свят в розова светлина. Но това, което Райлън изпитваше към нея, не беше любов, нито нейните объркани чувства към него можеха да бъдат наречени така.

Тогава ръката му се спусна по-ниско и той я притисна към топлината на бедрата си. Сърцето ѝ изведнъж заби бурно и една неканена гореща вълна пробягна през нея.

Но това далеч не беше само страст, призна си тя, докато се отдалечаваха от абатството по прашния път, който водеше към града. Чувствата ѝ се бяха променили някъде между кратката среща в брезовата горичка, разговорите за деца и гласно изречените брачни обети.

Не, не бяха се променили. Бяха укрепнали. Въпреки гнева си, задето я бяха дали в брачен съюз по-скоро като вещ, отколкото като човек, оставаше си факт, че се бе омъжила за мъжа, когото сърцето ѝ бе избрало. Нещастие то ѝ беше там, че той я беше избрал не по повика на сърцето си, а заради политическите си цели.

Запътили се на север по стария римски път, те не се бяха отдалечили много от Ййли, когато към тях се присъединиха още десетина ездачи. Съпругът ѝ, изглежда, беше планирал заминаването им от двора с всички подробности, разбра Джоана, защото новодошлите бяха войници на Блекстън, добре екипирани за пътя до Йоркшир. Едва когато Райлън се увери, че безопасността им е гарантирана, той позволи на Джоана да слезе от неговото седло и да се качи на кроткия кон, който мъжете бяха довели за нея.

Той самият обаче не се погрижи да я настани на гърба на животното. Още щом слязоха от конете на една полянка сред брезовата горичка, Райлън я предаде на Кел и без да каже нито дума, се запъти към гората със скована походка. Не се бави дълго, но когато се върна, косата му беше мокра, а туниката имаше влажни петна около врата и китките. Неколцина от мъжете се захилиха.

— Отиде да плуваш ли? — подметна Кел.

— Намерихте ли ледена вода, да си охладите пламъка? — добави друг войник.

Райлън ги накара да замълчат с един студен поглед. Но като видя въпроса в очите на Джоана, омекна.

— Аз... ъ-ъ... подхлъзнах се и паднах във водата — отвърна той на неизречения ѝ въпрос. Това предизвика нова вълна от кихот у войниците му, но той само се намръщи, без да им обръща внимание. — Добре ли се чувстваш на коня си?

— Да. Добре съм. Колко... колко ще яздим днес?

— Толкова, колкото можем, зависи ти колко бързо можеш да яздиш. Страх ли те е да яздиш сама? — запита, заблуждавайки се относно тревогата ѝ. — Ако се умориш да яздиш по мъжки, ще те взема пак пред мене на седлото.

Джоана преглътна и отмести поглед. Не ездата я притесняваше, а краят ѝ. Когато нощта паднеше и се оттегляше в леглата си...

— Бих предпочел да пътуваш по-удобно, в карета или носилка. Но трябва да бързаме.

— Опасно ли е? — запита тя, поразена от внимателното му отношение.

— Винаги има възможност да стане опасно. Но ти не се тревожи. Нашият крал е бесен и още повече ще се вбеси, когато разбере към кого е лоялен Ивън. Както и да е, не ми изглежда вероятно да нападне такава добре въоръжена дружина като нашата.

— Към кого е лоялен Ивън? — и Джоана го изгледа още по-смутено.

Райлън се изсмя.

— Ивън не е привърженик на краля, Джоана. Ние двамата с него отдавна сме в съюз. Кралят и кралицата мислят, че са ме изиграли с годежа ми с лейди Мерилин. Вярват, че всички нейни владения са преминали в техния лагер. Но няма дълго да страдат от това заблуждение.

— Да не би да искаш да кажеш, че Ивън се е оженил за Мерилин само за да вземе именията ѝ? — възкликна Джоана с ужасното чувство, че пропада в някаква бездна.

Бе смятала, че Ивън наистина е влюбен в Мерилин. Усещайки накъде се обръщат мислите ѝ, Райлън се приближи към нея.

— Ивън щеше да се ожени за Мерилин с или без богатствата ѝ. Той искаше жената, не другото. Но не е чужд на мисълта да използва новопридобитата си власт за доброто на хубавата ни страна. Това, че двамата намират взаимно удовлетворение в съюза си, е късмет.

— Но ти... ти трябваше да се ожениш за нея. И аз...

— И ти направи така, че кралят и кралицата да разберат. — Той я изгледа строго. — Не мога да позволя съпругата ми да се меси в такива важни държавни работи, Джоана. Трябва да се закълнеш, че ще престанеш да вършиш такива неща.

— Но ти щеше да се ожениш за нея — настоя Джоана. — Ако не се бях намесила, щеше да се ожениш за нея.

Райлън прокара разсеяно ръка през влажната си коса.

— Джоана, трябва да разбереш. По едно време наистина исках да се оженя за нея. Но след като ние... след като ти и аз... По дяволите — изруга той. И вдигна към оскърбения ѝ поглед очи, искрящи от напрежение. — Ожених се за жената, която исках. Ако исках лейди

Мерилин, нашият слаб крал никога нямаше да предотврати този брак. Но аз исках тебе. — И гласът му се сниши в дрезгав шепот. — Господи, колко те искам още в тази минута.

Ръката му се плъзна по коляното ѝ, стисна здраво нежната ѝ плът и топлината му породила силен трепет у нея. Конят ѝ се размърда, сякаш доловил внезапната тревога на ездачката си. Райлът успокои животното с рязко дръпване на юздите, но огненият му поглед не слизаше от лицето на Джоана.

Тя отмести очи, преглъщайки огромното си разочарование. Той я искаше. Да, това беше ясно, никога не се бе заблуждавала. Но да я иска по този начин не е достатъчно. Не и за нея. Вече не.

Пое си дъх на пресекулки, после сведе поглед към потъмнелите му очи. Откога беше станала такава глупачка? Как можеше да очаква любовни думи от него, когато той изпитваше към нея просто плътска страст? Горчива усмивка раздвижи устните ѝ.

— Ще бъдем ли и ние така щастливи, както Ивън и Мерилин, ще намерим ли взаимно удовлетворение в нашия съюз?

Той вдигна очи към нея и бавно плъзна ръка по бедрото ѝ.

— Ако Бог пожелае.

После осъзна, че хората му го гледат, и изведнъж се изкашля.

— Отиваме към абатството Дънли — каза ѝ с прояснен глас. — Макар че може да пристигнем там доста след като се е стъмнило. Сутринта ставаме рано и пак потегляме. Искам да стигна Оксуич до утре вечерта.

— Оксуич! — Тази стряскаща новина сподави обърканите чувства на Джоана, копнежа и разочарованието ѝ. Значи пътуваха към Оксуич? — Мислех, че каза... Тоест, мислех, че исках да се върнеш в Блекстън. Защо отиваме сега в Оксуич?

— Искам да се уверя, че е добре защитен от неприятелите ми. Сенешалът трябва да ми се закълне във вярност, освен това бих искал да оставя там няколко мои хора сред стражите.

— Но... — и Джоана млъкна, овладяна от внезапна паника. — Аз не искам да ходя там. Можеш да отидеш без мене. Остави ме в Блекстън.

Райлът присви очи, долавяйки извисяващата се нотка в гласа ѝ.

— Сега ти си господарката на това място. Те са твои хора и понесоха много загуби от онази съдбоносна треска. Вече не трябва да

се страхуваш от нищо и от никого там. И аз ще бъда край тебе...

— Не искам да ходя!

Неколцина войници погледнаха към нея, когато дочуха острите ѝ думи, после отново отместиха очи. Райлън понижи глас.

— Отиваме в Оксуич, Джоана. Веднъж те бях попитал как си живяла там, но ти отказваше да говориш за това. Не ми вярваше достатъчно, за да ми се довериш. Ще ми кажеш ли сега защо толкова не обичаш това място? — Когато тя упорито замълча, той се намръщи. — Много добре тогава, може би когато пристигнем, сам ще науча истината.

С вик на безсилна ярост Джоана дръпна юздите и конят ѝ се изправи на задните си крака. Ако Райлън не беше хванал подплашеното животно за главата, Джоана щеше да падне от плоското седло. Тя обаче беше толкова ядосана от нехайните му думи, че не обърна внимание на инцидента.

Той искаше да я отведе в Оксуич, когато твърде добре знаеше, че тя мрази това място. Нямах ли никакви чувства? Нямах ли сърце?

Но Джоана вече знаеше отговора на този въпрос. Райлън Кемп нямаше какво сърце. И всичките му чувства бяха свързани само с владенията и политическата власт. Тя го изгледа яростно, мъчейки се да не избухне в сълзи. Макар че имаше хубаво тяло и понякога се държеше много мило, все пак си оставаше това, което винаги е бил: благородник, себичен до мозъка на костите си. Баща ѝ, крал Джон, а сега и той. Десет пъти глупачка беше, че очакваше повече от него.

Извърна лице от изпитателния му поглед и остана, треперейки, на седлото, докато другите неловко тъпчеха наоколо. С цветиста ругатня Райлън издърпа юздите от ръцете ѝ и ги хвърли на един от хората си. После се качи на своя кон и след като хвърли последен суров поглед към нея, даде знак за тръгване.

Напред тръгнаха двама разузнавачи, няколко от най-свирепо изглеждащите войници обкръжиха коня на Джоана, а останалите ги последваха. Райлън и Кел язدهа пред Джоана и тя изпрати няколко яростни погледа към широкия гръб на безчувствения си съпруг. И да беше усетил враждебността ѝ, той не го показва, защото нито веднъж не се обърна да я погледне. Тя трябваше да се задоволи мислено да го прати по дяволите.

Но колкото и да беше разгневена, Джоана скоро усети прилив на натрапчив страх. Той я водеше към Оксуич — омразното място от всичките ѝ кошмари. И докато разстоянието до замъка все повече се скъсяваше, тя не знаеше накъде да насочи омразата си — към Оксуич или към Райлън.

Конниците минаха през горичка от високи брезови дървета, после пресякоха една открита широка поляна и стигнаха до своеволно криволичещ път, който се губеше сред далечните високи хълмове. Пътуваха покрай безброй ручейчета и спокойно течащи реки. Пресичаха плитки потоци, минаваха по грубо построени мостчета, наложи се да преминат една река на сал, каран от беззъб старец и глуповатичкия му син. По пътя им почти не се срещаха дървета, но от време на време прекосяваха храсталаци, високи почти колкото тях. Изпод копитата на конете час по час изхвърчаха ята диви патици и диви кокошки, протестирайки с високи крясъци, че конниците нарушават усамотението им.

Настроението на Джоана не се различаваше много от това на подплашените птици и поради тази причина не можеше да се наслади на красотата на пейзажа. Дори великолепните диви лебеди, които забеляза в едно от тъмните езерца, не повдигнаха настроението ѝ, защото лебедите винаги ѝ напомняха за майка ѝ. Тя просто не можеше да повярва, че същият мъж, който я бе умолявал да му се довери, сега я влачи към злощастния дом на нейното детство!

Прекараха нощта в абатството Дънли, малка обител, която се издържаше от продажбата на произведеното в нея сирене и редки видове мед. Монасите клюнийци бяха очаровани от щедростта на своите гости. Но макар че парите на Райлън им осигуриха възможно най-доброто настаняване, то все пак беше доста скромно. Монасите строго приложиха разделението между мъже и жени — брачните клетви не важаха в обителта.

Джоана убеди себе си, че това само я облекчава, защото беше изтощена от продължителната езда и не искаше нищо друго, само да се наспи. Освен това непоколебимото становище на Райлън по въпроса за Оксуич изобщо не сполучи да я сближи с него. Но една малка част от нея копнееше за утехата на неговата близост в безсънните часове на нощта. Скоро щяха да стигнат в Оксуич и тази перспектива я изпълваше с неизразим ужас. Но нямаше към кого да се обърне.

Когато той я бе съпроводил до женската стая, която трябваше да споделя с две поклоннички, за миг тя бе почувствала искрица от утехата, която търсеше. Въпреки че се бе държала студено с него, Райлън я бе привлякъл за кратка целувка под оскъдната светлина на залязващата луна. Независимо че му беше много ядосана, Джоана се бе отдала на топлотата и утехата на прегръдката му и се бе вдигнала на пръсти, за да посрещне търсещите му устни. Но тогава той я бе пуснал и я бе побутнал твърдо — раздразнено — към малката каменна постройка и тя се бе почувствала още по-изоставена отпреди.

Страстта между тях бе неоспорим факт. Личеше въпреки всичките й усилия да я отрече. Но страстта беше свързана с тялото, а сега Джоана търсеше утеха за душата си. Райлън никога не би могъл да й даде това и сега тя го знаеше. Той никога не би могъл да разбере какви чувства изпитва съпругата му към това ужасно място, на което той залагаше толкова много.

Но защо тогава бе очаквала от него да я разбере, запита се тя, свивайки се на кълбо върху твърдия сламеник, завита с грубото вълнено одеяло. Знаеше по-добре от всекиго, че мъжете не се грижат за чувствата на жените, затова защо сега се чувстваше толкова разочарована? Нямаше друг избор, освен да понесе отиването в Оксуич колкото може по-храбро. Но когато се озовеше в Блекстън, той нямаше толкова лесно да я премести отново в Оксуич.

И докато се отпускате в прегръдките на съня, тя призна пред себе си, че се е надявала да получи повече от него. След като бяха произнесли брачния обет, бе престанала да се противи на съюза им. В края на краищата, обетът не можеше да бъде обезсилен. Дори мисълта за децата, която отначало я бе разтревожила, сега бе свила топло гнездо в сърцето й. Нейни деца... нейни и на Райлън. И в този момент мисълта за тях я накара да помисли с малко повече топло чувство за него.

О, каква глупачка беше, каза си тя. Наистина, той беше неин съпруг. Но не беше мъж, на когото може да се вярва. И все пак, когато сънят дойде при нея, тя заспа с единствената утеха, която можеше да намери: едно синеоко момче с тъмни къдрици, едно смеещо се момиче...

Качиха се на конете и потеглиха преди зазоряване. Краката на Джоана почти се подгъваха под нея, докато вървеше към коня. Как

може мускулите така да те болят от това, че просто седиш на седлото? Сякаш усетил какво я тревожи, Райлън се озова до нея.

— Предпочиташ ли да яздиш пред мене? — запита той, обвивайки талията ѝ със здрава ръка.

Джоана се стегна, чувайки покровителствената нотка в гласа му. Лесно му беше да се държи мило, когато тялото ѝ бе цялото натъртено и толкова я болеше. А защо не се държеше така и с нейното болящо сърце? Защо не го беше грижа, че тя се ужасява от завръщането в Оксуич?

— Мога да яздя — измърмори Джоана и погледна към очакващия я кон.

Дори това да я убиеше, щеше да язди сама, зарече се тя. Точно този ден не можеше да понесе докосването му.

Но не беше точно така, призна си тя, докато се настаняваше на седлото. Не можеше да понесе той да я докосне и да я размекне, както се получаваше всеки път. Да язди, сгушена в силната му прегръдка — това щеше да я направи твърде склонна да му се поддаде и да постъпи както той желае. А тя не можеше да си го позволи.

И когато се отправиха на път в мъгливата утрин в същия отбранителен строй, както и вчера, Джоана въздъхна тежко. Това, което правеше, беше погрешно — да упорства така в гнева си. Църквата я съветваше да прощава и да забравя, да търси мир и хармония със съпруга си и да се подчинява на волята му дотогава, докато той не действа в противоречие с Божиите закони. Но дори цял живот да се подчиняваше на поученията на църквата, тя не можеше да превъзмогне този страх, който сега се надигаше у нея. Бяха на един ден езда от Оксуич и всяка стъпка я приближаваше още повече към него. Отново преживяваше всичко, случило се тогава. Тъмнината под леглото. Скърцането на ремъците му. Плачът.

Джоана потърка тънкия бял белег на китката си, без да съзнава какво прави. Сега разбираше много повече, отколкото тогава, когато беше само едно дете. Разбираше ритмичното поскърцване на леглото. Разбираше всекимесечните мрачни настроения на майка си. Но имаше още нещо. Баща ѝ бе споменал името на някакъв мъж, за когото бе казал, че е убит.

Поклати глава, объркана. Дали майка ѝ бе плакала заради суровото отношение на баща ѝ, или заради загубата на другия мъж?

Може би и заради двете. Тя сви вежди. О, защо не можеше да изгони всичко това от главата си, изстена Джоана, разтривайки туптящите си слепоочия. Всичко се бе случило толкова отдавна. Някои части от събитията бяха ясни, но други си оставаха обвити в мъгла, която не искаше да се вдигне.

Въпреки че бе объркана, едно нещо ѝ беше съвсем ясно. Райлън щеше да я отведе в Оксуич, независимо дали тя го искаше или не. На него можеше да се разчита толкова малко, колкото бе подозирала. Той беше толкова неотстъпчив и толкова властен, колкото и баща ѝ. Много лошо предзнаменование за живота, който започваха двамата с него сега.

Зората не ѝ донесе особено успокоение. Денят си оставаше мрачен, небето тънеше в ниско надвиснали облаци. Мъглата се вдигна едва около пладне, само за да бъде заместена от противен ситен дъждец. Макар че имаше наметало за дъжд, Джоана се чувстваше ужасно. Нежната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ бе цялата охлузена. Мускулите я боляха, а главоболието ѝ се усили още повече.

Почивката за обяд направи повторното качване на седлото още по-болезнено, тя се боеше, че изобщо няма да може да се качи. Но стисна зъби и не обърна внимание на напрегнатия поглед на Райлън.

Цял следобед Джоана пътуваше в мъгла, дъжд и непоносими болки. Когато здрачът най-сетне отстъпи пред нощта и познатият мирис на върбинка оповести близостта на Оксуич и края на пътуването, почти усети прилив на щастие. Веднъж да слезе от този кон!

Но когато тъмните очертания на замъка Оксуич се изправиха пред нея, Джоана забрави физическите болки. Слаба светлина озаряваше укрепленията и проникваше през пролуките на желязната порта. Една фигура се раздвижи — или може би уморените ѝ очи я бяха излъгали — и за миг тя помисли, че баща ѝ я очаква. Макар да знаеше, че това е невъзможно, сърцето ѝ заби ускорено и устата ѝ пресъхна от страх. Би отстъпила назад, но стегнатият строй от конници нямаше да го позволи. Едва когато дружината спря пред сухия ров и затворената порта в края на подвижния дървен мост, тя успя да се отърси от смътния ужас, който я тормозеше. Това беше просто купчина камъни, каза си тя. Замъкът Оксуич не представляваше нищо

друго, освен купчина камъни, натрупани високо и споени здраво върху стар земен отбранителен насип.

— Ела, Джоана. Ще влезем двамата. — Гласът на Райлън и докосването на пръстите му я разтърсиха. — Не се бой — окуражи я той, вземайки поводите от ръцете ѝ. — Скоро ще си легнем и ще дойде краят на това изпитание.

Джоана не можеше да отговори, физическото изтощение и емоционалният шок от срещата с дома на нейното детство — с източника на нейните кошмари — я правеха неспособна да издаде дори един звук.

— Отворете вратата и приемете новия си господар и новата си господарка — извика Кел с властен глас. — Сър Райлън Кемп, лорд Блекстън, и съпругата му лейди Джоана Престън Оксуич.

Джоана чу възбудени гласове, които долитаха от другата страна на портата. Но в момента не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, че никога досега не беше чувала Кел да изговаря толкова много думи наведнъж.

— Лейди Джоана с вас ли е? — запита един старчески глас.

— Да, с нас е. — И Райлън подкара коня си към светлината на няколкото факли, подаващи се пролуката на откренатата порта.

Когато двамата с Джоана стигнаха на една ръка разстояние от портата, той свали и своята качулка, и нейната.

— Тя е — извика един женски глас. — Тя е, има косата на майка си.

— Ама нали беше монахиня — възрази старческият глас.

— Почти монахиня — поправи го Райлън. — Нашият брак не ѝ позволи да положи обета. И както сами виждате, е капнала от умора. Станахме от сватбената вечеря, за да дойдем направо тук. Сега отворете тази врата и ни посрещнете както се полага.

Вратата веднага започна да се отваря със скърцане. Видът на Джоана явно бе потушил възникналите спорове. Толкова ли приличаше на майка си, както бе казала тази жена? Но колкото и да се опитваше, Джоана не можеше да си спомни нито лицето на майка си, нито друго от външността ѝ. Спомняше си я само като лебед. Далечен и величествен лебед.

Бяха веднага въведени в голямата зала и там ги посрещна сенешалът сър Харис Пондър. Като видя тясното му лице и посивялата

коса, Джоана веднага си спомни стария ерген. Позна още едно-две лица, но другите не помнеше.

— Добре дошли, милорд. Милейди — изрече сър Харис с дълбок поклон. — Простете ни, че ви посрещаме така скромно, но ако знаехме, че идвате, щяхме да се приготвим...

— Няма значение, Пондър — прекъсна го Райлън с усмивка, която не слизаше от лицето му. — Не очакваме да ни пригответе някакво пиршество. Хляб, сирене и бира ще ни стигнат. Утре ще имаме достатъчно време да обиколим имението и да се запознаем с хората. Сега ни трябва само легла. Наредете на прислужниците да настанят всички мои хора.

Прислужниците, които влязоха сънени в залата, за да видят от какво е предизвикан целият този среднощен шум, се заеха със задачите си почти без да става нужда сър Харис да им го казва. Внушителното присъствие на новия господар и заповедите му, изречени с уверен глас, бяха достатъчни, за да изникнат на масата след броени мигове кани с бира и блюда със сирене, хляб и късове месо. Със същата бързина от килерите излязоха одеяла и постелки. И когато Райлън и Джоана привършиха кратката си вечеря, всички дружинници вече бяха настанени и се приготвяха да си отпочинат.

— Заведи ни в господарските покои — каза Райлън, след като изпразни чашата си.

— Да, милорд. Всичко е почистено и ви очаква. Измазали сме целия замък с вар. Вече няма защо да се страхуваме от треската. Прогонихме духовете, които я донесоха, и осветихме всички стаи — поклати удовлетворено глава старият сенешал.

Райлън кимна разсеяно и се обърна, за да придружи Джоана. Но Джоана се вгледа в очите на стария служител, в които ясно се четеше умора.

— Всички лоши духове ли изгонихте? — запита тя с горчивина в гласа. — Нито вар, нито молитви от стотици свещеници могат да очистят това място от цялото зло...

Млъкна, защото в гърлото ѝ се надигна ридание. Старецът я гледаше уплашен, сякаш се боеше, че някакъв зъл дух може наистина още да обитава залите на Оксуич. Но Райлън беше по-проницателен и Джоана го знаеше. Той виждаше, че страховете ѝ всеки момент може да излязат извън контрол.

Сподавяйки един отчаян вик, тя се извърна и се затича към стръмните стълби в дъното на залата, които водеха към горния етаж. Райлън искаше да се настанят в господарските покои, но тя не можеше да влезе там. Обхваната от паника, Джоана изтича към единственото място в Оксуич, където бе намирала утеха. Нахлу тичешком в стаичката, издълбана в масивната каменна стена, в убежището, което някога беше само нейно.

Стаята беше ниска и мрачна. Главата ѝ почти опираше в тавана. На пода имаше килимче, в ъгъла лежеше сгъната завивка от кожа. И както го беше правила стотици — хиляди — ноци, Джоана уви крака в полите си и се заметна презглава със завивката. Остана така, неподвижна и тиха, борейки се да спре напирещите сълзи, и започна да брои дишанията си, както го бе правила като малка. Докато чакаше целият замък да се унесе в дрямка.

Не след дълго по стълбите се дочуха стъпки, известяващи нечие пристигане. Всички други шумове бяха затихнали, само от време на време се чуваше далечно подвикване някъде отвън. Стъпките се приближаваха бавно — уморено — и спряха пред стаичката ѝ. Още преди да чуе гласа му, Джоана знаеше, че това е Райлън. Как би могло да не е той?

Но когато проговори, не беше, за да я укори или да ѝ заповяда да излезе. Вместо това седна на пода при нея и въздъхна.

— Не бих искал брачният ни живот да започва с чувство на страх — поде той тихо. — Досега вече си научила достатъчно за мене, Джоана, за да знаеш, че поне в брачното легло между нас има хармония. Не бих искал да бягаш от мене.

Джоана се пребори с парещите в очите ѝ сълзи, когато изпълнените му с търпение думи достигнаха до съзнанието ѝ.

— Не е... — Спря и преглътна риданието, което я задавяше. — Не мога... не тук...

— Разбира се, че не тук. Тази килийка е много малка. Много сурова. — Протегна ръка и я положи на ханша ѝ. — Ела да се качим в спалнята.

— Не! — И Джоана се дръпна рязко от него.

Без да обръща внимание на болката в краката, изпълзя възможно най-далече, докато не усети зад гърба си студената каменна стена,

фигурата на Райлън се очертаваше в рамката на вратата, слабо осветена от светлината, която идваше от залата долу.

— Джоана, бъди разумна — прошепна той, без да помръдва. Ние сме съпруг и съпруга, женени сме и пред Бога, и пред хората. Не можеш да ме държиш настрана...

Джоана диво разтърси глава.

— Не там горе. Няма да ида там горе!

В настъпилата тишина се чуваше единствено накъсаното ѝ дишане. После той въздъхна и се раздвижи. Събутите ботуши тупнаха с глух звук на стълбите отвън. Съблече туниката и ризата си. Събу панталоните и остана само по долни гащи. Без да произнесе и дума, се отпусна на килима до нея. Легна по гръб в тъмното и сякаш чакаше нещо. Когато тя не помръдна, той се обърна настрана, подпря се на лакът и се вгледа в нея.

— Защо се страхуваш от това място?

Тръпка премина през тялото на Джоана.

— Не... не се страхувам — Преглътна и се опита да забави ускореното си дишане. — Не се страхувам от него. Но го мразя.

Той затихна, сякаш мислеше над думите ѝ.

— Разкажи ми защо.

Джоана се вгледа в него през малкото разстояние, което ги делеше. Виждаше го като неясно очертана фигура в тъмната стаичка, огромна сянка, която я отделяше от желаната свобода. Но дори клекнала до стената, със схванати бедра и парещи от сълзи очи, толкова уморена, че беше невероятно как още се държи, тя знаеше, че няма да получи свобода по този начин. Нямахше да постигне истинска свобода. Където и да избягаше — в абатството, в двора, дори в Блекстън, — нямаше да има значение. Тя не беше за никое от тези места. Не се вписваше в тях. Но и тук не ѝ беше мястото. Със сигурност не и тук. Никога не се бе чувствала по-самотна, отколкото в този момент.

И изведнъж се разплака. Скри лице в дланите си и заплака, свита в ъгъла.

Райлън веднага се спусна към нея, прегърна я и заглуши хлиповете ѝ на гърдите си. Джоана инстинктивно се сви в успокояващата му прегръдка, благодарна за утехата, която получаваше. Но топлотата му само отприщи отчаянието у нея. Всички болки от

детството се върнаха и я заудряха безмилостно. Цялото усещане, че е ограбена и изоставена. Хладината на баща ѝ. Смъртта на майка ѝ. И трите години, през които беше принудена да стои сред тези студени и ненавистни стени.

Жестоки спазми разтърсваха тялото ѝ, страховете, които години наред бе потискала, избликваха на повърхността. Горещите солени сълзи мокреха голите гърди на Райлън и накрая очите ѝ пресъхнаха. Но дори тогава хлиповете продължаваха да я разтърсват.

Райлън я държеше здраво притисната на скута си, сгушена в прегръдките му. Лицето ѝ се притискаше към шията му. Той ѝ даваше утеха и покой сред бушуващата буря на чувствата, но Джоана почти не го осъзнаваше. Тя търсеше не толкова успокояващата ласка на ръцете му, колкото чисто човешката загриженост. Не толкова силното, спокойно биене на сърцето му до ухото ѝ, колкото напомнянето, че има живот... животът на други хора, свързан с нейния. Райлън беше тук, жив и топъл, прегърнал я така, сякаш искаше никога да не я пусне. И тя доброволно се отдаде на обещанието за бъдеще, което той ѝ даваше.

Когато дишането ѝ най-накрая се поуспокои, той полека отдръпна едната си ръка от раменете ѝ и обхвана в длан лицето ѝ. Дланта му, твърда и мазолеста, бе невероятно мека, докато отвеждаше нежно главата ѝ към гърдите му. Тя почувства леко движение в гърлото му, сякаш се канеше да заговори, усети и колебанието му. Джоана помръдна и изпусна плаха въздишка. Едва тогава чу думите му.

— Прости ми, Джоана — прошепна той, опрял устни в темето ѝ. Целувка ли беше това? — Съжалявам, че те доведох тук. Не знаех... Не — прекъсна се той. — Не е вярно. Знаех, но не исках да повярвам колко много мразиш това място. Заминаваме утре сутрин.

Отдели се от нея и вдигна лицето ѝ към себе си. В тъмнината Джоана не виждаше почти нищо, но зърна очите му и по израза им позна, че е напълно искрен.

Кимна, после обърна лице към топлите му гърди, овлажнели от сълзите ѝ. Не искаше да мисли за нищо, не искаше нищо да усеща — просто да остане така. Искаше да се отпусне в утехата на неговата прегръдка и просто да бъде с него.

Сигурно беше задрямала, защото когато Райлън се размърда, тя се стресна и се събуди.

— Шшт — измърмори той, полагайки я пак по гръб на килима.

Напипа в тъмното връзките на роклята ѝ и ги развърза. Вдигна полите ѝ и изхлузи роклята през главата ѝ.

Джоана смръщи лице, когато мускулите на гърба ѝ се стегнаха, за да възпрат болката от раздвижването. Когато Райлън размести единия ѝ крак, за да стигне по-лесно до обувките, тя изстена високо.

— Боли те от ездата, нали?

Накара я отново да се отпусне по гръб на килима и се надигна, за да не трябва тя да мести краката си. Свали обувките и панталона ѝ за езда. Ръцете му бяха много нежни и много топли, но Джоана не можеше да се освободи от необяснимото напрежение, което я обхващаше. Внезапна топлина се разля из нея — от върховете на пръстите на краката през изтръпналите от ездата бедра чак до тайните дълбини в корема ѝ.

Когато ръцете му започнаха да се движат по прасците ѝ, масажирайки стегнатите им мускули, сърцето ѝ заби силно. Всяка гореща следа от силните му пръсти нагоре по прасеца чак до нежната ямка зад коляното я караше да диша още по-плитко. После ръцете му се плъзнаха под ризата и когато започнаха да масажират дългите мускули на бедрата, тя изобщо забрави да диша.

— Отпусни се — прошепна Райлън, когато откри най-болезнените места от вътрешната страна на бедрата ѝ. — Дишай бавно и се опитай да се отпуснеш.

Джоана кимна, не можеше да отрони и дума. Но от устните ѝ се откъсна висок стон на задоволство.

— Тук? — Той съсредоточи усилията на двете си ръце на едното бедро, притискайки и размачквайки, но не прекалено силно, бодящия мускул, докато не го почувства, че се отпуска.

След това се премести на другия ѝ крак и започна да прави същото и с него.

Ако ръцете, които ѝ носеха такова божествено успокоение, бяха нечии други, Джоана би могла да се поддаде на приспивния ритъм и да се отпусне в примамващите обятия на дрямката. Но не беше възможно да заспи, защото това бяха ръцете на Райлън, които, макар че отнемаха част от неспокойствието в тялото ѝ, създаваха тревога в други места.

Сърцето ѝ биеше неравно, измъчвано от някакъв неопределим копнеж, който постепенно я овладяваше. Беше отчасти физически, отчасти емоционален, но Джоана знаеше, че не иска той да угасне.

Размърда се неспокойно и ръцете на Райлън се качиха нагоре. Но когато тя затаи дъх в очакване, той спря. Ръцете му замряха върху нежната мекота на горната част на бедрата ѝ. Задъханото му дишане отекваше в малката стаичка. Каменното убежище вече не беше студено, неговото присъствие го бе стоплило и тя почти се разтапяше от желание.

Тогава дойде ред на Райлън да изстене и да се извърне.

С едно просто движение той разтърси самообладанието на Джоана. Всички нейни чувства на самотност и изоставеност нахлуха, за да запълнят празнотата и тя усети как по лицето ѝ отново се стичат глупави сълзи. Обърна се настрана, с гръб към него, но всички мускули на гърба и бедрата ѝ протестираха.

— Ох... — изпъшка тя в прилив на внезапна болка.

— Не трябва да правиш резки движения — изрече той с остър глас, сякаш ѝ беше сърдит.

Но това само я накара да се свие на топка, стенийки несъзнателно.

— Господи, проклет да съм — измърмори Райлън.

Тя почувства как я обгръща топлината на силното му тяло.

— Не! — извика Джоана, опитвайки се да го удари с лакът в корема.

— Да, по дяволите! Просто не мърдай!

Джоана нямаше особено голям избор с каменната стена пред себе си и със също толкова твърдото му тяло зад себе си. Той обви едната си ръка около кръста ѝ и я притегли плътно към себе си. Останаха така няколко мига. После тя почувства как устните му докосват косата ѝ, търсейки нежната кожа на тила, и не можа да се направи на безразлична. Искаше той да я прегръща. Защо трябваше да се прави, че не е така?

— Не по този начин исках да прекарам нашата брачна нощ — прошепна той в косата ѝ.

— Снощи беше брачната ни нощ — напомни му тя.

Той изсумтя.

— Прокълнат съм, както изглежда. Първо тези непреклонни монаси, а сега...

И замлъкна.

Джоана преглътна мъчително.

— А сега една плачеща съпруга — довърши вместо него.

Почувства безгласния му смях зад гърба си.

— Не. А сега моята съпруга е толкова измъчена от язденето, че не може да ми даде онази езда, за която най-много копнея.

И за да подчертае думите си, той притисна хълбоците си към нейното седалище, давайки ѝ да почувства растящото желание, което го бе обхванало.

Джоана инстинктивно се притисна към него, но веднага я прониза остра болка в гърба.

— По дяволите! — изруга тя тихо, но ядосано.

Този път Райлън се изсмя високо.

— Поне ще страдаме заедно, малка моя сладка гълъбице. Моя страстна съпруго.

Гласът му стана дрезгав и свободната му ръка се спусна по нея, спирайки се на хълбока ѝ.

— Нашето време идва, Джоана. Гладът ни ще бъде задоволен. Жаждата ни ще бъде утолена.

Ръката му слезе още по-надолу, напипвайки голата кожа на бедрото ѝ. Но изведнъж я дръпна като опарен.

— Сега заспивай — каза с неестествено равен глас. — Утре ще се чувстваш по-добре. И аз, ако е рекъл Господ.

Когато Джоана се събуди, Райлън го нямаше. Тя лежа дълго, притихнала под кожената завивка, гледайки познатия каменен таван над главата си. Не беше виждала тези пукнатини цели пет години, но в сивата утринна светлина си ги спомни до една. Таванът на стаичката ѝ — на нейното убежище, както често я бе назовавала — беше груб, недовършен, не като гладките стени и тавани на повечето зали в замъка. Стаичката не беше кой знае какво, но тя предпочиташе да спи тук, а не в откритата зала заедно със слугите или на пода в спалнята на родителите си.

Бавно се протегна, за да разбере доколко са се възстановили мускулите ѝ. Макар че отначало ги почувства втвърдени, постепенно се отпуснаха. Трябваше да благодари на Райлън за това, каза си и се почуди къде ли е той.

От залата на долния етаж се дочуваше глъчка. Някой влачеше масите, за да ги нареди по местата им. След това — пейките. Някакво гърне се удари в плочата над огнището. Чу се хлопване на врата. Но гласовете бяха приглушени и Джоана нямаше нужда да се пита защо. Беше дошъл нов господар. Всички действията предпазливо, искаха първо да го опознаят. Сурово ли щеше да се държи или любезно? Весел ли щеше да бъде или мрачен? Щяха ли да се страхуват от него или да го обичат?

Джоана се замисли над последния въпрос. Войниците на Райлън като че ли не се страхуваха от своя господар, макар че го уважаваха. Бяха му се смели съвсем открито, когато се върна мокър от разходката си в гората. Разбира се, отношението между войниците беше съвсем различно от това между слугите и господаря им. Но тя не можеше да си го представи като суров заповедник. Ако се държеше приветливо и любезно към хората си, те бързо щяха да го обикнат. В края на краищата, нима самата тя не бе постъпила така, въпреки че бе решила да действа по точно противоположния начин?

Смръщила чело при тази мисъл, Джоана се надигна и седна. Роклята ѝ лежеше спретнато сгъната до нея. Обувките ѝ стояха една до друга в ъгъла, върху тях беше панталонът. Намери край себе си гребен и плитка купа с вода. Нямахше причина да остава в леглото.

Но и докато се обличаше, тя не можеше да не мисли за факта, че Райлън наистина я бе привлякъл в своя лагер. Макар че проявяваше надменността, присъща на ранга му — свидетелство беше нейното отвличане, — въпреки това притежаваше и забележителна способност да бъде мил. Снощи беше мил и проявяваше съчувствие към нея. Прегръщаше я и я успокояваше. Беше облекчил мъката на сърцето ѝ и болката на изтощеното ѝ тяло.

Но най-изненадващото от всичко бе, че съдържа страстта си, макар че никой не би го осъдил сурово, ако не го бе направил.

Джоана се изви наляво, за да върже връзките на роклята си, без да обръща внимание на леката болка във все още напрегнатите мускули. Снощи с радост би го приела в прегръдките си, но той не бе настоял, макар тя да съзнаваше, че го бе направил, за да не утежнява състоянието ѝ. През цялата нощ я бе държал в обятията си и тя бе спала дълбоко, чувствайки се сигурна. Да, сега тя наистина беше на негова страна. Не се страхуваше от съпруга си. Но дали това, което изпитваше към него, беше любов? Между тях имаше желание, разбира се. Но честността я задължаваше да признае, че има и още нещо. Беше се обърнала към него за утеха и той с радост ѝ я беше дал. Ако се обърнеше към него с любов, дали щеше да ѝ даде и това?

Отметна разпуснатата си коса назад, но преди да успее да се съсредоточи върху последния въпрос, от нишата изскочи едно коте и я стресна. За миг двете застинаха, смаяни от неочакваната среща. Джоана преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ, връхлетяна от неприязненото чувство, което винаги бе изпитвала към котките. Котето изглеждаше също толкова смаяно като нея, защото измяука и размаха опашка, сякаш обявяваше, че някакъв чужденец е нахлул в запазеното му пространство.

— Пст! — тупна с крак Джоана и размаха ръце към животинчето. — Махай се оттук... вЪн оттук...

Но мършавото създание като че напук не обърна никакво внимание на заплахите. Котето презрително се извърна, заоглежда намачканата кожена завивка и изведнъж бясно се хвърли към нея.

Джоана ахна разтревожена, когато животинчето зарови глава под кожата, нагъна ги и ги избута настрана. Размахвайки яростно опашка, то посегна с четирите си лапи, за да сграбчи въображаемия си другар по игра. После замря на място, изправи се и се сви на кълбо, така че се виждаше само муцунката му.

Светлите жълти очи сред сивата муцунка се визираха любопитно в Джоана и тя за миг забрави страха си. Много отдавна едно друго коте беше играло същите игри с нея. И то беше сиво с жълти очи. Но беше много по-малко. Тя потърка нервно китката си и погледна към тънкия бял белег, който носеше от онзи далечен ден.

И сякаш спомнила си къде се намира, Джоана замря в пристъп на страх. Точно над нея беше стаята, където беше умряла майка ѝ... Не, не бе умряла там. Бе умряла вън, когато се бе хвърлила в безводния ров. Но бе подтикната към смъртта в онази стая. Малтретирана и унижена от един жесток съпруг, който искаше от жена си само едно нещо: син.

За миг Джоана се зарадва, че замъкът се бе паднал на нея. Радваше се, че безчувственият ѝ баща в крайна сметка остана измамен. Какво бе спечелил той? Син или дъщеря — макар да бе умрял без деца, — след смъртта му Оксуич щеше да престане да бъде негова грижа. Защо бе решил да унищожи майка ѝ заради това?

Котето направи отчаян скок и се скри в ъгъла. Джоана го изгледа с широко отворени, тревожни очи, но вече, без да изпитва доскорощния страх. Той бе отстъпил пред една неизличима тъга. Каквото трябваше да стане, щеше да стане. Последните няколко седмици ѝ го бяха доказали без никакво съмнение. Само трябваше да издържи още малко в Оксуич. После никога нямаше отново да стъпи тук.

Обърна се, за да излезе, но котето, сякаш усещайки, че публиката му си тръгва, внезапно хукна към стълбите. Джоана се дръпна, още не можеше да преодолее неприязънта си към котките. Но когато животинчето изчезна нагоре по стълбите, вместо да слезе надолу, тя се загледа подире му. Там горе беше стаята на родителите ѝ. Запита се дали сега някой живее в нея.

Разтърси глава, за да проясни мъглявите си мисли. Не я интересуваше кой спи в тази стая. Не я интересуваше абсолютно нищо, свързано с Оксуич. И сякаш за да си го докаже, се запъти надолу

с уверена стъпка. Щеше да закуси. Да говори със слугите. После щеше да замине, за да не се върне никога повече.

Дочу съвсем ясно гласа на Райлън сред тихия ромон на гласовете в залата. Няколко души закусваха, други прислужваха и разчистваха. Малка групичка слуги чакаха да говорят с Райлън, който разглеждаше някакви документи на широката маса под трите тесни прозореца на залата. Ивиците светлина падаха под остър ъгъл върху него, докато пишеше по пергамента с едно дълго перо. Яркото слънце за миг проблесна в тъмната му коса и Джоана замря на последното стъпало. Точно тогава той вдигна очи към нея, сякаш я бе очаквал, и се усмихна.

Всички глави се обърнаха да видят какво е променило израза на лицето на новия им господар. И загледаха втренчено, когато разбраха, че това се дължи на дъщерята на стария господар, тяхната нова господарка. Но Джоана не погледна към никого. Очите ѝ останаха впити в Райлън, не можеше да престане да го гледа.

Имаше нещо в усмивката му, нещо, което се пресягаше към нея и я докосваше така, както никога досега не я бяха докосвали. Мислите ѝ от преди малко се върнаха, но докато тогава се беше питала какви са чувствата ѝ към него, сега — в топлото сияние на неговата усмивка — тя вече знаеше. Това, което чувстваше, беше любов. Любов и доверие, и силна жажда, която отиваше далеч отвъд простото физическо желание. Той бе успял да отвори заключената врата към сърцето ѝ и бе влязъл в него. Джоана разбра, че вече никога не може да го извади оттам.

Сякаш прочел мислите ѝ, Райлън стана и остави перото на масата. Сред настъпилата в залата тишина той тръгна право към нея, без да сваля от нея тъмния си, властен поглед.

— Добро утро, скъпа моя съпруга — приветства я той с топъл глас. — Ако си готова, ще те представя на твоите лоялни поданици. После можем заедно да закусим.

Развълнувана от внезапно връхлетелите я нови чувства, осъзнала какво наистина означаваше това, да го обича, Джоана не можеше да откъсне поглед от него. Какъв великолепен мъж беше, помисли тя замаяна. Толкова висок и красив, макар и облечен по обичая си в ненатрапващи се дрехи. Дългата му коса беше събрана отзад, единственото му украшение беше фино орнаментираният колан. Но

както винаги, благородното му държание сочеше, че това е мъж, с когото хората трябва да се съобразяват.

Как не бе познала в негово лице своята първа любов тогава, при срещата им в абатството? Как бе могла да не обърне внимание на всичките знаци, които сега виждаше така ясно? Когато осъзна всичко това, сърцето ѝ заби ускорено и в корема ѝ се разля успокояваща топлина. Смутена, наведе очи.

— Това да ли е, или не? — запита той така тихо, че само тя можеше да го чуе.

— О... а... да, да е. Да, ще се срещна с тях.

Пое ръката, която той ѝ предложи и двамата тръгнаха в бавна обиколка из залата. Руменина обагри бузите ѝ, когато положи дланта си върху твърдите мускули на ръката му. Това беше нейният мъж. Тя беше неговата жена.

И го обичаше.

Но още не бяха легнали в брачното си легло. И макар да се опитваше да отпъди тази неуместна в момента мисъл, усилията ѝ не бяха особено успешни.

Движейки се като в мъгла, Джоана поздрави сенешала, главния домакин, шамбелана и готвачите. Освен тях в залата бяха дошли няколко камериерки и кухненски помощнички.

— Овчарите, козарите, млекарките и кожарят си вършат работата. Колкото до стражите, Кел заедно с капитана на Оксуич оглежда отбраната на замъка — обясни Райлън, когато обиколиха залата. — Тъй като днес заминаваме, ще отложим срещата с тях. — И той я погледна въпросително, сякаш мислеше, че тя ще се възпротиви.

В действителност в последните няколко минути Джоана беше забравила колко много мрази Оксуич. Вървеше до мъжа, когото обичаше, и това ново откритие обагреше всичките ѝ мисли. Освен това познаваше много от тези лица. Те я гледаха усмихнати, радваха се, че имат господар и господарка, на които да служат. Бяха настроени приятелски и Джоана любезно им отговаряше. Но споменът се върна и старият ужас възкръсна. Не можеха да започнат брачния си живот, преди да напуснат това ненавистно място. Едва тогава можеше безрезервно да отдаде любовта си. — И тя изрече с нова смелост:

— Не е необходимо да закусваш с мене. Знам, че имаш работа тук. Ще се погрижа за всичко и ще се приготвя за тръгване. — Думите

й бяха съдържани и премерени. Но в този момент самообладанието ѝ измени. — Не се бави — замоли го тя, взирайки се в тъмните му очи.

Той стисна ръката ѝ, за да успокои страховете, които Джоана не можеше да прикрие.

— Трябва да приема клетва за вярност и да разреши някои юридически спорове. Ако се погрижиш за провизиите, ще тръгнем малко след пладне.

Джоана се утеши с това обещание. Но когато сутрешните часове се изнизаха и тя свърши възложената ѝ задача, се усети непреодолимо привлечена към стълбите и към стаята на горния етаж.

Котето бе изчезнало там горе, сети се тя. Не искаше никакви котки в стаята на майка си. Но въпреки че се разхождаше неспокойно из залата, поглеждайки често към стълбите, не можеше да се застави да тръгне към тях. Когато Райлън излезе от залата — трябваше да бъде съдия в спора между двама селяни, кучето на единия беше нахапало кравата на другия. — Джоана закърши ръце объркана. Тогава чу пронизителен вой и в залата без никакво предупреждение се втурнаха две котки, последвани от една разтревожена слугиня.

— Ох, проклетите създания! Дяволски изчадия! — размаха метла подир тях девойката, но когато съзря Джоана, едва не я изпусна.

— О, милейди, съжалявам, че трябва да ви обезпокоя, обаче...

— Почакай! — спря я Джоана, преди да беше излязла от залата. — Почакай. Има ли... — и махна натам, където се бяха изгубили двете котки. — Има ли много котки тук?

Прислужницата се изправи от неумелия си реверанс.

— О, да, милейди. А пък плъхове и мишки не можеш и със свещ да намериш. Но пък котките са същинска напаст.

— Защо са толкова много?

— О, заради лейди Мъртис. Тя обичаше навсякъде да има котки. Който стореше нещо на котка, си патеше от нея.

— Има ли... — Джоана се поколеба, опитвайки се без успех да пренебрегне несъзнателния си подтик. — Има ли тук една стара котка? В сиво и бяло. С големи жълтеникави очи?

— Мъжка ли?

— Не, не котарак.

— Ами, тук има страшно много котки. И повечето са сиви. Но има една сиво-бяла и много стара, Мину.

— Лейди Мину? — прошепна Джоана.

— Да... много е стара и докачлива, но някога, много отдавна беше котето на малката господарка. Готвачката казва, че я гледала като бебе, все ѝ пеела... О! — Прислужницата разшири очи, когато си спомни коя е всъщност Джоана. — Тя беше ваша, нали?

Джоана не отговори. Само се обърна и погледна към стълбите. Прислужницата пристъпи от крак на крак в настъпилата неловка тишина.

— Ако я търсите, най-вероятно ще е горе.

Джоана кимна и си пое накъсано дъх. Чу как жената ѝ обяснява, че трябвало сега да иде да помете павирания преден двор, но думите прелитаха покрай ушите ѝ. Сякаш някаква ледена ръка я дърпаше нагоре, тя потръпна, после пристъпи към стълбите.

Та това е просто една стая, каза си Джоана. И нищо друго, освен една стара котка. Но на драго сърце би направила всичко, стига да не става нужда да се качва по тези стълби. Само че нещо по-силно от нея я подтикна натам.

Когато накрая застана пред полуотворената врата, отначало само надникна вътре. Леглото беше същото, същият беше и сандъкът. Но завесите около леглото бяха нови, на пода имаше друг килим. Не можеше да види цялата стая, затова си придаде смелост, отвори широко вратата и влезе вътре.

Слънцето се беше вдигнало високо, така че в стаята влизаше много малко светлина. Но един лъч падаше на широката скамейка под прозореца и точно там лежеше една котка. Беше прибрала предните лапи пред себе си, отпуснала глава върху тях и сякаш спеше. Но очите ѝ бяха отворени. Неподвижният ѝ поглед беше закован в жената, застанала на вратата.

В сърцето на Джоана нахлуха противоречиви чувства. Страхът я хвана за гърлото и в същото време усети прилив на неизмерима тъга. Непосилно беше и усещането, че е намерила един приятел, загубен толкова отдавна, че го беше забравила. Но сега си спомни всичко и заедно със спомена нахлу порой от непоносими чувства. Тъгата от ужасната загуба, горчивата самота на изоставеното дете, и най-лошото, годините, през които бе държала любовта заключена в сърцето си. Нямахше кого да обича — нито майка, нито баща. И болката от това

сподавяно желание да обича някого и да бъде обичана я накара да се строполи на колене.

Когато Джоана се отпусна на пода, котката трепна, но не отмести поглед. Тихи сълзи се стичаха по лицето на Джоана — бурният изблик на всичко, което така дълго бе спотайвала в себе си. И тогава тя си спомни детската песничка, която бе пяла преди толкова много години, приспивайки любимото си животинче.

Запя, но след един-два стиха пеенето премина в хлипане, тя изтри сълзите с кокалчетата на свитите си юмруци, без да отмества замъгления си поглед от остарялата котка. Животното стана и се изви на дъга. После, все така предпазливо, скочи от скамейката и се приближи към Джоана.

Тя отново запя с едва чут глас, но спря, когато котката застана пред нея. Седеше на пода, стиснала ръце в скута си, със склучени пръсти, отпусна ги и много бавно протегна едната към животното. Старата котка подуши ръката ѝ, а после, сякаш изразявайки одобрението си, извърна глава и се отърка в пръстите ѝ.

Само това трябваше, за да съкруши последните остатъци от съдържаността на Джоана. Горещи сълзи потекоха от очите ѝ, тя протегна ръце към старата си коткай започна нежно да я гали.

— Лейди Мину, Лейди Мину — прошепна съкрушено през сълзи. — Как можа тя да направи това? Как можа да ме остави?

Потънала в собственото си нещастие, Джоана не осъзна, че Райлън бе влязъл в стаята. Ръцете ѝ стискаха мъркащата котка, лицето ѝ бе заровено в топлата лъскава козина.

— О, Лейди Мину...

Тогава ръцете на Райлън нежно погалиха раменете ѝ и тя почувства как устните му докосват косата ѝ.

— Не плачи, Джоана. — Той коленичи зад нея и я притисна към здравите си гърди, прегръщайки я точно така, както тя беше прегърнала старата си котка. — Не мога да те гледам да плачеш.

Тя се извърна леко и Лейди Мину скочи от скута ѝ. Но сега Джоана имаше още някой, който да я утеши — някой, който не бе свързан с нещастното ѝ минало, а ѝ обещавахе по-добро бъдеще.

— Няма нужда да говориш за това — прошепна Райлън, обхващайки лицето ѝ, докато я притискаше нежно до сърцето си. —

Ще заминем оттук и никога вече няма да се наложи да мислиш за това...

Но вратата на сълзите вече беше широко отворена. И те продължиха да текат, също както и думите; и огромната болка, която беше таила толкова дълго.

— Защо тя ме изостави? — хълцаше Джоана на гърдите му. — Защо трябваше така жестоко да постъпи със себе си?

Тя усети как ръцете на Райлън я прегръщат още по-здраво, почувства как устните му докосват отново косата ѝ.

— Няма как да разберем какво се е случило между родителите ти, любов моя. Най-добре е това да остане в миналото.

Джоана, задъхана, затърси думи.

— Той... той я изнасили. — Преглътна мъчително и потрепери от спомена. — Винаги е искал... искаше син. А получи само мене.

— Господи — промърмори Райлън. После я накара да обърне лице към него. — Не се бой от такова нещо с мене, Джоана. Аз те искам, но само ако ти си съгласна. И ще се радвам на дъщери точно толкова, колкото и на синове.

Впи поглед в очите ѝ, тя потръпна от силата на неговите чувства и това ѝ даде смелост да продължи.

— Той спомена името на друг мъж. Не си спомням точно, но този мъж бил умрял. — Един стон заседна в гърлото ѝ. — Тогава, след като той си тръгна... — Гласът ѝ секна, очите ѝ се стрелнаха към прозореца. — След като той излезе, тя скочи.

Остана неподвижна, а в главата ѝ нахлуваха всички детайли от онзи ужасен ден. Небето тогава беше виолетово-розово. Викът на отлитащите гмурци звънеше в ушите ѝ. Но майка ѝ бе скочила в абсолютна тишина.

Тогава Райлън извърна лицето ѝ от прозореца и я накара да го погледне.

— Сега аз съм тук, Джоана, при тебе. Миналото е... — Той поклати глава, търсейки думите. — То е минало. Свършило е. Сега имаме само нашето бъдеще. И ти обещавам, любов моя... Обещавам ти... Ще го направя хубаво за тебе...

Думите му заглъхнаха внезапно, когато ръцете ѝ обхванаха лицето му и го привлякоха към устните ѝ. Чувствата ѝ бяха твърде бурни, за да ги изрази с думи, извънредно разбунени от пламенната му

клетва, за да им отговори по друг начин. Тя се вкопчи в него и в неговото обещание, затърси устата му, отдавайки му се изцяло.

Намирайки у Райлън подкрепата, за която тъй дълго бе копняла, Джоана не преставаше да го целува. Бе зажадняла за допира му, но това беше нещо повече от физическа потребност. Сърцето ѝ се стремеше към него. Душата ѝ жадуваше за него. Това беше едни болезнен копнеж, така насъщен, както и нуждата да диша. Вече не можеше да се преструва или да скрива чувствата си.

Устата му се откъсна от нейната и двамата жадно поеха въздух.

— Джоана? — Тонът му беше едновременно въпросителен и смутен.

Тя отговори, обсипвайки с трескави целувки шията му и слезе по-надолу, към ямката между ключиците. Държеше здраво яката на туниката му, сякаш за да бъде възможно най-близо до него. Имаше нужда от любовта му и заради изгарящото си тяло, и заради кървящото си сърце. Можеше ли той да ѝ даде тази двойна утеха?

Тогава Райлън я пое в обятията си и тя получи своя отговор.

— Да, сладко мое тъжно момиче. Бих направил всичко, за да видя усмивка на лицето ти. Нека те отведе от това място.

— Не, още не. — Джоана се вгледа в потъмнелите му очи. В лицето, което бе обикнала въпреки страха си от това. — Възможно ли е... Можеш ли... можеш ли да ме обичаш?

Той вдигна учудено вежда, притискайки я още по-силно в прегръдките си.

— Божичко! Та аз умирам от нетърпение да се любя с тебе. Но помислих...

Джоана поклати глава и очите ѝ се изпълниха със съмнение. Но го превъзмогна.

— Можеш ли да ме обичаш... в сърцето си? Както аз те обичам? — довърши тя с нисък глас, който трепереше от скрити чувства.

Той впи пламнал поглед в очите ѝ, изпълнени с толкова много и така противоречиви чувства, че не можеше да им даде име. После се усмихна и силно я прегърна.

— Мислех, че знаеш. Аз... — Поклати глава и се засмя. После я отдалечи малко от себе си и лицата им се изравниха. — Отказах се от истинско кралство, Джоана, за да те имам. Това не ти ли говори какви са чувствата ми?

Тя го загледа с блестящи от сълзи очи. Но този път се осмели да повярва, че това са сълзи от щастие.

— Аз... аз... исках да чуя думите.

Лицето му стана сериозно. Двамата все още бяха коленичили на пода, но не обръщаха внимание на нищо. Той отметна косата от лицето ѝ и изтри една сълза с върха на палеца си.

— Обичам те, Джоана. Искам те за съпруга. За цял живот. — И се усмихна едва-едва. — Ще ми кажеш ли отново тези думи?

Джоана усети сърцето си да бие в неравен ритъм високо горе в гърлото ѝ, устата ѝ като че ли не беше способна да отрони и дума. Но когато сиянието в очите ѝ се превърна в жарава, тя най-накрая успя да се овладее.

— Обичам те — прошепна тя, изпълнена до краен предел с чудото, което я възнасяше в облак от щастие.

— И аз те обичам — отвърна Райлън, обхождайки лицето ѝ с очи. — Обичам да изпълвам ръцете си с твоята коса — продължи той, въплъщавайки думите си в действия. — Обичам златистото сияние в зелените ти очи и начина, по който свиваш вежди, когато се каниш да спориш за нещо с мене.

— Сега не споря — каза тя, подръпвайки туниката му, докато по лицето ѝ се разливаше усмивка.

— Не.

Изведнъж въздухът около тях сякаш затрептя от напиралците им чувства. Тя бе изпълнена с любов и в същото време изгаряше от желание. Райлън също бе пометен от този мощен прилив, защото изведнъж стана и я издърпа да се изправи. С една ръка затвори вратата. И я грабна на ръце.

— Не мога да чакам, Джоана. Нито минута повече.

Тя обви шията му с ръце и се притисна към него.

— И аз не мога.

От отворения прозорец долитаха птичи гласове. Но външният свят вече нямаше никакво значение за двамата в стаята. Джоана знаеше само едно — че съпругът ѝ я обича и че сега ще се люби с нея. Колан, рокля, риза, чорапи — дрехите ѝ отлитаха от тялото ѝ и падаха в далечните ъгли на стаята върху неговите дрехи. Той се отпусна до нея на високото легло в цялата си мъжествена красота. Изскърцването на леглото събуди у нея неясни спомени за сурови думи и плач на

жена, но те почти мигновено потънаха някъде. Когато Райлър легна върху нея и я покри с цялото си тяло, тя вече не помнеше нищо, усещаше само него и огъня, който той пробуждаше у нея. Но този път това беше огън и в слабините, и в сърцето ѝ. И когато Райлър я целуна, двата огъня се сляха във всепоглъщаща влада.

— Обичам те, Джоана — прошепна той сред неспирни целувки. — Обичам очите ти. — Целуна нежно всеки клепач. — Кожата ти. — Близна полека бузата ѝ. — Ушите ти. — Езикът му обходи извивките им с невероятно еротични докосвания.

— И устните ти — прошепна накрая, когато срещна търсещите ѝ целувки.

Толкова корав мъж, а с такива меки, чувствени устни, помисли Джоана, разтапяйки се под търсещите му ласки.

— И аз обичам устата ти — успя да отговори тя, докато той оставяше горещи следи по чувствителната ѝ долна устна. — И други места.

Тя спусна ръце по врата му и надолу по гърба. Накара го да изтръпне в предусещане и се усмихна срещу устните му.

— Обичам, когато ме докосваш — прошепна той пресипнало, докато едната ѝ ръка се плъзгаше леко надолу по гръбнака му.

Джоана отвори очи, за да срещне възпламенения му от страст поглед.

— Къде? Къде искаш да те докосвам? Тук?

Тя спусна двете си ръце по мускулите на гърба му до мястото, където започваше талията му. В отговор той яростно притисна устни в нейните, пхвайки езика си дълбоко в устата ѝ, без да престава да дразни вътрешната повърхност на устните ѝ и езика ѝ, докато тя не избухна в пламъци. Пръстите ѝ се заровиха в плътта му и когато целувката му най-накрая свърши, тя бе останала без дъх.

Успехът на начинанието я накара да се одързости още повече.

— А по-хубаво ли е, ако те докосна тук? — прошепна тя, когато плъзна длани по-надолу, по твърдите мускули на седалището му.

Веднага получи отговор от силния тласък на слабините му, които се прилепиха към нейните. Набъбналата му мъжественост изгаряше голата кожа на корема ѝ, докато той се плъзгаше над нея в отчаян ритъм. Тя чувстваше снопчетата мускули под дланите си. И без да мисли, в подсъзнателен тласък, се надигна към него.

— Господи, проклет да съм — избъбри той пресипнало. — Ти си играеш с огъня, красива моя малка гълъбице. И със сигурност ще се изгориш. — И тогава, с внезапно движение той хвана двете ѝ ръце в своите и ги вдигна над главата ѝ. — Сега ще видим кой кого ще изгори.

Задържа ръцете ѝ с едната си ръка. С другата отмахна косата от лицето ѝ, без да престава да се взира напрегнато в очите ѝ.

— Искам да прогоря моя белег в тебе — прошепна той, шеговитият тон бе изчезнал. — Да разпаля сърцето ти така, че да няма съмнение на кого принадлежи.

— Ти вече го направи. — И в яснозелените ѝ очи блеснаха нови сълзи.

— Наистина ли? — Той поклати глава, сякаш не можеше да повярва. — Но аз се държах напълно погрешно с тебе. Още от самото начало сгрехих. Подценявах те. Не те разбирах.

Джоана се вгледа в смутеното му лице и почувства всепоглъщащ прилив на любов към него. Освободи едната си ръка и нежно обхвана бузата му.

— Докато ме обичаш... — Гласът ѝ секна, сякаш чувствата заседнаха в гърлото ѝ, тя с усилие преглътна напирещите сълзи и поде отново: — Докато ме обичаш, нищо друго няма значение.

Той обърна глава и целуна нежно дланта ѝ. После вдигна очи към нейните със свършено сериозен израз.

— Накарах те да дойдеш тук, като знаех колко мразиш това място.

— Сега това е минало. Аз... — Джоана се вслуша в сърцето си, искаше да бъде сигурна. Почти не можеше да повярва, че е възможно, след всичкото това време. — Вече не го мразя — призна тя с учуден глас. После се засмя, усещайки се наистина свободна за първи път от толкова много години. — Това място... всяко място... носи облика на онези, които го обитават. Ако моята любов живее тук, в Оксуич, тогава трябва да обичам и самия Оксуич.

Тя се взря в любимия си съпруг и в очите ѝ той прочете радостта на сърцето ѝ.

— Ако ти си тук, Райлън, и аз бих искала да бъда тук, вместо, където и да е другаде на земята.

След тези думи не остана нищо друго, освен нежните въздишки и бързите ахвания на страстните им прегръдки. Той плени устните ѝ с

устрем, който я изплаши само защото силата на реакцията ѝ бе неочаквана и за самата нея. Езикът му се пхна дълбоко в устата ѝ, твърд и властен, и я притисна към леглото.

Но Джоана вече се рееше в трескавата страст, която избухна помежду им. Краката ѝ се разтвориха, за да пропуснат твърдото му бедро да се плъзне между тях и да се притисне в отчаян копнеж към нейната гореща сърцевина. Беше невероятно възбудена. Давеше се в желание. Потъваше в невъобразимо сладостно усещане.

Когато той най-накрая откъсна устата си от нейната, тя се вкопчи трескаво в него. Но той решително се спусна надолу по хлъзгавото ѝ от пот тяло и космите на гърдите му разпалиха нов огън в изострената чувствителност на плътта ѝ. Тя се хвана за ръцете му, чувствайки напрежението в мускулите, докато той се плъзгаше надолу.

Райлън спря при гърдите ѝ, обхващайки ги в коравите си длани, и зърната ѝ щръкнаха възбудени, подобни на малки твърди цветни пъпки. Тогава той ги облиза едно по едно — бавно, мъчително. Тя се изви на дъга, отлепвайки гръб от леглото, почти без да осъзнава действията си, искаше да го накара да ги поеме в уста. Но проявата на възбудата ѝ го накара само да се усмихне. Той духна леко върху всяко зърно, после се усмихна по-широко, когато те още повече се втвърдиха.

— От тебе нямаше да стане никаква монахиня — измърмори той, срещайки възпламенения ѝ поглед. — Разбрах го още от самото начало. — Наведе се, за да целуне зърната ѝ, подръпвайки леко всяко щръкнало връхче, докато Джоана не започна да пъшка в отчаяно желание. — Бях прав, нали?

Тя облиза пресъхналите си устни и отърка хълбоците си в него, търсейки облекчение.

— Отговори ми, сладка моя неустоима женичке. Бях прав за тебе, нали?

Джоана преглътна мъчително, не успяваше да мисли, а още по-малко да му даде що-годе свързан отговор.

— Да, да. О, Райлън, моля те...

— Каж ми заради мене, любов моя. Бих искал да чуя думите от устата ти.

— Беше прав — изпъшка тя. После пхна едната си ръка при плоските му мъжки зърна и потърка влажната кожа. Когато той със

съскане си пое дъх, тя отвори очи. — Беше прав. Щях да бъда много лоша монахиня. — Тя изстена, когато той прокара палци по връхчетата на гърдите ѝ. — Беше прав и можеш... можеш да ми го припомняш... всеки път, когато поискаш.

Райлън изстена и сниши уста към гърдите ѝ, които държеше пред себе си. Целуна и погали първо едната, после другата, като ги засмукваше силно, а после ги галеше с нежни, въздушни близвания.

Джоана извика, сякаш бе усетила болка. Но не болка обзе цялото ѝ същество. Не, не беше болка. Той засмука настръхналите ѝ зърна, докато не се овлажниха целите, после се дръпна, за да погледне лицето ѝ. Джоана бе изпаднала в спазмите на най-прелестната агония. Той започна леко да усуква зърната ѝ между палеца и показалеца си, докато тя се гърчеше под него.

— Ела в мене — замоли го тя, мятайки диво глава. Краката ѝ се увиха около кръста му и настоятелно го притиснаха към тялото ѝ. — Господи, Райлън, хайде. Хайде!

— Не подобава на съпруга да се подчинява на исканията на съпругата си — отвърна той, едва изричайки задъхано думите. — Не, аз изисквам, а ти се подчиняваш. — Отново сведе глава, за да целуне и да засмуче всяка от пламналите ѝ гърди. — И ще бъда много взискателен към тебе, съпруго. Ах, по дяволите...

Прекъсна, сякаш самообладанието започваше да му се изплъзва.

Плъзна се надолу с рязък стон, полагайки огнени целувки по ребрата ѝ, във вдлъбнатинката на пъпа и по-надолу, по пламтящата кожа на корема ѝ. Ръката на Джоана не спираше да броди по лепнещите му от пот рамене, нагоре по врата и в косата, докато устата му оставяше горяща следа по пътя си към мястото, където се съединяваха бедрата ѝ.

Когато той разтвори краката ѝ, тя изстена в безпомощно предусещане, треперейки пред страстта, която я държеше в неговата власт. Тогава устните му намериха туптящия извор на цялото ѝ мъчение и тя едва не избухна.

— Не, не — изстена Джоана, уплашена и в същото време нетърпелива. После заби пети в леглото, когато тънките нишки на самообладанието ѝ започнаха да се късат. — Ох, Райлън...

Помете я вълната на безумния екстаз, която вече бе изпитвала. Като ужасна, възхитителна буря тя се стовари върху нея. Като Северно

море, което залива някой малък остров.

В мига, когато тя изведнъж се напрегна и изкрещя, той слезе с подлудяващите си целувки още по-надолу изпълвайки я така, както тя копнееше да бъде изпълнена, удължавайки сладката агония на задоволяването ѝ.

Когато треперенето ѝ престана — когато тя се отпусна на пухения дюшек, почти припаднала. — Райлът се надигна над нея. Макар и отпаднала от разтърсващите му ласки, Джоана отвори очи, за да погълне разкошната гледка, която представляваше той. Мощното му мускулесто тяло блестеше като бронзово, окъпано от пот. Широки рамене, широки гърди, които се стесняваха към стегнатата тънка талия. Гордо изправената му мъжественост, издигаща се сред гнездото от тъмни косми, настояваше властно за нейното внимание.

Това е моят мъж, помисли тя, потръпвайки от гордост и сладостно предчувствие. Беше я взел за съпруга, макар че друга беше предназначена за него. Но той беше пожелал нея. Едва сега тя може да признае колко много го беше искала. И още го искаше.

Усмивка раздвижи устните на Джоана, любовта я изпълни така мощно, че тя едва не се разпадна.

— Ела при мене, любов моя. — Вдиша подканващо ръце и напрегнатите ѝ очи срещнаха жадния му поглед. — Обичам те.

Но това беше нещо повече от любов, осъзна тя, когато той се притисна до нея. Пръстите ѝ се плъзнаха по ръцете му. Устните им се срещнаха в неизразимо сладка целувка. Съжаление и надежда, копнеж и любов и още много имаше в тази целувка. И когато той навлезе в нея, изпълвайки я изцяло с любовта си и с обещанието за тяхното бъдеще, Джоана го привлече надолу, по-дълбоко и по-близо от преди, пое го в сърцето си, за да остане там завинаги. Той започна да се движи с бавни, но възбуждащи тласъци, ускорявайки ритъма, за да достигне до свършената хармония между тяло, душа и сърце. Джоана посрещаше тласъците му, притискай си към него в разкошно отдаване. Привлече лицето му надолу към себе си, за да го целуне още веднъж.

Езикът му полека обходи извивката на полуразтворените ѝ устни.

— Има нещо страшно възбуждащо в това, да те целувам, когато се усмихваш, сладка моя.

Лек смях — чиста, непомрачена от нищо радост — избликна на устните ѝ, после тя изстена в наслада, когато той я погали

изключително възбуждащо.

— Щастието е толкова възбуждащо — отвърна тя, почти останала без дъх, описвайки кръгове около устните му с върха на езика си. — Щастието и любовта.

— Искам да те ощастливя, Джоана. Сега и завинаги. — Той спря, замирайки дълбоко в нея.

Когато видя сериозността, изписана по лицето му, чувствата се надигнаха като буца в гърлото ѝ.

— Ти го правиш, Райлън. Повече, отколкото съзнаваш. — После тя спусна ръка надолу по извивката на здравите му хълбоци. — Дай ми всичко от себе си, моя единствена, истинска любов. И аз ще ти дам всичко.

Мисълта за дете — нейно и негово — изпълни с радостни сълзи очите ѝ.

— Ще ти дам дори повече.

ЕПИЛОГ

Юни, 1215 г.

Морето беше спокойно. Бавни, равномерни вълни едва браздяха повърхността му. Кайри и чайки прорязваха яркото лятно небе, изкряскаха и се спускаха рязко надолу, за да уловят някоя риба във водата. Във въздуха се носеше тежкият мирис на сол и водорасли, неповторимият аромат на морски бряг в средата на лятото.

Джоана събу чехлите си и сви пръстите на краката, после вдигна полите на роклята си достатъчно високо, за да може слънцето да стопли краката ѝ. Някъде зад себе си дочу избухване на детски смях, последвано от оживени викове:

— Мамо! Мамо!

Усмихна се, разпознавайки гласчето на Ейдриън. Цели два дни вече бяха на Свещения остров, но по-малкото ѝ дете все още възприемаше всичко с невероятна възхита и почуда. Дори Греъм, който обикновено беше твърде сериозен в ролята на по-големия брат, не можеше да скрие възбудата си.

— Мамо, къде си? — извика той, после се изкиска на нещо, което сестра му каза.

— Тук съм, Греъм. При дъба.

Двамата връхлетяха върху нея с възбуден смях. Джоана се търкулна настрани, усмихвайки се на обожаваните си деца. Греъм с тъмните къдрици и тъмносините очи и Ейдриън, чиято дългата махагонова коса и въздушно крехката фигура правеха да прилича на дете на елфите. Върховно щастие накара очите на Джоана да се изпълнят със сълзи, сърцето ѝ преливаше от любов. И като се засмя на собствената си сантиментална натура, тя се надигна и седна.

— Какво правите вие двамата?

Ейдриън отвори широко очи:

— Мамо, намерихме две котенца и...

— Три котенца — внесе съществена поправка Греъм.

И извади от пазвата си две неспокойно мърдащи пухкави животинчета, докато Ейдриън разгръщаше сгънатото покривало за глава, което държеше в ръце, за да ѝ покаже третото.

— О, Божичко — възкликна Джоана. — Дайте ги насам. Дайте да видя. О!

Тя взе миниатюрните създания и ги настани в скута си. Трите се сгушиха едно в друго, търсейки сигурност.

— Може ли да ги задържим, мамо?

— Да, може ли? Може ли? — отекна гласчето на Ейдриън.

Джоана започна полека да гали котенцата, после вдигна очи към умоляващите личица на децата си.

— Имаме вече достатъчно котки в Блекстън. И още повече в Оксуич. — Потисна една усмивка, като видя как и двамата оклюмаха. — Освен това майка им може би ги търси.

— И бавачката така каза — сви вежди Греъм. После коленичи до майка си. — Но не мисля, че имаме толкова много котки у дома.

— На мене ми харесва сивичкото — каза Ейдриън.

Взе да гали сиво-бялото котенце зад ушите и се засмя, когато то започна да си играе с пръстите ѝ. Джоана въздъхна замислено.

— Напомня ми на Лейди Мину.

— Така е. Изглежда точно като нея — съгласи се Греъм.

— Ще я наречем Малката Мину — каза Ейдриън и легна до майка си на затоплената от слънцето трева.

— Защо вие двамата не полегите тук, а аз да ви изпея една песен, както пеех на Лейди Мину, когато беше малко котенце.

Топлото слънце, лекият ветреца и нежният глас на майка им скоро приспаха двете деца. Джоана също би могла да подремне, но не искаше — чакаше. Райлън го нямаше вече три седмици. Преди три дни беше дошъл негов пратеник с известие, че крал Джон най-накрая е подписал споразумение с бароните си. Документът вече беше получил името „Магна харта либертатум“ — „Великата харта на свободите“. Най-великият документ. Но най-хубавата новина, която пратеникът ѝ донесе, беше, че Райлън ще си бъде у дома след няколко дни.

Подчинявайки се на едно внезапно хрумване, Джоана му бе пратила на свой ред известие с молба да дойде при тях на острова. Още от зори имаше усещането, че той ще пристигне днес.

Сянката на дъба бавно се преместваше над тях и Джоана полека се освободи от кълбото спящи деца и котенца. Вгледа се в тях, така мили и спокойни, и реши — с мъничко тъга, — че вероятно биха могли да задържат сиво-бялото коте. После вниманието ѝ бе необяснимо привлечено към отсрещния бряг.

Усети как сърцето и трепва, когато съзря тъмната фигура на мъж, възседнал кон, оттатък пясъчната ивица. Райлън се е върнал! Не можейки да се сдържи, тя хукна през плажа и нагази в плитката вода.

Приливът бе започнал, но Джоана знаеше, че дори буря да беше вдигнала водите колкото човешки ръст, Райлън пак щеше да дойде за нея. И преди го беше правил.

Той пришпори коня и когато стигна до нея, без да спира, се наведе и я грабна в прегръдките си.

— Проклятие, колко ми липсваше! — прошепна той в косата ѝ, притискайки я здраво към себе си. — Все едно цяла година е минала!

Джоана се засмя в прилив на искрена радост и обви ръце около врата му.

— Само три седмици.

— Цяла година — настоя той. И с жадна целувка накара смеха ѝ да замлъкне. Когато се отделиха един от друг, очите му пламтяха в познато желание. — Господи, нищо друго не правех, само си мечтаех за този момент!

— И аз — призна Джоана. — Ами какво стана с крал Джон и споразумението, което е сключил с бароните?

Райлън отново заглуши думите ѝ с целувка, вълнуваща и настоятелна.

— Можем да говорим за това друг път. Кажете, липсвах ли ти? А на Ейдриън и Греъм?

— Да. Да, да. Те са тук сега, но спят.

Райлън обви ръка около талията ѝ и я поведе към децата. Тя доволна облегна глава на рамото му и двамата загледаха красивите последствия от своята любов.

— Пораснали са — забеляза Райлън с внезапно снижен и пресипнал глас.

Джоана кимна, осъзнавайки какви сложни чувства са запречили гърлото му. Обърна се, обхвана с длани бузите му и привлече главата му към себе си.

— Обичам те — прошепна тя, взирайки се в любимото лице. —
Не знаеше колко щастлива ме правиш.

Райлън я притисна здраво към себе си.

— Знам. — Тъмните му очи сякаш проникваха до дълбините на душата ѝ. — Знам, моя сладка малка гълъбице. Знам.

Издание:

Роксана Бекнъл. Среднощна гълъбица
ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.